

Ι ΣΩΚΡ. ΠΑΝΤΟΥΛΑ

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΝ
ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΓΛΩΣΣΗΣ

Α Β Γ Τάξεις Γυμνασίου

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ:

Κ. ΔΗΜΑΡΑΣ

Κ. Δ.

ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΠΑΝΤΟΥΛΑ
ΦΙΛΟΛΟΓΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

Κ.Δ.

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΝ
ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Διὰ τὰς τάξεις: Α΄ Β΄ Γ΄ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΛΕΞΗ ΔΗΜΑΡΑ

Ἐκδόσεις « ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ »

ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 18 – Τηλ. 632.224

ΑΘΗΝΑΙ Τ.Τ. 143

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Εἰς τὸ παρὸν «Λεξιλόγιον» ἔχουν ἀποθησαυρισθῆ καὶ ἐρμηνευθῆ αἱ λέξεις, αἱ ὅποιαι ἀπαντοῦν εἰς ἐκεῖνα τὰ κείμενα τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, τὰ ὅποια διδάσκονται εἰς τὰς τρεῖς πρώτας τάξεις τοῦ Γυμνασίου. Πιστεύομεν ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ ἐν σπουδαῖον βοήθημα διὰ τὸν σπουδαστὴν, ὃ ὅποιος ἐπιθυμεῖ νὰ κατανοήσῃ σαφέστερον καὶ πληρέστερον τὰ ὡς ἄνω κείμενα. Ἐπὶ πλεόν δὲ ἀποτελεῖ ἄριστον, κατὰ τὴν γνώμην μας, ἐρέθισμα διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς αὐτενεργείας τοῦ μαθητοῦ ἢ σπουδαστοῦ.

Εἰς αὐτὸ θὰ εὔρη τις ὅλας τὰς ἀγνώστους καὶ δυσκόλους λέξεις. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐρμηνεῖαν ἐκάστης λέξεως, δίδεται ἐντὸς παρενθέσεως καὶ ἡ ἔτυμολογία αὐτῆς. Εἰς τὰ ρήματα παραπέμπομεν εἰς τὸ ἡμέτερον «Λ ε ξ ι κ ὲ ν ἄ ν ω μ ἄ λ ω ν ρ η μ ἄ τ ω ν», διότι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ περιλάβωμεν ὅλους τοὺς χρόνους καὶ τὴν σύνταξιν αὐτῶν. Δίδομεν ἐπίσης πολλὰ πραγματολογικά, βιογραφικά, ἱστορικά καὶ γεωγραφικά στοιχεῖα. Περιέχει ἀκόμη πλῆθος φράσεων, ὅπως ἀκριβῶς ἀπαντοῦν αὐταὶ εἰς τὰ κείμενα. Ἡ διάταξις τῶν λέξεων καὶ τῶν φράσεων ἔχει γίνεαι κατ' αὐστηρὰν λεξικογραφικὴν τάξιν. Ἡ πρώτη ἐρμηνεῖα τῶν λέξεων εἶναι κυρίως αὐτή, ἢ ὅποια ὀπαιτεῖται εἰς τὰ κείμενα. Ὅπου ὑπάρχουν περισσότεραι ἐρμηνεῖαι, δίδομεν καὶ αὐτάς.

Ἐκρίναμεν σκόπιμον νὰ προσθέσωμεν ἐν τέλει τοῦ Λεξιλογίου καὶ παρὰ ρτήματα, εἰς τὸ ὅποιον κλίνονται ὅλα τὰ ἀνώμαλα οὐσιαστικά καὶ μερικά ἐπικά, τὰ ὅποια ὑπάρχουν εἰς τὸ παρὸν «Λεξιλόγιον».

Περιελάβομεν εἰς αὐτὸ ὅλας τὰς λέξεις, αἱ ὅποιαι περιέχονται εἰς τὸ Ἀναγνωστικὸν τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς (Α—Β, τεύχη), εἰς τὰς ἐκλογὰς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων, εἰς τὴν Ξενοφῶντος Ἀνάβασιν καὶ τὰ Ἑλληνικά, εἰς τὴν Ἀρριανοῦ Ἀλεξάνδρου Ἀνάβασιν, εἰς τοὺς ὑπὲρ ἀδυνατάου, κατὰ σιτοπωλῶν καὶ περὶ σηκοῦ λόγους τοῦ Λυσίου, εἰς τοὺς πρὸς Νικοκλέα, Εὐαγόραν καὶ Δημόνικον λόγους τοῦ Ἰσοκράτους καὶ εἰς τὰ ἐκ τοῦ Ἡροδότου ἀποσπάσματα.

Ὁ συγγραφεὺς

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Ι. ΠΑΝΤΟΥΛΑΣ

ΠΙΝΑΞ ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

ἀβέβ. = ἀβέβαιον
ἀθροιστ. = ἀθροιστικὸς
ἀναφ. = ἀναφορικὴ
ἀνωμ. = ἀνωμάλων
ἀόρ. = ἀόριστος
Ἄπρμφ. = Ἄπαρέμφατον
Βλ. = Βλέπε
γέν. = γένος
δωρ. = δωρικόν
Ἐν. = Ἐνεστῶς
ἐπικ. = ἐπικόν
ἡμέτ. = ἡμέτερον
θηλ. = θηλυκόν
ιαπ. = ἰαπετικὴ
Λεξ. = Λεξικόν

Μέλλ. = Μέλλων
Μτχ. = Μετοχὴ
Ἵοριστ. = Ἵοριστικὴ
οὐδ. = οὐδέτερον
Ποιητ. = Ποιητικόν
πρόθ. = πρόθεμα
Προστ. = Προστακτικὴ
Πρκ. = Παρακείμενος
Πρτ. = Παρατατικὸς
πρβ. = παράβαλε
ρίζ. = ρίζα
σανσκρ. = σανσκριτικὴ
στερ. = στερητικόν
Ἵπερσ. = Ἵπερσυντέλικος
Ἵποτ. = Ἵποτακτικὴ

ΣΗΜ. : Τὰ πνεύματα καὶ οἱ τόνοι τῶν κυρίων ὀνομάτων εὐρίσκονται εἰς τὸ δεξιὸν αὐτῶν καὶ ἐντὸς παρενθέσεως.

ΕΛΛΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΑΙΝΟΤΟΜΟ ΛΟΓΟΤΥΠΟ

Ολοκληρωμένο σύστημα
επιστημονικών εργαλείων
για την αντιμετώπιση
των εκπαιδευτικών
προβλημάτων. Το σύστημα
αποτελείται από μια σειρά
εργαλείων που βοηθούν
τον εκπαιδευτικό να
επιλύσει τα προβλήματα
του μαθητή, να ενισχύσει
την αυτονομία του μαθητή
και να προάγει την
επιστημονική σκέψη.

Το σύστημα περιλαμβάνει
εργαλεία για την αντιμετώπιση
των εκπαιδευτικών προβλημάτων,
την ενίσχυση της αυτονομίας
του μαθητή και την προώθηση
της επιστημονικής σκέψης.
Το σύστημα αποτελείται από
μια σειρά εργαλείων που
βοηθούν τον εκπαιδευτικό
να επιλύσει τα προβλήματα
του μαθητή, να ενισχύσει
την αυτονομία του μαθητή
και να προάγει την επιστημονική
σκέψη.

Α

ἄ : τὰ ὁποῖα (ἀναφ. ἀντων. γεν. οὐδ.).

Ἄβας (") - ντος ὁ : ὄρος τῆς Ἰσπανίας. (Με αὐτὸ τὸ ὄνομα λέγεται: 1) ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, υἱὸς τοῦ Λυγκέως καὶ τῆς Ὑπερμνήστρας, πάππος τοῦ Περσέως, 2) ὁ υἱὸς τοῦ Μελάμποδος καὶ πατὴρ τῆς Λυσιμάχης, 3) ὁ υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀρεθούσης, βασιλεὺς τῶν Ἀβαντῶν, ὁ ὁποῖος ἐκτίσσε καὶ τὴν πόλιν Ἄβαι εἰς τὴν Φωκίδα καὶ 4) σοφιστὴς, ὁ ὁποῖος ἔγραψε ἱστορικὰ ὑπομνήματα καὶ ρητορικὴν τέχνην).

Ἄβδηρα (") τὰ: Πόλις τῆς Δυτ. Θράκης, ἡ ὁποία ἔκειτο παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Νέστου. Ὑπῆρξε πατρὶς τοῦ Δημοκρίτου καὶ τοῦ Πρωταγόρου. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως αὐτῆς εἶχον τὴν φήμην ἀνθρώπων ἀνοήτων. (Ἄπ' ἐδῶ καὶ ἡ λέξις «ἄβδηριτισμός», ἡ ὁποία σημαίνει ἠλιθιότητα, μωρίαν).

ἄβουλία ἢ: ἔλλειψις ὀρθῆς σκέψεως, ἀσυνεσία, ἀπερισκεψία. (ἐκ τοῦ ἄβουλος = α στερ. + βουλή).

Ἄβυδος (") ἢ: πόλις εἰς τὴν Ἀσιατικὴν παραλίαν τοῦ Ἑλλήσποντου ἦτο ἀποικία τῶν Μιλησίων ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Σητόν. Ἄπὸ τὴν Ἄβυδον πρὸς τὴν Ση-

τόν ὁ Ξέρξης κατεσκεύασε τὴν πλωτὴν γέφυραν, διὰ τῆς ὁποίας διεπεραιώσε τὰ στρατεύματά του εἰς τὴν Θράκην.

ἀγαθὰ τὰ: τὰ καλὰ, τὰ ὠφέλιμα, οἱ θησαυροί.

ἀγαθὸν τό: τὸ καλόν.

ἀγαθός —ή—όν: καλός, γενναῖος.

ἄγαμαι: θαυμάζω, ἐκτιμῶ. (περισσότερα βλέπε ἡμ, ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

ἄγαν: πολύ, ὑπερβολικῶς. (ἐπίρρημα).

ἀγανακτῶ: ὀργίζομαι. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

ἄγγελος: ἀγγελιαφόρος. (Ἐκ τοῦ ἀγγέλλω).

ἄγε: πήγαινε, ἐμπρός. (Προστακτικὴ Ἐνεσετώτος τοῦ ἄγω, ἡ ὁποία εἰς τὴν ὀρχὴν προτάσεως ἔχει καὶ ἐπιρρηματικὴν σημασίαν: ἐμπρός).

ἀγείρας: συναθροῖσας, συγκεντρῶσας.

ἀγείρω: συγκεντρῶνω, συμμαζεύω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

ἀγέλη: κοπάδι. (ἐκ τοῦ ἄγω).

Ἀγροίλαος (') ὁ: Ἐξαιρετικὴ στρατηγικὴ ἰδιοφυΐα. Ἀνεκηρύχθη βασιλεὺς τῆς Σπάρτης τὸ 399 π.Χ. εἰς ἡλικίαν 40 περίπου ἐτῶν. Ἄν καὶ ἦτο χωλός καὶ μικρόσωμος, διεκρίθη κατὰ τὴν ἐκαστρατεῖαν εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν, διὰ τῆς ὁ-

ποίας ἀπλευθέρωσε τὰς ἑλληνικάς πόλεις, ἀφοῦ ὑπέταξε τὴν Λυδίαν καὶ τὴν Φρυγίαν. Ἐπίσης διεκρίθη καὶ κατὰ τὸν Κορινθιακὸν πόλεμον (392—387 π.Χ.). Ἀπέθανε τὸ 355 π.Χ.

Ἀγροίπολις (') — ἴδος ὁ: Ἦτο υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης, ὁ ὁποῖος ἐβασίλευσεν εἰς αὐτὴν μετὰ τὸν Ἀγροίλαον, περὶ τὸ 394 π.Χ. Οὗτος ἐκστρατεύσας ἐναντίον τῆς Ὀλύμπου, ἀπέθανεν ἐκεῖ.

Ἄγις (") — ἴδος ὁ: Ὄνομα βασιλέων τῆς Σπάρτης. Σπουδαιότερος εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου, ὁ ὁποῖος ἔλαβε μέρος εἰς τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον καὶ μετὰ τοῦ Λυσάνδρου ἐκυριεύσε τὰς Ἀθήνας.

ἄγκος τό: ἡ κοιλιάς.

ἀγνοέω—ῶ: δὲν γνωρίζω (βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

ἀγνωμοσύνη αι: παρανοήσεις, παρεξηγήσεις (ἐκ τοῦ ἀγνώμων = α στερ. + γνώμη).

ἀγνώως —ῶτος ὁ, ἡ: ὁ ἀγνωστος. (Ἐκ τοῦ α στερ.+γνώμαι).

ἄγομαι εἰς ἄγονον: νυμφεύομαι.

ἄγοντι: ὅταν ὠδήγει. (Μτχ. ἐνεστώτος τοῦ ἄγω).

ἀγορανόμοι: Οὗτοι ἦσαν 10 ἐνιστάσιμοι ἄρχοντες ἐκλεγόμενοι διὰ κλήρου, πέντε διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ πέντε διὰ τὸν Πειραιᾶ. Ἡ δικαιοδοσία των ἐξτείνεται, ἐφ' ὅλων τῶν πωλουμένων εἰδῶν εἰς τὴν ἀγορὰν, πλην ὅμως τοῦ σίτου. Παρηκολούθουν καὶ ἤλεγχον τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀγορανομικῶν διατάξεων καὶ ἔλυον ἐπὶ τὸπου πᾶσαν διαφορὰν, ἢ ὅποια παρουσιάζετο μεταξὺ τῶν ἐμπόρων.

ἀγορᾶς πληθῶρη: ἀγορὰ πλή-

θουσα, γεμάτη.

ἄγρα ἡ: τὸ κνήγιον.

Ἀγροίανες (') οἱ: Ἀρχαῖος φιλοπόλεμος λαὸς κατοικῶν εἰς τὴν περιοχὴν, ἢ ὅποια ἐκτείνεται μετὰ τοῦ ὄρους Ῥοδόπη (προεκτάσεως τοῦ Αἴμου) καὶ τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ Στρυμόνος. Οὗτοι ὑποταχθέντες εἰς τὸν Ἀλέξανδρον ἠκολούθουν τὸν στρατὸν του, ὡς ἀκοντισταί.

ἄγρος ὁ: χωράφι, κτῆμα. (Ἐξ ἰαπετικής ἰστρος = βοσκοτόπος).

ἄγχοτάτω: πάρα πολὺ πλησίον. (Ἐπίρρημα ἐκ τοῦ ἄγχι = πλησίον).

ἄγχων: πνίγων. (Μτχ. τοῦ ἄγχω, βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημ.).

ἄγωμεν: ἄς πηγαίνωμεν.

ἄγωνίζομαι: πολεμῶ. (βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

ἀγωνοθέτης: διοργανωτὴς ἀγῶνος, βραβευτὴς. (Ἐκ τοῦ ἀγών + τίθημι).

ἀδαμάντινος -ον: χαλύβδινος, στερεός. (Ἐκ τοῦ ἀδάμας).

ἀδέες τό: ἡ ἀφοβία, ἀσφάλεια. (Ἐκ τοῦ α στερ.+δέος).

ἄδειπνος -ον: ὁ ἀνευ δείπνου, νηστικός. (Ἐκ τοῦ α στερ.+ δειπνον).

ἀδελφιδούς -ου ὁ: ἀνεψιός. (Ἐκ τοῦ ἀδελφός).

ἀδελφῶ τῶ: οἱ δύο ἀδελφοί (Δυϊκὸς ἀριθμός).

ἀδεῶς: χωρὶς φόβου, ἀφόβως.

ἀδημονῶ: βλιβομαι ὑπερβολικά.

ἀδήλωτος -ον: ἀλεηλάτητος. (Ἐκ τοῦ στερ. α+δηῶ, -ῶ).

ἀδικέω—ῶ: διαπράττω ἀδικίας (βλ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

ἀδικία ἡ: ἄδικος πράξις. ἢ κακὴ πράξις. (Ἐκ τοῦ ἀδικέω).

ἀδόκιμος—ον: ἀσήμαντος, χωρὶς ὑπόληψιν. (Ἐκ τοῦ στερ. α+δό-

κιμος).
ἀδόλως : εἰλικρινῶς, ἄνευ δόλου.
 ('Εκ τοῦ ἀδολος = στερ. α+δό-
 λος).
Ἀδραμύτιον (') τό : Πόλις τῆς
 Μυσίας εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν.
ἀδυνατῶ : δέν ἔχω δύναμιν, ἐ-
 πιρροήν.
ἄδω : ψάλλω, τραγουδῶ. (Βλ.
 ἤμ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).
ἀεθλοφόροι οἱ : οἱ νικηταί. ('Ε-
 πικός καὶ Ἴων. τύπος ἀντί ἀθλο-
 φόροι).
ἀερκτόν ἐστι : δέν εἶναι περι-
 φραγμένον.
ἀεΐ : πάντοτε.
ἀζήμιος -ον: ἀτιμώρητος. ('Εκ
 τοῦ στερ. α+ζημία).
ἀηδῶς : δυσαρέτως. ('Εκ τοῦ ἄ-
 ηδῆς = στερ. α+ἡδος).
Ἀθάμας (') -αντος ὁ : Ἦτο υἱός
 τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέ-
 τας, βασιλεὺς τῶν Μινυῶν τοῦ
 Βοιωτικοῦ Ὀρχομενοῦ. Κατὰ δι-
 σταγὴν τῆς Ἥρας ἐνυμφεύθη
 τὴν Νεφέλην, ἐκ τῆς ὁποίας ἀ-
 πέκτησε τὸν Φριξόν καὶ τὴν Ἐλ-
 λην. Ἀργότερον ἀφῆσας αὐτὴν
 ἐνυμφεύθη τὴν κόρην τοῦ Κά-
 δμου Ἰνώ, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέ-
 κτησε δύο τέκνα, τὸν Λέαρχον
 καὶ τὸν Μελικέρτην.
ἀθάνατοι οἱ : Σῶμα ἐπιλέκτων
 στρατιωτῶν τῆς Περσικῆς βασιλι-
 κῆς φρουρᾶς.
Ἀθηνᾶ (') ἡ : Μία ἀπὸ τὰς με-
 γαλυτέρας θεότητας. Ἐλατρεύε-
 το εἰς ὅλον τὸν Ἑλληνικὸν κό-
 σμον καὶ ἰδιαίτερως εἰς τὰς Ἀ-
 θήνας, τῶν ὁποίων εἶχαν ἀναλά-
 βει καὶ τὴν προστασίαν. Ἦτο θυ-
 γάτηρ τοῦ Διὸς καὶ θεὰ τῆς σο-
 φίας καὶ φρονήσεως. Ἰερὸν σύμ-
 βολον αὐτῆς ἐθεωρεῖτο ἡ γλαυῆ.
 "Ἐφερε δὲ καὶ πολλὰς ἐπωνυμίας,

ἐκ τῶν ὁποίων γνωστότεροι εἶναι:
 Παρθένος, Παλλάς, Ἐργάνη,
 Πολιοῦχος, Πρόμαχος, Φέρασις
 κ.λ.π.
Ἀθῆναι (') αἱ : Πρωτεύουσα τῆς
 Ἀττικῆς καὶ τῆς Ἑλλάδος σήμε-
 ρον. Ὀνομαστὴ εἰς τὴν ἀρχαι-
 ότητα κληθεῖσα οὕτως ἐκ τῆς πο-
 λιούχου θεᾶς Ἀθηνᾶς, τῆς ὁποί-
 ας ὁ ναὸς εὐρίσκειτο ἐπὶ τῆς
 Ἀκροπόλεως. Πρὶν λάβῃ τὸ ὄ-
 νομα τοῦτο, ἐκαλεῖτο Κεκροπία.
 Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Θησέως κα-
 τέστη ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν κέν-
 τρον τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ἐμπο-
 ρίου.
ἄθλα : βραβεῖα.
ἀθλέω, -ῶ : ἀγωνίζομαι εἰς τὴν
 μάχην ἢ διὰ βραβείον.
ἀθρόον τό : τὸ συμπνευκνωμένον
 πλήθος. ('Εκ τοῦ ἄμα+θρόος).
ἀθύμια ἡ : στενοχωρία, μελαγχο-
 λία. ('Εκ τοῦ ἄθυμος).
ἄθυμος -ον: ἀτολμος, λιπόψυ-
 χος. ('Εκ τοῦ στερ. α+θυμός).
ἀθυμότεροι οἱ : ἀτολμότεροι.
ἀθύμως ἔχω : στενοχωροῦμαι.
Αἶα ἡ : Εἶναι τὸ παλαιότερον ὄνο-
 μα τῆς Κολχίδος, ἐνθα μυθολογεῖ-
 ται ὅτι βασιλεὺς αὐτῆς ἦτο ὁ Αἰ-
 ἦτης καὶ πρὸς αὐτὴν ἐπλευσαν
 οἱ Ἀργοναῦται, διὰ νὰ ἀρπάσουν
 τὸ χρυσόμαλλον δέρα.
Αἰάκος ὁ : Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ
 τῆς Αἰγίνης, ὁ δίκαιος βασιλεὺς
 τῆς νήσου Αἰγίνης, ὁ μετὰ τὸν
 θάνατόν του κριτῆς καὶ κλειδοῦ-
 χος τοῦ Ἄδου.
Αἰγιαῖον πέλαγος τό : Κατὰ τὴν
 μυθολογίαν τὸ γνωστὸν τοῦτο
 πέλαγος ἔλαβε τὸ ὄνομα ἀπὸ τὸν
 Αἰγέα, τὸν βασιλέα τῶν Ἀθηνῶν
 καὶ πατέρα τοῦ Θησέως, ὁ ὁποῖος
 ἐπνίγη εἰς αὐτό.
αἰγιαλός ὁ : ἄλιμενος παραλία.

ἀκροθαλασσιά. (Ἐκ τοῦ αἴσσω (=κινουμαι)+ἄλς (=θάλασσα).
 αἶγλη ἡ: ἡ λάμψις, ἀκτινοβολία.
 (Ἐκ ρίζης αἰγ-. (=σειω, πάλλω)
 αἶγλήεις -εσσα-εν: λαμπρός,
 πλήρης αἶγλης. (Ἐκ τοῦ αἶγλη).
 Αἴγυπτος ἡ: χώρα τῆς Β.Α. Ἀφρικής. Ὁ Ὅμηρος τὴν ὠνόμαζε Νεῖλον. Κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους περιελάμβανε δύο βασιλεία, τῆς Ἄνω Αἰγύπτου καὶ τῆς Κάτω Αἰγύπτου. Οἱ βασιλεῖς τῆς ἐκαλοῦντο Φαραῶ. Οὗτοι ἐπὶ δύο χιλιετηρίδας (3.000 - 1.000 π.Χ.) ἀνέπτυξαν σπουδαῖον πολιτισμόν, ἐμπόριον, ναυτιλίαν καὶ ἔκτισαν τὰς περιφήμους Πυραμίδας. Ἡ Αἴγυπτος ὑπετάγη τὸ 525 π.Χ. εἰς τοὺς Πέρσας καὶ τὸ 332 π.Χ. εἰς τὸν Μ. Ἀλέξανδρον. Κατὰ τοὺς Ἑλληνιστικοὺς χρόνους ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων καὶ ἀργότερον κατὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν καὶ Βυζαντινὴν ἐποχὴν αὐτὴ ἐξηκολούθησε νὰ ἀκμάζη.
 αἰδήμων -ον, (γεν. -ονος) : ἐντροπαλός. (Ἐκ τοῦ αἰδέομαι).
 αἰδώς -οὺς ἡ: ἐντροπή, σεβασμός.
 αἰεῖ : πάντοτε. (ἰων. καὶ ἐπικός τύπος, ἀντὶ αἰεῖ).
 Αἰήτης ὁ: Μυθικός βασιλεὺς τῆς Αἴας (Κολχίδος), υἱὸς τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Ὠκεανίδος Περσηίδος καὶ πατὴρ τῆς Μηδείας.
 αἰθρία ἡ: καλοκαιρία.
 αἰκίζομαι τίνα τὰ ἔσχατα : βασανίζω κάποιον σκληρότατα.
 αἰμύλος -ῆ-ον: κολακευτικός, πονηρός.
 Αἰνείας -ου ὁ: Ἦτο υἱὸς τοῦ Δαρδανίδου Ἀγχίσου καὶ τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, ἕγγονος τοῦ Κάπυος καὶ τῆς θεᾶς Θέμιδος, ἡ ὁποία ἦτο θυγάτηρ τοῦ Ἴλου, τοῦ

ἰδρυτοῦ τοῦ Ἰλίου. Ὁ πατὴρ του παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν ὄνομαστον Κένταυρον Χείρωνα, ὁ ὁποῖος διέμεινε εἰς τὸ Πήλιον, διὰ νὰ τὸν μορφώσῃ. Οὗτος μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας λαβὼν ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν γέροντα πατέρα του ἔφυγεν ἐκ τῆς Τροίας καὶ μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου ἔκτισεν ἴδιαν πόλιν καὶ μικρὸν βασιλεῖον ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων.

Αἰνιάνες οἱ: Ἀρχαῖος θεσσαλικὸς λαὸς κατοικῶν πλησίον τῆς Οἴτης καὶ τοῦ Σπερχειοῦ.

Αἰολίς, -ίδος ἡ: εἶναι τὸ παραλιακὸν τμήμα, τῆς δυτικῆς Μ. Ἀσίας ἀπὸ τῆς Τρωάδος μέχρι τοῦ Ἑρμου ποταμοῦ.

Αἰόλος ὁ: Ὁ υἱὸς τοῦ Ἑλλήνος καὶ τῆς νύμφης Ὀρηίδος, ἕγγονος τοῦ Δευκαλίωνος καὶ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας. Ἐκ τούτου κατήγοντο οἱ Αἰολεῖς.

αἰρέω, -ῶ: κυριεύω, κατακτῶ. (βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
 αἰσθάνομαι : ἀντιλαμβάνομαι, βλέπω (βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημ.).

Αἰσχίνης ὁ: (389-314 π.Χ.). Ἀθηναῖος ρήτωρ, ἀντίπαλος τοῦ Δημοσθένους.

αἰσχρόν ἐστι : εἶναι ἐντροπή. (Ἀ πρόσωπος ἕκφρασις).

αἰσχρὸς -ά-όν: ἀνήθικος, ἀνάρμοστος, ἀσχημος. (Ἐκ τοῦ αἰσχος).

αἰσχύνῃ ἡ: αἰδώς, αἰσθημα ἐντροπῆς. (Ἐκ τοῦ αἰσχος).

αἰτίαι αἰ: διαβολαί, αἰ κατηγορίαι.

αἴτιος -α -ον: πρόξενος κακοῦ, ἐνοχος.

αἰτῶ : ζητῶ. (βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

αἴφνης αἰφνιδίως

αἰών — ὦνος ὁ: ὀλόκληρος ὁ χρόνος, ἡ ζωὴ, ἡ αἰωνιότης, τμημα χρόνου διαρκείας ἐκατὸν ἐτῶν.
Ακαδήμεια (') ἡ: Τόπος τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν ΝΑ τοῦ Κολωνοῦ (παρὰ τὴν σημερινὴν Κολοκυνθοῦ) γεμῆτος δένδρων, ὅπου ὑπῆρχεν ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ γυμναστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδίδαξεν ὁ Πλάτων. Ἐκ τούτου καὶ ἡ Σχολὴ αὐτοῦ λέγεται Ἀκαδήμεια ἢ Ἀκαδημία.
ἄκαιρος — ον: ἀκατάλληλος. (Ἐκ τοῦ στερ. α+καιρός).
ἀκαρπία ἡ: ἡ ἔλλειψις καρπῶν.
ἀκινάκης ὁ: περσικὸν ξίφος βραχὺ καὶ εὐθύ. (Λέξις Περσικὴ).
ἀκλεῆς — ἐς: ἄδοξος. (Ἐκ τοῦ στερ. α+κλέος).
ἀκμῆ ἡ: καιρός, κατάλληλος ἡλικία.
ἀκμῆς — ἦτος ὁ, ἡ: ἀκμαῖος, ἀκούραστος. (Ἐκ τοῦ στερ. α+κάμω).
ἀκολασία ἡ: ἀκράτεια. (Ἐκ τοῦ ἀκόλαστος).
ἀκόλουθοι οἱ: οἱ ὑπηρετοί, οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦν τὸ στράτευμα.
ἀκοντίζω : κτυπῶ διὰ τοῦ ἀκοντίου. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημ.).
ἄκος — εος τό: ἡ θεραπεία
ἄκουσμα — ατος τό: μᾶθημα, φήμη. (Ἐκ τοῦ ἀκούω).
ἄκρα ἡ: κορυφὴ βουνοῦ.
ἄκρατος — ον (οἶνος): γνήσιος, δυνατός. (Ἐκ τοῦ στερ. α+κεράννυμι).
ἀκράτωρ, -ορος ὁ: ἀσυγκράτητος, ἄνευ ἐλέγχου.
ἀκριβῆς τό: ἡ ἀκριβῆς ἔκθεσις, λεπτομερῆς ἐξιστόρησις.
ἀκρισία ἡ: σύγχυσις. (Ἐκ τοῦ ἄκριτος (στερ. α+κρίνω).
Ακρισίας (') ὁ: ὄνομα Κρόνου εἰς τὴν Φρυγίαν.

ἀκρίτους : ἄνευ δίκης, χωρὶς νὰ περάσουν ἀπὸ δίκην.
ἄκροθίνια τά: τὸ πρῶτον καὶ ἄριστον μέρος τῆς συγκομιδῆς ἡ τῆς λείας, τὸ ὁποῖον προσεφέρετο εἰς τοὺς θεοὺς, ἐκλεκτὰ λάφυρα. (Ἐκ τοῦ ἄκρος+θις=παρاليا).
ἄκρον το: ὕψωμα, κορυφὴ.
Ἀκρόπολις (') ἡ: Εἶναι ἡ σημαντικώτερα ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν ἀκροπόλεων κειμένη ἐπὶ βράχου, ὁ ὁποῖος ἔχει ὕψος 156 μ. ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Κατακεῖτο ἀπὸ τὸ 3.500 π.Χ. Ἐπ' αὐτῆς ἐκτίσθησαν ἀνάκτορα καὶ ἱερά. Τὰ κτίσματα τῆς Ἀκροπόλεως κατεστράφησαν κατὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους καὶ ἐπὶ Περικλέους ἀνηγέρθησαν νέα θαυμαστά κτίρια, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ περίφημος ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ Παρθενῶν. Ἀργότερον προσετέθησαν καὶ ἄλλα κτίσματα, τὰ ὁποῖα σφῆζονται μέχρι σήμερον καὶ προκαλοῦν τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν ἐκπληξίν παντὸς ἐπισκέπτου.
ἄκυρος — ον: ἄνευ κύρου, ἀνίσχυρος, μικρός. (Ἐκ τοῦ στερ. α+κύρος).
ἄκων — ἄκουσα — ἄκων: χωρὶς τὴν θέλησιν.
ἄλαζών — ὄνος ὁ: ὑπερήφανος, ματαιόφρων. (Ἐκ τοῦ ἄλη=πλάνη).
ἀλαλάζω : φωνάζω δυνατὰ, κραυγάζω. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημ.)
Ἀλβανοί (') οἱ: Λαὸς κατοικῶν περὶ τὴν Δ. παραλίαν τῆς Κασπίας θαλάσσης, εἰς τὰ Α. τοῦ Καυκάσου. Ἔζων βίον νομαδικὸν καὶ θηρευτικὸν καὶ ἦσαν ἐπιτήδειοι πολεμισταί.
ἄλεινός — ἡ — ὄν: θερμός, θερμαντικός.
ἄλεκτρυών — ὄνος ὁ: πετεινός,

- κόκορας.
- Ἀλέξανδρος** (') ὁ : Υἱὸς τοῦ Πολυδώρου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, τύραννος τῶν Φερῶν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ὁ ὁποῖος ἠττήθει εὐπὸ τῶν Θηβαίων συμμαχεῖ ἐκὼν ἄκων μετ' αὐτῶν.
- Ἀλέξανδρος** (') ὁ **Μέγας** : (356-323 π.Χ.), υἱὸς τοῦ Φιλίππου Β', βασιλέως τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος. Ὁ μεγαλύτερος στρατηλάτης τῆς ἀρχαιότητος καὶ δημιουργὸς ἀπεράντου κράτους, τοῦ ὁποῖου τὰ ἀνατολικά σύνορα ἐφθάναν μέχρι τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ. Διδάσκαλός του ὑπῆρξεν ὁ μέγας φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος Ἀριστοτέλης (384—322 π.Χ.), ὑπὸ τοῦ ὁποῖου ὁ Ἀλέξανδρος ἔλαβεν ἄρτιαν μόρφωσιν.
- ἀλέξασθαι** : νὰ ἀποκρούσουν. (Ἀπαρέμφ. μέσου ἄορ. τοῦ ἀλέξω).
- ἀλλῆς** — ἔς : συγκεντρωμένος, ἀθρόος. (Ἀπαντᾷ μόνον εἰς Ἰωνικὴν διάλεκτον).
- ἀλιεύς** — ἔως ὁ : ὁ ψαρῆς. (Ἐκ τοῦ ἄλς = θάλασσα).
- ἀλιεύω** : ψαρεύω. (Ἐκ τοῦ ἀλιεύς).
- ἀλισκομένων** (τῶν) : τῶν αἰχμαλωτισθέντων, τῶν αἰχμαλώτων.
- Ἀλκιβιάδης** (') ὁ : (448-404 π.Χ.) υἱὸς τοῦ Κλεινίου, ὀνομαστός Ἀθηναῖος στρατηγὸς καὶ πολιτικός, συγγενὴς τοῦ Περικλέους καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους.
- Ἀλκμήνη** (') ἡ : Σύζυγος τοῦ Ἀμφιτρώωνος, μητέρα τοῦ Ἴφικλέους καὶ τοῦ Ἡρακλέους.
- ἀλλήλους** : μετὰξὺ σας.
- ἀλλῆρι** : ἄλλαις (Ἰωνικὸς τύπος).
- ἀλλοδαπὸς ἢ — ὄν :** ἀπὸ ἄλλον μέρος, ξένος. (Ἐπιμεριστικὴ ἀντωνυμία).
- ἀλλότριος — α — ὄν :** ξένος.

- ἄλοβος** — ὄν : χωρὶς λοβὸν τοῦ ἤπατος. (Ἐκ τοῦ στερ. α+λοβός).
- ἀλογίη** : ἀδιαφορία, καταφρόνησις. (Ἐκ τοῦ ἀλογέω).
- ἀλόγιστος** — ὄν : ἀπερίσκεπτος, ἀστόχαστος. (Ἐκ τοῦ στερ. α+λογίζομαι).
- ἄλσος** τό : μικρὸν δάσος, κῆπος, ἱερὸς τόπος.
- Ἀλυάτης** (') ὁ : Βασιλεὺς τῶν Λυδῶν (617—560 π.Χ.).
- Ἀλφειὸς** (') — οὐ ὁ : Εἶναι ὁ μεγαλύτερος ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, ὁ ὁποῖος πηγάζει ἀπὸ τὸν Πάρνωνα καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν Κυπαρισσιακὸν κόλπον, παρὰ τὴν Ἀγουλινίταν.
- ἄλφιτα** τά : κριθίνα ἄλευρα, (πληγοῦρι). (Ἐκ τοῦ ἄλφος = λευκός).
- ἄλωπεκῆ** ἡ : δέρμα ἀλώπεκος, ἀλεποῦ (συνηρ. ἄττικὸς τύπος ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ ἀλωπεκῆ).
- ἄλωσις ἢ :** κυριεῦσις, κατάκτησις, ἐκπόρθησις. (Ἐκ τοῦ ἀλῶναι).
- ἄλωτὸς — ἢ — ὄν :** ὁ δυνάμενος νὰ κυριευθῆ. (Ἐκ τοῦ ἀλῶναι, ρηματικόν).
- ἄμα** : συγχρόνως.
- ἄμα ἠλίω ἀνατέλλοντι** : συγχρόνως μετ' τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.
- ἄμα ἠλίω ἀνέχοντι** : μετ' τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.
- ἄμα τῇ ἡμέρᾳ** : μόλις ἐξημέρωσε, μετ' τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἡμέρας.
- ἄμα τῷ ἡρι ἀρχομένῳ** : συγχρόνως μετ' τὴν ἔναρξιν τῆς ἀνοίξεως.
- Ἀμαζόνες** (') αἱ : Γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἰδικόν των ἔθνος εἰς τὰ παράλια τῆς Καυκασίας. Αὐταὶ ἐμάχοντο ἐφιπποὶ καὶ μετ' θάρρους ἀξιοθαύμαστον. Βασιλοῦσά των ἦτο ἡ Ἰππολύτη, κόρη τοῦ Ἀρε-

ως καὶ πρωτεύουσα τοῦ κράτους τῶν ἡθεμισκῦρα. (Ἐκ τοῦ στερ. α+μαζός=μαστός).

Ἀρθροῖσι (') οἱ: Κάτοικοι τῆς Ἀρθροῦντος, ἀρχαίας πόλεως τῆς Κύπρου.

Ἀρθροῖσι (') ἡ: Μυθική αἰε (γίδα), μετὰ τῆς ὁποίας τὸ γάλα ἀνετράφη ὁ Ζεὺς. Κατὰ μίαν παράδοσιν, ἡ Ἀρθροῖσι ἦτο νύμφη, ἡ ὁποία ἀνέθρεψε τὸν Δία μετὰ γάλα καὶ μέλι, τὰ ὁποία ἦσαν μέσα εἰς κοῖλον κέρας αἰγός, τὸ ὁποῖον ἐκαλεῖτο «κέρας τῆς Ἀρθροῖσι» καὶ ἦτο σύμβολον τῆς ἀφθονίας.

Ἀρθροῖσι α-ον: ἀρκετὰ μέγανος, διὰ τὴν γερμῆσιν μίαν Ἀρθροῖσι.

Ἀρθροῖσι -όδος ἡ: σφάλμα (Ἰωνικὸν ἀντὶ ἀρθροῖσι).

Ἀρθροῖσι (") -σιος ὁ: Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου καὶ μέγανος φιλέλλην (569-526 π.Χ.). Οὗτος ἐπέτρεψε τὴν ἰδρυσίν τῆς πόλεως Ναυκράτεως ὑπὸ τῶν Μιλησίων παρὰ τὸν Νεῖλον ποταμὸν.

Ἀρθροῖσι: χωρὶς μάχης. (ἐπίρρημα ἐκ τοῦ ἀρθροῖσι).

Ἀρθροῖσι -ον: ἀκατανίκητος, ἀθητήτος. (Ἐκ τοῦ στερ. α+μάχη).

Ἀρθροῖσι ἡ: τροφή τῶν θεῶν.

Ἀρθροῖσι -ον: ἄξενος, ἀκοινωνήτος. (Ἐκ τοῦ στερ. α+μειγνυμι).

Ἀρθροῖσι -ον (γεν. -ονος): καλλίτερος, γενναϊότερος. (Συγκρ. τοῦ ἀρθροῖσι).

Ἀρθροῖσι -ον: ὁ μὴ μειούμενος, ἀκέραιος, πλήρης. (Ἐκ τοῦ στερ. α+μειόω).

Ἀρθροῖσι -ον: ἀμέτρητος. (Ἐκ τοῦ στερ. α+μέτρον).

Ἀρθροῖσι ἡ: ἀνταγωνισμός. (Συνήθως μετὰ τὴν καλὴν σημασίαν συναγωνισμός, ὁ ὁποῖος γίνεται πρὸς καλλίτεραν ἀνὰδειξιν).

Ἀρθροῖσι πεζοί: πεζικὸν ἀναμεμιγμένον μετὰ ἵππους.

Ἀρθροῖσι: χωρὶς μισθόν, ἀρθροῖσι. (ἐπίρρημα ἐκ τοῦ ἀρθροῖσι).

Ἀρθροῖσι: Ἰωνικὸς τύπος ἀντὶ ἡ μ μ ε ν η σ. μετὰ πρὸς τοῦ ἀρθροῖσι=ἐγγίζω, ἀνάπτω.

Ἀρθροῖσι ὁ: ἄρνιον.

Ἀρθροῖσι ἡ: ἡ πληρωμή. (Ἐκ τοῦ ἀρθροῖσι).

Ἀρθροῖσι -ον: ἀμέτοχος, δυστυχής. (Ἐκ τοῦ στερ. α+μοῖρα).

Ἀρθροῖσι: κάπου. (Ἐκ τοῦ ἀρθροῖσι+που).

Ἀρθροῖσι: ἀπαιδευσία, ἐλλειψὶς ἀρμονίας. (Ἐκ τοῦ ἀρθροῖσι).

Ἀρθροῖσι ἡ: τὸ ἀρθροῖσι, τὸ κλήμα.

Ἀρθροῖσι: ἐνδύομαι. (Βλ. ἡμ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).

Ἀρθροῖσι -ον: ἀπό ἀρθροῖσι.

Ἀρθροῖσι: ἀποκρούω. (Βλ. ἡμ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).

Ἀρθροῖσι: περὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ σκότους.

Ἀρθροῖσι -ον: περιοχὴ μετὰ δύο θαλασσῶν. (Ἐκ τοῦ ἀρθροῖσι+ἄλς).

Ἀρθροῖσι, -ῶ: δὲν γνωρίζω, ἀρθροῖσι. (Βλ. ἡμ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).

Ἀρθροῖσι (') ἡ: Ἀρχαία καὶ ὀχυρὰ πόλις τῆς Μακεδονίας (Νομοῦ Σερρῶν), πλησίον τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, ἀποικία τῶν Ἀθηναίων.

Ἀρθροῖσι ἡ: φιλονεικία (Ἰωνικὸν).

Ἀρθροῖσι ἡ: φιλονεικία, διαφορά. (Ἐκ τοῦ ἀρθροῖσι).

Ἀρθροῖσι -ον: ὁ ἔχων δύο στόμα, ὁ ἔχων δύο κόψεις, π.χ. ἀρθροῖσι μάχαιρα, ἀρθροῖσι πέλεκυς. (Ἐκ τοῦ ἀρθροῖσι+στόμα).

Ἀμφιτρύων (΄) -ωνος ὁ: Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τιρύνθου Ἀλκαίου καὶ τῆς Ἴππονόης, ἔγγονος τοῦ Περσέως καὶ σύζυγος τῆς Ἀλκμήνης.
ἀμφότεροι -αι-α: καὶ οἱ δύο. (Ἐπιμεριστική ἀντωνυμία).
ἀμφοτέρωθεν: καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.
ἂν ἀφείναι σφᾶς: ὅτι ἤθελεν ἀφήσει αὐτούς.
ἂν ᾗσθα ἢ ᾗσθα ἂν: δὲ ἦσουν.
ἂνὰ κράτος: μὲ ὄλην τὴν δύναμιν, ὀλοταχῶς.
ἀναβάντες οἱ: οἱ ἐκστρατεύσαντες.
ἀνάβηθι: νὰ ἀναβῆς. (Προστ. ἀορ. β' τοῦ ἀναβαίνω).
ἀναδόλεϋς ὁ: ἵπποκόμος. Ὁ ἀναδολεϋς ἦτο ὁ εἰδικὸς ἐκείνος ἵπποκόμος, ὁ ὁποῖος ἐβόηθει τὸν βασιλέα νὰ ἀναβῆ εἰς τὸν ἵππον. Σήμερον ὀνομάζεται ἀναδολεϋς ὁ Σήμερον ὀνομάζεται ἀναδολεϋς ὁ οὐδὲν κρῆμα ἀπὸ τὴν σέλλαν καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὸν πατεῖ ὁ ἵππεϋς, διὰ νὰ εἰς ἀναβῆ εἰς τὸν ἵππον. Τέτοιοι ἀναδολεῖς δὲν ὑπῆρχον εἰς τὴν ἀρχαιότητα.
ἀνάγκη (ἔστι): εἶναι ἀνάγκη.
ἀναγράφω: γράφω ἐπάνω.
Ἀναγυράσιος (΄) ὁ: Ὁ καταγόμενος ἐκ τοῦ Ἀναγυροῦντος, δήμου τῆς Ἀττικῆς, κειμένου νοτίως τοῦ Ὑμηττοῦ παρὰ τὴν σημερινὴν Βάρην.
ἀναγωγὴ ἡ: ὁ πλοῦς. (Ἐκ τοῦ ἀνάγω).
ἀναδενδράς -άδος ἡ: ἡ κληματαριά.
ἀναδύομαι: βγαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
ἀνάθημα τὸ: ἀφιέρωμα. (Ἐκ τοῦ ἀνά-τίθημι).

ἀναθορυβῶ: μὲ θορυβώδεις φωνὰς ἐπιδοκιμάζω.
ἀναισιμᾶω, -ῶ: κατατρώγω.
ἀνακοινοῦμαι τινί τι: ἀνακοινῶν εἰς κάποιον κάτι.
ἀνακράζω: φωνάζω δυνατὰ. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
ἀναλαβῶν: ἀφοῦ ἀνέλαβε.
ἀναλώματα τὰ: οἱ δαπάναι. (Ἐκ τοῦ ἀναλώω).
ἀνάλωτος -ον: ἀπόρθητος, ἀκυρίευτος. (Ἐκ τοῦ στερ. α + ἄλῶναι, τοῦ ἀλίσκομαι).
ἀναμιμνήσκομαι: ἐνθυμοῦμαι. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
ἀνανδρία ἡ: δειλία. (Γράφεται ἐνίοτε καὶ μὲ εἰ καὶ παράγεται ἐκ τοῦ ἀνανδρος)
ἀνανεύω: ἀρνοῦμαι.
ἀναξ -κτος ὁ: βασιλεϋς, ἄρχων.
Ἀναξαγόρας (΄) -ου ὁ: Ἐπιφανῆς φιλόσοφος καταγόμενος ἐκ Κλαζομενῶν τῆς Ἴωνίας, φίλος καὶ διδάσκαλος τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους καὶ μαθητῆς τοῦ Ἀναξιμένηους ἐν Μιλήτῳ. Ἐδίδαξεν εἰς Ἀθήνας καὶ τὴν Λάμψακον, πόλιν τῆς Ἰ. Ἀσίας εἰς τὸν Ἑλλησποντον. Ἀπέθανε τὸ 428 π.Χ.
ἀναξυρίς -ίδος ἡ: περισκελίς, τὸ πανταλόνι. (Λέξις περσικῆ).
ἀναπεταννύασι: : ἀπλώνουν. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
ἀναπετάννυμι: ἀνοίγω διόπλατα. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημ.).
ἀναπεπταμένος: ἀνοικτός.
ἀνάπλεα τὰ: γεμᾶτα.
ἀνάπλεως -ων: ἐντελῶς γεμᾶτος. (Ἐκ τοῦ ἀνά+πλέω=πλήρης).
ἀναπετροῦμαι: σηκώνονται τὰ πτερά μου ἐκ φόβου (ἐπὶ πτηνῶν, καὶ (ἐπὶ ἀνθρώπων) = σηκώνονται οἱ τρίχες μου ἐκ φόβου.

ἀνατριχιάζω, ὄθεν συγκλονίζομαι, ἀνησυχῶ. (Βλ. ἤμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

ἀναπυθάνομαι : Ζητῶ πληροφορίας. (Βλ. ἤμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

ἀναραιρκότα : αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἔχουν ὑψωθῆ. (Ἴωνικός τύπος ἀντί ἀνηρηκότα τοῦ ἀναιρέω, -ῶ = ὑψώνω).

ἀνάριστος -ον : ἄνευ ἀρίστου, μεσημβρινοῦ φαγητοῦ. (Ἐκ τοῦ στερ. α+τὸ ἄριστον).

ἀνάσπαστοι οἱ : ἦσαν οἱ ὑποτεταγμένοι λαοί, οἱ ὁποῖοι μετεφέροντο ἀπὸ χώρας εἰς χώραν ὑπὸ τῶν νικητῶν.

ἀναστάς : : ἐγερθεῖς, σηκωθείς (Μτχ. ἄορ. β' τοῦ ἀνίστημι).

ἀνασταυρῶ : καρφώνω ἐπάνω εἰς μακρὸν ξύλον. (Ἐκ τοῦ ἀνά + σταυρός = ἀνασταυρώω, -ῶ).

ἀνατίθημι : ἀφιερώνω. (Βλ. ἤμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

ἀνατολή ἢ : κεφαλῆ, ῥίζα, βάσις, ὑψωσις ἡλίου, οὐρανίου. (Ἐκ τοῦ ἀνατέλλω).

Ἀναυρος (") ὁ : Ποταμὸς τοῦ νομοῦ Μαγνησίας, ὁ ὁποῖος ηἰγάει ἀπὸ τὸ Πήλιον καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν Παγασσητικὸν κόλπον. (Σήμερον ὀνομάζεται Ξερίας).

ἀναφέρω : φέρω ἐπάνω. (Βλ. ἤμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

ἀναχάζω : ὀπισθοχωρῶ. (Βλ. ἤμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημ. χάζω).

Ἀνάχαρις (') ὁ : Σοφὸς ἐκ Σκυθίας, ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη τὰς Ἀθῆνας ἐκ φιλομαθείας. Ἔγινε φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σόλωνος. Κατήγετο ἐκ βασιλικῆς γένους.

ἀναχθέντες : ἀποπλευσαντες. (Μτχ. παθ. ἄορ. τοῦ ἀνάγομαι).

ἀναψύχω : δροσίζομαι, ἀναζωογονοῦμαι. (Βλ. ἤμ. ΛεΞ. ἀνωμ.

ρημάτων).

ἀνδρεία ἢ : γενναϊότης, παλληκαριά. (Ἐκ τοῦ ἀνήρ.).

ἀνδρείος -α -ον : γενναῖος, ἀνδρικός. (Ἐκ τοῦ ἀνήρ).

ἀνδρείως : μὲ γενναϊότητα. (Ἐπίρρημα ἐκ τοῦ ἀνδρείος).

ἀνδριάς -άντος ὁ : ἀγαλμα, ὀμνίωμα ἀνδρός. (Ἐκ τοῦ ἀνήρ.).

ἀνδρίζω τινά : καθιστῶ τινά ἄνδρα.

Ἀνδρομέδα (') ἢ : Κόρη τοῦ Κηφέως, βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας, καὶ τῆς Κασσιοπέας, πολὺ ὡραία. Ταύτην ἔλαβεν ὡς σύζυγον ὁ Περσεύς, ἀφοῦ ἐθανάτωσε τὸ θηρίον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ πατὴρ τῆς κατὰ συμβουλήν τοῦ μαντείου τοῦ Ἄμμωνος τὴν προσέδεσεν ἐπὶ βράχου, διὰ νὰ κατασπαραχθῆ ὑπ' αὐτοῦ.

ἀνεγείρομαι : σηκώνομαι. (Βλ. ἤμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημ.).

ἀνειλόμεθα : ἀνελαβόμεθα. (Ἄορ. β' τοῦ ἀναιρέομαι, -οῦμαι).

ἀνειμένος : ἀφειμένος, ὁ ἄνευ περιορισμῶν. (Μτχ. πρκ. τοῦ ἀνίημι).

ἀνειμένος : ἀμελῶς, ῥαθύμως, χαλαρῶς. (Ἐπίρρημα τοῦ ἀνειμένος).

ἀνεπαχθέστατα : μὲ μεγίστην μετριοφροσύνην. (Ἐκ τοῦ ἀ στερ + ἐπαχθής).

ἀνεπιτηδεύτως : χωρὶς προσποίησιν, ἀφελῶς.

ἀνέρπω : ἀναρριχῶμαι. (Βλ. ἤμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

ἄνετος -ον : ἐλεύθερος. (Ἐκ τοῦ ἀνίημι).

ἄνευ : χωρὶς.

ἄνευ θεοῦ : χωρὶς θεῖαν παρακίνησιν.

ἀνευρεῖν : νὰ ἀνεύρουν. (Ἄορ. β' τοῦ ἀνευρίσκω).

άνεψιός ό : έξάδελφος. (Πρῶτος).
 άννηθάι, -ῶ : Ξανανιώνω, γίνομαι πάλιν νέος. (Βλ. ήμ. Λεξ. άνωμ. ρημάτων).
 άνήκεστος -ον : άθεράπευτος, άνεπανόρθωτος. (Έκ του στερ. α+άκείομαι).
 άνήλισκεν : έδαπάνει, έξώδευεν.
 άνημμέναις : με άναμμίναις.
 άνθος -ους τό : άνθος λουλουδιού, βλαστός, άκμή.
 άνθρωποφυέας : άνθρωπομόρφους. (Έπιθετον: άνθρωποφυής -ές εκ του άνθρωπος+φυή).
 άνία ή : θλίψις, στενοχωρία.
 άνιέναι : να άνέρχωνται, να ηγαίνουσι προς τα άνω, να φυτρώνουν πάλιν. (Άπρμφ. του άνειμι).
 άνικνεύω : άναζητώ τα ίχνη, έρευνῶ με προσοχήν. (Έκ του άνα+ικνεύω).
 άνιόμενος : στενοχωρούμενος. (Μτχ. ένεστ. του άνιόομαι, -ῶμαι).
 άνοιδῆσαι : να φουσκώσουν, ηρησθούν. (Άπρμφ. άορ. του άνοιδέω, -ῶ=φουσκώνω, ηρησκομαι).
 άνοίκειος -ον : ό μη οικείος, ό μη φιλικός, άσύμφωνος, άπρεπής. (Έκ του α στερ.+οικείος).
 άνοικοδομέω, -ῶ : κτιζω πάλιν, Ξανακτιζω. (Βλ. ήμ. Λεξ. άνωμ. ρημάτων).
 άνουθέτητος -ον : ό μη νουθετηθείς, άνουθέτητος. (Έκ του στερ. α+γούς+τίθημι).
 άνταγωνιστής ό άντίπαλος.
 Άνταίος (') ό : Γίγας μυθολογικός, υίός του Ποσειδώνος και της Γης, ό όποιος έλάμβανε δύναμιν, όταν ήρχετο εις έπαφήν

με την μητέρα του (Γην). Τοῦτον ό Ήρακλής απέσπασεν από τό έδαφος και τόν έφόνευσε.
 άντακούω : : άκούω και έγώ. (Έκ του άντι+άκούω).
 Άνταλκίδας (') ό : γνωστός μας Σπαρτιάτης, τόν όποιον ή πατρίς του μετά την μάχην της Κορίνθου έστειλεν εις τας Σάρδεις, διά να διαπραγματευθῆ την περιβόητον μετά των Περωών Άνταλκιδειον ειρήνην (387 π.Χ.), κατά την όποιαν αι Μικρασιατικαί πόλεις ύπήγοντο εις τόν βασιλέα των Περωών, μετά των νήσων Κλαζομενών και Κύπρου και αι έλληνικαί πόλεις άπέκτων την αυτονομίαν των, πλην της Ίμβρου και Λήμνου και Σκύρου.
 Άνταδρος (") ή : Πόλις της Τρωάδος, όπου λέγεται ότι ό Πάρις έκοινε τας τρεις θεάς.
 άντάξιοι : ισάξιοι, εφάμιλλον.
 άντεπιμελοῦμαι : φροντίζω έπίσης. (Βλ. ήμ. Λεξ. άνωμ. ρημ.).
 άντευποιῶ : άνταποδίδω την ευεργεσίαν.
 άντι τῆς συστρατείας : εις άνταμοιβήν της συμμετοχής εις την έκστρατείαν
 άντιβολῶ : παρακαλῶ. (Βλ. ήμ. Λεξ. άνωμ. ρημάτων).
 άντιδικοί οί : οί κατήγοροι. (Έκ του άντι+δίκη).
 άντιδωσις ή : άνταλλαγή περιουσίας. Εις τας Άθήνας άντιδωσις έλέγετο ή άνταλλαγή περιουσιών, κατά την όποιαν ένας πολίτης όριζόμενος να αναλάβη ύποχρεωτικώς μίαν λειτουργίαν, ή όποία ήτο δωπανηρά, προεκάλε με δικαίωμα, τό όποιον του παρείχεν ό νόμος, άλλον πολίτην πλουσιώτερον να αναλάβη αύτός την λειτουργίαν. Έάν οὔτος ήρνεϊτο,

τόν προεκάλει εἰς ἀνταλλαγὴν τῆς περιουσίας των. Ἐὰν προεβάλλοντο ἀντιρρήσεις, κατέφευγον εἰς τὸν ἄρμόδιον ἄρχοντα, ἐνώπιον τοῦ ὁποῦ ἐβεβαιῶνον ἐνόρκως τὸ ποσόν, τὸ εἶδος καὶ τὴν ἀξίαν τῆς ὁτομικῆς των περιουσίας. Ἄν καὶ πάλιν δὲν ἐπετυγχάνετο συμφωνία, κατέληγον εἰς τὸ δικαστήριον, τὸ ὁποῖον ἔκρινε, ποῖος ἦτο πλουσιώτερος καὶ εἰς αὐτὸν ἀνετίθετο ἡ «Λειτουργία».

Ἀντικύρη (') ἡ : Πόλις παρὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον κειμένη, πατρὶς τοῦ Ἐφιάλτου.

ἀντίξως -ον : ἐναντίος, ἐχθρικός. (Ἐκ τοῦ ἀντί+ξέω).

ἀντίος -α -ον : ἐναντίος, ἀντίθετος. (Ἐκ τοῦ ἀντί).

ἀντίος ἔρχομαι τοῖς πολεμίοις : βαδίζω ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν.

ἀντιπαρασκευάζομαι : παρασκευάζομαι καὶ ἐγὼ ἐπίσης. (Βλ. ἡμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημ. παρασκευάζομαι).

ἀντιπάσχω : παθαίνω τὰ ἴδια. (Ἐκ τοῦ ἀντί+πάσχω, (Βλ. ἡμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).

Ἀντίπατρος (') ὁ : Υἱὸς τοῦ Ἰόλα, προσωπικὸς φίλος τοῦ Φιλίππου καὶ ἰκανὸς στρατηγός. Προτῆς ἀναχωρήσεώς του ὁ Ἀλέξανδρος διὰ τὴν ἐκστρατεῖαν εἰς τὴν Ἀσίαν ἀνέθεσεν εἰς τὸν Ἀντίπατρον τὴν ἀντιβασιλείαν τῆς Μακεδονίας καὶ τὴν διδίκην τῆς Ἑλλάδος.

ἀντιπληρῶ ναῦς : ἐξοπλίζω καὶ ἐγὼ πολεμικά πλοῖα.

ἀντίπνοια ἡ : ἐναντίος ἄνεμος. (Ἐκ τοῦ ἀντίπνοος).

ἀντιποιοῦμαι τινι τῆς ἀρχῆς : διεκδικῶ ἀπὸ κάποιου τὴν ἐξουσίαν.

ἀντίπρωρος -ον : ὁ ἔχων τὴν πρῶραν ἐστραμμένην πρὸς τινα. (Ἐπί στρατοῦ) = ὁ παρατεταγμένος εἰς μικρὰν μετωπικὴν γραμμὴν καὶ μέγα βάθος εἰς σχῆμα σφηνός (λοξὴ φάλαγξ). (Ἐκ τοῦ ἀντί + πρῶρα = πρόσθιον μέρος τοῦ πλοίου).

ἀντιρρόπως πράττω τινί :

διατελῶ εἰς ἰσορροπίαν δυνάμεων πρὸς τινα.

Ἀντισθένης (') -ους ὁ : Ἀθηναῖος, μαθητὴς κατ' ἄρχας τοῦ σοφιστοῦ Γοργίου καὶ ἀργότερον τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους. Ἰδρυτῆς τῆς περιφήμου Κυνικῆς σχολῆς παρὰ τὸ Κυνόσαργες ἐκ τῶν συγγραμμάτων του ἐσώθησαν δύο λόγοι ἐπιγραφόμενοι. Αἴας καὶ Ὀδυσσεύς.

ἀντιστασιώτης ὁ : ὁ πολιτικὸς ἀντίπαλος.

ἀντίστοιχος -ον : ὁ εὐρισκόμενος ἄπεναντι τοῦ ἄλλου, ὁμοιος, ἴσος.

ἀντιτεταγμένοι : ὅσοι ἔχουν ταχθῆ ἄπεναντι, ἀντίπαλοι.

ἀντιτιμῶ : τιμῶ καὶ ἐγὼ. (Ἐκ τοῦ ἀντί+τιμῶ, βλ. ἡμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).

ἄντρον τὸ : σηλαιον, σηλιά.

ἀντρώδης -ες : σηλαιώδης, πλήρης σηλαιῶν.

ἀντώμοσαν : ἀφ' ἐτέρου ὠρκίσθησαν. (γ' πληθ. Ὀριστ. ἄορ. τοῦ ἀντόμνυμι).

ἀξίνη ἡ : πέλεκυς, τοεκούρι. (Ἐκ τοῦ ἄγνυμι).

ἀξιοστράτηγος ὁ : ἄξιος στρατηγός, ἀντάξιος μεγάλου στρατηνοῦ.

ἀξιοῦμαι, -οῦμαι : κρίνομαι ἄξιος.

ἀξιώω, -ῶ : ἔχω τὴν ἀξίωσιν. (Βλ. ἡμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).

ἀξίως : ἀνταξίως. (Ἐκ τοῦ ἄξι-
ος -α -ον)
ἀξίωσις ἢ : ἀξίωμα, ὑπόληψις.
(Ἐκ τοῦ ἀξιόω).
ἀοιδός ὁ : ὁ κατ' ἐπάγγελμα
τραγουδιστής. (Ἐκ τοῦ ἀείδω =
ψάλλω).
ἀπάγετε : πάρετε ὀπίσω.
ἀπαγινέοντας : ἀπάγοντας.
(Μετοχή Ἰωνική).
ἀπαλλάζοντα : διὰ νὰ ἀπαλλά-
ξη.
ἀπαλλάτ(σ)ω : ἐλευθερώνω.
(Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
ἀπαλός -ῆ -όν : τρυφερός, μα-
λακός
ἀπαμύνομαι : ἀποκρούω.
ἀπαντῶ τινι : συναντῶ κάποιον.
(Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
ἀπαρασκευότατος : (ὑπερθε-
τικός βαθμός) τοῦ ἀπαρασκευος
= ἀπροετοίμαστος.
ἀπαρχή ἢ : τὸ πρῶτον παραγό-
μενον προϊόν, τὸ πρῶτον μέρος
τῶν προσφορῶν, ἔναρξ τῆς θυ-
σίας. (Ἐκ τοῦ ἀπάρχομαι).
Ἀπατούρια (') τὰ : Ἑορτή, ἡ ὁ-
ποία ἐτελεῖτο εἰς Ἀθήνας κατὰ
τὸν μῆνα Πυανεσιῶνα (Ἐκτῶβρι-
ον — Νοέμβριον) εἰς ἀνάμνη-
σιν ἀπάτης τινός, τὴν ὁσίαν
μετεχειρίσθησαν οἱ Ἀθηναῖοι κα-
τὰ τῶν Βοιωτῶν καὶ κατέλαβον
τὴν κώμην Οἰνόην. Διήρκει τρεῖς
ἡμέρας, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ πρώτη
ἐκαλεῖτο Δορπία, ἡ δευτέρα Ἀ-
νάρρυσσις καὶ ἡ τρίτη Κουρεῶτις.
Ἐθυσίαζον δὲ ἓν πρόβατον καὶ
μῖαν αἶγα εἰς τὴν θεᾶν Ἄρτεμιν.
ἀπάτη ἢ : ἐξαπάτησις, δόλος.
ἀπατηλός -ῆ -όν : ψευδής, ψεύ-
τικός. (Ἐκ τοῦ ἀπάτη).
ἀπεγέγραπτο : εἶχον (εἶχεν) κα-
ταγραφή.
ἀπειθέω, -ῶ : ἀπειθαρχῶ. (Βλ.

ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
ἀπειρώς ἔχω τινός : δὲν ὠφε-
λοῦμαι ἀπὸ κάποιου.
ἀπεκάλυψαν : ἐφάνέρωσαν.
ἀπελέγχω τι : ἀποδεικνύω τι
ψευδές.
ἀπελεύθερος : ἀπελευθερωθεὶς
δοῦλος. Ἀπελεύθεροι ὑπῆρχον
κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τόσον εἰς
τοὺς Ἕλληνας, ὅσον καὶ εἰς τοὺς
Ρωμαίους. Εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ
δοῦλος ἐγίνετο ἐλεύθερος εἴτε ὑ-
πὸ τοῦ δεσπότη, εἴτε ὑπὸ τῆς
πόλεως, εἴτε διὰ ἔξαγορᾶς τῆς
ἐλευθερίας του διὰ χρημάτων ὑ-
πὸ τοῦ ἰδίου. Ὑπὸ τῆς πόλεως
ἀπλευθεροῦτο δοῦλος ἔνεκα πο-
λιτικῶν λόγων ἢ ἀνδραγαθίας. Ὁ
ἀπελεύθερος ἀνήκεν εἰς τὴν τά-
ξιν τῶν μετοίκων καὶ ἐπλήρωνεν
εἰς τὴν πολιτείαν ἐκτός τοῦ με-
τοικίου καὶ τριώβολον (= ἀ-
ποζημίωσις πρὸς τὴν πολιτείαν
ἠπὸ τὸν δεσπότην του). Οὗτος
εὔχρι τέλους τῆς ζωῆς του ἐξ-
ηρτᾶτο ἀπὸ τὸν κύριόν του, τὸν
ὁποῖον εἶχεν ὡς προστάτην
ἀέναντι τοῦ δημοσίου.
ἀπελις -ιδος ὁ, ἡ, τό ἀπελι :
ἀπελισμένος.
ἀπελις εἶμι : ἀπελιζομαι.
ἀπεσιν ἢ ἀνάγκη : δὲν υπάρ-
χει φόβος.
ἀπεσιν ὁ μισθός : δὲν υπάρ-
χει ἐλπίς ἀμοιβῆς.
ἀπεσώθησαν ἐπὶ θάλατταν : ἔ-
φθασαν σῶοι μέχρι τῆς θαλάσ-
σης.
ἀπεχθής -ές : μισητός, ἐχθρι-
κός. (Ἐκ τοῦ ἀπό+ἐχθος = μί-
σος).
ἀπέχω τινός : εἶμαι μακρὰν ἀ-
πὸ κάτι.
ἀπῆλθον : ἔφυγον. (Βλ. ἡμ.
ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

ἀπικομένους : φθάσαντας. (Ἰωνική μετοχή ἀντί ἀπικομένους).
 ἀπίξιος : ἀπίξεως (γενική Ἰωνική).
 ἀπίοιεν : Εὐκτική Ἐνεστώτος τοῦ ἀπέρχομαι ἢ ἀπειμι.
 Ἀπισ (Ψ) -ιδος ὁ : Ἰερός ταῦρος λατρευόμενος ὡς θεός εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν Μέμφιν, ὅπου ὑπῆρχε ναὸς αὐτοῦ (Ἄπειον). Ἐπίστευον ὅτι εἰς αὐτὸν ἐνουπῆρχεν ἡ ψυχὴ τοῦ Ὅσιριδος καὶ εἰκονίζετο φέρων μεταξὺ τῶν κεράτων του ἡλιακὸν δίσκον.
 ἀπιστία ἡ : ἀθέτησις ὑποσχέσεως, δυσπιστία. (Ἐκ τοῦ ἀπιστέω).
 ἀπιστῶ τινι : δυσπιστῶ πρὸς κάποιον.
 ἀπλῆ ἢ συμφορὰ : μόνη ἢ ἀναηρία. (Λυσίας).
 ἀποβαίνω : ἀποβιβάζομαι. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
 ἀποβατήριος (Ζεύς) : Ἐπωνυμία τοῦ Διός, ὡς προστάτου τῆς ἀποβάσεως.
 ἀπογιγνώσκω τινός : ἀπαλλάσσω κάποιον, ἀθώωνω.
 ἀπογράφω : κατηγορῶ ἐγγράφως (Λυσίας). Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
 ἀποδαρέντα καὶ φουσηθέντα : ἀφοῦ ἐκδαροῦν καὶ τὰ δέρματα αὐτῶν φουσκωθοῦν.
 ἀποδειλιῶ : φοβοῦμαι, χάνω τὸ θάρρος.
 ἀπόδεξις : φανέρωσις, ἀπόδειξις. (Ἰωνικὸν ἀντί ἀπόδειξις, ἀποδεικνυμι).
 ἀποδημέω, -ῶ : Ξενιτεύομαι, φεύγω ἀπὸ τὴν Πατρίδα μου. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
 ἀποδίδωμι τὰ ὀνόματα : ἀνακοινῶν τὰ ὀνόματα

ἀποδοκεῖ μοι μὴ ποιήσασθαι τὰς σπονδὰς : ἀποφασίζω νὰ μὴ κάμω τὴν ἀνακωχὴν.
 ἀποθνήσκω : πεθαίνω. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
 ἀποκαθαίρω : καθαρίζω. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
 ἀποκαμών : κουρασθεῖς. (Μτχ. ὄορ. β' τοῦ ἀποκάμνω).
 ἀποκεκήρυκται : ἔχει ἀπαγορευθῆ διὰ κήρυκος. (Πρβ. Ξενοφῶντος Ἑλληνικά).
 ἀποκρίνομαι : ἀπαντῶ.
 ἀποκτενοῖ : θά φονεῖσθ. (Εὐκτ. μέλλοντος τοῦ ἀποκτείνω = φονεύω).
 ἀπολαύω : λαμβάνω ἀπολαμβάνω. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημ.).
 ἀπολείπω : ἐγκαταλείπω.
 ἀπόλειψις -εως ἡ : λιποταξία, ἐγκατάλειψις. (Ἐκ τοῦ ἀπολείπω).
 ἀπόλεμον τό : ἔλλειψις πολεμικῆς διαθέσεως.
 Ἀπόλλων (Ψ) -ωνος ὁ : Υἱὸς τοῦ Διός καὶ τῆς Λητοῦς καὶ ἀδελφός τῆς Ἀρτέμιδος, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου. Θεὸς τοῦ Φωτός καὶ τῆς Μουσικῆς, ἰδρυτῆς τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν. Εἶχε πολλὰς ἐπωνυμίας ὡς Πύθιος, Λοξίας, Ἀργυρότομος, Ἐκμηθόλος, Δελφίνιος κ.λ.π.
 Ἀπολλωνία (Ψ) ἡ : Πόλις τῆς Μυθονίας (ἐν Μακεδονίᾳ) ἀρχαιοτάτη. Αὕτη, κατὰ τὸν Στράβωνα, ἰδρῦθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου τοῦ Α' κατὰ τὸν 5ον π.Χ. αἰῶνα καὶ εὐρίσκειτο μεταξὺ τῆς Ἀμφιπόλεως καὶ τῆς Θεσσαλονίκης ἐπὶ τῆς Ἐγνατίας ὁδοῦ. Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι πόλεις τῆς ἀρχαιοτάτης ἔφερον αὐτὸ τὸ ὄνομα, ὅπως Ἀπολλωνία, ἀποικία τῶν

Κερκυραίων ἐπὶ τῆς Ἰλλυρίας, ἐπὶ τῆς Θράκης κ.λ.π.
 ἀπολωλότα : χαμένα.
 ἀπολωλός : χαμένος. (Μτχ. πρκ. τοῦ ἀπόλλυμαι).
 ἀπονενοημένος : ἀπηλπισμέ- νος.
 ἀπονώτατα : χωρίς πολὺ μεγάλον κόπον. (Ἵπερθ. βαθμὸς τοῦ ἀπόνως).
 ἀποπορεύομαι : ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ.
 ἀποπτος -ον : ὁ ὀρώμενος ἀπὸ μακρὰν, ὀρατός. (Ἐξ ἀπόπτου = ἀπὸ μακρὰν). Παράγεται ἐκ τοῦ ἀπόψομαι τοῦ ἀφοράω.
 ἀπορία ἢ : στεναχώρια, ἔλλειψις. (Ἐκ τοῦ ἀπορος).
 ἀπορία αἰ : δυσκολία, προσκώ- ματα.
 ἀπορία γίγνεται τιнос : ὑπάρ- χει ἔλλειψις ἐνὸς πράγματος.
 ἀπορος -ον : ἀδιάβατος, ἀπάτη- τος. (Ἐκ τοῦ στερ. α+πόρος).
 ἀπόρως ἔχω : δὲν δύναμαι.
 ἀπόρρητος -ον : ὁ μὴ ἐπιτρεπό- μενος νὰ λεχθῆ, ὁ μυστικός. (Ἐκ τοῦ ἀπ -ερῶ τοῦ λέγω).
 ἀπόρρητα τά : τὰ μυστικά.
 ἀποσεσηπότες : ἔχοντες σαπί- σει. (Μτχ. πρκ. τοῦ ἀποσήπομαι = σαπίζω).
 ἀποσφάττομαι : σφάζομαι. (Βλ. ἡμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
 ἀποτέμνομαι : ἀποκόπτομαι.
 ἀποτίνομαι : τιμωρῶ. (Βλ. ἡμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
 ἀποτίθημι : τοποθετῶ πάλιν (Ἐκ τοῦ ἀπο+τίθημι).
 ἀποτρέψαιτε ἄν : δύνασθε νὰ ἀπομακρύνετε.
 ἀποφαίνομαι : ἀποδεικνύομαι.
 ἀποχειροβίσιος -ον : ὁ ζῶν ἀ- πὸ τὴν ἐργασίαν τῶν χειρῶν του. (Γράφεται καὶ ἀποχειροβίως

ἐκ τοῦ ἀπο+χειρ+βιόω).
 ἀποψηφίζομαι τινος : ἀθρώνω τινά. (Βλ. ἡμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημ.).
 ἀπραγμοσύνη ἢ : ἀπομάκρυνσις ἀπὸ κάθε ἀσχολίαν, ἀδράνεια.
 ἀπράγμων, -ον (γεν. -ονος) : ὁ ἄνευ ἀσχολίας. (Ἐκ τοῦ στερ. α+πράγμα).
 ἀπραξία ἢ : ἀδράνεια, ἀμηχανία.
 ἀπρατος -ον : ἀπώλητος. (Ἐκ τοῦ στερ. α+πέπραται τοῦ πι- ποάσκω).
 ἀπροσοιστως : ἀγρίως.
 ἀπροσφωνητί : χωρίς νὰ ὀμιλή- σῃ.
 ἀπτων : ἐγγίζων, συνενώνων, ἀ- νόπτων (Μτχ. ἐνεστ. τοῦ ἀπτω).
 ἀπώλεια ἢ : χάσιμον, ἐρήμωσις. (Ἐκ τοῦ ἀπόλλυμι).
 ἀπώλοντο : ἐχάθησαν, κατε- στράφησαν. (γ' Ἐν. ὀριστ. ἀορ. β' μέσου τοῦ ἀπόλλυμαι=κατα- στρέφομαι).
 ἄρα : ἄρα γε. (Μόριον ἐρωτημα- τικόν).
 ἀράμενος : σηκωθείς ὑψηλά. (Μτχ. μέσου ἀορ. α' τοῦ αἴρο- μαι).
 Ἀρακος (") ὁ : Λακεδαιμόνιος, εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων καὶ ἡγεμόνων τοῦ στόλου. Ἐπίσης ἀρχηγὸς μελῶν τῆς πρεσβείας τῶν Λακεδαιμονίων.
 ἀργία ἢ : ὀκνηρία, ἀπραξία.
 Ἀργινοῦσαι (") αἰ : Εἶναι τρεῖς μικραὶ νῆσοι μεταξὺ Λέσβου καὶ Μ. Ἀσίας, ὀνομασταὶ διὰ τὴν ναυμαχίαν τῶν Ἀθηναίων τὸ 406 π.Χ. κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Πε- λοποννησιακοῦ πολέμου.
 Ἀργοναῦται (") οἰ : Ἕρως, οἱ ὁποῖοι μίαν γενεὰν πρὸ τοῦ Τρω- ἰκοῦ πολέμου με ἀρχηγὸν τὸν Ἴασονα ἐπιβιβασθέντες τοῦ πλοῖ- ου «Ἄργῳ» ἐπλευσαν εἰς τὴν

Κολχιδα, διὰ νὰ μεταφέρουν ἀπ' ἐκεῖ τὸ χρυσόμαλλον δέρας. Ἡ ἐκστρατεία αὕτη διὰ θαλάσσης θεωρεῖται ἡ ἀρχαιστάτη, τὴν ὁποίαν ἐπραγματοποίησαν οἱ Ἑλληνες κατὰ τοὺς πρῶτους χρόνους τῆς Ἡρωϊκῆς των ἐποχῆς. ἀργύριον τό : τὸ χρῆμα. (Ἐκ τοῦ ἄργυρος).

Ἀργῶ (') ἡ : Εἶναι τὸ πλοῖον μὲ 50 κώπας, πεντηκόντορος ναῦς, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπραγματοποιήθη ἡ ἐκστρατεία τῶν Ἀργοναυτῶν. Ὀνομάσθη δὲ Ἀργῶ ἀπὸ τὸν Ἀργον, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ἀθηνᾶς τὸ κατεσκεύασεν ἢ ἀπὸ τὸ ἐπίθετον ἀργός, τὸ ὁποῖον σημαίνει ταχύς, γρήγορος. ἄρδην : ἐντελῶς, ἐκ θεμελιῶν. (Ἐκ τοῦ αἶρω, ἀείρω).

ἀρθεύω : ποτιζῶ. (Βλ. ἡμ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).

ἀρετὴ ἡ : ἀνδρεία, χάρισμα, πρό-
τέρημα

ἀρετὴ τῶν τρόπων : ἀρετὴ τοῦ
χαρακτῆρος των.

ἀρξέοντες : βοηθήσοντες. (Μτχ.
μέλλ. τοῦ ἀρήγω = βοηθῶ).

Ἄρης (') -εως ὁ : Εἰς ἐκ τῶν
δώδεκα θεῶν τοῦ Ὀλύμπου, υἱ-
ὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. Ἑ-
λατρεύετο ὡς θεὸς τοῦ πολέμου,
ἦτο ὀμηραλεῦτατος καὶ ταχύτα-
τος. Παριστάνετο εἰς τὰς ἀπεικο-
νίσσεις ἀκμαῖος καὶ πάνοπλος. Ἐ-
νέπνευσε δὲ ἀριστουργήματα εἰς
καλλιτέχνας καὶ ποιητάς.

ἄρης (ίνα) : διὰ νὰ σηκώσης.

ἄρθμιος -α -ον : ἠνωμένος. (Ἰ-
ωνικόν).

Ἀριαῖος (') ὁ : Ἡγεμῶν τῶν βορ-
βαρικῶν στρατευμάτων τοῦ Κύ-
ρου τοῦ νεωτέρου, φίλος αὐτοῦ
καὶ ὑπαρχηγός του εἰς τὴν ἐκ-
στρατείαν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του

Ἄρταξέρξου, εἰς τὸν ὁποῖον ὑ-
πετάγη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ
Κύρου.

Ἀριοθαζάρνης (') -ους ὁ : Σα-
τράπης τῆς Ἰωνίας καὶ Φρυγίας,
ὁ ὁποῖος κατέλαβε τὴν θέσιν τοῦ
Φαρναβάζου.

Ἀρίσθη (') ἡ : Πόλις τῆς Τρωά-
δος, ἡ μετέπειτα καλουμένη Βα-
ρίππη, πλησίον τῆς Ἀβύδου, λα-
βαῦσα τὸ ὄνομα ἐκ τῆς Ἀρι-
σθης, ἡ ὁποία ἦτο θυγάτηρ τοῦ
Τεύκρου καὶ σύζυγος τοῦ Δαρ-
δάνου.

Ἀρίστανδρος (') ὁ : Περιφημος
μάντις καὶ οἰωνοσκόπος ἐκ Τελ-
μισσοῦ τῆς Λυκίας, ὁ ὁποῖος ἠ-
κολούθει τὸν Ἀλέξανδρον εἰς
τὴν ἐκστρατείαν του.

ἀριστεῖον τό : βραβεῖον. (Ἐκ
τοῦ ἀριστεύω).

Ἀριστόβουλος (') ὁ : Ἦτο υἱὸς
τοῦ Ἀριστοβούλου ἀπὸ τὴν Κασ-
σάνδραν τῆς Χαλκιδικῆς. Ἐλα-
βε μέρος εἰς τὴν ἐκστρατείαν
τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἐγραψεν
ἱστορίαν τῶν πολέμων αὐτοῦ, ἐκ
τῆς ὁποίας μόνον ἀποσπάσματα
ἐσώθησαν.

Ἀρίστιππος (') ὁ : Ἦτο Θεσ-
σαλός καὶ κατήγετο ἐκ τῆς πό-
λεως τῆς Λαρίσης, ἔλκων τὸ γέ-
νος ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Ἀλευα-
δῶν. Οὗτος, διὰ νὰ καταπολεμή-
σῃ τοὺς πολιτικούς του ἀντιπά-
λους, μεταβαίνει εἰς τὸν φίλον
του Κύρον καὶ ζητεῖ ἀπ' αὐτὸν
βοήθειαν εἰς χρῆμα καὶ ἄνδρας.
Τὸν στρατὸν τοῦτον διατρεῖ ὁ
Ἄριστιππος εἰς τὴν Θεσσαλίαν
χάριν τοῦ Κύρου χωρὶς νὰ γεν-
νᾷ ὑποψίας. Ἀργότερον ἔλαβε
μέρος μετὰ τοῦ Κύρου εἰς τὴν
ἐκστρατείαν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ
τοῦ Ἄρταξέρξου.

ἄρμα -τος τό : Τοῦτο ἦτο δίτροχον, συρόμενον ὑπὸ δύο ἵππων, ἄσκεπός καὶ ἀνοικτὸν ὀπισθεν. Ἐπ' αὐτοῦ ἴστατο ὄρθιος ὁ πολεμιστῆς καὶ ὁ ἠνίοχος. (Παράγεται ἐκ ρίζης ἄρ- τοῦ ἄραρισκω. Ἡ δασεῖα ὀφείλεται εἰς ἀναλογίαν πρὸς παράγωγα ἐκ ρίζης κ(τ-)).

ἄρμάμαξα -ης ἡ : Ἦτο ὄχημα τετράτροχον συρόμενον ὑπὸ τεσσάρων ἵππων, κλειστὸν ἄνωθεν καὶ ὀπισθεν. Ἐχρησιμοποιεῖτο διὰ μεταφορὰς γυναικῶν καὶ ὑψηλῶν προσώπων. Ἐφ' ἄρμαμάξης ἡ Κίλισσα ἐπεθεώρησε τὸν στρατὸν τῆς.

ἄρματπλατεῖν : ὀδηγεῖν ἄρμα, πολεμικὸν ὄχημα. (Ἐκ τοῦ ἄρματῆλάτης).

Ἀρμῆνη(') ἡ : λιμὴν τῆς Σινώης.

Ἀρμονία(') ἡ : Σύζυγος τοῦ Κάδμου καὶ κόρη τοῦ Ἄρεως. Αὕτη ἦτο ἡ προσωποποίησης τῆς τάξεως καὶ τῆς ἁρμονίας, ἡ ὁποία παρατηρεῖται εἰς τὸν κόσμον. Τέκνα αὐτῆς ἦσαν ἡ Σεμέλη καὶ ἡ Ἰνώ.

ἄρμωστής ὁ : διοικητής. (Ἐκ τοῦ ἄρμώζω).

ἄρον : σήκωσον. (Προστ. ἄορ. β' τοῦ αἴρω = σηκώνω).

ἄρώ, -ῶ : ὀργώνω, καλλιερῶ. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

ἄροτριῶ : ὀργώνω. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

ἄρπαξ -γος ὁ, ἡ : κλέπτis, ἄρπακτικός. (Ἐκ τοῦ ἀρπάζω).

ἀρπάζω τοὺς φίλους : λεηλατῶ τὰς χώρας τῶν φίλων.

ἄρρη ἡ : δοεπανοειδὲς εἶδος. (Εἶναι καὶ εἶδος ἰέρακος.) (Ἐκ τοῦ ἀρπάζω).

Ἀρπυιαί(') αἱ : Ἦσαν τέρατα

τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας, θυγατέρες τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ὠκεανίδος νύμφης Ἠλέκτρας. Εἰκονίζονται ὡς περὶ τῶν παρθένων μὲ ὄνυχας γυπὸς καὶ φρικαστικὴν μορφήν. Ὄνομαστότεραι ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἡ Ἄελλῶ, ἡ Ὠκυπέτη καὶ ἡ Ποδάργη. Αὗται ἐπέφερον σύγχυσιν, παραγῆν καὶ ἀνήρησον τὰς ἐπὶ τῶν τραπέζων τροφάς, ἀκόμη δὲ καὶ ἀνθρώπους.

ἄρρην -ενος, ὁ, ἡ (τὸ ἄρρην) : ἀρσενικός.

ἄρρωστία ἡ : ἀσθένεια, ἀδυναμία. (Ἐκ τοῦ ἄρρωστέω).

ἄρρωστος -ον : ἀσθενής. (Ἐκ τοῦ στερ. α+ρῶννυμι).

Ἀρταγέρσης(') -ους ὁ : Στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος.

Ἀρταξέρξης(') -ου ὁ : Υἱὸς τοῦ Δαρείου τοῦ Β' καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κύρου τοῦ νεωτέρου. Οὗτος ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Κύρου καὶ ὤταν οὗτος ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην παρὰ τὰ Κούναξα, ἐβασίλευσεν ὁ Ἀρταξέρξης ἀπὸ τὸ 405—362 π.Χ. Μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο φέρονται καὶ ἄλλοι βασιλεῖς, ἅπως ὁ υἱὸς τοῦ Ξέρξου, τοῦ Ὠχου κ.λ.π.

Ἀρτάοζος(') ὁ : φίλος τοῦ Κύρου τοῦ νεωτέρου.

Ἀρτεμις(') -ιδος ἡ : Θυνάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς, ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, γεννηθεῖσα εἰς τὴν Δῆλον. Ἦτο θεὰ τῆς Σελήνης, τοῦ κυνηγίου, προστάτις τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς νεότητος. Διέμυενεν εἰς τὰ ὄρη, τὰ φαράγνια καὶ εἰς τὰ δάση.

Ἀρτεμίσιον(') τό : Ἀκρωτ. εἰς τὸ Β.Α. ἄκρον τῆς Εὐβοίας πρὸς τὴν νῆσον Σκίαθον, περίφημον

διὰ τὴν ναυμαχίαν ἐκεῖ τῶν Περσῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων.

άρτοκόπος -ον : ἄρτοποιός. (Ἐκ τοῦ ἄρτος+κόπτω).

Αρτούχας (') ὁ : Ἦτο ἀρχηγός τῶν Μάρδων, ἔθναος ὄρεινου καὶ ληστρικῆς εἰς τὰ παράλια τῆς Κασπίας θαλάσσης.

ἀρχαῖον τό : τὴν ἀρχαίαν ἐποχήν, κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους.

ἀρχή ἡ : ἐξουσία, διοικήσις, χρόνος διοικήσεως.

Αρχίδαμος (')-ου ὁ : Ὄνομα βασιλέων τῆς Σπάρτης. Ὁ Ἀρχίδαμος ὁ Β' (459 — 427 π.Χ.) εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἀττικὴν κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον.

ἀρχικός -ῆ -όν : ἱκανός εἰς τὸ ὄρχειν, ἡγεμονικός. (Ἐκ τοῦ ἀρχή).

ἀρχω : κυριαρχῶ, ἐξουσιάζω. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

ἀρωγή ἡ : ἡ βοήθεια. (Ἐκ τοῦ ἀρήγω)

ἀρωγός -όν : βοηθός, ὑπερασπιστής. (Ἐκ τοῦ ἀρήγω).

ἀρωματώδης -ῶδες : γεμῆτος ἄρωμα.

ἀσάφεια ἡ : ἡ ἀβεβαιότης. (Ἐκ τοῦ ἀσαφής, στερ. α+σαφής).

Ἀσεῖται (') οἱ : Κάτοικοι τῆς Ἀσέας, κωμοπόλεως τῆς Ἀρκადίας, ἡ ὁποία ἔκειτο ἀνατολικῶς τῆς Μεγαλοπόλεως.

ἀσελγής -ές : αὐθάδης, ἄσωτος. (Ἀβέβαιον ἔτυμολογικῶς).

ἄσημος -ον : ἀσαφής, ἀσήμαντος. (Ἐκ τοῦ στερ. α+σημα).

ἀσθενεῖς οὐσας : ἐπειδὴ ἐφυλάσσοντο ἀσθενῶς.

ἀσθενής -ές : ἀδύνατος, καχεκτικός. (Ἐκ τοῦ στερ. α+σθένος).

Ἀσιναῖος (') -α -ον : Ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς Ἀσίνης, πόλεως τῆς Λακωνικῆς πλησίον τοῦ Γυθείου.

ἄσινής -ές : σῶος καὶ ἀβλαβής. (Ἐκ τοῦ στερ. α+σίνομαι).

ἄσινῶς : ἀβλαβῶς (ἀσινέστατα, ὑπερβ.).

ἄσμενος -ῆ -ον : εὐχαριστημένος. (Ἐκ τοῦ ἡδομαι).

ἄσμένως : εὐχαριστῶς.

ἀσπάζομαι : φιλῶ, ὑποδέχομαι. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

Ἀσπένδιοι (') οἱ : Κάτοικοι τῆς Ἀσπένδου, πόλεως τῆς Παμφυλίας εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν πλησίον τοῦ Εὐρυμέδοντος ποταμοῦ.

ἄσπις -ίδος ἡ : Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα ἀμυντικὰ ὄπλα τοῦ ἀνθρώπου. Αἱ ἄσπιδες εἶχον σχῆμα κυκλικόν, τετράγωνον, ὠσειδῆς κ.λ.π., κατεσκευάζοντο ἐκ δερματός, εὐλύου ἢ μετάλλου. Ἐξωτερικῶς ἐκοσμοῦντο συνήθως μὲ διαφόρους καλλιτεχνικὰς παραστάσεις καὶ ἑσωτερικῶς ἔφερον ἱμάντα (λουρί), διὰ τοῦ ὁποίου ἐκρεμάτο ἐκ τοῦ ὀριστεροῦ ὤμου τοῦ πολεμιστοῦ.

ἄσσα : τὰ ὁποῖα. (Ἴωνικὸν ἀντὶ ἄττικόν ὄπτα ἢ ὄτινα, ἀναφορ. ἀντωνυμία).

ἀστεῖος -(α) -ον : εὐγενής εἰς τοὺς τρόπους, εὐχαρῖς. (Ἐκ τοῦ ἄστυ).

ἀστερόεις -εσσα -εν : γεμῆτος ἀστέρων, ἑναστρος. (Ἐκ τοῦ α-στήρ).

ἀστήρ -ἔρος ὁ : ἄστρον, ἀστέρι.

ἀστράβη ἡ : Ἦτο ξύλινον ἐπιπίπτον-ἐπίσαγμα (σαμάρη), τὸ ὁποῖον ἐτοποθετεῖτο εἰς τὴν ράχιν τοῦ ἡμίονου ἢ τοῦ ὄνου.

Ἀστράβη ἐλέγετο καὶ ὁ σαμαρωμένος ἡμίονος (μουλάρη). Τέτοιο

ἐχρησιμοποιοῦν οἱ πλούσιοι καὶ καλομαθημένοι, αἱ γυναῖκες, οἱ ἀνάπηροι, ἐφ' ὅσον διέθετον χρήματα.

άστραπή ἡ : λάμψις, άστραπή.

άστρολόγος ὁ : άστρονόμος, ὁ άσχολούμενος μὲ τὴν ἐπιστήμην τῶν άστέρων, άστρομάντις. (Ἐκ τοῦ άστρον+λέγω).

άστυ -εως τό : πόλις. (Οἱ Ἄθηναιοὶ ἐκάλουν κυρίως τὴν πόλιν τῶν άστυ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Πειραιᾶ).

άστυγείτων -ον (γεν. -ονος) : γείτων τῆς πόλεως, πλησιόχωρος. (Ἐκ τοῦ άστυ+γείτων).

Άστυρηνή (') ἡ : Ἐπίθετον τῆς Ἄρτεμιδος ἐκ τῆς πόλεως Ἄστυρα τῆς Μεγάλης Μυσίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ἄδραμυτίου καὶ ἔχουσα ναὸν τῆς Ἄρτεμιδος, ἐξ οὗ καὶ Ἄστυρηνός -ἠ -όν.

άσφοδελος -ου ὁ : φυτόν, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν λειριοειδῶν (τὸ άσφοδιλί, σφερδούκλι).

άτακτος -ον : μὴ πειθαρχημένος, ἐκτός τάξεως. (Ἐκ τοῦ στερ. α +τάσσω).

άταξία ἡ : ἔλλειψις πειθαρχίας, άκαταστασία. (Ἐκ τοῦ άτακτος).

άτάρ : δέ, ὅμως, ἀλλά. (Ἴωνικός ἀντιθετικός σύνδεσμος).

άτασθαλία ἡ : άπερισκεψία, μωρία. (Ἐκ τοῦ άτάσθαλος = κακός, άφρων).

άτε : ἐπειδή, διότι.

Άταλάντη (') ἡ : Θυγάτηρ τοῦ Ἰάσου καὶ τῆς Κλυμένης. Ἦτο μυθική ἥρωίς τῆς Ἄρκαδιᾶς ἀνατραφεῖσα εἰς τὸ Παρθένιον ἄρος καὶ ἀκόλουθος τῆς θεᾶς τοῦ κυνηγίου Ἄρτεμιδος.

Άταρνεύς (') -εως ὁ : Χώρα καὶ μικρὰ πόλις παραθαλάσσιος τῆς

Μικρᾶς Ἄσιας ἀπέναντι τῆς Λέσθου. Σήμερον εἶναι χωρίον καλούμενον Δικελῆ -κιόϊ.

άτέλεια ἡ : ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τοῦ φόρου. (Ἐκ τοῦ άτελής).

άτελές ποιῶ τι : δὲν ἀφήνω νὰ γίνῃ, ματαιῶνω κάτι.

άτεχνος -ον : ὁ στερούμενος τέχνης, ὁ ἀδέειος «ὁ άτζαμῆς». (Ἐκ τοῦ στερ. α+τέχνη).

άτέων : παράφορος, ἐξω φρενῶν. (Μτχ. τοῦ άτέω).

άτιμάζομαι : , στεροῦμαι τῆς τιμῆς, προσβάλλομαι. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).

Άτλας (") -ντος ὁ : Υἱὸς τοῦ Τιτάνος Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς νὰ κρατῆ εἰς τοὺς ὤμους του διὰ τῶν χειρῶν του τὸν Οὐρανόν, διότι ἐπολέμησε κατ' αὐτοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν Τιτάνων.

άτμιζῶ : ἀναδίδω ἀτμούς.

άτραπός ἡ : δρόμος στενός, μονοπάτι.

άτρεκεια ἡ : ἀλήθεια, πραγματικότητα. (Ἐκ τοῦ άτρεκής).

άτρεκής -ές : ἀληθής, ἀκριθής. (Ἐκ τοῦ στερ. α+τρεπ, τρέπω).

άτριθής -ές : ἀπάτητος, άβητος. (Ἐκ τοῦ στερ. α+τριθῆναι).

άτρωτος : ἀπλήγωτος. (Ἐκ τοῦ στερ. α+τιτρώσσω).

άττα : τινά. (Ἄόρ. ἄντων. γένους οὐδετέρου, δεῦτερος τύπος τινά ἢ άττα, διάφορον τῆς άττα, ἀναφορικῆς).

Άττικῆ (") ἡ : Εἶναι ἡ νοτιοανατολικὴ ἄκρη τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία εἰσχωρεῖ βαθῆς εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος καὶ καταλήγει εἰς τὸ ἀκρωτήριο Σούνιον. Εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἐκαλεῖτο καὶ Ἄκτῆ, ἀλλὰ καὶ Ἄκτικῆ, Ἄτθις, Ἰάς, Ἰωνία κ.λ.π. Οἱ κάτοικοὶ

της διηροῦντο εἰς τέσσαρας φυλάς. Ἀργότερον ὁ Κλεισθένης διήρσεε τὴν Ἀττικὴν εἰς δέκα φυλάς. Παράγει ἔλαιον, μέλι, οἶνον, ἔχει τὸ θαυμασίον Πεντελικὸν μάρμαρον καὶ πλοῦσια μεταλλεία.

Αὐγείας -ου ὁ: Υἱὸς τοῦ Φόρβαντος καὶ τῆς Ὑρμίνης, μυθικὸς βασιλεὺς τῆς Ἡλίδος (Ἡλείας). Τὴν κόπρον, τὴν ὁποῖαν ἐσχημάτισαν τὰ πολλὰ ποιμνία του, ἐκαθάρισεν ὁ Ἡρακλῆς.

αὖθις: πάλιν.

αὐλητής: ὁ παίζων αὐλὸν (φλογέρα, σουραῦλι).

αὐλητρίς -ίδος ἡ: αὐλήτρια, ἡ παίζουσα τὸν αὐλόν, «χορεύτρια».

αὐλιζομαι: κατασκηνώνω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

Αὐλὶς -ίδος ἡ: Πολίτην καὶ λιμὴν τῆς Βοιωτίας ἀπέναντι τῆς Εὐβοίας (τὸ σημερινὸν Βαθύ) ὀνομαστή διὰ τὴν εἰς αὐτὴν συγκέντρωσιν τῶν ἐκατρατευσάντων Ἑλλήνων κατὰ τῆς Τροίας ὑπὸ τὴν ἄρχηγίαν τοῦ Ἀγαμέμνονος.

αὐλῶν -ῶνος ὁ: αὐλάκι, κοιλὰς, κοιλῶμα. (Ἐκ τοῦ αὐλός).

αὐξάνω: αὐξάνομαι, μεγαλώνω (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημ.).

αὕπνος -ον: ἀγρυπνος, ἀκοίμητος. (Ἐκ τοῦ στερ. α+ὔπνος).

αὐτίκα: ἀμέσως, πάραυτα.

αὖθις δέ: ἔπειτα δέ.

αὐτόθεν: ἀπὸ ἐδῶ, ἐντεῦθεν, ἀπ' αὐτὴν τὴν στιγμήν.

αὐτόθι: ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ, ἐκεῖ ἐνταῦθα.

αὐτοκράτωρ -ορος ὁ: ὁ κύριος ἑαυτοῦ, ὁ ἔχων ἀπόλυτον ἐξουσίαν. (Ἐκ τοῦ αὐτός+ κρατέω).

αὐτοκράτωρ ἄρχων: ἀπόλυτος,

μόνος ἄρχων.

αὐτόματα: μόναι των.

αὐτόματος -(η) -ον: ὁ ἐνεργῶν κατὰ τὴν θέλησίν του, ἀπρόσκλητος. (Ἐκ τοῦ αὐτός+ μέμα, μάω).

αὐτομολήσαντες: λιποτακτῆσαντες, προσφυγόντες εἰς τὸν ἐχθρόν.

αὐτομολῶ: λιποτακτῶ, προσφεύγω εἰς τὸν ἐχθρόν. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

αὐτός -ῆ -όν: ἐγὼ ὁ ἴδιος. (Ὁριστικὴ ἄντωνυμία).

αὐτοσχεδιάζω: ἐνεργῶ ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας. (Ἐκ τοῦ αὐτοσχεδῖος=αὐτός+σχεδῖος).

αὐτόχθων -ον (γεν. -ονος): ἐγχώριος, ἐντόπιος. (Ἐκ τοῦ αὐτός+χθών= γῆ).

αὐχὴν -ένος ὁ: τράχηλος, λαιμός, σθέρκος.

αὐχμὸς ὁ: ἀνομβρία, Ξηρασία. (Ἐκ τοῦ αὐχ, αὔω).

ἄφαιρῶ (-έω): ἀφαιρῶ κάτι, ἀποστερῶ. (Βλ. ΛεΞικὸν ἄνωμάλων σημάτων αἰρέω -ῶ).

ἄφανῆς -ές: ἀθέατος ὄσημος. (Ἐκ τοῦ στερ. α+φανῆναι).

ἄφανίζω: ἐξαφανίζω. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

ἄφείλετο: ἀφηρέθη.

ἄφεκτέον ἐστί: πρέπει νὰ ἀπέχη κανεὶς.

ἄφελῶς: ἀπλῶς, μὲ ἀπλότητα. (Ἐκ τοῦ ἀφελής).

ἄφεις παλτῶν: ἐκτίναξις, ρίψιμον ἄκοντίων.

ἄφήγησις (ῆ): διήγησις.

Ἀφιδναῖος (ῆ) ὁ: Ὁ κάτοικος τῶν Ἀφιδνῶν, πόλεως κειμένης πλησίον τῆς Δεκελείας.

ἄφήμι: ἀφήνω. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμάλων ρημάτων).

ἀφικέσθαι: νὰ φθάσουν. (Ἄπα-

ρέμφατον ὄορ. β' τοῦ ἀφικνέομαι).

ἀφικνοῦμαι : φθάνω, ἔρχομαι.

(Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημ.).

ἄφιξις -εως ἡ : ἐρχομός, ἐπάνοδος. (Ἐκ τοῦ ἀφικνοῦμαι).

ἄφιππος -ον : ἀκατάλληλος δι' ἵππικόν.

ἀφιπῶμαι : ἀπέρχομαι ἐφιππος.

ἀφίσταμαι : ἀποσταῶ, ἀπομακρύνομαι. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

ἄφλουστα (τά) : κοσμήματα εἰς τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου, εἰκόνες θεῶν ἢ ἡρώων.

ἄφιδος ἡ : μέρος ἀνοικτὸν πρὸς ὑποχώρησιν. (Ἐκ τοῦ ἀπο+ῶδος).

ἄφορῖα ἡ : ἀκαρπία γῆς, ἔλλειψις ἐσοδείας. (Ἐκ τοῦ ἀφορος).

Ἀφροδίτη (') ἡ : Θεὰ τοῦ κάλλους, τῆς νεότητος, τῆς γονιμότητος καὶ τῆς βλαστήσεως. Κόρη τοῦ Διὸς καὶ σύζυγος τοῦ Ἥφαιστου. Ὁ Ἡσίοδος λέγει ὅτι αὕτη ἀνεδύθη ἐκ τῶν ἀφρῶν τῆς θαλάσσης. Ἐλατρεύετο κυρίως εἰς τὴν Κύπρον, ἐξ οὗ καὶ Κύπρις ἐλέγετο, καὶ εἰς τὰ Κύθηρα

ἄφρων -ον : ἀνόητος. (Ἐκ τοῦ στερ. α+φρῆν=νοῦς).

ἄφυής -ές : ἡλίθιος, ὄχι ἐξυπνος. (Ἐκ τοῦ στερ. α+φυή).

ἄχαρις -ἄχαρι (γεν. -ιτος) : ἀχάριστος, δυσάρεστος. (Ἐκ τοῦ στερ. α+χάρις).

ἄχαριστία ἡ : ἀγνωμοσύνη, ἐλλειψις χάριτος.

ἄχαριστία μοι ἐστί πρὸς τινος . εὐρίκω ἄχαριστιαν ἐκ μέρους τινός.

ἀχάριστος -ον : ἀγνώμων, δυσάρεστος. (Ἐκ τοῦ στερ. α+χαρίζομαι).

ἀχειρώτως -ον : ἀκατανίκητος.

(Ἐκ τοῦ στερ. α+χειρώω).

Ἀχελῷος (') -ου ὁ : Ὁ πρῶτος

υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ. Ἐπιστεύετο

θεός, ὁ ὁποῖος εἶχε κεφαλὴν ταύρου καὶ σῶμα γίγαντος. Ἠττήθη

ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὁ ὁποῖος

ἔλαβεν ὡς βραβεῖον διὰ τὴν νίκην του τὴν μνηστῆν τοῦ Ἀχελῷου, τὴν Δηϊάνειραν. Μετὸ ὄνομα τοῦτο φέρεται καὶ ὁ γω-

στός μας ποταμὸς Ἀχελῷος ἢ Ἀσπροπόταμος.

Ἀχερουσία (') ἡ : Λίμνη, εἰς τὴν

ὁποῖαν ἐχύνοντο οἱ ποταμοὶ Ἀχέρων καὶ Κωκυτὸς καί, διὰ τῆς

ὁποίας, καθὼς ἐπίστευον οἱ ἀρχαῖοι, διεβιβάζοντο αἱ ψυχαὶ τῶν

νεκρῶν εἰς τὸν Ἄδην.

Ἀχέρων (') -οντος ὁ : Ποταμὸς

τῆς Θεσπρωτίας εἰς τὴν Ἠπειρόν. Δι' αὐτοῦ κατὰ τὴν πίστιν

τῶν ἀρχαίων αἱ ψυχαὶ μετέβαινον εἰς τὸν Ἄδην.

ἄχθομαι : λυποῦμαι. (Βλ. ἡμέτερον ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

ἄχθος τό : φορτίον, θλίψις, βάρος.

Ἀχίλλειον (') τό : Πολίχνη εἰς τὴν Τρωϊκὴν χώραν παρὰ τὸ Σίγειον ἀκρωτήριον, ὅπου ἦτο ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλέως.

Ἀχιλλεύς (') -έως ὁ : Υἱὸς τοῦ Πηλέως, βασιλέως τῆς Φθίας καὶ τῆς Θέτιδος, θυγατρὸς τοῦ

Νηρέως. ἐκγονος τοῦ Αἰακοῦ. Εἰς τῶν ἀνδρειοτέρων ἡρώων τοῦ

Τρωϊκοῦ πολέμου, καταστρέψας πολλὰς ἐχθρικός πόλεις καὶ φονεύσας πολλοὺς ἐπιφανεῖς Τρῶας καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν Ἔκτορα. Τέλος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Πάριδος εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ οἱ Ἕλληνες εἰς ἀνάμνησιν αὐτοῦ ἤγειραν μεγαλοπρεπῆ τάφον ἐπὶ τῷ Σιγείῳ ἀκρω-

τηρίου.

ἄχρι : μέχρι, ἕως.

ἀψίκωρος -ον : εὐμετάβλητος, ὁ ταχέως χορταίνων. (Ἐκ τοῦ ἀπτομαι+κόρος).

ἀψυχος -ον : δειλός, μικρόψυχος. (Ἐκ τοῦ στερ α+ψυχή).

B

Βαθυλῶν ὠνος ἡ : Μία τῶν μεγαλύτερων καὶ ἀρχαιοτέρων πόλεων τῆς Ἀσίας, πρωτεύουσα τῆς Βαθυλωνίας χώρας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ κτισθεῖσα ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος ἢ ὑπὸ τοῦ Βήλου. Εἰς αὐτὴν ὑπῆρχον οἱ περίφημοι κρεμαστοὶ κῆποι, ὁ μέγας πύργος τοῦ Βήλου καὶ ἄλλαι μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομαί.

βάθην : βῆμα πρὸς βῆμα, σιγά-σιγά, μὲ τὰ πόδια. (Ἐκ τοῦ βαίνω).

βάθρον τό : βάσις. (Ἐκ τοῦ βαίνω).

βαθὺς -θεία -θύ : ὑψηλός, βαθύς, παχύς.

βαίνω : βαδίζω, περιπατῶ. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

βακτηρία ἡ : ράβδος, μπαστούνι

βάκτρον τό : ράβδος, μπαστούνι, στήριγμα. (Ἐκ τοῦ βάω, βιβόζω).

βαλανάγρα ἡ : ἐργαλεῖον, δι' οὗ ἤγρευον δηλ. ἐπιανον καὶ ἀφῆρουν ἀπὸ τὸν μοχλὸν τὴν βάλανον. (Ἐκ τοῦ βάλανος+ἄγρα).

βάλανος ἡ : σιδηρὸς εἰσερχόμενος εἰς τὸν μοχλὸν διὰ τὸ κλείσιμον τῆς θύρας.

βάλλω : ρίπτω, ἐξακοντίζω. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

βαρβαρος -ον : Ἡ λέξις θεωρεῖται ὠνοματοποιημένη. Οἱ Ἑλ-

ληγες ἀκούοντες τοὺς Πέρσας καὶ μὴ γνωρίζοντες τὴν γλῶσσαν τῶν ἐνόμιζαν, ὅτι ἤκουον αὐτοὺς νὰ ἐπαναλαμβάνουν συνεχῶς τὴν συλλαβὴν βάρ-, βάρ-, ὅθεν καὶ τὸ ρῆμα βαρβαρίζω (=μιμοῦμαι τοὺς βαρβάρους). Κατ' ἐπέκτασιν βάρβαρος ἐσήμαινε τὸν ξένον γενικῶς, δηλαδὴ τὸν μὴ Ἕλληνα, ἐξ οὗ καὶ τὸ γνωστὸν «πᾶς μὴ Ἕλλην βάρβαρος». Καὶ ἐπειδὴ οἱ ξένοι ὑπέρουσαν ὡς πρὸς τὸν πολιτισμὸν ἐναντι τῶν Ἑλλήνων, κατήντησεν ἡ λέξις βάρβαρος νὰ δηλώνῃ τὸν ἀπολίτιστον.

Βαρβάροισι : βαρβάροις. (Ἰωνικός τύπος).

βαρέως φέρω : λυποῦμαι.

βαρέως φέρω τῇ ἀτιμῳ : δὲν δύναμαι νὰ υποφέρω τὸν ἐξευτελισμὸν, τὴν ταπεινώσειν.

βαρὺ γίγνεται τί τι : προκαλεῖ τι μεγαλύτεραν λύπην εἰς τινα **βαρὺς -εία -ύ :** ἐνοχλητικός, ἀνιαρός, φορτικός.

βασανίζω : δοκιμάζω, ἐξετάζω. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

Βασίλεια τὰ : ἀνάκτορα.

Βασίλειον (σημεῖον) τό : ἡ βασιλικὴ σημαία.

Βασίλειος : βασιλέως. (Γενικὴ Ἰωνικῆς διαλέκτου).

Βασιλῆιος -α -ον : βασιλικός -ῆ -όν. (Ἰωνικὸν ἀντὶ βασιλείος -α -ον).

Βασπλίοισι : εἰς τὰ ἀνάκτορα. (Ἰωνικὸν ἀντὶ βασιλείοις).

Βασιλικός -ῆ -όν : ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βασιλέα, ἡγεμονικός.

βάτος ὁ : θάμνος ἀκανθώδης, βατομουριά.

Βέβαιος -α -ον : ἀσφαλῆς -έας, ἀκλόνητος. (Ἐκ τοῦ βαίνω).

βεβαιώω, -ῶ : βεβαιώνω. (Βλ.

ήμ. ΛεΞ. άνωμ. ρημάτων).
βεκός τὸ : ὁ ἄρτος. (Λέξις Φρυγική).
βέλως -ους τὸ : πᾶν τὸ ριπτόμενον, βλήμα. (Ἐκ τοῦ βάλλω).
βία ἡ : ὁρμή, δύναμις.
βία τῶν πολιτῶν : παρά τὴν θέλησιν τῶν πολιτῶν.
βιάζομαι : ἐπισπεύδω. (Βλ. ήμ. ΛεΞ. άνωμ. ρημάτων).
βίαιος -α (καί -ος) -ον : ὁρμητικός, ἀπότομος. (Ἐκ τοῦ βία).
βιαίως : ἀγρίως, διὰ τῆς βίας.
βιβρώσκω : τρώγω. (Βλ. ήμ. ΛεΞ. άνωμ. ρημάτων).
Βιθυνίς Θράκη ἡ : Οὕτως ἐλέγγοτο ἡ Ἀσιατικὴ παραλία τοῦ Εὐξείνου ἀπὸ τῶν Κυανέων μέχρι τῆς Ἡρακλείας. Ἐκεῖ εἶχον ἐγκατασταθῆ Θράκες, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα, οἱ ὁποῖοι ἐπανεστάτουσαν ἐναντίον τοῦ Φαρναβάζου, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπήγετο ἡ Βιθυνία. Διὰ τοῦτο ὁ Φαρνάβαζος δὲν λυπεῖται, διότι εἰς τὴν Βιθυνίδα Θράκην διεχεῖμαζεν ὁ Δερκυλίδας μὲ τὸν στρατὸν του λεηλατῶν αὐτήν.
Βιθυνοὶ οἱ : Λαὸς τῆς Βιθυνίας, ὁ ὁποῖος πολεμεῖ κατὰ τῶν Περσῶν.
βίος ὁ : Ζωή, βίος.
βιοτεύω σκληρῶς : Ζῶ μὲ στερεῖσεις.
βιάω, ᾧ : Ζῶ. (Βλ. ήμ. ΛεΞ. άνωμ. ρημάτων).
Βίστονες οἱ : Ἀρχαῖος Θρακικὸς λαὸς κατοικῶν μεσημβρινῶς τοῦ ὄρους Ροδόπη. Ἦσαν δὲ ἰκανώτατοι πολεμισταί.
Βίων -ωνος ὁ : Ἀρχαῖος ποιητῆς εἰδυλλίων καταγόμενος ἐκ Σμύρνης καὶ σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου.
βλάξ -ακός (ὁ, ἡ) : ἀνόητος.

(Συγκρ. βλακίστερος -τατος).
βλέπω : κυττάζω, βλέπω. (Βλ. ήμ. ΛεΞ. άνωμ. ρημάτων).
βλάστημα τὸ : φυτόν, ἄνθος. (Ἐκ τοῦ βλαστάνω).
βλέποισα : βλέπουσα. (Ἰωνικὴ Μτχ.).
βλάπτω : Ζημιώνω, ἐξασθενίζω.
βοάω, -ῶ : φωνάζω δυνατά, κραυγάζω. (Βλ. ήμ. ΛεΞ. άνωμ. ρημ.).
βόειος -α -ον : ἐκ δέρματος βοός, βωδινός. (Ἐκ τοῦ βοός).
βοή ἡ : κραυγή, ἰσχυρὰ φωνή.
βοήθεια ἡ : βοήθεια, προστασία. (Ἐκ τοῦ βοηθός).
βοηθέω, -ῶ : σπεύδω εἰς βοήθειαν. (Βλ. ήμ. ΛεΞ. άνωμ. ρημάτων).
βοηθός -όν : ὁ δίδωμ βοήθειαν, συμμαχικός. (Ἐκ τοῦ βοη+θέω = τρέχω).

Βοιώταρχοι οἱ : Οὗτοι ἦσαν 7 ἕως 11 τὸν ἀριθμὸν, κατ' ἀρχὰς ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τῶν ἐλευθέρων πόλεων τῆς Βοιωτικῆς Ὀμοσπονδίας καὶ μὲ ἔδραν τὰς Θήβας. Ἦσαν ἀνώτατοι ἄρχοντες καὶ κυβερνῆται τῶν πολιτικῶν καὶ πολεμικῶν αὐτῆς ὑποθέσεων.
Βοιωτία ἡ : Εἶναι τμήμα τῆς Ἀνατολικῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος. Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἀνέπτυξε σημαντικὸν πολιτισμὸν. Οἱ Βοιωτοὶ διεκρίνοντο ὡς δεινοὶ πολεμισταί. Ἀνέδειξαν μεγάλους στρατηγοὺς, ὅπως τὸν Ἐπαμεινώνδα καὶ Πελοπίδα, ἀλλὰ ἡ Βοιωτία ἐγέννησε καὶ μεγάλους ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς. (Ἡσίοδον, Πίνδαρον, Πλούταρχον κ.α.λ.).
βορά ἡ : λεία, τροφή. (Ἐκ τοῦ βιβρώσκω).
Βορέας καὶ Βορράς : βόρειος

ἄνεμος, βοριάς.
βόσκημα -ατος τό : ζῶον χορτοφάγον, κατοικίδιον. (Ἐκ τοῦ βόσκω).
βότρυς -υος ὁ : τσαμπὶ σταφυλίου, σταφύλι.
βουκόλος ὁ : βοσκός, τσοπάνης. (Ἐκ τοῦ βοῦς+κολέω, (υ-|ο)).
βουλή ἡ : θέλησις, ἀπόφασις. (Ἐκ τοῦ βούλομαι).
Βουλή ἡ : Εἶναι ἡ βουλή τῶν πεντακοσίων εἰς τὰς Ἀθήνας. Αὕτη ἦτο ἡ ἀνωτάτη ἐξουσία μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Δήμου. Οἱ βουλευταὶ ἦσαν ἐνιαύσιοι καὶ ἐξελέγοντο διὰ κλήρου διηροῦντο δὲ εἰς 10 τμήματα καὶ ἕκαστον τμήμα περιελάμβανε τοὺς 50 βουλευτὰς τῆς αὐτῆς φυλῆς, ἡ ὁποία διηύθυνε τὰς Ἀθήνας ἐπὶ 35 ἢ 36 ἡμέρας καὶ ἐκαλεῖτο πρυτανεύουσα φυλὴ καὶ οἱ βουλευταὶ πρυτάνεις.
βουλιμιάω -ῶ : παθαίνω βουλιμίαν, ὑπερβολικὴν πείναν.
βουλοίατο : βούλοιντο. (Ἰωνικὸς τύπος Εὐκτικῆς Ἐνεστῶτος)
βούλομαι : θέλω. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
βουλυτός ὁ : ἡ ὥρα τῆς ἀποζεύξεως τῶν βοδιῶν, τὸ βράδυ. (Ἐκ τοῦ βοῦς+λύω).
βοῦς -οός ὁ, ἡ : βόδι, ἀγελάς.
βοῦσι τοῖς : μετὰ τὰ βόδια.
βουφόρβια τὰ : ἀγέλη βοῶν. (Ἐκ τοῦ βουφορβός=βοῦς+φέρβω=τρέφω).
βραδύς -εῖα -ύ : ἀργός, καθυστερημένος.
βραβεῖον : ἐπαθλον ἀγώνων. (Ἐκ τοῦ βραβεύω).
βραχύλογος -ον : ὀλιγόλογος. (Ἐκ τοῦ βραχύς+λέγω).
βραχύς -εῖα -ύ : σύντομος. (Βα-

θμοὶ βραχύτερος -ύτατος).
βρέφος τό : τὸ νεογέννητον, νεογνόν.
βρέχει : πίπτει βροχὴ. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
βροτὸς ὁ : θνητὸς ἄνθρωπος.
βρόχος ὁ : παγίς, θηλειά. (Ἐκ τοῦ μβροχο-).
Βρύγοι οἱ : Λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν πλησίον τῆς Μακεδονίας.
βρωτῶν -οῦ τό : φαγητόν. (Ἐκ τοῦ βιβρώσκω).
βύβλινος -η -ον : κατεσκευασμένος ἀπὸ πάπυρον. (Ἐκ τοῦ βύβλος).
βύβλος : πάπυρος. Ἦτο καλαμοειδὲς φυτόν, τὸ ὁποῖον εὐδοκίμει εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἐκ τοῦ φλοιοῦ αὐτοῦ κατεσκευάζετο ὁ πάπυρος, εἶδος χάρτου καταλλήλου διὰ γραφῆν. Κατεσκευάζοντο ἐπίσης καὶ χονδρὰ ὑφάσματα.
βωθήσας : βοηθήσας. (Ἰωνικὸς τύπος μτχ. ἄορ. τοῦ βοηθέω).
βώσας : βοήσας. (Ἰωνικὸς τύπος μτχ. ἄορ. τοῦ βοάω -ῶ).

Γ

Γάδεια τὰ (ἢ Γήδεια) : Ἀρχαία πόλις τῆς Ἰσπανίας, πλησίον τοῦ Γιβραλτάρ. (Σήμερον Κάδιξ) μὲ 100.000 πληθυσμόν.
Γάζα ἡ : Ὀνομαστὴ ἀρχαία πόλις τῆς Παλαιστίνης, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, ὄχυρά, τὴν ὁποῖαν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος ἐκυρίευσεν διὰ πολιορκίας. Αὕτη εἶναι ὀνομαστὴ καὶ ἐκ τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς.
Γάμβριον τό : Μικρὰ πόλις τῆς Μυσίας πλησίον τοῦ Καΐκου ποταμοῦ.

γάρ : διότι, δηλαδή. (Έκ του γε+άρ).

γαστήρ -έρος ή : ή κοιλία.

γαυρούμεναι : ύπερηφανεύμεναι. (Μτχ. Ένεστῶτος του γαυρόροι, οὔμαι=ύπερηφανεύομαι)

ΓΕ : τούλάχιστον, βεβαίως. (Έγκλιτικόν μόριον).

γέ μήν : ὁμως δέ.

γεγραμμένος : ζωγραφισμένος.

γεγυνυία : κράζουσα μεγαλοφώνως. (Μτχ. Πρκ. του γέγυνω)

γεγυνυία τῆ φωνῆ : : με δυνατήν φωνήν, μεγαλοφώνως.

Γεδρωσοί οί : Λαός, ὁ ὁποῖος κατῴκει τήν Γεδρωσίαν, χώραν ἀρχαίαν του Περσικοῦ κράτους, ὅπου σήμερον τό Βελουχιστάν.

Γείτων -ονος ὁ : γειτονικός.

γελᾶω, -ῶ : γελῶ. (Βλ. ἤμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

γέλως -ωτος ὁ : γέλως, γέλασμα, γέλιο. (Έκ του γελᾶω).

γέμω : εἶμαι γεμάτος. (Συντάσσεται με γενικήν).

γενναῖος -α -ον : καλός, ισχυρός. (Έκ του γέννα).

γενναιότης -ητος ή : εὐγένεια, εὐγενικόν φρόνημα.

γένος τό : καταγωγή.

γεραίρομαι : τιμῶμαι, βραβεύομαι. (Βλ. ἤμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημ.)

γέρανος ὁ : πτηνόν.

γέρανοι οί : Αποδημητικά πτηνά, τά ὁποῖα ὡμοίαζον πολύ με τοὺς πελαργούς. Ἡ πτῆσις των πρὸς βορρᾶν ή πρὸς νότον ήτο ὁ προάγγελος τῆς ἀνοιξέως ή του φθινοπώρου. Γνωστοί ήσαν οἱ γέρανοι του ποιητοῦ Ἴβύκου.

γέρας τό : τό βραβεῖον, ή ἀμοιβή.

Γεραστός ή Γεραιστός : Εἶναι ή σημερινή Κάρυστος, κωμόπολις και ἀκρωτήριο τῆς μεσημβρι-

νης Εὐβοίας.

Γέργις -ιθος ή : Ἦτο πόλις τῆς Τρωάδος κειμένη ἐπὶ του ὄρους τῆς Ἴδης.

γέρρα (τά) : Ἦσαν πλεκταί ἐπιμήκεις ἀσπίδες με τεσσάρους γωνίας ἀπὸ κλάδους ἰτέας ή λυγαριάς.

γερροφόροι οί : Στρατιῶται φέροντες τά γέρρα, πλεκτάς ἀσπίδας. (Έκ του γέρρον+φέρω).

γέρων -οντος ὁ : ἠλικιωμένος, «γέροντας».

γεωργέω, -ῶ : καλλιεργῶ. (Βλ. ἤμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

γῆ ή : χώρα, ἔδαφος. (γέα - γῆ).

γηνγενεῖς οί : οἱ ἐντόπιοι. (Έκ του γῆ+γένω).

γῆλοφος (ή γεῶλοφος) : χωματόλοφος.

γῆρας -ατος τό : τά γηρατιά.

γηράσκω : ἀρχίζω νά γερνῶ, γίνομαι γέρων. (Βλ. ἤμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

Γηρυῶνς ή Γηρυῶν -όνος ὁ : Υἱός του Χρυσάορος και τῆς Καλιρρόης, βασιλεὺς τῆς νήσου Ἐριθείας, ὁ ὁποῖος ἐφαντάζετο ὑπὸ των ἀρχαίων ὡς τρισώματος ἔχων ἔξ χεῖρας και ἔξ πόδας και πτέρυγας ἐπὶ του σώματός του. Τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς και μετέφερε τὰς βοῦς του εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρύσθεα.

γίγνομαι : γεννῶμαι, λαμβάνω χώραν. (Βλ. ἤμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

γίγνομαι βοηθός : βοηθῶ.

γίγνομαι ἐγκρατής τῆς ἀρχῆς : γίνομαι κύριος τῆς ἐξουσίας.

γίγνομαι τινος : γεννῶμαι ἀπὸ κάποιον.

γίγνομαι ὑπὸ τοῖς πολεμίοις : ὑποδουλώνομαι εἰς τοὺς ἐχθρούς.

γιγνώσκω : γνωρίζω. (Βλ. ἤμ.

ΛεΞ. άνωμ. ρημάτων).
 γλαῦξ -κός ή : Κουκουβάγια.
 γλιχομαί τινος : : σφοδρώς έπιθυμῶ τι.
 γλυκύς -εία -ύ : γλυκύς, εύχάριστος. (Βαθμός γλυκύτερος -τατος).
 γναφείον τό : καθαριστήριο, αλλά και έργαστήριο κατασκευής μαλλίνων ύφασμάτων.
 γνώμη ή : ιδέα, πεποίθησις. (Έκ του γνῶναι—γιγνώσκω).
 γνωρίζω : καθιστῶ γνωστόν, δηλώνω. (Βλ. ήμ. ΛεΞ. άνωμ. ρημάτων).
 Γογγύλος -ου ό : Είς έκ τῶν έπισήμων Έλλήνων της Έρετριας, ό όποιος έξορισθείς έκ της πατρίδος του κατέφυγεν εις τόν βασιλέα τῶν Περωάν Ξέρην, ό όποιος διά τās ύπηρεσίας του προς αυτόν του εδῶρυσεν τās πόλεις Μυρίναν και Γρύνιον.
 γονέας : γονεΐς. (Αίτ. πληθ. του γονεύς -έως).
 γόνυ -γόνατος τό : κόμβος. (καλάμου), «γόνατο».
 Γοργόνες αί : Τέρατα φρικτά εις τήν θέαν. Ό Ήσιος άναφέρει τρεις Γοργόνας, τήν Σθενώ, τήν Εύρυάλην και τήν Μέδουσαν, αί όποιαι ήσαν θυγατέρες του Φόρκου και της Κητούς.
 Γοργίων -ωνος ό : Έλλην έπίσημος έξ Έρετρίας, αδελφός του Γογγύλου, ό όποιος έξορισθείς έκ της πατρίδος του κατέφυγε και αυτός εις τόν βασιλέα τῶν Περωάν και έλαβε παρ' αυτού ως δῶρον τήν πόλιν Γάμβριον.
 Γόρδιον τό : Άρχαία πόλις της Φρυγίας, παλαιά πρωτεύουσα αυτής, εύρισκομένη εις τās όχθας του Σαγαγαρίου ποταμού και άπέ-

χουσα 70 χιλμ. έκ της σημερινής Άγκύρας, δυτικῶς αυτής. Ταύτην ίδρυσεν ό Γόρδιος, ό όποιος ύπῆρξε και πρώτος βασιλεύς αυτής.
 Γορδυνῶν ὄρη : Είναι τὰ Καρδούχεια ὄρη παρὰ τήν Άρμενίαν.
 γούν : τούλάχιστον, λοιπόν. (Μόριον έκ του γε+οῦν).
 γράμματα τὰ : έπιστολή.
 γραμματιστής ό : γραμματεύς. (Έκ του γραμματίζω).
 Γρανικός ό : Ποταμός προς Β. Δ. της Μ. Άσίας, ό όποιος ηγάζει από τό ὄρος Ίδη και χύνεται εις τήν Προποντίδα. Όνομαστός διά τήν εις αυτόν μάχην του Μ. Άλεξάνδρου τό 334 π. Χ.
 γραῦς -γραός ή : γραία γυνή, «γρηά».
 γραφεύς -έως ό : γραμματεύς, ζωγράφος. (Έκ του γράφω).
 γράφω : ζωγραφίζω, γράφω. (Βλ ήμ. ΛεΞ. άνωμ. ρημάτων).
 Γρύνειον τό : μικρά πόλις της Αιολίδος εις τήν Μ. Άσίαν.
 γυμνάζω : ασκῶ, έξασκῶ. (Βλ. ήμ. ΛεΞ. άνωμ. ρημάτων).
 γυμνάσιον τό : γυμναστήριον (Έκ του γυμνάζω).
 γυνή -αικός ή : ή γυναίκα.
 γύψ -πός ό : άρπακτικόν ὄρνεον, «γύπας».
 γῶν : τούλάχιστον. (Ίωνικός τύπος αντί γούν, έκ του γε+οῦν (ῶν)).

δαήμων -ον (γεν. ονος : έμπειρος, ειδήμων. (Έκ του δαήνει

- του δάω).
- Δαίδαλος** ὁ : Ἦτο υἱὸς τοῦ Μητίονος καὶ τῆς Λευκίππης καὶ ἀπὸγονος τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Ἐρεχθέως. Οὗτος μετεκλήθη ἐξ Ἀθηνῶν εἰς τὴν Κρήτην ὑπὸ τοῦ Μίνως καὶ κατεσκεύασε τὸν Λαβύρινθον. Ἐμποδιζόμενος ὁμως νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, ἐπέταξε διὰ τεχνητῶν πτερῶν μετὰ τοῦ υἱοῦ του Ἰκάρου, πνιγέντος εἰς τὸ ὁμίονον πέλαγος, τὸ Ἰκάριον Πέλαγος.
- δαιμόνιον** τό : θεῖον, ἢ θεότης. (Ἐκ τοῦ δαίμων).
- δαίμων** -ονος, ὁ, ἡ : θεός, θεά. (Ἐκ τοῦ δαίω = ἀνάπτω).
- δαίς** -αιτὸς ἢ : μερίδιον, φαγητόν, συμπόσιον. (Ἐκ τοῦ δαίω = μοιράζω, διανέμω).
- δάκνω** : δαγκῶνω. (Βλ. ἡμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
- δαλός** ὁ : δαυλός. (Ἐκ τοῦ δαίω = τεμαχίζω).
- δαμοσία** : δημοσία. Ἔτσι ἐκαλεῖτο ἡ σκηνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης.
- δάπεδον** τό : γῆ, ἔδαφος. (Ἐκ τοῦ δα+πέδον).
- Δαρδανεύς** ἕως ὁ : Λέγεται ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς Δαρδάνου, πόλεως τῆς Τρωάδος παρὰ τὸν Ἑλλησποντον.
- δαρειακός** ὁ : Ἦτο χρυσοῦν Περσικὸν νόμισμα, τὸ ὁποῖον ἔφερε τὴν εἰκόνα τοῦ Δαρείου. Ἀντιστόιχουσε πρὸς 20 ἄττικὰς δραχμὰς, ἐκάστη δὲ ἄττικὴ δραχμὴ πρὸς 8 χρυσοῦς σημερινάς.
- Δαρείος** ὁ : Πρόκειται περὶ τοῦ Β', γνωστοῦ μὲ τὸ ἐπώνυμον Ὦλος ἢ Νόθος. Ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Περσίαν ἀπὸ τοῦ 424—406 π.Χ. Σύζυγός του ἦτο ἡ

- Παρύσατις, ἡ ὁποία ἦτο συγχρόνως καὶ ἀδελφὴ του. Ἦσαν δὲ τέκνα τοῦ Ἄρταξέρξου τοῦ Α'.
- (Ἐκ τῆς Περσικῆς λέξεως *darā* = βασιλεύς).
- Δασκύλειον** τό : Πόλις τῆς Βιθυνίας, ἔδρα τοῦ σατράπου τῆς Βιθυνίας καὶ τῆς Ἐλάσσονος Ἀσίας παρὰ τὴν Προποντίδα. (Σήμεραρον Δασκύλι).
- δασμός** ὁ : φόρος. (Ἐκ τοῦ δάσασθαι τοῦ δατέομαι).
- δασύλλια** τά : μικρὰ δάση. (Υποκοριστικὸν τοῦ δάσου).
- δασύς** -εῖα -ύ : παχύς, δαμνώδης, μαλλιαρός.
- δαφιλής** -εα : ἄφθονος. (Ἐκ τοῦ δάπτω = καταβροχθίζω).
- δεδιώς** : ἐπειδὴ ἐφοβούμην. (Μτχ. πρκ. τοῦ δέδοικα).
- δεῖ** : πρέπει. (Ἀπρόσωπον, Βλ. ἡμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
- δειγμα** -ατος τό : παραδειγμα, ἀπόδειξις. (Ἐκ τοῦ δεικνυμι).
- δειλαιος** -α -ον : δυστυχής, ἀθλιός. (Ἐκ τοῦ δειλός).
- δείλη** ἡ : τὸ δειλινόν.
- δειλιάω**, -ῶ : φοβοῦμαι.
- δειμαίνω** : φοβοῦμαι. (Βλ. ἡμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
- δείμασθαι** : οικοδομησάι. (Ἀπρμφ. ἰορ. σπανίου Ἐνεστώτος δέ μω = οικοδομῶ, κτίζω).
- δεινὰ** τά : βάσανα.
- δεινός** -ῆ -όν : φοβερός, τρομερός. (Ἐκ τοῦ δέος).
- δεινότης** ἡ : ικανότης. (Ἐκ τοῦ δεινός).
- δεινότης** ἐν τοῖς λόγοις : ἡ ρητορικὴ ικανότης.
- δεινῶς** : κατὰ τρόπον τρομερόν.
- δειξας** : Μτχ. ἰορ. τοῦ δεικνυμι. (Ἐνῶ δῆξας, μτχ. τοῦ δάκνω).
- δειπνέω**, ῶ : παρασκευάζω δεῖπνον, γευματίζω. (Βλ. ἡμ. Λεξ.

άνωμ. ρημάτων).
Δείπνον τό : τὸ βραδυὸν φαγητόν, τὸ ὅποιον ἐγένετο περὶ ὤραν 9 μ.μ.
Δείσας : φοβηθεῖς. (Μτχ. ὄρ. τοῦ ἀχρήστου δεῖδω = φοβοῦμαι).
Δεκάτη ἡ : τὸ δέκατον μέρος.
Ἰεκαρχία ἡ : Ὀλιγαρχικὸν πολίτευμα, τοῦ ὁποίου τὴν ἀρχὴν εἶχον δέκα ἄνδρες. Αἱ δεκαρχίαι εἶχον ἰδρυθῆ ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου τῷ 404 π.Χ. μετὰ τὴν πῴσιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ συνίσταντο ἐξ ἑνὸς ἄρμοστοῦ καὶ δέκα ἀνδρῶν τῆς φατρίας του, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ πολίτευμα τῶν τριάκοντα τυράννων. Αἱ δεκαρχίαι αὐταὶ κατελύθησαν μετὰ τὸ 401 π.Χ., ὅτε ἐξησθένησεν ἡ ἰσχὺς τοῦ Λυσάνδρου.
Δέλτα τό : Εἶναι τὸ Δέλτα τοῦ Νείλου. Ὁ Νεῖλος πρὸ τῆς ἐκβολῆς του εἰς τὴν θάλασσαν χωρίζεται εἰς βραχίονας καὶ σχηματίζει κάτι ὅμοιον μὲ τὸ γράμμα Δ.
Δελφοί οἱ : Ἀρχαία πόλις τῆς Φωκίδος, ἐπὶ τῆς Ν. πλευρᾶς τοῦ Παρνασσοῦ. Ἀπὸ τοῦ 2.000 π.Χ. περίπου ἦσαν τόπος λατρείας τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἱερὸν καὶ τὸ ὄνομα-στότερον μαντεῖον τῆς ἀρχαιότητος. Ἐκεῖ ἐτελοῦντο τὰ Πύθια, ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος. Διὰ τῶν ἀνασκαφῶν ἤλθον εἰς φῶς πολλὰ θαυμάσια καλλιτεχνήματα.
δενδρύλλια τά : μικρὰ δένδρα. (Ἰγποκοριστικὸν τοῦ δένδρον).
δέομαι : παρακαλῶ, ἔχω ἀνάγκην. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημ.).
δέος -ους τό : φόβος, τρόμος. (Ἐκ τοῦ δ'εῖος).
δέπας -ατος τό : ποτήριον, κύπελλον.

δέρας -ατος τό : δέρμα, προβιά.
Δερκυλίδας ὁ : Ἦτο στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, ἄρμοστὴς εἰς τὴν Ἄβυδον καὶ ἐστάλη ἀπὸ τοῦ ἐφόρου νὰ ἀντικαταστήσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν τὸν Θίβρωνα. Ἐνίκησε δὲ εἰς μάχην τὸν στρατηγὸν τῶν Περωῶν Τισσαφέρην. Ἦτο ἀνὴρ μὲ πανελλήνια αἰσθήματα.
δέρω : κτυπῶ, μαστιγῶνω. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
δεσμὰ (ἢ δεσμοί) : ἡ φυλακὴ, τὸ δεσμοτήριον. (Ἐκ τοῦ δέω = δένω).
δεσμεύω : δένω.
δεσμός ὁ : τὰ δεσμὰ, φυλάκιαις.
δεσποσύνη ἡ : δεσποτισμὸς, δεσποτικὴ ἐξουσία. (Ἐκ τοῦ δεσποτης).
δεσπότης ὁ : κύριος, ἰδιοκτήτης, ἀφεντικόν. (Ἐκ τοῦ δέμς + πότις = κύριος τοῦ οἴκου).
δεῦρο : ἐδῶ, πρὸς τὰ ἐδῶ. (Ἐπίρρημα τοπικόν).
δευτερεία τά : τὴν δευτέραν θέσιν. (Ἐκ τοῦ δεύτερος).
δέχομαι : ἀποδέχομαι, παραλαμβάνω. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
δέω : δένω, δεσμεύω. (Ἄσυναιρετον. Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
δέω -δεῖς δεῖ : ἔχω ἀνάγκην, στεροῦμαι. (Συνηρημένον. Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
δῆ : λοιπόν. (Μόριον συλλογιστικόν).
δηῶ, ᾧ : λεηλατῶ, καταστρέφω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
Δῆλος ἡ : Μικρὰ νῆσος τῶν Κυκλάδων, ἐπὶ τῆς ὁποίας κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἐγεννήθησαν ὑπὸ τοῦ

Διός και τῆς Λητοῦς, ὁ Ἄπολλων και ἡ Ἄρτεμις. Ἦτο ὄνομασθή διὰ τὸ ἱερόν τοῦ Ἄπολλωνος και διὰ τὰ «Δήλια», τὰ ὁποῖα ἐτελοῦντο κατ' ἔτος. Εἰς αὐτὴν συνέρρεον πολλοὶ προσκυνηταὶ και ἀντιπρόσωποι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος και τῆς Μ. Ἀσίας, διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὰ Δήλια. Ἐθεωρεῖτο δὲ ἡ νῆσος ἱερά.

δημαγωγέω, -ῶ : διοικῶ τὸν δῆμον, τὸν λαόν. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

Δημαίνετος ὁ : Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἀποσταλεὶς ὑπ' αὐτῶν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἴφικράτους.

Δημάρατος ὁ : Ἦτο βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἀρίστωνος, κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΣΤ' και τὰς ἀρχὰς τοῦ Ε' αἰῶνος π.Χ. Ἐπειδὴ εἶχε συκοφαντηθῆ ὑπὸ τοῦ συμβασιλέως Κλεομένους τοῦ Α' ἐξέπεσε τοῦ θρόνου (491 π.Χ.) και ἐξωρίσθη. Κατόπιν τοῦτου κατέφυγεν εἰς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Δαρείον Α' ὅπου ἐγένετο ὑπ' αὐτοῦ εὐμενῶς δεκτός. Διαμένων ἐκτοτε εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως ἀπέβη πολῦτιμος σύμβουλος αὐτοῦ διὰ τὰ Ἑλληνικὰ πράγματα, και ἠκολούθησε και τὸν Ξέρξην, ὅταν ἐξεστράτευσεν ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος και τοῦ ἔδωσε τὰς γνώστας ἐκ τῆς ἱστορίας συμβουλὰς.

Δημήτηρ -ητρος ἡ : Θυγάτηρ τοῦ Κρόνου και τῆς Ρέας, θεὰ τῆς γεωργίας και προστατίς τῶν γεωργῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἐδίδαξε τὴν καλλιέργειαν τοῦ σίτου. Τὴν κόρην τῆς Περσεφόνην ἤρπασεν ὁ θεὸς τοῦ Ἄδου Πλούτων. Ἡ Δήμητρα ἐδίδαξεν ἀκόμη εἰς τοὺς βασιλεῖς τῆς Ἑλευσίνος

τὰ Ἑλευσίνια μυστήρια. (Ἐκ τοῦ Δῆ ἀντί γῆ+μήτηρ).

δημιουργός ὁ : βιοτέχνης, χειροτέχνης, κατασκευαστὴς ἐνὸς πράγματος. (Ἐκ τοῦ δῆμος+ἔργω, ἔργον).

Δημόνικος ὁ : Νεαρὸς υἱὸς τοῦ Ἰππονίκου, φίλου τοῦ Ἰσοκράτους, ὁ ὁποῖος διέμεινεν εἰς τὴν Κύπρον.

δῆμος ὁ : λαός, πλῆθος. (Ἐξ ἰαπετικής ρίζης **dai**, dā— (= δια- μέμειν)).

Δημοσθένης -ους ὁ : (384—322 π.Χ.), ὁ μεγαλύτερος ρήτωρ τῆς ἀρχαιότητος. Υἱὸς τοῦ «μαχαιοποιοῦ» Δημοσθένους ἐκ Παιανίας (νῦν Λιόπεσι). Διεκρίνετο διὰ τὸ φλαγερὸν πάθος τῆς φιλοπατρίας, τὴν δεινότητα τῆς διανοίας και τὴν βαρύτητα τῶν ἐπιχειρημάτων του. Ἐδιδάχθη τὴν ρητορικὴν ἀπὸ τὸν Ἰσάιον και τὸν Ἰσοκράτην. Ἐγραψε πολλοὺς λόγους, ἀλλὰ ἐσώθησαν μόνον 60. Τινὲς διδάσκωνται και εἰς τὰ Γυμνάσια.

δήποτε : κάποτε. (Ἐκ τοῦ δῆ+ποτε).

δήπου : βεβαίως, ἂν δὲν ἀπαῦμαι. (Ἐκ τοῦ δῆ+που), ἀοριστολογικὸν ἐπίρρημα.

διὰ σκότους (ὁδός) : σκοτεινῆ, ἄγνωστος.

διὰ τὸ εἶναι : διὰ τὸ ὅτι ἦτο, ἐπειδὴ ἦτο.

διαβάλλω : συκοφαντῶ. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

διάβασις -εως ἡ : πέραςμα. (Ἐκ τοῦ διαβαίνω).

διαβατέος -α -ον : τὸν ὁποῖον ὀφείλει νὰ περάσῃ τις. (Ἐπίθετον τοῦ διαβαίνω).

διαβατήρια (ἱερά) τὰ : θυσία κατὰ τὴν ἐξοδὸν ἐκ τῆς χώρας.

- (Σήμερον διαβατήρια εἶναι εἰδικὰ πιστοποιητικά, τὰ ὅποια ἐπιτρέπουν τὴν ἔξοδον ἐκ τῆς χώρας).
- διαβατός** -ῆ -όν : δύναται τις νὰ τὸν διαβῆ, εὐκολος πρὸς διάβασιν. (Ρηματικὸν ἐπίθετον τοῦ διαβαίνω).
- διαβιβάζω** : μεταφέρω εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος. (Βλ. ἤμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
- διαβληθεῖς** : ἐπειδὴ κατηγορήθη.
- διαβολή** ἢ : ψευδῆς κατηγορία, συκοφαντία. (Ἐκ τοῦ διαβάλλω).
- διάγω** : περνῶ τὸν καιρὸν μου, ζῶ. (Βλ. ἤμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημ.).
- διαγωνίζομαι** τινί : συναγωνίζομαι μὲ κάποιον.
- διαδοίη** : ἤθελε διαμοιράσῃ. (Εὐκτ. ἄορ. θ' τοῦ διαδίδωμι).
- διαδύνω** : διολισθαίνω, κατορθώνω νὰ διαφύγω.
- διαζεύγνυμι** : διαχωρίζω. (Βλ. ἤμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
- διαθροέω**, -ῶ : διαδίδω. (Βλ. ἤμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
- διαθιριάζει** : εἰσπράττει, καλυτερεύει ὁ καιρὸς. (Ἐκ τοῦ διαίθρος = διά+αἶθρα).
- δαίτα** ἢ : τρόπος ζωῆς. (Ἐκ τοῦ δαιτάω).
- διάκειμαι** : εὐρίσκομαι εἰς τοιαύτην κατάστασιν. (Βλ. ἤμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
- διάκειμαι** ἀθύμωσ : εἶμαι στενοχωρημένος.
- διακελεύομαι** τινι περὶ τίνος : δίδω συμβουλὰς εἰς τινὰ διὰ κάτι τι.
- διακληροῦσι** : ὀρίζουν διὰ κλήρου, διανέμουν διὰ κλήρου.
- διακονέω**, -ῶ : ὑπηρετῶ. (Βλ. ἤμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
- διαλαμβάνω** ἐν τῇ μνήμῃ : συγκρατῶ εἰς τὴν μνήμην μου,

- δὲν λησμονῶ, ἐνθυμοῦμαι.
- διαλέγομαι** τινι : συνομιλῶ μὲ κάποιον.
- διαλλάττομαι** τινι : συμφιλιώνομαι μὲ κάποιον, γίγνομαι, φίλος.
- διαλυμαίνεται** : ἐβλαπτε.
- διαλύω** : καταστρέφω. (Βλ. ἤμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
- διαμάομαι**, -ῶμαι : σκολιζω, ἀνασκαλεύω.
- διαμαρτάνω** : ἀποτυγχάνω. (Βλ. ἤμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
- διαμιστύλας** : τεμαχίσσας, λιανίσσας. (Μτχ. ἄορ. τοῦ διαμιστύλλω = τεμαχίζω, λιανίζω).
- διαμπάξ** : πέρα - πέρα, ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. (Ἐκ τοῦ διά+ἀνά+πάξ τοῦ πήγνυμι).
- διανείμαι** : διαμοιράσαι, νὰ διαμοιράσῃ. (Ἐκ τοῦ διανέμω).
- διάνοια** ἢ : νοῦς, πνεῦμα. (Ἐκ τοῦ διανοέομαι).
- διαπορεύω** τινά : διαβιβάζω κάποιον.
- διαπρεπῆς** -ές : ἐξοχος, ἐξαιρετικός. (Ἐκ τοῦ διαπρέπω).
- διαρκής** -ές : ἀρκετός, ἐπαρκής.
- διαρρήδην** : σαφῶς, ρητῶς. (Ἐκ τοῦ δια-ρρηθῆναι τοῦ λέγομαι).
- διασπείρομαι** : διασκορπίζομαι. (Βλ. ἤμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
- διασφάξ**, -φάγος ἢ : σχίσμα, βραχῶδες χαράδρα. (Ἐκ τοῦ διασφάζω).
- διασφενδονῶμαι** : ἐκτινάσσομαι εἰς τεμάχια.
- διατάσσω**, (ττω) : τακτοποιῶ, παρατάσσω. (Βλ. ἤμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων, τάσσω(ττω)).
- διατεικίζω** : ὀχυρώνω μὲ τείχος.
- διατήκομαι** : λειώνω. (Βλ. ἤμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων, τήκομαι).
- διατίθεμαι τὴν γνώμην** : ἀκέ-

πτομαί.
 διατριβή ἢ : διαμονή, ἐξοχή, ἐ-
 νασχόλησις. (Ἐκ τοῦ διατριβή).
 διατριβῶ : διαμένω, περνῶ τὸν
 καιρὸν μου.
 διαφανῶς : ὀλοφάνερα.
 διαφέρει : ἐνδιαφέρει.
 διαφέρω : ὑπερέχω. (Βλ. ἡμ.
 ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 διάφορος -ον : πολιτικός ἀντί-
 παλος. (Ἐκ τοῦ διαφέρω).
 διδασκαλεῖον τό : σχολεῖον.
 διδασκαλεῖα κοινά : δημόσια
 σχολεῖα.
 διδάσκω : διδάσκω κάποιον, μαν-
 θάνω. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρη-
 μάτων).
 διδαχὴ ἢ : διδαγμα, διδασκαλία,
 μάθημα.
 διδονται δεξιαί (χειρες) : ἀν-
 ταλλάσσονται χειραψία με διαβε-
 θαιώσεις.
 διδράσκω : δραπετεύω. (Βλ.
 ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 διδωμι : δίνω. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄ-
 νωμ. ρημάτων).
 διεικέτην : ἀπέιχον. (Υ' προσ.
 δυϊκοῦ ἀριθμοῦ, Ὄριστ. Παρτ.
 τοῦ διέχω = ἀπέχω).
 διεκπαῖω : ἐπιπίπτω.
 διελῶν τοῖς στρατιώταις : μοι-
 ράσας μεταξύ τῶν στρατιωτῶν.
 διεπόρθησαν : κατέστρεψαν ἐν-
 τελῶς. (Ἄορ. τοῦ διαπορθέω).
 διερρίφθησαν : εἶχον διασκορπί-
 σει. (Υ'περσ. τοῦ διαρρίπτω).
 διεσπάραξεν : κατεσπάραξεν.
 διεστώσας : νὰ διαφέρουν. (Μτχ
 Πρκ. τοῦ δίσταμαι).
 διέτεμνον : διέσχίζον.
 διημεΐβοντο : ἀντήλλασσον.
 (Πρτ. τοῦ διαμεΐβομαι).
 διήμι : τρέχω διὰ μέσου, ἀνά-
 μεσα. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρη-
 μάτων, ἴημι).

δικάζω : κρίνω, ἀποφασίζω. (Βλ.
 ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 δίκαιον τό : ἀνθρώπινον δίκαιον.
 δικαιοῦσι : δικαιοῦσι. (Ἰωνικός
 τύπος).
 δίκην τίνω : τιμωροῦμαι.
 δίκην ἐπιτίθημί τινί τινός :
 τιμωρῶ τινὰ διὰ τι.
 δίκροτοι ἦσαν : εἶχον δύο μό-
 νον σειράς κωπηλατῶν.
 Δίκτη ἢ : εἶναι ὄροσειρά εἰς τὴν
 Ἀνατολικὴν Κρήτην, ἣ ὁποία σή-
 μερον ἀποκαλεῖται καὶ «Λασηθιώ-
 τικὰ βουνά».
 δινῆεις -εσσα -εν : ὀρμητικός, ὁ
 ἔχων δινὰς. (Ἐκ τοῦ δίνη = κυ-
 κλικὴ περιστροφή).
 δινούμαι : περιστρέφομαι. (Βλ.
 ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 διζός -ῆ -όν : διετής, διπλοῦς.
 (Ἰωνικός τύπος ἀντὶ δισός, ἀτ-
 τικός).
 διό : διὰ τοῦτο. (Ἐκ τοῦ δι + ὀ).
 Διογένης -ους ὁ : Ὁ ὀνομαστός
 κυνικός φιλόσοφος ἐκ τῆς Σινώ-
 ης τῆς Μ. Ἀσίας, παραλιακῆς
 πόλεως ἐπὶ τοῦ Εὐξεινοῦ Πόν-
 του. Ἐγεννήθη τὸ 404 π.Χ. καὶ
 εἶχε πατέρα τραπεζίτην, τὸν Ἰ-
 κεσίαν. Ἡ τροφή τοῦ Διογένου
 ἦτο ἐλαχίστη. Ἐγύριζεν εἰς τοὺς
 δρόμους τῶν Ἀθηνῶν χωρὶς ὑ-
 ποδήματα, μετὰ μίαν ράβδον εἰς
 τὸ χερὶ καὶ ἓνα σάκκον εἰς τὸν
 ὦμον. Ἐκοιμᾶτο, ὅπου τὸν εὐρι-
 σκεν ἡ νύξ, συνήθως ὄμως κάτω
 ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολιν, μέσα εἰς ἓ-
 να πύθον (πιθάρι, κιοῦπι). Ταξι-
 δεύων πρὸς Αἴγινα συνελήφθη
 ἀπὸ πειρατὰς καὶ μετεφέρθη εἰς
 τὸν Κρότωνα. Ἐκεῖ ἐπωλήθη ὡς
 δοῦλος εἰς ἓνα Κορίνθιον ὀνο-
 μοζόμενον Ξενιάδην. Οὗτος τὸν
 ἔφερεν εἰς τὴν Κόρινθον καὶ τοῦ
 ἀνέθεσε τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέ-

κων του.

Διοίσουσι : θά διαφέρουν. (Μέλλων του διαφέρω).

Διομήδης -ους ὁ : Ἦτο υἱὸς τοῦ Ἄρεως, βασιλέως τῶν Θρακῶν, ὀνομαστὸς διὰ τοὺς ἀνθρωποφάγους ἵππους του, τοὺς ὁποῖους ἔφερεν εἰς τὸν Εὐρυσθέα ὁ Ἡρακλῆς.

Διομολογοῦμαι : μένω σύμφωνος με ἄλλον δι' ἓνα πρᾶγμα.

Δίον τό : Πόλις τῆς Ν. Μακεδονίας κειμένη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὀλύμπου, πλησίον τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου. Εἰς αὐτὴν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὑπῆρχεν ὠραιόναος τοῦ Διὸς καὶ ἀνδριάντες τῶν Μακεδόνων βασιλέων. Ἐκεῖ κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐστήθησαν καὶ οἱ ἀνδριάντες τῶν εἰκοσι πέντε Μακεδόνων ἱππέων, οἱ ὅποιοι ἐφονεύθησαν εἰς τὴν μάχην τοῦ Γρανικοῦ. Τοὺς ἀνδριάντας ἐκείνους μετέφερεν ὁ Μέτελλος εἰς τὴν Ρώμην, ὅταν καταλήφθη ἡ Μακεδονία ὑπὸ τῶν Ρωμαίων (164 π.Χ.).

Διοσημία αι : Διὸς σημεῖα, θεϊκὰ σημάδια, ὅπως ἦσαν αἱ ἀστραπαί, αἱ βρονταί, οἱ κεραυνοὶ καὶ ἄλλα διὰ τῶν ὁποίων ἐπιστεύετο, ὅτι ἐδηλοῦτο ἡ θέλησις καὶ αἱ διαθέσεις τῶν θεῶν. (Ἐκ τοῦ δις+σημα).

Διοτίμος -ου ὁ : Ἀθηναῖος στρατηγός.

Δίπληκx -υ : δύο πήχεων.

Δισμῦριος : εἰκοσι χιλιάδες. (Ἐκ τοῦ δις+μύριος = 10.000).

Δισχίλιος -αι -α : δύο χιλιάδες.

Διφθέρα ἡ : δέρμα κατεργασμένον. Πᾶν τὸ ἐκ δέρματος κατεσκευασμένον (κάλυμα κεφαλῆς, χλαῖνα κλπ.). Ἀργότερον διφθέρα ἐσήμαινε λεπτὸν δέρμα κατ-

εργασμένον, τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποιοεῖτο ὡς χάρτης γραφῆς, ὅπως ὁ Πάπυρος ἐκ φυτοῦ, οὕτω καὶ ἐκ δέρματος ἔχομεν τὴν περιγμηρῆν.

Δίφρος ὁ : Ἦτο διπλοῦν κάθισμα πολεμικῆς ἀμάξης διὰ τὸν ἡνίοχον καὶ τὸν πολεμιστὴν, οἱ ὅποιοι ἤ ἴσταντο ὄρθιοι ἢ ἐκάθηντο.

Δίψος -ους τό : ἡ δίψα.

Δίωδελία ἡ : Ἦτο ἡ καταβολὴ εἰς ἕκαστον ἄπορον Ἀθηναῖον πολίτην δύο ὀβολῶν πρὸς πληρωμὴν τοῦ εἰσιτηρίου τοῦ θεάτρου κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν θεατρικῶν παραστάσεων.

Διώκω : καταδιώκω, κυνηγῶ. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

Διώξις -εως ἡ : καταδίωξις. (Ἐκ τοῦ διώκω).

Δόγμα ποιοῦμαι : ἀποφασίζω, παίρνω κάτι ὡς ἀπόφασιν.

Δοκεῖ μοι δεῖνὰ εἶναι : μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι παράδοξον.

Δοκέω : σκέπτομαι, ὑποθέτω. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

Δοκιμώτατοι : ἰκανώτατοι.

Δοκοῦντος δ' αὐτοῦ : : ἐπειδὴ ἐφαίνετο αὐτός.

Δόλοπες οἱ : Ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς Θεσσαλίας κατοικοῦντες περὶ τὰ ἔσχατα τῆς Φθίας ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ καὶ ὄντες μέλος τῆς Ἀμφικιονικῆς συνελύσεως. Ἀργότερον κατῴκησαν παρὰ τὴν Πίνδον καὶ ἐθεωροῦντο Ἡπειρωτικὸς λαὸς ἀνεξάρτητος καὶ πολεμικός.

Δόλιχος ὁ : μακρὸς δρόμος, ἐπ ταπλάσιος τοῦ σταδίου.

Δόλω : διὰ δόλου.

Δόξα ἡ : γνώμη, ἰδέα. (Ἐκ τοῦ δοκέω).

Δόξαντα ταῦτα καὶ περανθέντα :

άφου ταῦτα ἐνεκρίθησαν καὶ ἐξετελέσθησαν. (Ξενοφών).
δοριάλωτος -ον: κυριευμένος -ον, αἰχμάλωτος. (Ἐκ τοῦ δόρυ + ἄλωναί).
δορκάς -άδος ἢ: ἔλαφος, Ζαρκάδι. (Ἐκ τοῦ δέρκομαι).
δόρυ -ατος τό: τό ξύλον τοῦ δόρατος.
δορυφόροι οἱ: Ἦσαν σωματοφύλακες ἔχοντες τὸ ὄνομα ἀπὸ τὸ κύριον ὄπλον των, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ δόρυ. (Ἐκ τοῦ δόρυ+φέρω).
δοτέον καὶ ληπτέον (ἐστίν): πρέπει νὰ δώσωμεν καὶ νὰ λάβωμεν. (Δεῖ δοῦναι καὶ λαβεῖν).
δοῦλος ὁ: Ἡ ἐμφάνισις τῆς δουλείας ἀνάγεται εἰς παλαιστάτους χρόνους καὶ εἰς τοὺς πρώτους πολέμους, ὅπου οἱ νικηταὶ κατακτώντες τὰς χώρας τῶν ἠττημένων, ἐκράτουν αὐτοὺς ὡς δούλους πρὸς καλλιέργειαν τῶν κτημάτων. Οἱ δούλοι δὲν εἶχον προσωπικὴν ἐλευθερίαν καὶ δὲν ἐδικαιοῦντο νὰ διαθέσουν τοὺς ἑαυτοῦς των, ὅπως ἠθελον. Οἱ κύριοι των τοὺς μετεχειρίζοντο ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ ζῶων ἢ πραγμάτων. Οἱ μορφωμένοι δούλοι καὶ γνωρίζοντες τέχνην ἦσαν περιζήτητοι. Ὁ Χριστιανισμὸς κατέδικασε τὴν δουλείαν. Καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους καὶ μάλιστα εἰς τὰς ἀποικίας τῶν Εὐρωπαϊῶν καὶ ἰδίως εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἠκμασεν ἡ δουλεία.
δουλοσύνη ἡ: δουλεία.
δοῦπος ὁ (καὶ γδοῦπος): κρότος βαρῦς, κτύπος.
δράκων -οντος ὁ: ζῶον μυθικόν, τρικέφαλος ὄφεις, ἐνίοτε πτερωτός, μὲ φλογερὰν ἢ θανατηφόρον δυσώδη πνοήν, φύλαξ θη-

σαυρῶν.
δράμα -ατος τό: ἔργον, πρᾶξις, τραγωδία. (Ἐκ τοῦ δράω).
δράω, -ῶ: πράττω, κάμνω. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
δρεπανηφόρα τὰ: Ἔτοι ἑκαλοῦντο τὰ ἀμάξια, τὰ ὁποῖα ἔφερον δρέπανα καρφωμένα εἰς τοὺς ἄξονας καὶ ἄλλα μὲν ἐξ αὐτῶν ἐξετείνοντο δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἄλλα ἦσαν τοποθετημένα κάτω ἀπὸ τὸ κάθισμα τοῦ ἀμαξηλάτου καὶ ἐστραμμένα πρὸς τὴν γῆν, διὰ νὰ κατακόπουν, ὁποῖον συναντοῦσαν.
δρέπω: κόπτω, συλλέγω. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
δρῆσμὸς ὁ: φυγή. (Ἴωνικός τύπος ἀντὶ δρασμός, τοῦ διδράσκω)
δριμύς -εῖα -ύ: διαπεραστικός, ὀξύς, ἀπότομος.
δρόμῳ: δρομαίως, τρέχων. (Ἐκ τοῦ δρόμος καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ δραμεῖν).
δρόσος ἡ: δροσιά. (Ἐκ τοῦ νρόσος).
δρυμός ὁ: δάσος ἀπὸ μεγάλα δένδρα. (Ἐκ τοῦ δρῦς).
δρυμῶν -ῶνος ὁ: δάσος, δρυμός. (Ἐκ τοῦ δρῦς).
δρυοτόμος ὁ: ξυλοκόπος. (Ἐκ τοῦ δρῦς+τεμείν τοῦ τέμνω).
δρῦς -υός ἡ: βαλανιδιά. (Ἐκ τοῦ Ἰαπετικοῦ $\delta\rho\upsilon$ —).
δύναμαι: εἶμαι ἰκανός, ἰσχυρός. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
δύναμις εως ἡ: ἰσχύς, ρώμη. (Ἐκ τοῦ δύναμαι).
δυνατοὶ οἱ: οἱ ὀλιγαρχικοί. (Ἐκ τοῦ δύναμαι).
δυναστεία ἡ: μοναρχικὴ ἐξουσία. (Ἐκ τοῦ δυναστεύω).
δυναστεύω: κυβερνῶ, βασιλεύω, εἶμαι κυρίαρχος. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

δύνη : νά δύνασαι. (β' ἐν. Ὑποτακτ. Ἐνεστῶτος τοῦ δύναμαι).

δύσερις -ι (γεν. ἰδος) : δύστροπος, φιλόνομος. (Ἐκ τοῦ δυσ- + ἔρις).

δυσίην : μέ δύο. (Δοτ. τοῦ ἀριθμητικοῦ δύο).

δυσκαταμαθῆτως ἔχω : δυσκόλως μαθάνομαι, γινώσκομαι.

δύσους -ουν : ἐχθρικός, δυσμενής. (Ἐκ τοῦ δυσ- + νοῦς).

δυσπάριτος -ον : δυσκολοδιάβατος. (Ἐκ τοῦ δυσ- + πάρειμι, τοῦ εἶμι = πορεύομαι).

δύσπορος -ον : δυσκολοπέραστος. (Ἐκ τοῦ δυσ- + πόρος = πέρασμα).

δυστύχημα -ατος τό : ἐλάττωμα, βλάβη. (Ἐκ τοῦ δυστυχέω).

δυσχωρία ἡ : κατοτοπία. (Ἐκ τοῦ δυσ- + χῶρος).

δυσωπήσας : παρακάλεσας ἐπιμόνως. (Μτν. ὁρ. τοῦ δυσωπέω).

Δώδεκα θεοὶ οἱ : Οὔτοι κατῴκουν εἰς τὸν Ὀλυμπον καὶ ἦσαν 6 θεοὶ καὶ 6 θεαί. Οἱ θεοὶ ἦσαν : ὁ Ζεὺς, πατὴρ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ὁ Ποσειδῶν, ὁ Ἀπόλλων, ὁ Ἄρης, ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ Ἥφαιστος. Αἱ θεαὶ ἦσαν : ἡ Ἥρα, σύζυγος τοῦ Διός, ἡ Ἑστία, ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ Ἄρτεμις, ἡ Ἀφροδίτη καὶ ἡ Δημήτηρ. (Περισσότερα δι' αὐτοὺς βλέπε εἰς ἓνα ἕκαστον).

δῶμα -ατος τό : οἶκημα, ἀνάκτορον, κατοικία. (Ἐκ τοῦ δέωμι).

δωρεάν : ὡς δῶρον. (Ἐκ τοῦ δωρέω).

δωρέομαι, -οῦμαι : προσφέρειν εἰς κάποιον κάτι ὡς δῶρον. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

δωσιδίκος -ος : ὁ παραδίδων ἐ-

αὐτὸν εἰς τὸν νόμον, τὸ δικαστήριον. (Ἐκ τοῦ δίδωμι + δίκη).

E

εἶδε : ἤρεσε. (Ἀόρ. β' τοῦ ἀνδάνω = ἀρέσκω).

εἰλωκότες οἱ : αἰχμάλωτοι. (Ἐκ τοῦ ἀλίσκομαι).

εἶρ -ρος τό : ἡ ἀνοιξίς. (Ἐκ τοῦ *|ἔσαρ).

εἶβός : ἐφώναζε δυνατά. (γ' ἐν. Ὀριστ. Παρτ. τοῦ βοᾶω, -ῶ).

Εβρος (") ὁ : Ὁ μεγαλύτερος ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Ρίλου (ἀρχ. Σκομίου) καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Θρακικὸν πέλαγος, ἀνατολικῶς τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως. Ἀποτελεῖ τὸ σύνορον μεταξύ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας. Σήμερον ὀνομάζεται καὶ Μαρίτσα.

ἐγεγόνεσαν : εἶχον γίνεσθαι.

ἐγγύς : πλησίον, περίπου.

ἐγγύς ἐνιαυτοῦ : περίπου δι' ἓν ἔτος.

ἐγγύς εἰμί : πλησιάζω.

ἐγκαλύπτομαι : σκεπάζομαι. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

ἐγκλειψίω : κλειψίω μέσῃ. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

ἐγκρατής -ές : κύριος, δυνατός. (Ἐκ τοῦ ἐν + κράτος).

ἐγκυμονοῦσα : ἔχουσα εἰς τὴν κοιλίαν, ἔγκυος οὔσα.

ἐγχειρίδιον τό : μάχαιρα, εἰφιρίδιον. (Ἐκ τοῦ ἐν + χεῖρ).

ἐγχελεὺς -υος ὁ : τὸ χέλι.

ἐγκώμιον τό : ἐπαινετικὸν ᾄσμα πρὸς τιμὴν νικητοῦ, ἔργον (πεζὸν ἢ ποιητικόν), ἐπαινετικὸς λόγος.

ἐδεδιώχεσαν : εἶχον ἐκδιώξει.
(Ἵπερα. τοῦ διώκω).
ἐδέϊτο : εἶχεν ἀνάγκη, παρεκά-
λει. (Πρτ. τοῦ δέομαι).
ἐδειλία : ἐφοβεῖτο, ἐδίσταζε, ἐ-
δειλιαζε. (Πρτ. τοῦ δειλιάω, -ῶ).
ἔδεσμα -ατος τό : φαγητόν. (Ἐκ
τοῦ ἔδω = τρώγω).
ἔδρα ἡ : θέσις, κάθισμα. (Ἐκ
τοῦ ἐζομαι).
ἔθει : ἔτρεχε. (Πρτ. τοῦ θέω).
ἔθέλω : θέλω. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ.
ἄνωμ. ρημάτων).
ἐθίζω : συνηθίζω. (Βλ. ἡμ. Λεξ.
ἄνωμ. ρημάτων).
ἔθιμον τό : ἡ συνήθεια.
εἶ : ἕάν. (Ἵποθετικός σύνδε-
σμός).
εἶ : εἶσαι. (θ' ἐν. Ἐνεστώτος
τοῦ εἶμι).
εἶ ἄρα : ἄν τυχόν δέν.
εἶ γάρ : διότι ἕάν.
εἶ γε : ἕάν βεβαίως, τούλάχιστον
εἶ μή : ἕάν δέν.
εἶα : ἄφηνε. (γ' ἐν. Ὀριστ. Πα-
ρτ. τοῦ ἕάω, -ῶ = ἀφήνω).
εἶθιζεν : συνηθίζεν.
εἰκάζομαι : δίδω τὴν ὑπόνοιαν,
τὴν ἐντύπωσιν.
εἰκασθεῖσα : ἐξομοιωθεῖσα
(Μτχ. παθ. Ἄορ.).
εἰκείν : ὑποχωρεῖν.
εἰκῆ καὶ ἀλογίστως ποιῶ :
πράττω τυχαῖα καὶ ἀπερίσκεπτα.
εἰκός (ἔστι) : εἶναι φυσικόν.
εἰκών ὄνος ἡ : ὁμοίωμα μορφή.
εἰλωτες οἱ : δημόσιοι δούλοι τῆς
Σπάρτης. Ἦσαν παλαοὶ κάτοικοι
τῆς Λακωνικῆς καὶ τῆς Μεσση-
νίας, τοὺς ὁποίους ὑπέταξαν οἱ
Δωριεῖς. Οἱ Σπαρτιάται τοὺς με-
τεχειρίσθησαν σκληρῶς καὶ τοὺς
ἀππλευθέρωνον μόνον, ὅταν προ-
σέφερον ἐξαιρετικὰς ὑπηρεσίας
κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου.

εἰμαρμένα τά : τὰ προωρισμένα.
εἰμί : εἶμαι.
εἰμί πρὸς τινι : εὐρίσκομαι,
πλησίον τινος.
εἶμι : ἔρχομαι, πορεύομαι. (Βλ.
ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
εἶνεκεν : ἔνεκεν. (Ἰωνικός τύ-
πος).
εἶξαι : νὰ ὑποχωρῆση (-σοῦν).
(Ἄρημφ. ἄορ. τοῦ εἶκω = ὑποχω-
ρῶ).
εἶς μία -ἐν : ἕνας -μία -ἕνα.
εἶς γε δύναμιν : κατὰ τὴν δύ-
ναμιν μας τούλάχιστον.
εἶς τὸ πρόσθεν προέρχομαι :
προχωρῶ πρὸς τὰ ἐμπρός.
εἴσειμι : εἰσέρχομαι.
εἰσηγητής -οῦ ὁ : αὐτός, ὁ ὁποί-
ος προτείνει κάτι (Ἐκ τοῦ εἰση-
γέομαι).
εἰσίν : εὐρίσκονται, ὑπάρχουν.
(Ἐνεστ. τοῦ εἶμι).
εἰσφορά ἡ : ἕκτακτος φορολο-
γία, ἡ ὁποία ἐπεβάλλετο ὑπὸ τοῦ
κράτους εἰς ὅλους τοὺς πολίτας
ἐν καιρῷ πολέμου καὶ οὐδεὶς ἀ-
πηλλάσσετο ἀπ' αὐτὴν οὐδὲ τῶν
ὄρφανῶν ἐξαιρουμένων. Καὶ οἱ
μέτοικοι ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ
λάβουν μέρος.
εἰσφοραὶ αἱ : συνεισφοραὶ.
εἶσω : μέσα.
εἶτα : ἔπειτα, κατόπιν.
εἰωθός -ότος τό : ἡ συνήθεια.
(Ἐκ τοῦ εἶωθα).
εἰωθότες οἱ : οἱ συνηθισμένοι.
ἕκας : μακράν. (Βαθμοὶ : ἕκα-
στέρω = ἕκαστοτέρω, ἕκαστάτω).
ἕκατέρωσθε : καὶ πρὸς τὸ ἕνα
καὶ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.
ἕκαστος -ῆ -ον : καθένας, κάθε
ἕνας χωριστά.
Ἐκατόγχειρες (') οἱ : Μυθικὰ
ὄντα, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς
Γῆς, τοὺς ὁποίους οἱ ἀρχαῖοι ἔλ-

ληνες ἐφαντάζοντο ὅτι εἶχον ἑκατόν χεῖρας καὶ πενήκοντα κεφαλὰς καὶ ὅτι εἶχον μεγάλην δύναμιν. Οὗτοι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν μάχην κατὰ τῶν Τιτάνων ὡς βοηθοὶ τοῦ Διός.

Ἑκατομβαιῶν (') -ῶνος ὁ : εἶναι ὁ πρῶτος μῆν τοῦ ἀπτικοῦ ἔτους (16 Ἰουλίου — 13 Αὐγούστου), κατὰ τὸν ὁποῖον ἐθυσιάζοντο ἑκατόμβαι πρὸς τιμὴν τῆς Ἥρας.

ἐκατόμβη ἢ : θυσία ἑκατόν βοῶν. (Ἐκ τοῦ ἑκατόν+βοῦς).

ἐκβάλλω : : βγάζω, ἀφήνω νὰ πέσῃ, πετώ. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).

ἐκβολή : ἐκροή, τὸ μέρος, ὅπου χύνονται τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ. (Ἐκ τοῦ ἐκβάλλω).

ἐκγόνα τὰ : τὰ μικρὰ, τὰ νεογνά (Ἐκ τοῦ ἐκγενέσθαι).

ἐκγονος -ον : ἀπόγονος, ἔγγονος. (Ἐκ τοῦ ἐκγενέσθαι).

ἐκδιδοί : ἐκβάλλει. (Ἰωνικός τύπος ἀντὶ ἐκδιδοῦσι τοῦ ἐκδιδομι).

ἐκδρομοὶ οἱ : οἱ ἀκροβολισταί. Στρατιῶται, οἱ ὁποῖοι ἔξορμοῦν ἀπὸ τὴν τάξιν των πρὸς καταδίωξιν τῶν ἀντιπάλων.

ἐκδύω : γυμνῶνω, γδύνω. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).

ἐκεῖ : εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἐκεῖ.

ἐκεῖθεν : ἀπὸ ἐκεῖ. (Ἐκ τοῦ ἐκεῖ).

ἐκεῖνος -η -ο : (Δεικτικὴ ἀντωνυμία) ἐκ τοῦ ἐκεῖ+ἐνός.

ἐκείραντο : ἐκοψαν, ἐκούρευσαν. (Ἄορ. τοῦ κείρομαι=κόπτω τὰ μαλλιά).

ἐκείραντο τὰς κόμας : ἐκοψαν τὰ μαλλιά τους.

ἐκζητῶ : ἐπιμόνωσ Ζητῶ. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).

ἐκθέοντες : ἐξερχόμενοι, τρέχοντες.

ἐκινδυνεύετε ἄν : θὰ ἐκινδυνεύατε.

ἐκκαλύπτομαι : ἔσκεπαζομαι. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).

ἐκκαλύπτω : ἔσκεπαζώ.

ἐκκλησία ἢ : συνάθροισις, συγκέντρωσις. (Ἐκ τοῦ ἐκκλητος, τοῦ ἐκκαλέω).

ἐκκλίνω : στρέφω τὰ νῶτα. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).

ἐκκυβιστῶ : κάμνω τοῦμπες. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων κυβιστῶ -ῶ).

ἐκλογίζομαι : ἀναλογίζομαι, σκέπτομαι. (Βλ. Λεξ. ἄνωμ. ρημ.).

ἐκπαλαι : ἀπὸ πολλοῦ χρόνου.

ἐκπεπτωκότες οἱ : οἱ ἐξόριστοι. (Ἐκ τοῦ ἐκπίπτω).

ἐκπίνω : πίνω ἐντελῶς. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).

ἐκπλήξει τοῦ παραλόγου : ἀπὸ ἐκπληξιν διὰ τὸ ἀπροσδόκητον.

ἐκπληξίς -εως ἢ : κατάπληξις, σεβασμός. (Ἐκ τοῦ ἐκπλήττω).

ἐκπλοῦς ὁ : ἀπόπλους, ἀναχώρησις. (Ἐκ τοῦ ἐκπλέω).

ἐκποδῶν : ἔξω τῶν ποδῶν, μακρὰν τοῦ δρόμου. (Ἐκ τοῦ ἐκ+ποδῶν).

ἐκπυστος -ον : γνωστός, ἔακουστός. (Ἐκ τοῦ ἐκπυθάνομαι).

ἐκπωμα -ατος τό : ποτήριον. (Ἐκ τοῦ ἐκπίνω).

ἐκρίθιζεν : ἔτρεφεν μὲ κριθάρι. (Πρτ. τοῦ κριθίζω).

ἐκρους -ου ὁ : ἐκβολή, διέξοδος, ἐκροή. (Ἐκ τοῦ ἐκρέω).

ἐκτάδην : ἐκτεταμένως, ἀπλωτὰ. (Ἐκ τοῦ ἐκτείνω).

ἐκτάδην ἐκείμην : ἔσπλωθηκα κάτω.

ἐκτίθημι : τοποθετῶ, ἐγκαταλεί-

πω. (Βλ. Λεξ. άνωμ. ρημάτων, τίθημι).
 έκτρέπομαι : στρέφομαι. (Βλ. ήμ. Λεξ. άνωμ. ρημ. τρέπομαι)
 έκτυφλώττω : τυφλώνω.
 έκφαίνω πόλεμον : κηρύσσω πόλεμον.
 έκφραυλίζω : έξευτελιζώ. (Βλ. ήμέτ. Λεξ. άνωμ. ρημάτων, φαυλιζώ).
 έκφέρω : φέρω έξω, παράγω. (Βλ. ήμέτ. Λεξ. άνωμ. ρημάτων, φέρω).
 έκφορῆσαι : καθαρίσαι, να φέρουν έξω. (Άρμφ. όορ. του έκφορέω, -ω=καθαρίζω, φέρω έξω).
 έκών -οῦσα -όν : έκούσιος, θεληματικός, με την θέλησιν (μου, σου, του).
 έλαθον : διέφυγον την προσοχήν. (Άόρ. β' του λανθάνω).
 έλαθον άπολέσας : χωρίς να τό καταλάβω έχασα.
 έλάα ή : ή μορία, «έληά» αντί έλαία.
 έλαίου δίκην : ως έλαιον.
 Ελαιούς (') -οῦντος ό : Πόλις της Θρακιικής Χερσονήσου κειμένη εις την εισοδον του Έλλησπόντου. Είς αυτήν λέγεται ό τι ήτο ό τάφος του Πρωτεσιλάου.
 έλάσσ (ττ)ων -ον (γεν -ονος) : μικρότερος, όλιγώτερος. (Συγκρ. του μικρός).
 έλαπτον έχω : κινδυνεύω να χάσω την θέσιν μου. (Παρά Ξενοφώντι).
 έλαύνω : προχωρώ, έξέρχομαι έφιππος εις περιοδειαν. (Βλ. ήμετ. Λεξ. άνωμ. ρημάτων).
 έλαφος ό, ή : τό έλάφι.
 έλαφρός -ά -όν : έλαφρός κατά τό θάρος.

έλαφροί οί : οί έλαφρώς ώπλισμένοι στρατιώται.
 έλαχιστος -η -ον : μικρότατος. (Ύπερβ. του μικρός).
 έλέγχω : άποδεικνύω. (Βλ. ήμέτερον Λεξ. άνωμ. ρημάτων).
 έλείν : να κυριεύση. (Άρμφ. όορ. β' του αίρέω, -ω).
 έλελιζώ : φωνάζω την πολεμικήν κραυγήν έλελεῦ.
 έλευθερία ή : έλευθερία. (Έκ του έλεύθερος).
 έλευθερίη ή : έλευθερία. (Ίωνικός τύπος).
 έλεύθερος -α -ον : έλεύθερος, άπηλλαγμένος από τινος πράγματος.
 έλεύθερος παίς : παίς γεννηθείς από έλευθέρους γονείς.
 Ελεφαντίνη (') ή : Μικρά νήσος εις την Άνω Αίγυπτον.
 έλη : να κυριεύση. (Ύποτ. όορ. β' του αίρέω, -ω, ή β' έν. Πρσο. Ύποτ. μέσου όορ. β' του αίρούμαι).
 έλινύω : άναπαύομαι, άποκοιμώμαι.
 έλκω : σύρω, τραβώ. (Βλ. ήμ. Λεξ. άνωμ. ρημάτων).
 έλλάμπομαι : διακρίνομαι, κερδίζω νίκην. (Έκ του έν+λάμπω).
 Ελληνοδίκαι (') οί : οί κριταί των Όλυμπιακών άγώνων. (Έκ του Έλλην+δική).
 έλληνικαί μάχαιραι : Είψη όλίγον κυρτά με μίαν κόψιν.
 Ελληνικόν (') τό : οί Έλληνες.
 Ελλήσποντος (') ό : ή θάλασσα της Έλλης, τα σημερινά Δαρδανέλλια. (Έκ του Έλλη+πόντος).
 έλοιδόςρει : ύβριζε, έκακολόγει. (Πρτ. του λοιδορέω, -ω).
 έλος -ους τό : τόπος γεμάτος από έλη, βάλτος. (Έκ του *σελος).

έλωυ : νά κυριεύσης, (νά έκλε-
ξης). (Προστ. μέσου άορ. β' του
αίρουμαι).

έλπίζω : : προσδοκῶ, άναμένω.
(Βλ. ήμέτ. Λεξ. άνωμ. ρημ.).

έλπίς -ιδος ή : προσδοκία, έλπίς.

έλπομαι : έλπίζω.

έμβάλλω : εισβάλλω. (Βλ. ήμέτ.
Λεξ. άνωμ. ρημάτων).

έμβολή ή : είσοδος. (Έκ του έμ-
βάλλω).

έμβολον τό : πατάταξίς στρατού
αφηνσειδής (τριγωνική), ή όποία
λόγω του σχήματός της διέσπα
εύκολώτερον τάς έχθρικάς γραμ-
μάς. (Έκ του εμβάλλω).

έμβροχίας : έμπλέξας είς βρό-
χους, είς παγίδας. (Μτχ. άορ.
του έμβροχίζω).

έμευ : έμοῦ. (Ίωνικός τύπος,
γεν. ένικού προσωπικής άντωνυ-
μίας).

έμήνυσαν : παρήγγειλαν, έστει-
λαν μήνυμα.

έμμένω : μένω πιστός, σταθερός.
(Βλ. Λεξ. άνωμ. ρημάτων).

έμόι : είς έμένα. (Δοτ. τής προσ.
άντωνυμίας έγώ).

έμός -ή -όν : ίδικός μου.

έμπεδώω, ῶ : στερεώνω, τηρῶ.

έμπήγνυμαι : καρφώνομαι, χώνο-
μαι μέσα. (Βλ. Λεξικόν άνωμά-
λων ρημάτων πήγνυμαι).

έμπίμπλησι : γεμίζει. (Βλ. Λεξ.
άνωμ. ρημάτων έμπίμπλημι).

έμπίμπρη : καίει, πυρπόλει. (Ποστ.
Ένεστῶτος του έμπίμπρημι, βλ.
Λεξ. άνωμ. ρημάτων).

έμπλεως -ων : γεμάτος -η -ον.

έμπνους -ουν : ζωντανός -ή -όν.
(Έκ του έν+πνοή).

έμποδών είμι : είμαι έμποδιον,
έμποδίζω.

έμποιώ τριβάς τῷ πολέμῳ :
άναβάλλω τόν πόλεμον.

έμφρουροι οί : ή φρουρά.

έν άπορία είμι : στενοχωρού-
έν άνάγκη έχομαι : πιέζομαι.

μαι, εύρίσκομαι είς δύσκολον θέ-
σιν.

έν άπόρῳ έσμέν : εύρισκόμε-
θα είς άμηχανίαν, είμεθα είς στε-
νοχωρίαν.

έν δεινῷ είμι : εύρισκόμεθα
είς δεινήν θέσιν.

έν ήλικία είμι : ένηλικιώνο-
μαι, γίνομαι ένήλικος.

έν καιρῷ σοί είμι : είμαι χρή-
σιμος είς σέ είς τήν κατάλληλον
περίστασιν.

έν όρμη είμι : είμαι έτοιμος
πρός έκκίνησιν.

έν πολλοίς άγαθοίς είμι : έχω
πολλά άγαθά.

έν ταίς θεαίς : μεταξύ τῶν θε-
αινῶν.

έν τιμῇ ἔχω : τιμῶ.

έν τούτῳ (τῷ χρόνῳ) : έν τῷ
μεταξύ.

ένάμιλλος -ον : έφάμιλλος, ὀ-
μοιος, ίσοδύναμος. (Έκ του έν
+άμιλλα).

έναντιόομαι, -οῦμαι : άνθίστα-
μαι. (Βλ. Λεξ. άνωμ. ρημάτων).

έναντιόομαι τινί : έναντιώνο-
μαι, είμαι άντίθετος πρὸς κά-
ποιον.

ένανονίζομαι τι : άπονίπτω, έκ-
πλύνω τι μέσα είς τι.

ένδεής -ές : άπορος, πτωχός.
(Έκ του ένδέω).

ένδεια ή : έλλειψίς, στέρησις.
(Έκ του ένδεής).

ένδημα τά : οί φόροι του έσω-
τερικού. (Δηλαδή τής Άττικής).

ένδον : έντός, μέσα, έσωτερικῶς.

ένδοξος -ον : όνομαστός, περί-
φημος. (Έκ του έν+δόξα).

ένεγκέτω : ὄς φέρη. (Προστ.
άορ. β' του φέρω).

ἐνειμι : είμαι ἐντός, ὑπάρχω.
(Βλ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).

ἐνεός -ά -όν : κωφάλαλος.

ἐνεπίμπλατο : ἦτο γεματος.
(Προστ. τοῦ ἐπιπίμπλαμαι).

ἐνεπλήσθη : ἐπληρώθη, ἐγεμί-
σθη.

ἐνθα : ὅπου.

ἐνθαπερ : ὅπου ἀκριβῶς.

ἐνθαῦτα : τότε. (Ἰωνικός τύ-
πος ἀντί ἐνταῦθα).

ἐνθείς : τοποθετηθείς. (Μτχ. ὁ-
ορ. β' τοῦ ἐντίθημι).

ἐνθύμημα -ατος τό : ἐπινόησις,
τέχνασμα. (Ἐκ τοῦ ἐνθυμέομαι).

ἐνιαυτός ὁ : τό ἔτος. (Ἐκ τοῦ
ἐνος = ἔτος).

ἐνιοί -αι -α : μερικοί -αί -ά. (Ἐκ
τοῦ ἐνι+οἶ).

ἐνίσταμαι : ἵσταμαι ἐντός, φι-
λονικῶ. (Βλ. Λεξ. ἄνωμ. ρημά-
των).

ἐννέα ἄρχοντες οἱ : Οὗτοι ἦ-
σαν οἱ 6 θεομοθέται, ὁ πολέμαρ-
χος, ὁ ἄρχων βασιλεὺς καὶ ὁ ἐ-
πάνωμος ἄρχων. Εἶχον καὶ δικα-
στικά δικαιώματα κυρίως οἱ 6
θεομοθέται καὶ ὁ ἄρχων βασι-
λεὺς. Ὁ τελευταῖος προήδρευε
τοῦ δικαστηρίου, τὸ ὅποιον ἐλέ-
γετο ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλή.

ἐννόσαντα : ἐνόησαντα. (Ἰω-
νικός τύπος μτχ. τοῦ ἐνοεῶ,
-ῶ).

ἐνταῦθα : ἐδῶ, ἐκεῖ.

ἐνταῦθα δὴ : τότε πλέον.

ἐντέλλομαι : παραγγέλλω, δι-
δω ἐντολήν. (Βλ. Λεξ. ἄνωμ.
ρημάτων).

ἐντευξίς -εως ἡ : συνέντευξις,
συνομιλία, ἐπίσκεψις. (Ἐκ τοῦ
ἐντυγχάνω).

ἐντρυφάω, -ῶ : φαίνομαι, τρυ-
φηλός.

ἐντυγχάνω τοῖς λόγοις : συ-

νομιλῶ.

Εννυάλιος (') ὁ : Ἄλλοτε εἶναι
ἐπίθετον τοῦ θεοῦ τοῦ πελέμου
Ἄρεως καὶ ἄλλοτε σημαίνει ἰδι-
αίτερον πολεμικόν θεόν μὲ τὸ
ὄνομα τοῦτο. (Ἐκ τοῦ Ἐνωῶ =
θεὰ τοῦ πολέμου).

ἐνωμοτία ἡ : Ὀλος ὁ Σπαρ-
τιατικός στρατός διηρεῖτο εἰς
ἕξ μόρας (τάγματα), ἕκαστον
τῶν ὁποίων εἶχε 400 ἄνδρας.
Ἡ μόρα ὑποδιηρεῖτο εἰς τέσσα-
ρας λόχους καὶ ἕκαστος λόχος
συνέκειτο ἐκ τεσσάρων πεντηκο-
στῶν καὶ ἐκάστη πεντηκοστὺς
ἐκ τεσσάρων ἐνωμοτιῶν. Ἡ ἐ-
νωμοτία παρετάσσετο εἰς τρεῖς
στίχους, ἕκαστος τῶν ὁποίων εἶ-
χε βάθος 12 στρατιωτῶν. Ἐπο-
μένως ἡ ἐνωμοτία εἶχε δύναμις
36 ἄνδρων. (Ἐκ τοῦ ἐνώμοτος
= ἐν+ὄμνυμι).

ἐνώτια τά : τὰ σκουλαρίκια.

ἐζαιτησαμένη : ἀψῶσσα κά-
ποιον μὲ παρακλήσεις.

ἐζεκύμαινέ τι τῆς φάλαγγος :
μέρος τῆς φάλαγγος ἐξήρχετο
ὡς κῆμα.

ἐξελαύνει : προχωρεῖ. (Βλ. Λεξ.
ἄνωμῶν ρημάτων).

ἐξελλήγεγκτο : εἶχεν ἀποδύ-
γηθῆ. (Υπεοσ. τοῦ ἐξελέγχομαι).

ἐξεμεῖ : ξερνᾷ. (Ἐνεστώσ τοῦ
ἐξεμέω, -ῶ).

ἐξένισεν : ἐφιλοξένισεν.

ἐξεπίσταμαι : γνωρίζω καλῶς.

ἐξεπίτηδες : ἐπίτηδες, σκοπι-
μως.

ἐξεστιν ἡμῖν : εἶναι δυνατόν
εἰς ἡμᾶς.

ἐξετε : θὰ ἔχετε.

ἐξέτασις -εως ἡ : στρατιωτικὴ
ἐπιθεώρησις. (Ἐκ τοῦ ἐξετάζω).

ἐξεύρημα -ατος τό : ἐφεύρεσις,
τέχνασμα. (Ἐκ τοῦ ἐξευρίσκω).

ἐξήκει ὁ χρόνος : τελειώνει ὁ διὰ τὴν ἐκστρατείαν προκαθωρισμένος χρόνος.
 ἐζειεῖ : ἐκβάλλει. (γ' ἐν. Ὀριστ. Ἐνεστῶτος ἀντί ἐζειει τοῦ ἐζειμι).
 ἐξίπλος -ον : ὁ ἐξαφανιζόμενος, λησμονημένος. (Ἐκ τοῦ ἐξ-ίεναι).
 ἐξόν : ἐνῶ εἶναι δυνατόν. (Αἰτιατική ἀπόλυτος, οὐδ. μτχ. Ἐνεστῶτος τοῦ ἐξεσι).
 ἐξόρμῃσις -εως ἢ : ἀναχώρησις, ἐκκίνησις. (Ἐκ τοῦ ἐξορμάω).
 ἐξωνέομαι, -οῦμαι : ἐξαγοράζω. (Βλ. Λεξ. ἀνωμάτων ρημάτων).
 ἐόν τό : τό ἀληθές. (Οὐδέτερον τοῦ ἐός).
 ἐοῦσαν : οὔσαν. (Ἰωνικός τύπος).
 ἐορτάζω : πανηγυρίζω, τιμῶ. (Βλ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).
 ἐορτή ἢ : πανήγυρις.
 ἐπαγγελλόμενος : ὑποσχόμενος.
 ἐπαγινέω : ὀδηγῶ, φέρω. (Ἰωνικός τύπος).
 ἐπάδω : συνοδεύω μέ ᾄσμα. (Βλ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων, ᾄδω).
 ἐπαείρας : παρακινήσεις. (Ἐπικός τύπος ἀντί ἐπάρας τοῦ ἐπαίρω = παρακινῶ).
 ἐπαθον : (Ἀόρ. β' τοῦ πάσχω).
 ἐπαίρομαι : ὑπερφηανεύομαι. (Βλ. ἡμ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).
 ἐπαισεν : ἐκτύπησεν.
 ἐπακτός -ῆ -όν : αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλεται. (Ἐκ τοῦ ἐπάγω).
 ἐπαλιξίς -εως ἢ : τὰ ὄκρῃα σημεῖα, τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ τείχους, προμαχών. (Ἐκ τοῦ ἐπαλέξω).
 Ἐπαμεινώνδας (') -οῦ ὁ : Περιφήμος στρατηγός τῶν Θηβαίων.

ων. Εἰς ἐκ τῶν ἐμπειροτέρων καὶ ἰσχυροτέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος. Υἱός τοῦ Πολυμίου καὶ ἀδελφός τοῦ Καφισία ἐγεννήθη εἰς τὰς Θήβας (418—362 π.Χ.). Ἐνίκησε τοὺς Σπαρτιάτας εἰς τὰ Λεῦκτρα 371 π.Χ. καὶ εἰς τὴν μάχην τῆς Μαντινείας 362 π.Χ., ὅπου καὶ ἐφονεύθη.
 ἐπανάγω : ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω. (Βλ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).
 ἐπαναχωρῶ ἕς τοῦμπαλιν : ἐπιστρέφω ὅπισθ.
 ἐπανῆγεν : ἐπανήρχετο.
 ἐπάνοδος ἢ : ἐπιστροφή.
 ἐπανορθῶ, -ῶ : διορθῶνω, καθοδηγῶ. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).
 ἐπαιοῖδῃ ἢ : ὕμνος. (Ἰωνικὸν ἀντι ἐπωδῆ) ἐκ τοῦ ἐπαιεῖδω.
 ἐπαχθής -ές : βαρῦς, καταθλιπτικός. (Ἐκ τοῦ ἐπι+ἄχθος).
 ἐπεᾶν : ὅταν. (Ἰωνικός τύπος ἀντι ἐπήν).
 ἐπεᾶν τάχιστα : εὐθύς ὡς.
 ἐπεγράφοντο ῥόπαλα : ἐζωγράφιζον ἐπὶ τῶν ἀσπίδων, ῥόπαλα (=σύμβολα τοῦ Ἡρακλέους).
 ἐπέδραμεν : ἐτρεξεν ἐναντίον τινός. (Ἀόρ. β' τοῦ ἐπιτρέχω).
 ἐπεῖ : ἐπειδὴ, ἀφοῦ, ὅτε.
 ἐπεῖ μέντοι : ὅτε δέ, ὅταν δέ.
 ἐπεῖγω : σπευδῶ, διάζομαι. (Βλ. ἡμ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).
 ἐπειδᾶν : ἀφοῦ, εὐθύς ὡς. (Ἐκ τοῦ ἐπειδῆ+ἄν).
 ἐπειδῆ : διότι, ἐπειδὴ. (Ἐκ τοῦ ἐπει+δῆ).
 ἐπειμι : εἶμαι ἐπάνω εἰς τι, πλεονάζω. (Ἐκ τοῦ ἐπι+εἶμι).
 ἐπειμι : ἐπέρχομαι, ἐπιτίθεμαι. (Ἐκ τοῦ ἐπι+εἶμι).
 ἐπειτα : μετὰ ταῦτα, κατόπιν. (Ἐκ τοῦ ἐπι+εἶτα).

ἐπελαύνω : ἐπιτίθημι κατὰ τι-
νος. (Βλ. ἤμ. Λεξ. ἀνωμ. ρημ.).
ἐπέρχομαι : ἐμφανίζομαι ἄπροσ-
δοκῆτως, παρουσιάζομαι.
ἐπερρώυσαν : ἐνεθάρρουν.
(Πρτ. τοῦ ἐπιρρώνυμι).
ἀπερρώσθη δ' ἂν τις : θὰ
ἐνεθαρρύνετο δὲ κανεῖς.
ἐπετέτακτο : εἶχε παραταχθῆ.
ἐπέτοντο : ἐπέτων. (Βλ. Λεξ.
ἀνωμ. ρημάτων).
ἐπεύχομαί τινα : εὐχομαι εἰς
κάποιον.
ἔππλυς -υδος (ό, ἦ) : ἄλλοδα-
πός, ξένος. (Εἶναι ὁ ἐρχόμενος
ἀπὸ ξένην χώραν, ὁ νεοφερμέ-
νος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν γη-
γενῆ, τὸν αὐτόχθονα, τὸν «ντό-
πιον».)
ἐπῆν : ἦτο ἐπάνω. (Πρτ. τοῦ ἐ-
πειμι).
ἐπήρετο : ἠρώτησεν. (Ἄορ. β'
τοῦ ἐπερωτῶ).
ἐπί+ αἰτιατικῆ : ἐναντίον τινός.
ἐπὶ ταῖς θύραις : πρὸ τῆς
σκηνῆς.
ἐπὶ τίσιν : μὲ ποίους ὄρους.
ἐπὶ τούτοις : μὲ αὐτοὺς τοὺς
ὄρους.
ἐπὶ τῷ στόματι : πρὸ τοῦ με-
τώπου.
ἐπιβαίνω : ἀναβαίνω ἐπάνω, ἐ-
πιβιβάζομαι (ἐπὶ πλοίου).
ἐπιβάλλω : βάλλω ἐπάνω, προσ-
θέτω. (Βλ. ἤμ. Λεξ. ἀνωμ. ρημά-
των).
ἐπιβλέπω τινί : ἐπιτηρῶ κά-
ποιον.
ἐπιβάται οἱ : οἱ ἐπὶ τῶν πλοίων
στρατιῶται. (Ἐκ τοῦ ἐπιβαίνω).
ἐπίβλημα -ατος τό : ὕφασμα,
σκέπασμα. (Ἐκ τοῦ ἐπιβάλλω).
ἐπιβοηθέω, -ῶ : σπεύδω εἰς βοή-
θειαν. (Ἐκ τοῦ ἐπί+βοηθέω).
ἐπιβουλεύω τινί : σκέπτομαι

κακὸν διὰ κάποιον.
ἐπιβουλή ἢ : κακὴ σκέψις, σχέ-
διον ἐναντίον τινός, συκοφαντ.α.
(Ἐκ τοῦ ἐπιβουλεύω).
ἐπιβῶσασθαι : ἐπιβοήσασθαι.
(Ἰωνικὸν ἄρρηφ. ἄορ.).
ἐπιγίγνομαι : ἐπέρχομαι, πα-
ρουσιάζομαι.
ἐπιγινώμονες οἱ : Οὗτοι εἶχον ἱ-
διον ἔργον νὰ ἐξακριβῶνουν τὸ
ποσὸν τοῦ ἐπὶ τῶν μορίων καρ-
ποῦ, διὰ νὰ εὐρίσκειται ἀσφαλῆς
βάσις διὰ τὴν πώλησιν ὑπὸ τῆς
πόλεως. Αὐτοὺς ἐξέλεγον οἱ Ἄρ-
ρεογονεῖται ἐκ τῶν μελῶν των.
ἐπίγονοι (') οἱ : Εἶναι οἱ υἱοὶ
τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας στρατευσάν-
των, οἱ ὁποῖοι κατέστρεψαν τὰς
Θήβας, καὶ οἱ ἐν γένει πρὸ τοῦ
Τρωϊκοῦ ἥρωος, Θησεύς, Ἄργον-
ναῦται. Κατόπιν ἐσήμαινε οἱ με-
ταγενέστεροι.
ἐπίδεικνύω : δείχνω, παρου-
σιάζω. (Βλ. ἤμ. Λεξ. ἀνωμ. ρη-
μάτων).
ἐπίδῆξιος -ον : ἐπιτήδειος, κα-
τάλληλος, ἔμπειρος.
ἐπιδιώκω : καταδιώκω. (Βλ. ἤ-
μέτ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).
ἐπιδοκιμάζω : ἐγκρίνω, θεωρῶ
ὀρθόν. (Βλ. Λεξ. ἀνωμ. ρημά-
των).
ἐπιδραμών : τρέξας, καταδιώ-
ξας.
ἐπιείκεια ἢ : εὐθύτης, εὐγένεια,
(Ἐκ τοῦ ἐπιεικῆς).
ἐπιεικῆς -ές : ἀγαπητός, πρᾶος,
λογικός. (Ἐκ τοῦ ἐπί+εἰκῶς).
Ἐπιεικία (') ἢ : Ὀρος καὶ το-
ποθεσία κειμένη μεταξύ Κορίν-
θου καὶ Σικυῶνος.
ἐπιθαλάττιος -α-ον : παραθα-
λάσσιος. (Ἐκ τοῦ ἐπί+θάλασσα).
ἐπικαλοῦμαι : καλῶ εἰς βοή-
θειαν, φωνάζω. (Βλ. Λεξ. ἀνωμ.

ρημάτων).
 ἐπικαίριοι οἱ : τὰ σπουδαιότερα πρόσωπα εἰς τὸν στρατόν.
 ἐπίκληρος -ον : Κληρονόμος τῆς πατρικῆς περιουσίας. Ἔτσι ἐκαλεῖτο ὁ κληρονόμος τῆς πατρῶας περιουσίας, ἰδίως ἢ μονογενῆς κόρη, ἢ ὅποια δὲν εἶχεν ἀδελφόν καὶ ὅταν ἔμεινεν ὄρφανή, ἐκληρονόμει τὴν πατρικὴν περιουσίαν. Καί, διὰ νὰ μὴ περιέλθῃ αὐτὴ εἰς Ξένην οἰκογένειαν, ὤφειλε νὰ ὑπανδρευθῇ τὸν πλησιέστερον συγγενῆ τῆς. Ἐὰν δὲ παρουσιάζοντο πολλοὶ συγγενεῖς διεκδικοῦντες τὴν ἐπίκληρον κόρην, ἐγένετο σχετικὴ δίκη, ἢ ὅποια ἔλυε τὴν διαφορὰν.
 ἐπίκλησις -εως ἢ : παρώνυμον, ἐπώνυμον, ὄνομα. (Ἐκ τοῦ ἐπικαλέω).
 ἐπικούρημα -ατος τό : τὸ βοηθῆμα. (Ἐκ τοῦ ἐπικουρέω).
 ἐπικούροι οἱ : μισθοφορικὰ στρατεύματα.
 ἐπικυρώ, -ῶ : ἐπικυρώνω, ἐπιδοκιμάζω. (Βλ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 ἐπιλανθάνομαι τινος : λησμονῶ κάτι.
 ἐπιλείπει : θὰ λείψῃ. (Μέλλ. τοῦ ἐπιλείπω).
 ἐπιλήσμων -ον (γεν -ονος) : ὁ λησμονῶν. (Ἐκ τοῦ ἐπιλανθάνομαι).
 ἐπιλήσμων εἰμί : : λησμονῶ.
 ἐπιμέλεια ἢ : φροντίς, φιλοπονία. (Ἐκ τοῦ ἐπιμελής).
 ἐπιμέλεσθαι : νὰ φροντίζουν, νὰ ἐνδιαφέρωνται.
 ἐπιμέλημα -ατος τό : φροντίς. (Ἐκ τοῦ ἐπιμελέομαι).
 ἐπιμελητῆς ὁ : διοικητής. (Ἐκ τοῦ ἐπι+μέλομαι).
 ἐπιμέλομαι : φροντίζω. (Βλ. ἡ-

μέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 Ἐπιμηθεύς (') -έως ὁ : Υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως. Σύζυγός του ὑπῆρξεν ἡ Πανδώρα, ἢ ὅποια ἔφερεν εἰς αὐτὸν ὡς προίκα τὸν Πίθον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξεχύθησαν ὅλα τὰ κακὰ εἰς τὴν γῆν.
 ἐπιμήνια (ἱερά) τὰ : μηνιαῖα προσφοραὶ ἢ θυσιαί. (Ἐκ τοῦ ἐπι+μήν).
 ἐπιορκέω, -ῶ : καταπατῶ τὸν ὄρκον μου, γίνομαι ἐπιορκος.
 ἐπιορκία ἢ : ψευδῆς ὄρκος. (Ἐκ τοῦ ἐπιορκέω).
 ἐπιπλα τὰ : σκευῆ. (Ἐκ τοῦ ἐπιπλασ).
 ἐπίπλεος -ον : γεμάτος. (Ἰωνικὸς τύπος ἀντὶ ἐπίπλεως, ἐκ τοῦ ἐπι+ πλέος).
 ἐπίσης : ἐξ ἴσου, ὁμοίως.
 ἐπισιτίζομαι : προμηθεύομαι τροφίμα. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 Ἐπισθένης (') -ους ὁ : Ἄρχηγός τῶν πελταστῶν ἐξ Ἀμφιπόλεως.
 ἐπισκοπέω -ῶ : ἐπιθεωρῶ. (Βλ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 ἐπισκοτέω, -ῶ : ρίπτω σκότος εἰς κάτι, παρεμποδίζω. (Βλ. ἡμ. ΛεΞικὸν ἀνωμάτων ρημάτων).
 ἐπίσπασις -εως ἢ : τράθηγμα.
 ἐπίσπῃ νὰ ἀκολουθήσῃ. (Υπότ. ὄορ. β' τοῦ ἐφέπω—ἐφέπομαι).
 ἐπίσταμαι : γνωρίζω. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 ἐπιστέλλω : παραγγέλλω, διατάσσω.
 ἐπιστρέφω : περιβάλλω διὰ στεφάνου, στεφανώνω, ξεχειλιζώ.
 ἐπιστήμη ἢ : ἐπιστημονικὴ σπουδὴ, γνώσις. (Ἐκ τοῦ ἐπίσταμαι).

ἐπιστήμων -ον (γεν -ονος) : γνώστης, πολυμαθής, σοφός. (Ἐκ τοῦ ἐπίσταμαι).

ἐπιστολεὺς -έως ὁ : ὑπουαύραρχος. (Ἐκ τοῦ ἐπιστολή).

ἐπιτάσσω : διατάσσω. (Βλ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων: τάσσω).

ἐπιτήδεια τὰ : τὰ ἀπαραίτητα, τὰ ἐφόδια.

ἐπιτήδειος -α -ον : κατάλληλος, πρόσφορος. (Ἐκ τοῦ ἐπιτηδές).

ἐπιτήδευμα -ατος τὸ : πρᾶξις, ἔργον. (Ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύω).

ἐπιτηρήσαντες : παραμονεύσαντες, καιροφυλακῆσαντες.

ἐπιτίθημι : προσβάλλω, κάμνω ἀπόπειραν. (Βλ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων: τίθημι).

ἐπιτιμῶ : κατακρίνω, κατηγορῶ. (Βλ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων : τιμῶ).

ἐπιτομος -ον : σύντομος. (Ἐκ τοῦ ἐπιτέμνω).

ἐπιτρέπω : ἐμπιστεύω, ἀναθέτω, ἀφήνω ἐλεύθερον.

ἐπιτυγχάνω τινί : συναντῶ κάποιον.

ἐπιφαίνομαι : φανερώνομαι, παρούσιάζομαι. (Βλ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων: φαίνομαι).

ἐπιφανέντες : ἐμφανισθέντες. (Μτχ. Παθ. ἀορ. β' τοῦ ἐπιφαίνομαι).

ἐπιφανής -ές : διάσημος. (Ἐκ τοῦ ἐπιφανῆναι).

ἐπιφέρω : προξενῶ, ἐπιθέτω. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ.: φέρω).

ἐπιφοιτᾶν, -ῶ : συχναῶζω, περιέρχομαι.

ἐπιφορήματα τὰ : πρόσθετα ἐδέσματα (γλυκύσματα, καρύδια), ἐκ τοῦ ἐπιφέρω.

ἐπιχειρέω, -ῶ : προσπαθῶ, καταπιάνομαι. (Ἐκ τοῦ ἐπι+χειρ).

ἐπιχειρήσεις -εως ἡ : ἐπιθεσεις.

προσβολή. (Ἐκ τοῦ ἐπιχειρέω). ἐπιχωρέω, ῶ : προχωρῶ, γίνομαι σύμμαχος.

ἐπιψηφίζω : θέτω εἰς ψηφοφορίαν μίαν πρότασιν. (Βλ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων: ψηφίζω).

ἐπλεῖ : ἐπλε. (Πρτ. τοῦ πλέω).

Βλ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων. ἐποιεῖτο τὸν στόλον : ἐπλεεν. (Περίφρασις).

ἐπονείδιστος -ον : ἄξιος ὀνειδους, ἐντροπῆς. (Ἐκ τοῦ ἐπονείδίζω).

ἔπος -ους τὸ : λόγος, λέξις, ποιῆμα.

ἐπτακαίδεκα : δέκα καὶ ἐπτά.

Ἐπύαξα (΄) ἡ : Βασίλισσα τῶν Κιλικῶν, σύζυγος τοῦ Σευενέσεως, ἡ ὁποία ἦλθεν πρὸς προϋπάντησιν τοῦ Κύρου, ὅταν οὗτος ἐξεστράτευσεν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἄρταξέρξου.

ἐπυθόμην : ἐπληροφορήθην. (Ἄορ. β' τοῦ πυνθάνομαι).

ἐπώνυμος ἄρχων : Εἰς τὰς Ἄθηνας ἐκαλεῖτο ὁ πρῶτος Ἄρχων ἐκ τῶν ἐννέα, διότι ἔδιδε τὸ ὄνομά του εἰς τὸ ἔτος, κατὰ τὸ ὁποῖον ἤρχιζεν νὰ ἄρχῃ. (Ἐκ τοῦ ἐπι+ὄνυμα).

ἐράω, -ῶ : ἀγαπῶ. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).

ἔργα τὰ : κατορθώματα.

ἐργάζομαι : ἀσκῶ ἐπάγγελμα, κάμνω ἐργασίαν. (Βλ. ἡμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).

ἔργον τὸ : ἡ πρᾶξις. (Ἐκ τοῦ ἔργω = ἔρδω).

ἔργω : ἐμπράκτως.

ἔρεβος -ους τὸ : σκοτάδι, σκότος.

ἔρεβῶδης -ες : σκοτεινός. (Ἐκ τοῦ ἔρεβος).

Ἐρετρικός (΄) -ῆ -όν : Ὁ καταγόμενος ἀπὸ τὴν Ἐρέτριαν, ση-

μαντικὴν ἀρχαίαν πόλιν τῆς νήσου Εὐβοίας. Πλησίον τῶν πολλῶν ἐρείπιων τῆς εὐρίσκεται σήμερον τὸ χωρίον Νέα Ψαρά.

ἐρέων : λέξων. (Ἴωνικός τύπος ἀντὶ ἐρῶν τοῦ λέγω).

ἐρημία ἢ : ἀπομόνωσις, ἢ ἐρημία. (Ἐκ τοῦ ἐρήμος).

ἐρήμος -η -ον : ἐρημος, μοναχικός.

ἐρημώω, -ῶ : ἐρημώνω. (Ἐκ τοῦ ἐρημος).

ἐρίζω : φιλονικῶ. (Βλ. ἡμέτ. Λεξικὸν ἄνωμ. ρημάτων).

ἔριον τό : μαλλί. (Ἐκ τοῦ ἔρος = μαλλί).

ἔρις -ιδος ἢ : φιλονεικία, διένεξις.

Ἐρις (") -ιδος ἢ : Θεὰ τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας, θυγάτηρ τῆς Νυκτὸς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἄρεως. Αὕτη ἐγένετο ἡ πρώτη αἰτία τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, διότι ἔρριπεν τὸ χρυσοῦν μῆλον ἐπὶ τῆς τραπέζης τῶν θεαινῶν μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «τῇ καλλίστῃ». Ἐπιφέρει διχόνοιαν καὶ φιλονικίαν.

ἐριστικοὶ λόγοι : διαλεκτικοὶ λόγοι.

ἔριφος ἢ : τὸ κατακίκα.

Ἐρκειος (") : Ἐκαλεῖτο ὁ Ζεὺς, διότι εἰς τὸ προαύλιον (ἔρκος) κάθε οἰκίας ὑπῆρχε βωμὸς πρὸς τιμὴν του καὶ ἐθεωρεῖτο προστάτης τῆς οἰκίας.

ἐρμηνεύς -έως ὁ : διερμηνεύς, ἐξηγητής. (Ἐκ τοῦ Ἑρμῆς).

Ἐρμαῖ (') αἰ : Ἦσαν σῆλαι τετραγῶναι φέρουσαι ἐπὶ τῆς κορυφῆς τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἑρμοῦ ἢ ἄλλου θεοῦ. Ἐστήνοντο εἰς τὰ γυμνάσια, τὰς παλαίστρας καὶ τὰς ὁδοὺς. Ἀνεγράφοντο δὲ ἐπ' αὐτῶν καὶ διάφοροι συμβουλαί. Διὰ τὴν κοπὴν αὐτῶν κατηγορήθη καὶ

ὁ Ἀλκιβιάδης.

Ἐρμῆς (') ὁ : Εἰς ἐκ τῶν δώδεκα θεῶν τοῦ Ὀλύμπου, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος Μαίας. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Κυλλήνην. Ὑπῆρξεν ἀγγελιαφόρος τῶν θεῶν καὶ προστάτης τῶν ὀδοιπόρων καὶ τῶν ἐμπόρων. Ἐλατρεύετο καὶ ὡς ψυχοπομπός, διότι ὠδήγει τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν εἰς τὸν Ἄδην. Ἐθεωρεῖτο ὡς ἐφευρέτης τῆς λύρας, ὡς εὑρετῆς τῶν γραμμάτων καὶ προστάτης τῶν ποιμνίων. Ἀκόμη ἐλέγχετο ὅτι ἔφερον περὰ εἰς τὰ πόδια του καὶ ἐπέτα γρήγορα.

Ἐρμωτον (") τό : Κωμόπολις κειμένη μεταξὺ τῶν πόλεων Λαμφάκου καὶ Κολωνῶν.

ἔρρει : ἔρρεε, ἐκύλει. (Πρτ. τοῦ ρέω, Βλ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).

ἔρρωμένος -η -ον : ἰσχυρός, ρωμαλέος. (Μτχ. Πρκ. τοῦ ῥώννυμαι).

ἔρρωται : εἶναι ὑγίης, ἰσχυρός. (Ἐκ τοῦ ῥώννυμι).

Ἐρῦθεια (') -ἢ : Ἦτο μία ἀπὸ τὰς Ἐσπερίδας νήσους, αἱ ὁποῖαι πιθανὸν νὰ εἶναι αἱ σημεριναὶ Κανάριοι εἰς τὸν Ἀτλαντικόν. Εἰς αὐτὴν διέμεινεν ὁ Γηρυόνης.

ἔρυμα -ατος τό : τεῖχος, φρούριον. (Ἐκ τοῦ ἐρύομαι).

Ἐρύμανθος (') ὁ : Ἀρχαῖον ὄνομα ὄρους καὶ πόλεως εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, ἀργότερον Φηγίας, ὅπου ὁ Ἡρακλῆς συνέλαβεν τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον.

Ἐρυμάνθιος (') -ον : ὁ διαμῶνων εἰς τὸν Ἐρύμανθον.

ἔρυμνός -ἢ -όν : ὄχυρός. (Ἐκ τοῦ ἐρύομαι).

ἔρχομαι : ἐπιστρέφω, ἔρχομαι. (Βλ. ἡμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).

ἔρχομαι ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια : ηη

γαίνω εἰς μέρη, ὅπου ὑπάρχουν τρόφιμα.

ἔρχομαι τινι εἰς λόγους : ἔρχομαι εἰς συνομιλίαν μέ κάποιον.

ἔρως -ωτος ὁ : πόθος, σφοδρά ἐπιθυμία, ἀγάπη. (Ἐκ τοῦ ἔραμαι).

ἔς : εἰς. (Ἰωνικός τύπος ἀντί εἰς).

ἔς ἅπαν : ἐντελώς.

ἔς φόρον ἀπαγωγὴν : ὥστε νά πληρώνουν φόρον.

ἔσβολή ἡ : δίοδος, στενόν. (Ἐκ τοῦ ἐσβάλλω).

ἔσθης -ῆτος ἡ : ἔνδυμα, φόρεμα. (Ἐκ τοῦ ἐσθαί—ἐννυμι).

ἔσθίω : τρώγω. (Βλ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).

ἔσιτιζοντο ἐτρέφοντο.

ἔσμέν : εἶμεθα.

ἔσθλός -ᾶ (ός) -όν : λαμπρός, ἔνδοξος.

ἔσπεϊσαντο : ἐσυνθηκολάγησαν. (Ἄορ. τοῦ ἀπένδομαι).

ἔσπερα ἡ : τὸ βράδυ.

Ἐσπερίδες (') αἰ : Κατὰ τὴν μυθολογίαν ἦσαν νύμφαι, θυγατέρες τῆς Νυκτός, καὶ ἐφύλασσαν τὰ χρυσοῦ μῆλα, τὰ ὅποια εἶχε προσφέρει ἡ Γῆ εἰς τοὺς γάμους τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. Αὗται ἦσαν τρεῖς ἀδελφαὶ καὶ κατ' ἄλλους τέσσαρες: ἡ Αἰγλή, Ἄρεθούσα, Ἐρυθία καὶ Ἐσπέρη.

ἔσσοῦμαι : ἡττῶμαι. (Ἰωνικός τύπος).

ἔσσον : ὀλιγώτερον. (Ἰωνικός τύπος ἀντί ἦσσον, ἦπτον).

ἔσσε : νά εἴσθε. (Προστ. τοῦ εἰμί).

ἔστησαν εἰς ὑπήκοον : ἐστάθησαν εἰς ἀπόστασιν τόσην, ὥστε νά ἀκούεται ἡ ὁμιλία.

ἔστία ἡ : βωμός, οἶκος, οἰκογένεια. (Ἐκ τοῦ ἐζομαι).

ἔστι ἐπί σοι : εἰς τὸ χέρι σου εἶναι.

ἔστιν ᾶ : μερικά.

ἔστ' ἐπὶ τὸ μέσον : μέχρι τοῦ μέσου.

ἔστι δ' ὅστις : κάποιος.

ἔστιν ὅτε : ἐνίοτε, κάπου· κάπου.

ἔστωρ -ορος ὁ : πασσαλίσκος. (Ἐκ τοῦ ἴερο-τορ).

ἔσχατος -η -ον : τελευταῖος.

Ἐσχατώτις (') ἡ Γοργώπις Λίμνη εἰς τὴν Μεγαρίδα. Σήμερον καλεῖται Βουλιαγμένη.

ἔταιρεία ἡ : συμμαχία, συντροφιά. (Ἐκ τοῦ ἔταιρος).

ἔταιρος ὁ : φίλος, σύντροφος. (Ἐκ τοῦ ἔτης = συγγενής).

ἔτέκνωσε : ἐγέννησε. (Ἄορ. τοῦ τεκνόω, -ῶ).

Ἐτεόνικος (') ὁ : Λακεδαιμόνιος ὑποστράτηγος τοῦ Ἀναξίβιου, σταλεῖς ἀργότερον ὡς ἀρμοστής εἰς τὴν νῆσον Θάσον.

ἔτερος -α -ον : ὁ ἕνας ἐκ τῶν δύο.

ἔτπιοιαι -ίων : βόρειοι ἄνεμοι, κοινῶς μετέμια ἀπὸ Ἰουνίου μέχρι Σεπτεμβρίου. Δέν τονίζεται εἰς τὴν γενικὴν ἐπὶ τῆς ληγουσῆς.

ἔτι καὶ νῦν : ἀκόμη καὶ τώρα.

ἔτι : ἀκόμη.

ἔτινε : ἐπλήρωσε. (Πρτ. τοῦ τίνω = πληρώνω).

ἔτύγχανε τιμῶμενος : κατὰ τύχην ἐτιμᾶτο.

εὖ : καλῶς. (Ἐπίρρημα τοῦ ἀγαθός).

εὖ τό : τὸ καλόν.

εὖ ἔχω : εἶμαι καλά, ὑγιαίνω.

εὖ πράττω : εὐτυχῶ.

εὐάλωτος -ον : εὐκολονίκητος, ὁ εὐκόλως κυριευόμενος. (Ἐκ τοῦ εὐ+άλωναι).

εὐβατος -ον : εύκολοπέραστος.
(Έκ τοῦ εὐ+βαίνω).

Εὐβοία ἡ : Ἡ γνωστὴ μας νή-
σος, ἡ ὁποία κείται πλησίον και
παραλλήλως τῶν παραλίων τῆς
Ἀττικῆς και Βοιωτίας.

εὐβουλίᾱ ἡ : καλὴ σκέψις, φρό-
νησις. (Έκ τοῦ εὐβουλος).

εὐγενῆς ἑς : ὁ καταγόμενος ἀ-
πὸ καλὸν γένος, γενναίος. (Έκ
τοῦ εὐ+γένος).

εὐδαιμονίᾱ ἡ : εὐτυχία. (Ἰωνι-
κὸς τύπος ἀντὶ εὐδαιμονία).

εὐδαίμων -ον (γεν -ονος) : εὐ-
τυχισμένος. (Έκ τοῦ εὐ + δαι-
μων).

εὐδῆλος -ον : ὀλοφάνερος. (Έκ
τοῦ εὐ+δῆλος).

εὐδία ἡ : καλοκαιριά. (Έκ τοῦ
εὐδιος).

εὐδοκιμέω, -ῶ : προκόπτω. (Βλ.
ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).

εὐδοξία ἡ : καλὴ φήμη, δόξα,
τιμὴ. (Έκ τοῦ εὐδοξέω).

εὐειδῆς -ἑς : ὠραίος. (Έκ τοῦ
εὐ+ειδος).

εὐεξία ἡ : καλὴ σωματικὴ διάπλα-
σις. (Έκ τοῦ εὐ+ἔξις).

εὐεπῆς -ἑς : συνετός, λογικός.
(Έκ τοῦ εὐ+ἔπος).

εὐεργετέω, -ῶ : πράττω τὸ κα-
λόν, ὠφελῶ. (Βλ. Λεξ. ἄνωμ.
ρημάτων).

εὐεφοδῶτερος : περισσότερον
εὐπρόσβλητος. (Έκ τοῦ εὐ+εφο-
δος).

εὐξωνος -ον : ελαφρῶς ὠπλισμέ-
νος. (Έκ τοῦ εὐ+ζώνη).

εὐήθης -ἑς : ἀνόητος, μωρός.
(Έκ τοῦ εὐ+ἦθος).

εὐθετος ον : κατάλληλος. (Έκ
τοῦ εὐ+τίθημι).

εὐθύς : ἀμέσως.

εὐθύς -εῖα -ύ : εὐθύς, δίκαιος,
τίμιος. (Ἀβέβ. ἔτυμολογ.).

εὐκλεῆς -ἑς : ἔνδοξος, ἑακου-
στός. (Έκ τοῦ εὐ+κλέος).

εὐκλεία ἡ : καλὴ φήμη, δόξα.
(Έκ τοῦ εὐκλεῆς).

Εὐκλεία τά : Ἦτο ἑορτὴ τῶν
Θηβαίων πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέ-
μιδος Εὐκλείας. Αὕτη φαίνεται
ὅτι διήρκει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

εὐκραῆς -ἑς : μέτριος, ἡπιος,
γλυκύς.

εὐλαθέομαι, -οῦμαι : σέβομαι.
(Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημ.).

εὐλογοῦμαι, οῦμαι : ἐπαινοῦμαι.
(Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).

εὐμαρῶς : εὐκόλως, ἡπίως. (Έκ
τοῦ εὐμαρῆς).

ἔστιν : εἶναι δυνατόν.

εὐμενῆς -ἑς : εὐνοϊκός. (Έκ τοῦ
εὐ+μένος).

εὐμετάβλητος

ὁ εὐκόλως μεταβαλλόμενος. (Έκ
τοῦ εὐ+μεταβάλλω).

εὐμήκης -ἑς : ὁ ἔχων καλὸν μῆ-
κος, ὁ ὑψηλός. (Έκ τοῦ εὐ+μῆ-
κος).

εὐνοία ἡ : συμπάθεια, ἀγάπη.
(Έκ τοῦ εὐνοος).

εὐνοος (εὐνοος) -ον (ουν) :
εὐνοϊκός, εὐμενῆς, μὲ καλὰς δια-
θέσεις.

εὐογκος -ον : κομψός, μικρός εἰς
ὄγκον. (Έκ τοῦ εὐ+ὄγκος).

εὐοδος -ον : εὐκολος πρὸς διά-
βασιν. (Έκ τοῦ εὐ+ὀδός).

εὐοπλος -ον : ὁ ἔχων ὠραία ὀ-
πλα. (Έκ τοῦ εὐ+ὀπλον).

(Βαθ-
μοί : εὐοπλότερος - εὐοπλότατος)

εὐορκέω, -ῶ : ὀρκίζομαι ἀληθι-
νά. (Έκ τοῦ εὐορκος).

εὐπαιδία ἡ : εὐτεκνία. (Έκ τοῦ
εὐπαις -αιδος = εὐ+παις).

εὐπειθεια ἡ : ὑπακοή. (Έκ τοῦ
εὐπειθής).

εὐπετώς : εὐκόλως. (Έκ τοῦ
εὐπετής).

εὐπορος ὁδός : εὐκολοδιάβατος.

εὐπραγία ἢ : εὐτυχία. (Ἐκ τοῦ εὐπραγέω).

εὐπρακτος -ον : εὐκατόρθωτος. (Ἐκ τοῦ εὐ+πράσσω).

εὐπραξία ἢ : καλή τύχη, ἐπιτυχία.

εὐπρεπῶς : μέ εὐπρέπειαν, ὅπως ἀρμόζει. (Ἐκ τοῦ εὐπρεπέω).

εὐπρηξίη ἢ : εὐτυχία, ἐπιτυχία. (Ἴωνικός τύπος ἀντί εὐπραξία).

εὐπροσήγορος -ον : καταδεκτικός. (Ἐκ τοῦ εὐ+προσηγορέω).

εὐρετής : ἐφευρέτης, δημιουργός. (Ἐκ τοῦ εὐρίσκω).

εὕρημα -ατος τό : κέρδος ἀνέλπιστον. (Ἐκ τοῦ εὐρίσκω).

εὕρημα ποιοῦμαι : θεωρῶ εὐτύχημά μου.

Εὐριπίδης -ου, ὁ : (480—406 π.Χ.). Ὁ υἱός τοῦ Μνησάρχου, γεννηθείς εἰς τὴν Σαλαμίνα, εἶναι ὁ τρίτος κατὰ σειράν ἐκ τῶν τριῶν μεγάλων τραγικῶν ποιητῶν τῆς ἀρχαιότητος. Ἐκ τῶν 88 δραμάτων του διεσώθησαν πλήρη 18 τραγωδίαί καὶ ἓν σατυρικὸν δράμα, ὡς καὶ ἀρκετὰ ὀποσπάσματα. Αἱ τραγωδίαί του εἶναι : Ἀλκίτις, Μῆδεια, Ἡρακλεΐδα, Ἴππόλυτος, Ἀνδρομάχη, Ἐκάβη, Ἰκέτιδες, Ἡρακλῆς Μαινόμενος, Ἴων, Τρωάδες, Ἡλέκτρα, Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις, Ἐλένη, Φοίνισσαι, Ὀρέστης, Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι, Βάχαι καὶ Ρῆος. Τὸ δὲ σατυρικὸν του εἶναι ὁ Κύκλωψ.

εὐρίσκω : ἐξευρίσκω, ἀνακαλύπτω. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).

Εὖρος ὁ : νοτιοανατολικὸς ἄνεμος.

εὖρος τό : τὸ πλάτος. (Ἐκ τοῦ

εὐρύς).

Εὐρυβιάδης -ου ὁ : Σπαρτιάτης, ἀρχιστράτηγος τῆς συμμαχικῆς δυνάμεως τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ναυμαχίαν τοῦ Ἀρτεμισίου κατὰ τῶν Περσῶν, μέ τὸν ὁποῖον ὁ Θεμιστοκλῆς διεφώνησεν, ὅταν ἤθελε νὰ μεταβῆ εἰς τὸν Ἴσθμόν, διὰ νὰ προφυλάξῃ τὴν Πελοπόννησον.

Εὐρυμέδων -οντος ὁ : Ποταμὸς τῆς Παμφυλίας εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν, ὁ ὁποῖος ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀσπένδου, ἐκβάλλει εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἀτταλίας. Εἰς αὐτὸν ὁ Κίμων ἐνίκησε διὰ θάλασσης τοὺς Πέρσας.

Εὐρυπτόλεμος ὁ : Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Πεισιάνακτος καὶ συγγενῆς τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὁ ὁποῖος ἐκλείσεν εἰρήνην μέ τὸν Φαρνάβαζον καὶ ὑπερασπίσθη τοὺς δέκα στρατηγούς, οἱ ὁποῖοι κατεδικάσθησαν, διότι δὲν ἔθασαν τοὺς πεσόντας νεκρούς κατὰ τὴν ναυμαχίαν τῶν Ἀργινουσῶν.

εὐρύς -εῖα -ύ : πλατύς, εὐρύχωρος.

Εὐρυσθεὺς -έως ὁ : Υἱὸς τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης, θυγατρὸς τοῦ Πέλοπος, ἐγγονὸς τοῦ Περσέως καὶ βασιλεὺς τῶν Μικηνῶν καὶ τῆς Τίρυνθος εἰς τὴν Πελοπόννησον. Οὗτος διέταξε τὸν Ἡρακλέα νὰ ἐκτελέσῃ τοὺς δώδεκα περιφήμους ἀθλους.

εὐσεβῶς : μέ εὐσέβειαν. (Ἐκ τοῦ εὐσεβής).

εὐσχήμεν -ον (γεν -ονος) : ὁ ἔχων κομφὸν σχῆμα, κομφός. (Ἐκ τοῦ εὐ+σχήμα).

εὐτακτος -ον : εὐπειθής, πειθαρχικός. (Ἐκ τοῦ εὐ+τάσσω).

εὐταξία ἢ : πειθαρχία. (Ἐκ τοῦ εὐτακτέω).

εὐτεκνία ἡ : πολυτεκνία. (Ἐκ τοῦ εὐτεκνος).

εὐτυχέω, -ῶ : (Ἐπί στρατοῦ), = νικῶ.

εὐτυχῶ φίλων : ἔχω φίλους.

εὐφορία ἡ : καλή παραγωγή, πλουσία ἐσοδεία καρπῶν. (Ἐκ τοῦ εὐφορος).

εὐχαρις -ι (γεν -ιτος) : εὐχάριστος. (Ἐκ τοῦ εὐ+χάρις).

εὐχομαί τινι : προσεύχομαι εἰς κάποιον. (Βλ. ἡμέτερον Λεξ. ἀνωμάτων ρημάτων).

εὐψυχία ἡ : γενναϊότης, τόλμη. (Ἐκ τοῦ εὐψυχέω).

εὐώδης -ες : μυρωδῶτος, εὐοσμος. (Ἐκ τοῦ εὐ+ὄδωδα).

εὐώνυμος -ον : ἀριστερός (κατ' εὐφημισμὸν ἐκ τοῦ εὐ+ὄνομα).

εὐωχέομαι, -οῦμαι : διασκεδάζω. (Βλ. ἡμ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).

εὐτυχία ἡ : διασκεδάσις, φαγοπότι.

ἔφεδρος -ον : ὁ καθημένος ἐπί τινος, ὁ καιροφυλακτῶν. (Ἐκ τοῦ ἐπί+ἔδρα).

ἔφεξις ἡ : ἐν συνεχείᾳ, κατόπιν.

Ἐφεσος (") ἡ : Μία ἀπὸ τὰς σπουδαιοτέρας Ἰωνικὰς πόλεις τῆς Μ. Ἀσίας. Προστάτις τῆς πόλεως ταύτης ἦτο ἡ θεὰ Ἄρτεμις, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας εἶχεν ἀνεγερθῆ εἰς αὐτὴν ὡραῖος ναός, ἓνα ἀπὸ τὰ ἐπτά θαύματα τοῦ ἀρχαίου κόσμου.

ἔφηθος ὁ : νέος. (Ἐκ τοῦ ἐπί+ἦθη).

ἔφη : εἶπε.

ἔφίημι : ἐπιτρέπω. (Βλ. ἡμ. Λεξ. ἀνωμάτων ρημάτων).

ἔφιπτάμενος : πετῶν κατ' ἐπάνω. (Μτχ. Ἐνεστ. τοῦ ἐφιπταμαι).

ἔφιστημί τι ἐπί τινι : τοποθετῶ κάτι ἐπάνω εἰς κάτι.

ἔφοδος ἡ : ἡ προέλευσις, ἐπιδρομή. (Ἐκ τοῦ ἐπί+ ὄδος).

ἔφομαρτέω, -ῶ : παρακολουθῶ κατὰ πόδας.

Ἐφοροί (") οἱ : Ἄνωτάτη πολιτική ἀρχὴ τῶν Λακεδαιμονίων. Ἦσαν πέντε καὶ ἐξελέγοντο κατ' ἔτος ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ ἐλέγχουν καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς βασιλεῖς. Εἰς ἐκ τῶν ἐφόρων ἠκολούθει τὸν βασιλεῖα εἰς τὰς ἐκστρατείας καὶ παρηκολούθει τὸ ἔργον αὐτοῦ :

ἔφ' ὅτε (+ἀπαρφμ.) : μὲ τὸν ὄρον νά.

ἔχει τὴν δίκην : ἐτιμωρήθη.

ἔχέμυθος -ον : ὁ κρατῶν ἓνα μυστικόν. (Ἐκ τοῦ ἔχω+μῦθος).

Ἐχιδνα (") ἡ : Κατὰ τὸν Ἡσίοδον ἦτο θυγάτηρ τοῦ Χρυσόορος καὶ τῆς Καλλιρρόης. Εἶχε στήθος καὶ πρόσωπον ὡραιότατης κόρης καὶ τὸ ὑπόλοιπον σῶμα ἦτο ἓνα ἀπαίσιον φίδι. Διέμεινε μέσα εἰς τὴν γῆν, εἰς βαθύτατον σπήλαιον μακρὰν ἀπὸ τοῦς θεοὺς καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐχινάδες (') αἱ : Ἦσαν μικραὶ νῆσοι τοῦ Ἰονίου πελάγους, κείμεναι πρὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελψοῦ ποταμοῦ. Κατὰ τὴν μυθολογίαν ἐλέγετο ὅτι αὐταὶ ἦσαν Νύμφαι θυγατέρες τοῦ Ἀχελψοῦ. Ὀνομάσθησαν δὲ Ἐχινάδες ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἐχίνων, οἱ ὁποῖοι ἐμφανίζονται εἰς αὐτάς.

ἔχομαί τινος : κρατῶ κάτι.

ἔχυρός -ά -όν : ὀχυρός. (Ἐκ τοῦ ἔχω).

ἔχω : κρατῶ, κατέχω, ἔχω. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).

ἔχω + ἀπαρεμφ. δύναμαι.

ἔχω καλῶς : εὐρίσκομαι εἰς καλὴν κατάστασιν.

ἔχω τὴν γνώμην πρὸς τινα :

είμαι άφωσιωμένος.
 έψητος -ή -όν : βραστός, βρασμέ-
 νος. (Έκ του έψω).
 Έψω : θράζω. (Βλ. ήμέτ. Λεξ.
 άνωμ. ρημάτων).
 έωθεν : από πρώρας, πρωί - πρωί.
 έωνημένοι οι : εκείνοι, οι οποί-
 οι είχαν μισθώσει.
 έωτου : έαυτου. (Έωνικός τύ-
 πος).

Z

Ζαπάτας ό : είναι παραπόταμος
 του Τίγρητος.
 Ζέλεια ή : Πόλις της Μυσίας εις
 την Μ. Ασίαν παρά τους πρόπο-
 δας του όρους Ίδη. Τους κα-
 τοίκους αυτής ό Όμηρος όνομά-
 ζει άφνειούς (= πλουσίους).
 Ζεύγνυμι : δένω όμοϋ, ζευγαρώ-
 νω. (Βλ. ήμ. Λεξικόν άνωμ. ρη-
 μάτων).
 Ζεϋγος τό : ύποζύγιον. (Έκ του
 Ζεύγνυμι).
 Ζεϋς ό : Υίός του Κρόνου και
 της Ρέας, ανώτατος θεός των
 Έλλήνων, πατήρ των ανθρώπων
 και των θεών, κατοικών εις τον
 Όλυμπον.
 Ζήλος ό : Ζηλοτυπία. (Έκ του
 Ζέω).
 Ζηλωτής ό : θαυμαστής, αντίζη-
 λος. (Έκ του Ζηλόω).
 Ζημία ή : τιμωρία.
 Ζημιώω, -ώ : Ζημιώνω, βλάπτω.
 (Βλ. ήμ. Λεξ. άνωμ. ρημάτων).
 Ζημιούμαι : καταδικάζομαι, τιμω-
 ρούμαι.
 Ζημίωμα τό : τιμωρία, ποινή. (Έκ
 του Ζημιώω, -ώ).
 Ζήνων -ωνος ό : Άρχαίος φιλό-

σοφος στωϊκός από το Κίτιον
 της Κύπρου (342 - 270 π.Χ).
 Με το όνομα αυτό αναφέρονται
 και άλλοι.
 Ζήη : Ζηή. (Έωνικός τύπος).
 Ζόφος ό : σκότος, όμίχλη.
 Ζυγός ό : ό Ζυγός, σταυροειδώς
 επί του ρυμού τοποθετημένον Εύ-
 λον.
 Ζυμίτης ό : ένζυμος.
 Ζωγράφοι οι : Αύτοί, οι όποιοι
 συνήθιζον να στολίζουν τας άσ-
 πιδας με εικόνες ή γράμματα.
 Ζωγρέω, -ώ : συλλαμβάνω ζω-
 τανόν. (Βλ. ήμέτ. Λεξ. άνωμ.
 ρημάτων).
 Ζώειν : να ζούν. (Έωνικός τύπος
 αντί ζήν του Ζήω, -ώ).
 Ζωή ή : ύπαρξις, ζωή. (Έκ του
 Ζήω).
 Ζωμός ό : σούπα, «Ζουμί».
 Ζώνη ή : Ζωνάρι, ζωστήρ. (Έκ
 του Ζώννυμι).
 Ζώννυμι : Ζώνω. (Βλ. ήμέτ. Λεξ.
 άνωμ. ρημάτων).
 Ζώνω τό : Ζών πλάσμα, ύπαρξις.
 Ζωός -ή -όν : Ζωντανός. (Έκ του
 Ζάω, -ώ).
 Ζωστήρ ήρος ό : ή Ζώνη του πο-
 λεμιστου, είδος Ζώνης. (Έκ του
 Ζώννυμι).

H

ή πρόσθεν ήμέρα : ή προηγου-
 μένη ήμέρα.
 ή πριν : παρά πριν.
 ήθη ή : ή εφηβική ήλικία.
 ήγεμονία ή : ανωτάτη άρχή, κυ-
 ριαρχία. (Έκ του ήγεμών).
 ήγεμών -όνος ό : άρχων, άρχη-
 γός.

ήγεμών της οδοῦ : ὁδηγός.
 ήγέομαι, οὔμαι : ὁδηγῶ,
 νομιζῶ, φρονῶ. (Βλ. ήμ, Λεξ. ἀ-
 νωμάτων ρημάτων).
 ήγρίωσε : ἔκαμε κάποιον ἄγριον.
 (Ἀόριστος τοῦ ἄγρίω, -ῶ).
 ήγχεν : ἐπίεζε, ἔσφιγγε. (Παρτ.
 τοῦ ἄγχω).
 ήδέως : γλυκά, εὐχάριστα. (Ἐκ
 τοῦ ήδύς).
 ήδίω τὰ : τὰ εὐχαριστότατα.
 ήδομαι : εὐχαριστοῦμαι. (Βλ. η-
 μέτερον Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).
 ήδοντο : ηὔχαριστοῦντο.
 ήδονή ή : τέρψις, εὐχαρίστησις.
 (Ἐκ τοῦ ήδομαι).
 ήδύς -εία -ύ : γλυκός, εὐχάρι-
 στος, νόστιμος. (Ἐκ τοῦ ήδο-
 μαι).
 ήθη τὰ : κατὰ τὰς συνηθείας.
 ήθος τό : ὁ χαρακτήρ, ή διαγωγή,
 ή συμπεριφορά.
 ήθροικότες εἶεν : εἶχον συνα-
 θροισει.
 ήθροισε : συνεκέντρωσε.
 ήϊών -ῶνος ή : ἀκτή, παραλία.
 (Ἰωνικός τύπος ἀντί ήϊών).
 ήκεν : εἶχεν ἔλθει, ήλθε.
 ήκω : ἔχω ἔλθει, εἰμαι ἐδῶ. (Βλ.
 Λεξ. ἀνωμάτων ρημάτων).
 ήλατο : ἐπήδησε. (Ἀόρ. τοῦ ἀλ-
 λομαι).
 ήλίθιος -α -ον : (ἐπί προσώπων)
 ἀνόητος, μωρός, (ἐπί πραγμά-
 των) = ἄσκοπος, ἀνωφελής.
 Ηλιούπολις (΄) ή : Ἀρχαία πο-
 λις τῆς Κάτω Αἰγύπτου μεταξὺ
 Νείλου καί Ἀραβικῶν ὀρέων ή-
 το πόλις ἱερατική, ἔχουσα περί-
 φημον ναόν τοῦ θεοῦ Ἡλίου
 (Pā).
 Ηλις (΄) -ιδος ή : Ὄνομα πό-
 λεως καί χώρας τῆς Δυτικῆς Πε-
 λοποννήσου.
 ήλος ὁ : τό καρφί.

Ηλύσια (΄) πεδία : Μέρος, εἰς
 τό ὁποῖον, ὅπως ἐπίστευον οἱ ἄρ-
 χαιοί, ἐπήγιναν αἱ ψυχαί τῶν
 καλῶν ἀνθρώπων (ὅπως νῦν ὁ
 Παράδεισος).
 ήμέρα ὑποφαίνει : ἀρχίζει νά
 ἑξημερώνη.
 ήμεροδρομος ὁ : ὁ τρέχων καθ'
 ὄλην τήν ήμέραν, ὁ ταχυδρόμος.
 (Ἐκ τοῦ ήμέρα+δραμεῖν).
 ήμεροσκόπος ὁ : φρουρός ἐν
 καιρῷ ήμέρας. (Ἐκ τοῦ ήμέρα+
 σκοπεῦω).
 ήμερώ, -ῶ : ἐξημερώνω. (Βλ.
 ήμέτ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).
 ήμίθεος : ὁ κατὰ τό ήμισυ θνη-
 τός ήρωσ.
 ήμίν : εἰς ήμᾶς.
 ήμίονος ὁ : πῶλος, «μουλάρη».
 (Ἐκ τοῦ ήμι+ἄνος).
 ήμισυς -εία -υ : μισός, ήμισυς.
 ήμφιέσατο : ἐνεδύθη, ἐφόρεσε.
 (Ἀόρ. τοῦ ἀμφιέννυμαι).
 ήν : ήτο.
 ήνικά : ὅταν, ὁπότε.
 ήνιοκέω, -ῶ : κρατῶ τὰ ήνία, ὁ-
 δηγῶ.
 ήνίοχος ὁ : ἀμαξηλάτης, ὁ ὁδη-
 γῶν ἄρμα. (Ἐκ τοῦ ήνια+ἔχω).
 ήνιῶντο : ἐστενοχωροῦντο. (Πρτ.
 τοῦ ἀνιάομαι).
 ήνυον : κατῶρθωνον.
 ήξουσι : θά ἔλθουν.
 ήξω : θά ἔλθω.
 ήπαρ -ατος τό : τό συκῶτι.
 ήπειρος ή : ή Ξηρά. (Ἐκ τοῦ ἀ-
 πέριος).
 ήπου : ή, παρά. (Ἰωνικός τύπος
 ἀντί ή).
 ήπίσαντο : ἐγνώριζον καλῶς.
 ήπερ : βεβαίως.
 ήρ -ήρος τς : ή ἀνοιξίς. (Ποιη-
 τικός τύπος ἀντί ἔαρ).
 "Ηρα ή : Θεά, σύζυγος τοῦ
 Διός, βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ,

προστάτης τοῦ γάμου καὶ τῶν γεννήσεων. Ἦτο θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας. Ἐλατρεύετο κυρίως εἰς τὸ Ἄργος, τὴν Σάμον καὶ κατ' ἔξοχὴν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν.

Ἡραϊόν τό : Ἀκρωτήριον παρὰ τὸν Ἴσθμόν, ἐκτεινόμενον μέχρι τοῦ Κρισσαίου κόλπου, ἀντικρὺ τῆς Σικυῶνος. Ἐπι τοῦ ἀκρωτηρίου ὑπῆρχε ναὸς τῆς Ἥρας. (Μὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ φέρονται καὶ ναοὶ τῆς Ἥρας εἰς διάφορα μέρη, ὅπως Σάμον, Ἄργος κ.λ.π.).

Ἡράκλεια ἡ : Παράλιος πόλις τῆς Βιθυνίας παρὰ τὸν Εὐξείνιον Πόντον. (Μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ λέγονται : Ἡράκλεια ἐν Τραχίνι τῆς Φθιώτιδος, Ἡράκλεια ἐν κάτω Ἰταλία, Ἡράκλεια Μακεδονίας, Προποντιδος κ.λ.π.).

Ἡρακλεῶται (') οἱ : Ἦσαν ἀποικοὶ τῶν Λακεδαιμονίων ἐγκατεστημένοι πλησίον τοῦ Σπερχεῖου.

Ἡρακλῆς -εους ὁ : Κατὰ τὴν μυθολογίαν ἦτο υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης, κατ' ἔξοχὴν ἦρωας τῶν Ἑλλήνων, ὁ ὁποῖος ἐπραγματοποίησε τοὺς δώδεκα ἄθλους. Λόγῳ τῆς ἀρετῆς του ἠεὶ ἐβίωθ' ὡς ἡμίθεος νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸν Ὀλυμπον, ἀπολαύων τὰ ἀγαθὰ τῶν θεῶν. Ὁ Ἡρακλῆς εἶναι ἡ προσωποποίησις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, τὸ ὁποῖον δαμάζει τὴν φύσιν διὰ τὴν ἐξυηγήρηται τοῦ ἀνθρώπου.

ἠρέμα ἡ ἠρῆμα, με ἡρεμία.

ἠρετο : ἠρώτησε. (Ἄορ. β' τοῦ ἐρωτάω, -ῶ).

ἠρινός -ἠ -όν : ἔαρινός, ἀνοιξιότικος. (Ἐκ τοῦ ἔαρ).

Ἡριπίδας ὁ : Λακεδαιμόνιος

ναύαρχος, ὁ ὁποῖος ἐστάλη διὰ τὸ ἔτος 395—394 π.Χ. πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν περὶ Λύσανδρον Τριάκοντα.

Ἡρόδοτος ὁ : Υἱὸς τοῦ Λύξου καὶ τῆς Δρυοῦς, ἐγεννήθη περὶ τὸ 484 π.Χ. εἰς τὴν Ἀλικαρνασσὸν τῆς Καρίας. Εἶναι ὁ πρῶτος Ἕλλην ἱστορικός, ὁ ὁποῖος ὠνομάσθη καὶ πατὴρ τῆς ἱστορίας. Συνέγραψε ἱστορικὸν σύγγραμμα, γνωστὸν ὡς «Ἡροδότου ἱστορίαι», τὸ ὁποῖον οἱ Ἀλεξανδρινοὶ διήρῃσαν εἰς ἐννέα βιβλία καὶ ἐπέγραψαν ἕκαστον μὲ τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν ἐννέα Μουσῶν. Εἰς αὐτὰ περιγράφονται διάφορα ἔθνη τῆς ἐποχῆς του εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ Αἴγυπτον, ἦθη καὶ ἔθιμα διαφόρων λαῶν καὶ ἡ ἀκριβὴς καὶ ἐμπειριστατος διήγησις τῶν Περσικῶν πολέμων. Ἄν καὶ ἦτο Δωριεὺς, ἐγράψεν εἰς Ἰωνικὴν διάλεκτον τὸ ἔργον του. Ἀπέθανε δὲ τὸ 424 π.Χ. εἰς τοὺς Θουρίους.

ἠρπακότα : ἐκείνον, ὁ ὁποῖος ἐχει ἠρπάσει.

ἦρως -ωος ὁ : ἦρωας. (Ἐκ τοῦ ἦρω| -ος).

ἠσθήσεσθαι : νὰ εὐχαριστηθοῦν.

(Ἄημφ. μέλλοντος τοῦ ἠδομαι).

ἦσθιον : ἐτρῶγον.

ἠστόχει : ἀπετύγχανε, δὲν ἐπιτύγχανε τὸν στόχον.

ἠσυχία ἡ : σιωπὴ, ἀνάπαυσις.

(Ἐκ τοῦ ἠσυχος).

ἠσυχίαν ἄγω : ἠσυχάζω.

ἠσυχος -ον : ἠρεμος, ἠσυχος.

ἦτε : ἦσθε, ἦσασθε.

ἦτιζε : ἐζήτει ἐπιμόνως. (Πρτ. τοῦ αἰτίζω = ζητῶ ἐπιμόνως).

ἦτοι : βεβαίως, ἀληθῶς.

ἦτοι : ἡ ἀληθῶς.

ἦττα ἡ : ἀποτυχία, καταστροφή.

(Ἐκ τοῦ ήττάομαι).
 ήττάομαι, -ῶμαι : νικῶμαι. (Βλ. ήμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 ήττον : ὀλιγώτερον.
 ήττώμαι τινος εὖ ποιῶν : φαίνομαι κατώτερός τινος εἰς τὰς εὐεργεσίας.
 Ηφαιστίων (΄) -ωνος ὁ : Φίλος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου πολύ ἀγαπητός, υἱὸς τοῦ Ἀρύντου. Ἠκολούθησε τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ ἔλαβε μέρος εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας. Ἀπέθανε τὸ 324 π.Χ. εἰς τὰ Ἐκβάτανα.
 ΗΨαίτος (΄) ὁ : Ἦτο υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, θεὸς τοῦ πυρός καὶ τῆς χαλκευτικῆς καὶ σύζυγος τῆς Ἀφροδίτης.
 ήχθη : ὠδηγήθη.
 ήχώ : -οῦς ή : ἀντήχησις.
 ήῶθεν : ἀπό τὰ χαράματα. (Ἐκ τοῦ ήῶς).
 ήῶς -οῦς ή : χαραυγή, ἀνατολή, ή πρωία. (Ἐκ τοῦ αἴῶς, ἔως).

Θ

θάλασσα (καὶ θάλαττα) ή : ή θάλασσα. (Ἐκ τοῦ ἄλς).
 θαλασσοκρατέω, -ῶ : εἶμαι κύριος τῆς θαλάσσης. (Βλ. ήμέτ. Λεξικόν ἄνωμ. ρημάτων).
 Θαλῆς ὁ : Εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων φιλοσόφων τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐκ τῶν ἐπτά σοφῶν ἐκ Μιλήτου τῆς Ἰωνίας, υἱὸς τοῦ Ἐξαμίου καὶ τῆς Κλεοβούλης.
 θάλπος -ους τό : Ζέστη, θερμότης. (Ἐκ τοῦ θάλπω).
 θαμινά : συχνά. (Ἐκ τοῦ θαμινός, θαμά).
 θανατάω, -ῶ : ἐπιθυμῶ νά ἀποθά-

νω. (Ἐφετικόν τοῦ θνήσκω).
 θάνατος ὁ : ὁ,τι καὶ σήμερον. (Ἐκ τοῦ θανεῖν τοῦ θνήσκω).
 θανατῶ ζημιῶ : τιμωρῶ μέ θάνατον.
 θανάτῳ : διὰ θανάτου.
 θανατώω, -ῶ : θανατώνω, φονεύω. (Ἐκ τοῦ θάνατος).
 θάπτω : ἐνταφιάζω, θάπτω, τιμῶ τὸν νεκρόν. (Βλ. ήμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 θάρρος (καὶ θάρσος) τό : τόλμη, θάρρος.
 θαρρύνω (καὶ θαρσύνω) : ἐνθαρρύνω. (Ἐκ τοῦ θάρσος).
 θάσιιοι οἱ : κάτοικοι τῆς νήσου Θάσου, ή ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὸ Θρακικόν πέλαγος πρό τοῦ κόλπου τῆς Καβάλας. Εἶναι πλουσία εἰς μεταλλεύματα, τὰ ὁποία ἐξεμεταλλεύοντο καὶ οἱ ἀρχαῖοι. Ἐνεκα τῶν μεταλλευμάτων τῆς ἐγίνε ἀντικείμενον ἀνταγωνισμοῦ τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ κατόπιν τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου. Ἀκόμη καὶ σήμερον σφίζονται τμήματα τῶν ἀρχαίων τῆς τειχῶν.
 θᾶπτον : ταχύτερον. (Συγκρ. βαθμός τοῦ ταχύς).
 θαυμάζω : μένω ἐκθαμβος, ἐκπλήττομαι. (Βλ. ήμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 θέα ή : παρατήρησις, ὄψις. (Ἐκ τοῦ θεάομαι).
 θεάομαι, -ῶμαι : βλέπω. (Βλ. ήμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 θεατῆς ὁ : βλέπων. (Ἐκ τοῦ θεάομαι).
 θεατός -ή -όν : ὁρατός. (Ἐκ τοῦ θεάομαι).
 θέατρον τό : τόπος εἰς τὸν ὁποῖον βλέπη τις τι, ὁ τι καὶ σήμερον.

Θεσάμενον: θεασάμενον. (Ἰωνικός τύπος). (Ἐκ τοῦ θεάσμαι).
θεία μοῖρα: ἡ θεία πρόνοια.
θέλω: ἐπιθυμῶ, θέλω. (Βλ. ἡμέτερον ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
θεμέλιος ὄ (λίθος): τὰ θεμέλια.
θέμις -ιδος ἡ: τὸ δίκαιον.
Θεμισκύρα ἡ: Ἀρχαία πόλις τοῦ Εὐξεινοῦ Πόντου καὶ πρωτεύουσα τοῦ κράτους τῶν Ἀμαζόνων.
Θεμιστογένης -ους ὁ: Πρόκειται περὶ ψευδωνύμου τοῦ Ξενοφώντος. Μὲ τὸ πλαστὸν αὐτὸ ὄνομα τοῦ Θεμιστογένους ἐκυκλοφόρησεν ὁ Ξενοφῶν τὴν «Ἀνάβασιν» του καὶ ὅπο μετριοφροσύνην, ἀλλ' ἀκόμη καὶ διὰ τὴν καταστροφήν περισσότερον ἀξιοπίστον εἰς τὰς Ἀθήνας, παρουσιάζων αὐτὴν ὡς ἔργον οὐδετέρου τινός συγγραφέως καὶ ἐπομένως ἀντικειμενικοῦ, ὁφθαῦ μάλιστα ὁ ἴδιος ἐτέλει ἐν ἔξορίᾳ καὶ διὰ τὸν ὅποιον ἀκριβῶς λόγον θὰ ἀπηγορεύετο καὶ ἡ ἐλευθέρᾳ ἀνάγνωσις τοῦ συγγράμματός του εἰς τὴν πατρίδα του. Ἀκόμη κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ἐνδιεφέρετο ὁ συγγραφεὺς διὰ τὴν ἀποθανάτισιν τοῦ ὀνόματός του, ὅσον δια τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ ἰδίου τοῦ ἔργου του.
Θεμιστοκλῆς -έους ὁ: (525—461 π.Χ.). Υἱὸς τοῦ Νεοκλέους, μέγας πολιτικός καὶ στρατιωτικός ἀνὴρ τῶν Ἀθηνῶν. Εἶχε προορατικὸν πνεῦμα, ἀλλ' ἦτο β'αἰος καὶ πολὺ φιλόδοξος. Ὑπῆρξεν ὁ δημιουργὸς τῆς ναυτικῆς δυνάμεως τῶν Ἀθηνῶν, μὲ τὴν ὁποίαν κατεναυμάχησε τοὺς Πέρσας εἰς τὴν Σαλαμίνα. (480 π.Χ.).
Θεογονίη ἡ: γένεσις τῶν θεῶν. (Ἰωνικός τύπος ἀντὶ θεογονία).

Θεόπομπος ὁ: Υἱὸς τοῦ Δαρμαστράτου ἐκ τῆς νήσου Χίου, περὶφημος ρήτωρ καὶ ἱστορικός ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. Συνέγραψε ἱστορικοὺς λόγους εἰς 58 βιβλία, ἀλλὰ μόνον λειψανα τινὰ ἐξ αὐτῶν ἐσώθησαν.
θεοπρόπιον τὸ: χορηγός, προφητεία. (Ἐκ τοῦ θεοπρόπος, θεός + πρέπω).
θεός ὁ: ὁ Θεός, τὸ θεῖον.
θεοφιλῆς -ές: θεάρεστος, ἀγαπητός εἰς τοὺς θεούς. (Ἐκ τοῦ θεός + φιλέω).
θεραπεία ἡ: προθυμία, ὑπηρεσία, λατρεία. (Ἐκ τοῦ θεραπεύω).
θεραπεύομαι: λατρεύομαι. (Βλ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
θεραπευτικός -ῆ ὄν: ἐξυπηρετικός, πρόθυμος νὰ ὑπηρετῇ. (Ἐκ τοῦ θεραπεύω).
θεραπεύω: ὑπηρετῶ, καλλιεργῶ. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημ.).
θεραπεύω τὸς θεοὺς: λατρεύω τοὺς θεούς.
θεράπων -οντος ὁ: ὑπρέτης, ἀκόλουθος. (Πρβ. θέραψ).
θερινός -ῆ ὄν: καλοκαιρινός. (Ἐκ τοῦ θέρος).
Θερμοπύλαι αἱ: Ἡ γνωστὴ παρὰ τὴν Λαμίαν τοποθεσία, ὅπου τὸ (480 π.Χ.) ἐγένετο ἡ περίφημος μάχη τῶν Θερμοπυλῶν μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Περσῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπεσαν ὑπὲρ πατρίδος οἱ τριακόσιοι τοῦ Λεωνίδα μαζὶ μὲ πολλοὺς Θεσπιεῖς. (Ἐκ τοῦ θερμός + πύλη).
θέρμος ὁ: τὸ λούπινον. (Εἶδος σπέρμου χορήσιμον διὰ τὰ ζῷα).
Θερμῶδων -οντος ὁ: Ποταμός, ὁ ὁποῖος πηγάζει ἐκ τῆς Καππαδοκίας καὶ χύνεται εἰς τὸν Εὐξεινον Πόντον.

θέσμια τὰ : οἱ νόμοι. (Ἐκ τοῦ θεσμός).

θεσμοθέται οἱ : Ἦσαν ἐξ ἀνώτεροι ἄρχοντες εἰς τὰς Ἀθήνας, οἱ ὅποιοι ἐδίκαζον ὑποθέσεις μὴ ἀνηκούσας εἰς ἴδιον δικαστήριον. Ἡ θητεία των ἦτο ἐτήσια καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐγίνοντο μέλη τοῦ Ἀρείου Πάγου.

θεσμοφορίαζω : τελῶ τὴν ἐορτὴν τῶν Θεσμοφορίων. Ἡ ἐορτὴ αὕτη ἐτελεῖτο κατ' Ἴουνιον ὑπὸ γυναικῶν πρὸς τιμὴν τῆς θεσμοφόρου Δήμητρος ὡς προστατίδος τοῦ γάμου καὶ ἐπομένως τῆς κοινωνικῆς τάξεως. Καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐγράψε κωμῶδιαν μὲ τίτλον «Θεσμοφορίαζουσαι».

Θέτις -ιδος ἡ : Μία ἐκ τῶν 50 θυγατέρων τοῦ Νηρέως. Θαλασσία θεότις, σύζυγος τοῦ Πηλέως καὶ μήτηρ τοῦ Ἀχιλλέως.

Θετταλία ἡ : Πεδινή περιοχή, ἡ ὁποία περικλείεται ἀπὸ τὰ ὄρη Ὀλυμπος, Καμβούνια, Πίνδος, Τυμφρηστός, Ὄσσα καὶ Πήλιον. Ἐξ ἀνατολῶν βρέχεται ἀπὸ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος.

θέω : τρέχω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμάτων ρημάτων).

θεωρία ἡ : παρατήρησις. (Ἰωνικός τύπος ἀντὶ θεωρία).

θεωρός ὁ : ἀντιπρόσωπος, θεατής. (Ἐκ τοῦ θεα+ῶρα;).

Θῆβαι αἱ : 1) Πρωτεύουσα τῆς Ἄνω Αἰγύπτου ἀκρόασσα κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς 2ας χιλιετηρίδος καὶ 2) Μία ἐκ τῶν σπουδαιότερων πόλεων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, πρωτεύουσα τῆς Βοιωτίας, τῆς ὁποίας ὀνομαστή ὑπῆρξεν ἡ Ἀκρόπολις, ἡ καλουμένη Καδμεία, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φοῖνικος Κάδμου. Ὑπῆρξε πατρίς τοῦ ποι-

ητοῦ Πινδάρου καὶ τῶν γενναίων στρατηγῶν Ἐπαμεινώνδα καὶ Πελοπίδα.

Θῆβη ἡ : Πόλις, ἡ ὁποία εὐρίσκειται εἰς τὴν παρὰ τὸν Ἑλλησποντον Τρωικὴν χώραν καὶ τῆς ὁποίας βασιλεὺς ἦτο ὁ Ἡετίων, ὁ πατὴρ τῆς Ἀνδρομάχης.

θήρ -ρός ὁ : θηρίον, ἄγριον ζῷον.

θήραμα -ατος τό : κυνήγιον, ἄγριον ζῷον. (Ἐκ τοῦ θηράω).

θηρευτής ὁ : κυνηγός. (Ἐκ τοῦ θηρεύω).

θηρεύω : κυνηγῶ. (Ἐκ τοῦ θήρ, βλ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

θηρίον τό : ἄγριον ζῷον. (Ὑποκοριστικὸν τοῦ θήρ).

θησαυρός ὁ : θησαυροφυλάκιον. (Ἐκ τοῦ τίθημι+αὔρος = χρυσός).

Θησεύς -έως ὁ : Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Αἰγέως καὶ τῆς Αἰθρας, ὁ σημαντικώτερος ἦρωας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων μετὰ τὸν Ἡρακλέα. Ὡς βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν συνήνωσε τοὺς δήμους τῆς Ἀττικῆς. Κατορθώματα τοῦ ὑπῆρξαν ὁ φόνος τοῦ Μινωταύρου, ἡ νίκη κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, ἡ νίκη κατὰ τῶν Κενταύρων κ.ἄ.λ.

Θίβρων -ωνος ὁ : Ἦτο Σπαρτιάτης στρατηγός καὶ ἐστάλη εἰς τὴν Ἴωνίαν τὸ 399 π.Χ. ὡς διοικητὴς τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων. Ἐπεὶ δὲ ὁμως κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Λαρίσης τῆς Αἰγυπτίας εἰδείεν ἀνικανότητα ἀνεκλήθη καὶ τὸ 392 π.Χ. ἐστάλη ἐκ νέου ἐναντίον τοῦ σατράπου Στρούθου, ὅποτε καὶ ἐφονεύθη.

Θίσβαι αἱ : Ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας, κειμένη μεταξὺ Κρεούσης καὶ Θεσπιῶν.

θνήσκω : πεθαίνω, χάνομαι. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 θνητοὶ οἱ : οἱ ἄνθρωποι.
 Θράξ -κός : κάτοικος τῆς Θράκης.
 θρασύς -εῖα -ύ : τολμηρός, γενναῖος.
 θρηνώ, -ῶ : κλαίω, θρηνώ. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 θριξ -τριχός ἢ : τρίχα.
 θυγάτηρ -τρός ἢ : κόρη, κορίτσι.
 θῦμα -ατος τό : θυσία. (Ἐκ τοῦ θύω).
 θυμοειδής -ές : ζωηρός, θαρραλέος. (Ἐκ τοῦ θυμός+εἶδος).
 θυμόσομαι, οὔμαι : ὀργίζομαι, θυμώνω. (Βλ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημ.).
 θυμός ὁ : διάθεσις, ψυχὴ. (Ἐκ τοῦ θύω).
 θυσία ἢ : προσφορὰ θυσίας. (Ἐκ τοῦ θύω).
 θύω : θυσιάζω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 θύω σωτήρια (ιερά) : προσφέρω θυσίαν διὰ σωτηρίαν.
 θώματα : θαύματα. (Ἴωνικός τύπος ἀντὶ θαύματα).
 θωμαστά : θαυμαστά. (Ἴωνικός τύπος).
 θώραξ ὁ : πολεμικὸν ἀμυντικὸν ὄπλον, μὲ τὸ ὁποῖον οἱ πολεμιστὰὶ ἐκάλυπτον τὸ σῶμα ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῆς μέσης πρὸς προφύλαξιν. Κατεσκευάζετο ἐκ δέρματος ἢ μεταλλικῶν ἐλασμάτων.
 θώρηξ -ηκος ὁ : ὁ θώραξ. (Ἴωνικός τύπος).
 θῶς -θῶος ὁ, ἢ : τσακάλι.
 θῶμα : θαῦμα. (Ἴωνικός τύπος).

I

ἰάομαι -ῶμαι : θεραπεύω. (Βλ.

ἡμέτερον ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 Ἰαπετός (ΐ) ὁ : Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς καὶ εἰς ἓκ τῶν Τιτάνων, ὁ ὁποῖος ἐνυμφεῦθη τὴν θυγατέρα τοῦ Ὀκεανοῦ Κλυμενὴν καὶ ἐγέννησε τὸν Ἄτλαντα, τὸν Προμηθεά καὶ τὸν Ἐπιμηθεά.
 ἰασίς -εως ἢ : θεραπεία. (Ἐκ τοῦ ἰάομαι).
 Ἰάσων (ΐ) -ονος ὁ : Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ Αἰσονος καὶ τῆς Πολυμήδης ἢ Ἀλκιμήδης, ἀνεψιὸς τοῦ Πελίου καὶ ἀρχηγὸς τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας.
 Ἰβυκος (ΐ) ὁ : Ἕλλην λυρικός ποιητὴς ἐκ Ρηγίου τῆς Κάτω Ἰταλίας. ἤκμασε τὸν 6ον π.Χ. αἰῶνα. Ἀπὸ τὸ ποιητικὸν τοῦ ἔργου ὀλίγα ἀποσπάσματα διεσώθησαν.
 ἰδεῖν : νὰ ἴδῃ (τις).
 Ἰδῆ (ΐ) ἢ : Περίφημον ὄρος τῆς Φρυγίας εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν, ἐκτεινόμενον διὰ τῆς Μυσίας καὶ τῆς Τρωάδος, εἰς τοὺς πρόποδας, τοῦ ὁποῖου ἔκειτο ἡ πόλις Τροία.
 ἰδία : κατ' ἰδίαν, ἀτομικῶς.
 ἰδαίαι ἐλαίαι : ἰδιωτικαὶ ἐλαίαι.
 ἴδιος -ια -ιον : προσωπικός, ἰδικὸς του. (Ἐκ τοῦ ἴ-ἴδιος).
 ἰδιώτης ὁ : ἄπλοος στρατιώτης, πολίτης. (Ἐκ τοῦ ἴδιος).
 ἴδμεν : γνωρίζομεν. (Ἴωνικός τύπος ἀντὶ ἴσμεν τοῦ οἶδα).
 ἰδοῦ : ἐδῶ, νὰ. (Ἐπίρρημα δεκτικόν).
 ἰδρῶντι : μὲ ἰδρωμένον. (Μτχ. Ἐγεστώτος τοῦ ἰδρῶω, -ῶ).
 ἰδρύομαι κτίζομαι, ἀνεγείρομαι. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞικὸν ἄνωμ. ρημ.)
 ἰδρῶς -ῶτος ὁ : ὄ,τι καὶ σήμερον, ἰδρωτὰς. (Ἐκ τοῦ ἴδος).
 ἰερά τά : μαντικὰ σημεῖα φαινόμενα εἰς τὰ σπλάχνα τῶν θυσια-

Ζομένων Ζώων κατά τήν ὥραν τῆς
 θυσίας, τὰ πρὸς θυσίαν ζῶα.
 ἰέραξ -ακος ὁ : γεράκι.
 ἱερεῖον τό : τὸ θῦμα, τὸ θυσια-
 σθὲν ζῶον. (Ἐκ τοῦ ἱερός).
 ἱερὸν τό : ὁ ναός.
 ἱερὸν (') ὄρος : ὄρος τῆς Θρά-
 κης.
 ἱερός -ᾶ -όν : καθηγιασμένος,
 ἱερός. (Ἐκ τοῦ ἱιγρός).
 ἱέρων (') -ωνος ὁ : (477—466
 π.Χ.). Τύραννος τῶν Συρακουσῶν
 καὶ προστάτης τῶν γραμμάτων
 καὶ τῶν τεχνῶν. Οὗτος ἐκάλεσεν
 εἰς τὴν αὐλήν του καὶ ἐτίμησε
 τὸν Πίνδαρον, τὸν μέγιστον ἐξ ὅ-
 λων τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν τῆς
 ἀρχαιότητος, τὸν Βαχυλίδην,
 ἀρχαῖον λυρικὸν ποιητὴν, καὶ ἄλ-
 λους. Ἦτο υἱὸς τοῦ Δεινομένου
 καὶ ἀδελφὸς τοῦ Γέλωνος.
 ἱημι : ρίπτω. (Βλ. ἡμέτ. Λεξικὸν
 ἄνωμ. ρημάτων).
 ἰθύ : κατ' εὐθειαν. (Ἰωνικὸς τύ-
 πος ἀντὶ εὐθύ).
 ἱκανός -ῆ -όν : ἀρκετός, σημαν-
 τικός. (Ἐκ τοῦ ἰκέσθαι τοῦ ἰκνέο-
 μαι, -οῦμαι).
 ἰκετεύω : θερμῶς, παρακαλῶ.
 (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
 ἰκέτης ὁ : ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος ζη-
 τεῖ προστασίαν. (Ἐκ τοῦ ἰκέσθαι
 τοῦ ἰκνέομαι).
 ἰλαδόν : κατὰ ἴλας, καθ' ὀμάδας,
 σωρηδόν.
 ἱλεως -ων : εὐνοϊκός, εὐμενής,
 εὐσπλαχνικός. (Ἐκ τοῦ σι -σλα
 ἴος).
 ἱλεως γίγνομαι τινι : εὐσπλα-
 χνίζομαι κάποιον.
 ἱληδόν : κατὰ ἴλας. (Βλ. ἰλαδόν).
 ἱλη ἡ : τμήμα ἰππικοῦ. Τότε εἶ-
 χε 64 ἄνδρας. (Ἐκ τοῦ ἱλλω,
 εἴλω).
 ἱλιεῖς (') οἱ : Κάτοικοι τοῦ Ἴλι-

ου, νεωτέρας Τρωϊκῆς πόλεως,
 ἡ ὁποία ἐκτίσθη μετὰ τὴν κατα-
 στροφήν τῆς πρώτης ὑπὸ τῶν
 Ἑλλήνων, πλησιέστερον τῆς θα-
 λάσσης καὶ ἡ ὁποία ἠϋξήθη ὑπὸ
 τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.
 Ἴλιον (') τό : Ἡ πολυθρύλητος
 προϊστορικὴ πόλις τῆς Μ. Ἀσί-
 ας, πλησίον τῆς εἰσόδου τοῦ Ἑλ-
 ληπόντου, πρωτεύουσα τῆς Τρω-
 ᾶδος, γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα Τροία.
 Ἦτο κτισμένη ἐπάνω εἰς ὑψωμα,
 τὸ ὅποιο εὐρίσκετο ἄνωθεν τῆς
 πεδιάδος τῆς κειμένης μεταξὺ
 τῶν ποταμῶν Σιμόντος καὶ Σκα-
 μάνδρου.
 ἱλὺς -υός ἡ : πηλός, λάσπη, (Ἐκ
 τοῦ *ιλύ).
 ἱμάς -αντος ὁ : τὸ λουρί. (Ἐκ
 τοῦ ρήματος ἱμαίνω = δένω).
 ἱμάτιον τό : ἔνδυμα. (Ἐκ τοῦ ἱμα-
 στικόν τοῦ ἱμα -εἶμαι).
 ἱμβρος (') ἡ : Νῆσος τοῦ Αἰ-
 γαίου πελάγους κειμένη ἀπέναν-
 τι τῶν παραλίων τῆς Θράκης, ὀ-
 νομαστὴ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα διὰ
 τὴν λατρείαν τῶν Καβείρων καὶ
 τοῦ Ἑρμοῦ.
 ἱμερος ὁ : πόνθος, σφοδρὰ ἐπιθυ-
 μία. (Ἐκ τοῦ ἱμεῖρω).
 ἱνα : διὰ νά, νά. (Τελ. σύνδε-
 σμος).
 Ἰνδῖαι (') αἱ : Ὀνομασία τῆς
 μεγάλης ἀσιατικῆς χερσονήσου,
 σχήματος τριγώνου μὲ βάσιν τὴν
 ὀροσειρὰν τῶν Ἰμαλαίων καὶ κο-
 ρυφὴν καταλήγουσαν εἰς τὸν Ἰν-
 δικὸν ὠκεανόν. Ἦ ἀρχαία ὀνο-
 μασία ἦτο Ἰνδική. Τὸ μεγαλύτε-
 ρον μέρος τῆς χερσονήσου αὐτῆς
 καταλαμβάνει τὸ σημερινὸν ἄνε-
 ξάρτητον ἀπὸ τοῦ 1947 κράτος
 τῶν Ἰνδιῶν μὲ πρωτεύουσαν τὸ
 Δελχί.
 Ἰνώ (') -οῦς ἡ : Θυγάτηρ τοῦ

Κάδμου και της Ἀρμονίας δευτέρα σύζυγος τοῦ Ἀθάμαντος. Τὰ ἐκ τοῦ πρώτου γάμου της τέκνα, διὰ τὴν ἀσθένειάν ἀπὸ τοῦ μίσους τῆς Ἰνώης, ἀνήρπασεν ἡ Νεφέλη. Ἡ Ἰνώ παρεφρόνησε καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ τοῦ υἱοῦ της Μελικέρτου, σωθεῖσα δὲ ὑπὸ δελφίνου ἐτιμήθη ὡς θεὰ μὲ τὸ ὄνομα Λευκοθέα. Πρὸς τιμὴν των καθιερώθησαν τὰ Ἴσθια.

ιοβόλος -ον : δηλητηριώδης. (Ἐκ τοῦ ἰός+βάλλω).

Ιοκάστη (') ἡ : θυγάτηρ τοῦ Μεναικῆως, ἀδελφὴ τοῦ Κρέοντος καὶ σύζυγος τοῦ Λαίου, τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν, μετὰ τοῦ ὁποῖου ἐγέννησε τὸν Οἰδίποδα, ὁ ὁποῖος ἐφόνευσεν ἐξ ἀγνοίας τὸν πατέρα του, ἔλυσε τὸ αἰνίγμα τῆς Σφιγγός καὶ ἔλαβεν ὡς σύζυγον τὴν μητέρα του! Ἐκ τοῦ γάμου αὐτῶν ἐγεννήθησαν ὁ Ἑτεοκλῆς, ὁ Πολυνεικὴς καὶ ἡ Ἀντιγόνη.

Ιόλαος (') ὁ : υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου καὶ τῆς Αὐτομεδούσης, βοιωτὸς ἥρωας, πιστὸς φίλος, σὺντροφος καὶ βοηθὸς τοῦ Ἡρακλέους. **ἰππάζομαι** : ἀσκοῦμαι εἰς τὴν ἵππασίαν. (Ἐκ τοῦ ἵππος).

ἵππαρμωστής ὁ : ἵππαρχος. (Ἐκ τοῦ ἵππος+ἀρμωστής).

ἵππασία ἡ : τὸ τρέξιμον τῶν ἵππων. (Ἐκ τοῦ ἰππάζομαι).

ἵππεύς -έως ὁ : καβαλλάρης. (Ἐκ τοῦ ἵππος).

ἵππική : ἵππευτικὴ ἱκανότης, τέχνη. (Ἐκ τοῦ ἵππος).

ἵππική τάξις : τάγμα ἵππῶν.

ἵππόδρομος ὁ : τόπος, ὅπου ἐτελοῦντο ἀγῶνες ἵππικοί καὶ ἀρμαθλασία. (Ἐκ τοῦ ἵππος+δρόμος).

Ἰππολύτη (') ἡ : θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, τῆς ὁποίας τὴν ζώνην ἀρπάσας ὁ Ἡρακλῆς ἔφερεν εἰς τὰς Μυκῆνας πρὸς τὸν Εὐρυθέα.

Ἰππόνικος (') ὁ : Περὶ αὐτοῦ δὲν ὑπάρχουν πολλοὶ πληροφοροί. Μερικοὶ ὑποθέτουν ὅτι ἦτο σημαίνουσα προσωπικότης καὶ μάλιστα βασιλεὺς εἰς κάποια πόλιν τῆς Κύπρου.

ἵππος ἡ : ἡ φορβάς. (φορβάδα).

ἵππος ὁ : τὸ ἄλογον.

ἵπποτοξόται οἱ : ἐπιπποιοὶ τοξόται. (Ἐκ τοῦ ἵππος+τοξότης).

ἱρήιον : σφάγιον πρὸς θυσίαν. (Ἰωνικός τύπος ἀντὶ ἱερεῖον).

ἱροί : ἱεροί. (Ἰωνικός τύπος ἀντὶ ἱερός -α -όν).

ἱρόν τό : ὁ ναός. (Ἰωνικός τύπος ἀντὶ ἱερόν).

ἴσθι : νὰ εἶσαι. (Προστ. ἐνεστώτος τοῦ εἶμι, εἶναι ὁμοῦς καὶ τοῦ οἶδα, ὁπότε ἴσθι=γνώριζε).

ἴσθμος ὁ : στενὴ διάβασις καὶ ἴσθμος τῆς Κορίνθου. (Ἐκ τοῦ εἶμι).

Ἰσις (") -ιδος ἡ : Μεγάλῃ Αἰγυπτία θεὰ, ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ Ὄσιρίδου, τὴν ὁποίαν οἱ Ἑλληνας εθεώρουν θυγατέρα τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας καταγομένην ἐκ τοῦ Ἡλίου. Ἀντιστοιχοῦσε δὲ πρὸς τὴν Δήμητρα τῶν Ἑλλήνων.

ἴσμεν : γνωρίζομεν.

ἰσομέτωποι οἱ : οἱ βαδίζοντες εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν μὲ τοὺς πεζοὺς. (Ἐκ τοῦ ἴσος + μέτων).

ἰσόπεδον τό : ἔδαφος ὁμαλόν. (Ἐκ τοῦ ἰσόπεδος=ἴσος+πέδον=ἔδαφος).

ἰσοτελείς οἱ : Ἦτο προνομιούχος

τάεις μετοίκων εἰς τὰς Ἀθήνας, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἀπληραγμένοι προστάτου καὶ δὲν ἐπλήρωνον τὸ μετοίκιον, ἀλλὰ κατέβαλον τοὺς φόρους, τοὺς ὁποίους ἐπλήρωνον καὶ οἱ Ἀθηναῖοι πολῖται.

Ἰσου : ἐξ Ἰσου.

Ἰσοχειλῆς -ές : ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐπιφανείας μὲ τὰ χεῖλη τοῦ ἀγγείου. (Ἐκ τοῦ ἴσος+χειλος).

Ἰσσοῦς (΄) -οῦ ἢ : Παράλιος πόλις τῆς Κιλικίας εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν, πλησίον τῆς ὁποίας συνέβη ἡ δευτέρα μάχη μεταξὺ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου, ἡ περικύριος μάχη τῆς Ἰσσοῦ τὸ 333 π.Χ.

Ἰσθημι : στέκομαι, στήνω, τοποθετῶ. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

Ἰστίον τό : πανὶ πλοίου. (Ἐκ τοῦ ἴστος).

Ἰστορίη : ἱστορία. (Ἰωνικός τύπος ἀντὶ ἱστορία).

Ἰστωρ -ωρος ὁ : ὁ γινώσκων, ὁ γνῶστης, μάρτυς. (Ἐκ τοῦ οἶδα)

Ἰσχυρίζομαι : ἐπιμένω πολὺ, διισχυρίζομαι. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμμάτων ρημάτων).

Ἰσχυραὶ θέρμαι : ὑψηλὸς πυρετός.

Ἰσχυρός -ά -όν : δυνατός, ρωμαλέος. (Ἐκ τοῦ ἰσχύω).

Ἰσχυρώς : αὐστηρῶς, μὲ ὄλην τὴν δύναμιν. (Ἐκ τοῦ ἰσχυρός).

Ἰσχύς -ύος ἢ : δύναμις, ρώμη. (Ἐκ τοῦ ἰσχύω).

Ἰσχω : κρατῶ, συγκρατῶ. (Βλ. ἡμέτερον ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

Ἰσως : καθ' ὅμοιον τρόπον, ἐξ Ἰσου.

Ἰτέον εἶναι : ὅτι ἔπρεπε νὰ τα εἰδεύῃ.

Ἰφικράτης (΄) -ους ὁ : Ἀθηναῖος στρατηγός, υἱὸς σκυτοτόμου καὶ

γαμβρός τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης Κότυος, ὁ ὁποῖος διεκρίθη διὰ τὴν στρατηγικὴν ἐμπειρίαν καὶ βαθεῖαν σύνεσιν του κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ὡς ἀρχηγὸς τῶν μισθοφόρων.

Ἰχθύεις -εσσα -εν : γεμῆτος ἀπὸ ψάρια. (Ἐκ τοῦ ἰχθύς).

Ἰχθύς -ύος ὁ : ψάρι.

Ἰωλκός (΄Ι) ἢ : Ἀρχαία πόλις τῆς Θεσσαλομαγνησίας εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Παγασσητικοῦ κόλπου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευσεν ὁ Περίας καὶ ἐγεννήθη ὁ Ἰάσων, ὁ ὁποῖος ὠργάνωσεν εἰς τὸν λιμένα της τὴν Ἀργοναυτικὴν ἐκστρατείαν.

Κ

Καδμεία ἢ : Ἐτοι ὠνομάζετο κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἡ Ἀκρόπολις τῶν Θηβῶν κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κάδμου, ὡς καὶ τὸ ἀνάκτορον τοῦ Κάδμου εἰς τὰς Θήβας.

Κάδμος ὁ : Υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, βασιλέως τῆς Φοινίκης καὶ τῆς Λιβύης καὶ ἀδελφὸς τῆς Εὐρώπης, τοῦ Φοίνικος καὶ τοῦ Κίλικος. Περμφθεις ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, διὰ νὰ εὕρῃ τὴν Εὐρώπην, ἐγκατεστάθη εἰς τὰς Θήβας, ὅπου ἐλαθεν ὡς σύζυγον τὴν Ἄρμονίαν καὶ ἐγένετο ἰδρυτὴς τῶν Θηβῶν ἰδρύσας ἐκεῖ τὴν Καδμείαν.

Καδούσιοι οἱ : Ἐθνος Μηδικὸν μεταξὺ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ καὶ Ἀμάρδου. Ἦσαν ἰσχυροὶ, ἀνδρείοι καὶ ἐπιτήδειοι τοξόται.

καθάπερ : ὅπως ἀκριβῶς. (Ἐκ τοῦ κατὰ+ἄπερ).

καθέζομαι : κάθομαι. (Βλ. ἡμέτερον ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 καθεστῶτα τὰ : τὰ θεσπισθέντα, τὰ καθιερωμένα, ἦθη καὶ ἔθιμα.
 κάθημαι : εἶμαι καθισμένος. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 καθ' ἡμέραν : καθημερινῶς.
 καθίζανω : κάθημαι, κατακαθίζω. (Ἐκ τοῦ κατά+ίζω).
 καθιστημι : τοποθετῶ, τακτοποιῶ. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 καθοράω, -ῶ : βλέπω καλῶς. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 κάθυγρος -ον : μουσκεμένος, λιπαρός, ὄλως διόλου ὑγρός. (Ἐκ τοῦ κατά+ύγρος).
 καθωπλισμένους : ἐφωδισμένους μέ ὄπλα, ὠπλισμένους καλῶς.
 καὶ γὰρ δὴ : καὶ πράγματι.
 καὶ δὴ καὶ : καὶ μάλιστα.
 καὶ ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ : καὶ κατ' αὐτὸν τὸν χρόνον.
 Κάϊκος ὁ : Ποταμὸς τῆς μεγάλης Μυσίας εἰς τὴν Ἀσίαν, ὁ ὁποῖος πηγάζει ἐκ τῆς Τευθρανίας καὶ χύνεται εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέναντι τῆς Λέσθου.
 καὶ μήν : καὶ ἄληθῶς, καὶ βεβαίως.
 καιναὶ αἰ : αἰ νέαι.
 καίπερ : ἂν καί, μολονότι.
 καίριος -α -ον : μεγάλης σημασίας, ἀξιόλογος. (Ἐκ τοῦ καιρός).
 καιρός ὁ : περίστασις, εὐκαιρία. (ἘΞ ἐπιθ. καρῖος).
 καίτοι : ἐνῶ ὅμως, ἂν καί.
 καίω : πυρπολῶ, κατακαίω. (Βλ. ἡμέτερον ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 κάκει : καὶ ἐκεῖ. (κρῶσις).
 κάκεινψ : καὶ ἐκείνψ. (κρῶσις).
 κακά τὰ : βλάβαι, συμφοραί. (Ἐκ τοῦ κακός).

κακία ἡ : κακότης, δειλία. (Ἐκ τοῦ κακός).
 κακίων -ον : περισσότερον κακός. (Συγκρ. βαθμὸς τοῦ κακός).
 κακοδαίμων -ον (γεν. -ονος) : κακότυχος, δυστυχημένος.
 κακόνοια ἡ : ἐχθρική διάθεσις. (Ἐκ τοῦ κακόνους).
 κακόνους -ουν : ἐχθρός, δυσμενής. (Ἐκ τοῦ κακός+νόος).
 κακόνους εἰμί τινα : σκέπτομαι κακὸν κατὰ τινος.
 κακοποιία ἡ : κακὴ πράξις. (Ἐκ τοῦ κακοποιέω).
 κακοπράγμων -ον (γεν. -ονος) : ἐπιβλαβής, βλαβερός. (Ἐκ τοῦ κακός+πράγμα).
 κακός -ῆ -όν : κακός, ἄσχημος, ἄνανδρος.
 κακουργέω, -ῶ : βλάπτω, λεηλατῶ. (Βλ. ἡμέτ. Λεξικὸν ἄνωμ. ρημάτων).
 κακούργημα -ατος τό : ἐγκλημα. (Ἐκ τοῦ κακουργέω).
 κακῶς : μόλις καὶ μετὰ βίας, μετὰ δυσκολίας.
 κακῶς ἔχω : εἶμαι ἀσθενής, ἀσθενικός. (Ἀντιθ. τοῦ εὖ ἔχω).
 κακῶς οἰκοῦμαι : δυστυχῶ.
 κακῶς πάσχω : δυστυχῶ.
 κακῶς ποιῶ τινα : βλάπτω κάποιον.
 κακῶς ποιῶν : βλάπτων, κακοποιῶν.
 Καλλατιανός -ῆ -όν : Ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς πόλεως Καλλατίας, ἡ ὁποία εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς Θράκης, παρὰ τὸν Εὐξεινον Πόντον.
 καλομένη : καλουμένη. (Ἰωνικός τύπος).
 καλέω, -ῶ : φωνάζω, προσκαλῶ, ὀνομάζω. (Βλ. ἡμέτ. Λεξικὸν ἄνωμ. ρημάτων).

καλλιερῶμαι : αἱ θυσίαι ἀποβαίνουν εὐνοϊκαί, αἴσαι. (Βλ. ἡμέτερον ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
κάλλιστα : ὠραιότατα. (Ἐπιρ. τοῦ καλῶς).
καλλίων -ον (γεν -ονος) : πολὺ καλός. (Συγκρ. βαθμὸς τοῦ καλός).
κάλλος οὐς τό : σωματικὴ ὠραιότης, ὀμορφιά. (Ἐκ τοῦ καλός).
καλλωπίζομαι : στολίζομαι. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
καλλωπιστής ὁ : ὁ ὑπερβολικὰ φιλόκαλος. (Ἐκ τοῦ καλλωπίζω).
καλοκαγαθία ἡ : χρηστότης, καλωσύνη. (Ἐκ τοῦ καλοκάγαθος = καλός καὶ ἀγαθός).
καλός -ῆ -όν : ὠραίος, ὀμορφος. (Ἐκ τοῦ καλῖός).
Καλυδῶν -ῶνος ἡ : Ἀρχαία πόλις τῆς Αἰτωλίας, πλησίον τοῦ σημερινοῦ χωρίου Εὐήνοχωρίου, κειμένου παρὰ τὸν Εὐήνον ποταμόν, καὶ τῆς ὁποίας βασιλεὺς ἦτο ὁ Οἰνεύς, ὁ ὁποῖος ἐγίνεν ὀνομαστός διὰ τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάρπου.
Καλυνδαῖς οἱ : Κάτοικοι τῆς Καλύνδας, πόλεως παραθαλασσίας κειμένης ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκίας καὶ Καρίας πλησίον τοῦ Καύνου ποταμοῦ.
κάματος ὁ : κούρασις, μόχθος. (Ἐκ τοῦ κάμνω).
Καμβύσης ὁ : Υἱὸς τοῦ Κύρου τοῦ πρεσβυτέρου καὶ δευτέρου βασιλεὺς τῆς Περσίας, ὁ ὁποῖος ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Αἰγύπτου, τὴν ὁποίαν καὶ κατέκτησεν.
κάμνοντες οἱ : οἱ ἀσθενεῖς.
κάμνω : ἀποκάμνω, εἶμαι κουραμένος, ποιῶ τι. (Βλ. ἡμέτερον ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
κάμοι : καὶ εἰς ἐμέ. (κρῶσις).
κᾶν : καὶ ἄν. (κρῶσις).

κάνδους -ουος ὁ : μανδύας. (ΛεΞ. εἰς περσικὴν).
κάνεον (κάνουν) τό : κἀνίστρον.
κάνταῦθα : καὶ ἐνταῦθα. (κρῶσις).
Κάνωθος ὁ : Ἀρχαία πόλις τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ στόμιου τοῦ Νείλου, περίφημος διὰ τὴν πολυτέλειάν της. Εἰς αὐτὴν ὑπῆρχε περίφημον Ἀσκληπιεῖον εἰς τὸν θεὸν Σάραπιν.
κάπειτα : καὶ ἔπειτα. (κρῶσις).
καππλεύω : πωλῶ ὡς κἀπηλος.
κάππλοι οἱ : μεταπωληταί, μικροπωληταί.
κάπρος ὁ : ἀγριόχοιρος.
καρβάτινα αἱ : τσαρούχια. (ἀγν. ἐτυμολογίας).
Καρία ἡ : χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, ἡ ὁποία εὐρίσκεται νοτίως τῆς Λυδίας καὶ Ἴωνιαις.
καρπαῖα (ὄρχησις) : εἶδος ἀγροτικοῦ χοροῦ τῶν Θεσσαλῶν.
καρπός ὁ : σίτος, σιτηρὰ.
καρπούμαι : λαμβάνω καρπὸν, συλλέγω τὴν συγκομιδὴν.
κάρτα : πάρα πολὺ. (Ἴωνικὸς τύπος ἐκ τοῦ κάρτος).
καρτερία ἡ : ὑπομονή, ἀνοχή, ψυχικὴ ἀντοχή. (Ἐκ τοῦ καρτερέω)
καρτερὸς -ᾶ -όν : πεισματώδης, ἰσχυρός. (Ἐκ τοῦ κάρτος).
καρτερῶ (-έω) : ἀνέχομαι, ὑπομένω. (Βλ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημ.).
Καστωλὸς ὁ : Πόλις πλησίον τῶν Σάρδεων τῆς Λυδίας. Εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Καστωλοῦ ἐγένετο ἡ συγκέντρωσις καὶ ἐπιθεώρησις τῶν στρατευμάτων τῆς σατραπείας τοῦ Κύρου.
κατὰ ταῖτ : ἀπέναντι.
κατὰ τὸ εἰωθός : κατὰ τὴν συνήθειαν.
κατὰ μέρη : εἰς χωριστὰ μέρη.
κατὰ τὸν νόμον : συμφώνως

πρὸς τὸν νόμον.
 κατὰ κράτος : με ὄλην τὴν δύναμίν των.
 κατὰ ῥῆσιν ποιῶ : ἐνεργῶ σύμφωνα με ἐντολήν, συμμορφώνομαι.
 (τὰ) κατὰ τὴν χώραν γιγνόμενα) : τὰ γεωργικὰ προϊόντα.
 καταβαίνω : κατέρχομαι. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 καταβάλλω : καταρρίπτω, φονεύω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 καταβιβρώσκω : κατατρώγω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημ.)
 κατάγειος -ον : ὑπόγειος.
 καταγείν : ὅτι θὰ ἀφιερῶσουν. (Ἰατρικ. Ἰωνικὸν ἀντὶ καθαγείν, μέλλοντος τοῦ καθαγίζω = ἀφιερῶνω).
 καταγιγνώσκω τινὰ ἄνοιαν : θεωρῶ κάποιον ἀνόητον.
 κατάγνυμι : σπάζω, θραύω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 κατάγω : ἐναπαφέρω εἰς τὴν πατρίδα. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 καταγωγή ἢ : κατάλυμα, σταθμός. (Βλ. παρὰ Ξενοφῶντι).
 κατάδυσις -εως ἢ : βύθισις, βουτιά. (Ἐκ τοῦ καταδύω).
 καταδύομαι : βυθίζομαι εἰς τὸ νερὸ, βουτάω μέσα. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 καταζεύγνυμι : ζευγνύω ὁμοῦ. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 καταθείς : θέσας κάτω, καταθέσας. (Μτχ. ἄορ. θ' τοῦ κατατίθημι).
 καταθέω : τρέχω πρὸς τὰ κάτω.
 καταθέω τὴν χώραν : κάμνω ἐπιδρομὰς εἰς τὴν χώραν.
 κατάκλειστος -ον : ἐντελῶς κλειστός, τελείως κλειστά.
 κατακλίνομαι : ξαπλώνομαι.

(Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημ.).
 κατακλύζω : γεμίζω με νερά, πλημμυρίζω.
 καταλαμβάνω : κυριεύω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 καταλέγω : καταριθμῶ, καταόσω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 καταλογάδην : εἰς πεζὸν λόγον.
 καταλογίζομαι : σκέπτομαι, ἀναλογίζομαι.
 καταμηνύω : καταγγέλλω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 καταπλώσαντας : καταπλεύσαντας. (Ἰωνικὸς τύπος, μετ. τοῦ καταπλώω ἀντὶ καταπλέω).
 καταπρήσας : κατακούσας. (Μτχ. ἄορ. τοῦ καταπίμπρημι).
 καταπροΐζομαι : θὰ κάμω κάτι ἀτιμωρητὴ. (Ἰωνικὸς μέλλων ἀνευ Ἐνεστώτος).
 κατᾶραι : ὅτι κατέπλευσαν. (Ἰατρικ. ἄορ. τοῦ καταίρω).
 κατάρρυτος -ον : γεμᾶτος ἀπὸ νερά. (Ἐκ τοῦ καταρρέω).
 καταρρωδέω, -ῶ : πολὺ φοβοῦμαι. (Ἰωνικὸν ἀντὶ κατορρωδῶ).
 κατασημαίνομαι : σφραγίζομαι. (Βλ. ἡμέτερον ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 κατασκευάζω : κάμνω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 κατασκευαί : δημόσιαι οἰκοδομαί.
 κατασκευάσαι : νὰ κατασκευάσουν. (Ἰατρικ. ἄοριστος).
 καταστρέφομαι τινὰ : ὑποδουλῶν κάποιον.
 κατατοξεύω : φονεύω με τόξον. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημ.).
 κατατίθημι : καταθέτω, καταβάλλω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 κατατρύχω : βασανίζω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

καταφανής -ές : φανερός. (Ἐκ τοῦ καταφανῆναι).
 καταφρονητικῶς : ἀμερίμνωσ. (Ἐκ τοῦ καταφρονητικός).
 κατεγράφοντο : ἐγράφοντο εἰς τὸν κατάλογον, ἐσημειώνοντο.
 κατεθεάτο : παρετηρεῖτο καλῶσ. (Πρτ. τοῦ καταθεάομαι).
 κατέκανε ἐφόνευσε. (Ἄορ. θ' τοῦ κατακαίνω = φονεύω).
 κατελόχιζεν : διεμοίραζεν εἰς λόχους. (Πρτ. τοῦ καταλοχίζω).
 κατέχω : κρατῶ. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 κατέρχομαι : ἐπανάρχομαι. σκεπάζομαι, καλύπτομαι).
 κατῆγει : ἐπανάρχετο. (Πρτ. τοῦ κατέρχομαι ἢ κάτειμι).
 κατατρεμίζω : καθουχάζω, καταπραῖνω.
 καταθῆιτο : κατετρώγετο.
 κατίσχω τὰς νέας : διευθύνω τὰ πλοῖα.
 κάτοπτος -ον : ὁρατός, δυνάμενος νὰ παρατηρηθῆ.
 κατορθῶ, -ῶ : κατορθώνω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 κατορωρυγμένος : θαμμένος, χωμένος. (Μτχ. παθ. πρκ. τοῦ κατορύττομαι).
 κάτω (οἱ) : οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὸν κάτω κόσμον, δηλ. οἱ νεκροί.
 Κάτω Ἰταλία : εἰς τὴν Κάτω Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχον ἰδρύσει πολυαριθμούς ἀποικίας, πολλὰ τῶν ὁποίων ὑπερέβησαν εἰς πλοῦτον, δρᾶσιν καὶ ἀκμήν καὶ αὐτὰς τὰς μητροπόλεις τῶν. Ἡ περιοχὴ αὐτῆ ἐκλήθη Μεγάλῃ Ἑλλάς.
 κατῶρυξε : ἐθαψε, ἔσκαψε. (Ἄορ. τοῦ κατορύττω -σσω).
 κατώτατος -η -ον : χαμηλότατος. (Ἐκ τοῦ κάτω).
 Καυὴ ἡ : Ἦτο κωμόπολις τῆς

Μυσίας.
 Καύκασος ὁ : Ὦρος τῆς Ἀσίας τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται μεταξύ τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τῆς Κασπίας θάλασσης.
 καῦμα -ατος τό : ζέστη. (Ἐκ τοῦ καίω).
 καυνάκαι οἱ : τὰ γουναρικά. (ΛεΞ. εἰς Περσική).
 Καῦνος ὁ : Ἀρχαία πόλις κατὰ τὴν ΒΔ ἀκτὴν τῆς Καρίας, ἀπέναντι τῆς Ρόδου.
 Καῦστρου πεδίον : Πόλις καὶ πεδιάς εὐρύχωρος μεταξύ Λυδίας καὶ Ἰωνίας περὶ τὸν Κάυστρον ποταμόν.
 κάχληξ -κος ὁ : χαλίκι.
 Κεβρὴν -ῆνος ὁ : Ὀχυρὰ Τρωικὴ πόλις παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Ἰδης καὶ πλησίον τοῦ Σκαμάνδρου ποταμοῦ.
 Κεχρειαὶ αἱ : Λιμὴν τῆς Κορίνθου ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου.
 Κεδρειαὶ αἱ : Πόλις εἰς τὸ νότιον τμήμα τῆς Καρίας.
 κείμαι : εὐρίσκομαι, κοιμῶμαι. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημ.).
 Κεῖος -α -ον : εἶναι ὁ κάτοικος τῆς νήσου Κέας. Οἱ ἀρχαῖοι τὴν ὠνόμαζον ἢ Κέως. Ἦτο δὲ νῆσος τῶν Κυκλάδων, ἢ πλησιέστερον πρὸς τὴν Ἀττικὴν εὐρισκόμενην.
 κείνος -η -ο : ἐκεῖνος -η -ο. (Ἰωνικός τύπος).
 κεκλοφέναι : ὅτι (νὰ) ἔχει κλέψει.
 κεκλοφῶτα τόν : ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εἶχε κλέψει.
 Κέκροψ -οπος ὁ : Μυθολογικός ἦρωσ τῆς Ἀττικῆς, υἱὸς τῆς Γῆς. Ἔζησε περὶ τὰ 1.600 π.Χ., ἐνυμφεῦθη τὴν Ἄγραυλον, θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀκταίου, τὸν ὁποῖον διεδέχθη εἰς τὸν θρόνον. Ἐ-

κτισε καὶ ὠχύρωσε τὴν Ἀκρόπο-
λιν, ἢ ὅποια ὠνομάσθη καὶ Κε-
κροπία. Ἐδίδαξεν εἰς τοὺς κατοί-
κους τὴν καλλιέργειαν τῶν ἄ-
γρῶν, τὴν φυτεῖαν τῶν ἐλαιῶν
καὶ διήρσηε τοὺς λαοὺς τῆς Ἀτ-
τικῆς εἰς τέσσαρες φυλάς. (Κε-
κροπίδα, Αὐτόχθονας, Ἀκταίαν
καὶ Παραλίαν). Εἰς αὐτὸν ἀπο-
δίδεται καὶ ἡ σύστασις τοῦ πρῶ-
του δικαστηρίου εἰς Ἀθήνας, τοῦ
Ἀρείου Πάγου. Οὗτος θεωρεῖ-
ται θεμελιωτῆς τοῦ Ἀττικῆς πο-
λιτισμοῦ).

κεκρυφέναι : ὅτι εἶχε κρύψει.
(Ἄνρμφ. πρκ. τοῦ κρύπτω).

Κελαιναίαι : Πρωτεύουσα τῆς
Φρυγίας. Πόλις μεγάλη καὶ πλου-
σία, ἐπὶ ὄμωνύμου λόφου, ἔχου-
σα ὄχυράν ἀκρόπολιν καὶ τὰ πα-
λάτια τοῦ νεωτέρου Κύρου. Ἦκ-
μαζε μέχρι τοῦ 3ου π.Χ. αἰῶνος,
ὅταν ὁ Ἀντίοχος Α' ὁ Σωτὴρ
μετῴκισε τοὺς κατοίκους αὐτῆς
εἰς Κιβωτόν, πόλιν ἀπὸ τῆς μη-
τρὸς τοῦ Ἀπάμας κληθεῖσαν Ἀ-
πάμειαν.

κελεύω : προτρέπω, διατάσσω.
(Βλ. ἡμέτερον Λεξ. ἀνωμάτων
ρημάτων).

κέλης -ητος ὁ : μικρὸν πλοιά-
ριον. (Ἐκ τοῦ κέλλω = ἐλλιμενί-
ζομαι).

κενεῶν -ῶνος ὁ : τὸ μεταξὺ τῶν
πλευρῶν καὶ τοῦ ἰσχίου κοίλωμα,
τὸ λαγγόνι. (Ἐκ τοῦ κενός).

Κένταυροι οἱ : Ἦτο ἀρχαῖον μυ-
θικὸν ἔθνος, ἄγριον τῆς Θεσσα-
λίας, τὸ ὅποιον κατῴκει ἐπὶ τοῦ
Πηλίου ὄρους καὶ τῆς Ὀσσας.
Ἐλέγετο ὅτι εἶχον μορφήν ἵππου
καὶ ἀνθρώπου καὶ ὅτι ἐγεννήθη-
σαν ἀπὸ τὸν Ἰξίωνα καὶ τὴν Νε-
φέλην. Σημαντικὴ ὑπῆρξεν ἡ μά-
χη αὐτῶν μετὰ τῶν Λαπιθῶν κα-

τὰ τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου, εἰς
τὴν ὅποιαν ἔλαθε μέρος καὶ ὁ
Πηλεὺς.

κεραίζω : καταθυθίζω, λεηλατῶ.
(Ἐκ τοῦ κέρας).

Κεραμεικός ὁ : Μέρος τῆς πό-
λεως τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, τὸ
ὅποιον ἐξετείνεται ἀπὸ τῶν προ-
πόδων τῆς Ἀκροπόλεως μέχρι
τῆς λεγομένης Ἀκαδημίας Ν.Α.
τοῦ Κολωνοῦ, ἐχωρίζετο δὲ ὑπὸ
τῶν τειχῶν τῆς πόλεως εἰς τὸν
ἐξω Κεραμεικόν, ὅπου ἦτο τὸ ἀρ-
χαῖον νεκροταφεῖον, καὶ εἰς τὸν
ἔσω Κεραμεικόν. Ὁ ἔσω Κερα-
μεικὸς περιελάμβανε τὸν χῶρον
μεταξὺ Ἀκροπόλεως, Πνυκὸς καὶ
Ἀρείου Πάγου καὶ ἦτο κοσμημέ-
νος μὲ στοάς, ναοὺς καὶ ἀνδρι-
άντας. (Ἐκ τοῦ Κεραμεύς).

κεραμεοὺς -οῦν : πῆλινος. (Ἐκ
τοῦ κέραμος).

κεραμεύς -έως ὁ : ὁ κεραμιῦδᾶς,
κανατᾶς, ἀγγειοπλάστης. (Ἐκ
τοῦ κέραμος).

κεράμιον τὸ : μέτρον χωρητικό-
τητος στερεῶν 38 περίπου ὀκά-
δων. (52½ λίτρα).

Κεράμιον ἀγορά : Πόλις ὄνομα-
στή καὶ μεγάλη τῆς Μ. Ἀσίας εὐ-
ρισκομένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς
Φρυγίας καὶ Μυσίας.

κεράννυμι : ἀναμειγνύω. (Βλ.
ἡμέτ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).

κέρας -ατος τὸ : κέρας ζώου.
κέρας παρατάξεως.

κεράτινος -η ὄν : καμωμένος
ἀπὸ κέρας βοός. (Ἐκ τοῦ κέ-
ρας).

Κέρβερος ὁ : Μυθολογικὸς τρο-
μερὸς κύων, φύλαξ τοῦ Ἅδου.
ἔχων τρεῖς κεφαλὰς καὶ ἐμποδι-
ζων τὴν ἐξοδὸν ἐκ τοῦ Ἅδου.
Ἦτο υἱὸς τοῦ Τιφῶνος καὶ τῆς
Ἐχιδνης.

κερδαλέος -α -ον : επικερδής.
(Ἐκ τοῦ κέρδος).

κερδοσύνη : τέχνη, πανουργία,
δόλος. (Ἐκ τοῦ κέρδος).

Κερυνίτις -ιδος ἡ : ἡ ἔλαφος,
ἡ ὁποία ἐζή εἰς τὴν Κερύνειαν,
ὄρος τῆς Πελοποννήσου, μεταξὺ
Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας; σή-
μερον καλούμενον Φτέρη ἢ Κλω-
κός ἢ Ἅγιος Ἀθανάσιος, ὕψ.
1780 μ.

κῆρ : εἰς κάποιον μέρος, κάπου.
(Ἰωνικός τύπος ἀντί κῆ).

κῆδεμών -όνος ὁ : προστάτης.
(Ἐκ τοῦ κηδέω).

κῆδομαι : φροντίζω. (Βλ. ἡμέτ.
Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).

κῆλις -ιδος ἡ : λέρα, προσβολή.
Κῆναιον τό : Τὸ Β.Δ. ἀκρωτή-
ριον τῆς νήσου Εὐβοίας. (Σήμε-
ρον Λιθάδα).

κῆρ -ηρός ἡ : ὄλεθρος, θάνατος
(συνήθως κατὰ πληθυν. κῆρες =
θάνατοι).

κῆρυκες οἱ : ἀπεσταλμένοι, ἱερά
καὶ ἀπαρabiαστα πρόσωπα, κρα-
τοῦντες τὸ κηρύκειον, δηλαδὴ
ράβδον διακριτικὴν τῆς ἀποστο-
λῆς των.

κῆρυξ -υκος ὁ : ἀγγελιαφόρος.
(Ἐκ τοῦ κηρύσσω).

κηρύσσω (ττ)ω : λέγω διὰ κήρυ-
κῶν, ὀρίζω. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἀ-
νωμάλων ρημάτων).

κῆτος -εος τό θαλάσσιον τέρας,
πελώριος ἰχθύς, φάλαινα.

Κηφισός ὁ : 1) Ποταμός τῆς
Φωκίδος, ὁ ὁποῖος πηγάζει ἐκ
τῆς πόλεως Λιλαίας χύνεται εἰς
τὴν Κωπαῖδα λίμνην. 2) Ποταμός
τῆς Ἀττικῆς, ὁ ὁποῖος πηγάζει
ἐκ τῶν βορείων ὑπωρειῶν τοῦ
Παρνασοῦ καὶ ἐκβάλλει πλησίον
τοῦ Φαλήρου εἰς τὸν Σαρωνικὸν
κόλπον.

κίβισις -εως ἡ : πήρα, σακκού-
λα. (ὁμοιάζουσα πρὸς σάκκαν,
κυνηγῶν).

Κιθαιρώνιος : ὁ ἐκ τοῦ Κιθαι-
ρῶνος καταγόμενος. Ἦτο καὶ ἐ-
πίθετον τοῦ Διός, ὁ ὁποῖος ἐλα-
τρεῦτο εἰς τὸν Κιθαιρῶνα.

κιθαρίζω : παίζω κιθάραν. (Βλ.
ἡμέτ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).

κιθαρωδεῖν : ᾄδειν μὲ συνοδει-
αν κιθάρας.

Κίλικες οἱ : εἶναι οἱ κάτοικοι τῆς
Κιλικίας, γνωστοὶ ἤδη ἀπὸ τοῦ
Ὁμήρου, διότι ἐζων κυρίως ἀπο
τὴν πευρατεῖαν.

κίνδυνος ὁ : δικαστικὸς ἀγών,
δίκη. (Πρβ. Λυσία).

κίνησις -εως ἡ : κακὴ ἐντύπωσις.
(Πρβλ. Ἀρριανόν).

Κίρρα ἡ : Ἀρχαία πόλις τῆς Φω-
κίδος εἰς τὸν Κρισσιὸν κόλπον,
πλησίον τῆς Ἰτέας.

Κίσσιοι οἱ : Ἦσαν οἱ κάτοικοι
τῆς Κισσίας, χώρας Περιοικῆς, ἐπὶ
τῆς ὁποίας ἔκειντο τὰ Σοῦσα.

κιστός ὁ : ὁ κισσός.

κίων -ονος ὁ : κολώνα, στυλός,
στήλη.

κλαγγή ἡ : ὀέυς ἤχος. (Ἐκ τοῦ
κλάζω).

Κλαζομεναι οἱ : Πόλις παραθα-
λάσσιος τῆς Ἰωνίας εἰς τὴν Μ.
Ἀσίαν εὐρισκομένη ἐπὶ τοῦ κόλ-
που τῆς Σμύρνης. Κατ' ἀρχὰς
ἔκειτο ἐπὶ τῆς Εὐβοίας, ἀλλ' ἀργό-
τερον οἱ κάτοικοι φοβούμενοι τὰς
ἐπιδρομὰς κατήκτισαν ἐπὶ μιᾷ
νήσου (πρὸς Β' τῆς Ἐρυθραίας)
τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ὁ Μ. Ἀ-
λέξανδρος συνέδεσε διὰ ἐπιχω-
ματώσεων μὲ τὴν Εὐβοίαν. Εἰς αὐ-
τὴν ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος
καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Ὑπῆρξε καὶ
πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ἀναξαγό-
ρου. Σήμερον καλεῖται Βουρλά.

Κλαζομένοις -α -ον : ὁ καταγόμενος ἀπὸ τὰς Κλαζομενάς.

κλάομαι, -ῶμαι : θραύομαι, λυγίζομαι. (Βλ. ἡμέτερον ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

Κλεαρχος ὁ : Σπαρτιάτης στρατηγὸς κυβερνῶν κατ' ἐντολὴν τῆς πατρίδος τοῦ τὸ Βυζάντιον. Ἄργότερον ἐξορισθεὶς κατέφυγεν εἰς τὰς Σάρδεϊς πρὸς τὸν Κύρον τὸν νεώτερον, τοῦ ὁποῦ ἐγίνεν ὁ πιστότερος Ἕλλην στρατηγός. Ἐλαβε μέρος εἰς τὴν παρὰ τὰ Κούναξα μάχην καὶ ἔτρεψεν εἰς φυγὴν τὰ στρατεύματα τοῦ Ἀρταξέρξου. Ἀλλὰ μετὰ τὸν φόνον τοῦ Κύρου συλληφθεὶς μαζί με τοὺς ἄλλους Ἕλληνας εὐειωματικούς διὰ προδοσίαν ἐθανάτωθη.

Κλεόμβροτος ὁ : Νεώτερος υἱὸς τοῦ τέως βασιλέως τῆς Σπάρτης Πausaniou. Οὗτος ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον τὸ 388 π.Χ. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ τοῦ Ἀγρησιπόλιδος, συμβάντα ἐν Μακεδονίᾳ καθ' ὃν χρόνον ἐπολέμει πρὸς τοὺς Ὀλυθίους.

Κλείτος ὁ : Υἱὸς τοῦ Δρόπιος, στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν μάχην τοῦ Γρανικοῦ τοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν, ἀλλ' ἀργότερον ἐφανεύθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν ᾧρα μέθης.

κλειῶ : κλεινω, ἐμποδίζω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

κλέος τό : φήμη, δόξα. (Ἐκ τοῦ Κλεΐος).

Κλεοφῶν -ῶντος ὁ : Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων καὶ δι' ἰαγωγὸς εἰς Ἀθήνας παρακινῶν πάντοτε τὸν λαὸν εἰς πόλεμον. Ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν ὀλιγαρχικῶν κατὰ τὴν

πολιορκίαν τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου.

κλέπτω : λαμβάνω τι κρυφίως. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημ.).

κλέψων : διὰ τὴν κλέψην.

Κλεωναὶ αἱ : Ἀρχαία πόλις τῆς Πελοποννήσου κειμένη μεταξὺ Κορίνθου καὶ Ἄργους μεσημβρινῶς τῆς Νεμέας.

κλῆρος ὁ : ἡ κληρονομία.

κλῆσις -σεως ἡ : κατηγορία, πρόσκλησις. (Ἐκ τοῦ κλέω).

κλιτύς ὕς ἡ : πλαγιά, πλευρὰ βουνοῦ. (Ἐκ τοῦ κλίνω).

κνημῖς -ῖδος ἡ : περικνημῖς. Αὐτὴ προεφύλασσε τὰς κνήμας τοῦ πολεμιστοῦ ἀπὸ τῶν γονάτων μέχρι τῶν σφυρῶν. Ἦσαν δὲ αἱ κνημίδες χαλκαὶ ἢ δερμάτιναι. (Ἐκ τοῦ κνήμη)

κνύζημα -ατος τό : φωνή, κλαυθριόμοσ. (Ἐκ τοῦ κνυζάομαι).

κνώδαλον τό : τέρας, θηρίον, κάθε ἄγριον ζῷον.

κόγχαι αἱ : θαλάσσια ὄστρακα.

κόγχη ἡ : κογχύλιον, ἀχιβάδα.

κοίρη : πῶς; (Ἴωνικός τύπος ἀντί ποῖα).

κοῖλος -η -ον : βαθουλός, βαθύς. (Ἐκ τοῦ κοΐλος).

κοίλωμα -ατος τό : κουφάλα, τὸ κοίλωμα. (Ἐκ τοῦ κοιλῶ).

κοινολογουῖμαι τινί : συνεννοουῖμαι με κάποιον.

κοινός -η -όν : κοινός, ἀνήκων εἰς πολλούς.

κοινωνία ἡ : συμμετοχή. (Ἐκ τοῦ κοινωνῶ).

κοινωνός ὁ ἡ : μέτοχος. (Ἐκ τοῦ κοινός)

Κοκυλίται οἱ : Κάτοικοι τῆς Αἰολικῆς πόλεως τοῦ Ἑλλησπόντου Κοκυλίου.

κολάζομαι : τιμωροῦμαι.

κολάζονται : τιμωρούνται.
 κολάζω : τιμωρῶ. (Βλ. ἡμέτ. Λε-
 Εἰκὸν ἀνωμ. ρημάτων).
 κολάσαις ἄν : μορφεῖς νὰ τιμω-
 ρήσης.
 Κολλυτεὺς -έως ὁ : ὁ καταγόμε-
 νος ἐκ τοῦ δήμου Κολλυτοῦ, ὁ
 ὁποῖος ἔκειτο ἐντὸς τῶν Ἀθη-
 νῶν.
 Κολοσσαί αι : Πόλις τῆς Φρυγι-
 ας πλησίον τοῦ παραποτάμου τοῦ
 Μαιάνδρου Λύκου. Κατεστράφη
 τὸ 65 μ.Χ ἀπὸ σεισμόν.
 κολπῶδης -ες : ὁ ἔχων κόλπους
 ἢ λιμένας. (Ἐκ τοῦ κόλπος+εἰ-
 δος).
 Κολχίς -ιδος ἢ Κολχική : Ἀρ-
 χαία χώρα τῆς Μ. Ἀσίας εἰς τὰ
 Α. παράλια τοῦ Εὐξεινου Πόντου,
 περίφημος διὰ τὴν εἰς αὐτὴν ἐκ-
 στρατείαν τῶν Ἀγροναυτῶν.
 Κόλχοι οἱ : Ἦσαν οἱ κάτοικοι
 τῆς ἀρχαίας Κολχίδος.
 Κολωνός (ἵππειος) ὁ : Λόφος
 τῶν Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος ἔκειτο
 πλησίον τοῦ σημερινοῦ λόφου
 Σκουζέ εἰς τὰς Ἀθήνας.
 κολωνός ὁ : ὕψωμα, λόφος. (Ἐκ
 τοῦ κολώνη).
 κόμη ἢ : τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς.
 κομιδῆ ἢ : παραγωγή, συγκομιδὴ
 καρπῶν. (Ἐκ τοῦ κομίζω).
 κομιδῆ : μετὰ πολλῆς φροντίδος,
 ὀλοτελῶς. (Ἐπιρρ. τοῦ κομιδῆ).
 κομιζομαι : παίρνω μαζί μου.
 κομίσας : ἀποκομίσας, φροντί-
 σας.
 κομπαστής ὁ : καυχησιολόγος.
 (Ἐκ τοῦ κομπάζω).
 κονιατός -ῆ -όν : ἀσβεστωμένος.
 (Ἐκ τοῦ κονιάω).
 κονιορτός ὁ : ἡ κόνις, κορνια-
 χτός. (Ἐκ τοῦ κόνις+ὄρνυμι).
 κοπίς -ιδος : μάχαιρα γυριστή.
 κοπιδί, πέλεκυς κρέατος. (Ἐκ

τοῦ κόπτω).
 κόπτω : πλήττω, κτυπῶ. (Βλ. ἡ-
 μέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
 κόραξ -ακος ὁ : ὅτι καὶ σήμερον,
 κορώνη.
 κοράσια τὰ : μικρὰ κορίτσια. (Ὑ-
 ποκοριστικὸν τοῦ κόρη).
 Κόρη ἢ : Κόρη κατ' ἔξοχὴν ὀνο-
 μάζεται ἢ Περσεφόνη, ἡ κόρη τοῦ
 Διὸς καὶ τῆς Δήμητρος, καὶ σύ-
 ζυγος τοῦ Πλούτωνος.
 Κορρησός ἢ : Προάστειον τῆς
 Ἐφέσου παρά τοὺς πρόποδας ὀ-
 μωνύμου ὄρους ἔχον λιμένα.
 Κορύλας ὁ : Πέρονη ἄρχων, σα-
 τράπης τῆς Παφλαγονίας.
 κόρυμβος ὁ : κορυφή. (Ἐκ τοῦ
 κόρυς).
 κορύνη ἢ : σιδηροῦν ῥόπαλον,
 (Ἐκ τοῦ κόρυς).
 κόρυς -υθος ἢ : περικεφαλαία.
 (Ἐνῶ κόρις -ιος καὶ εως : ὁ κο-
 ριός, κορέος).
 κόσμος ὁ : στολισμός, διακόσμη-
 σις. (Ἐκ τοῦ κοσμέω).
 κοσμῶ : στολιζῶ, διακοσμῶ. (Βλ.
 ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
 κούδέν : καὶ οὐδέν : καὶ τίποτε.
 (κρῆσις).
 Κούρπτες οἱ (καὶ Κουρήτες) :
 Ἀρχαῖαι θεότητες, αἱ ὁποῖαι ἔλα-
 τρεῦοντο εἰς τὴν Κρήτην. Ὑπάρ-
 χει καὶ ἐτέρα ἐκδοχὴ καθ' ἣν ἦ-
 σαν κάτοικοι τῆς Πλευρώνας εἰς
 τὴν Αἰτωλοακαρνανίαν.
 κούφως : ἐλαφρῶς. (Ἐκ τοῦ κου-
 φος).
 κρανείνος -η -ον : ἀπὸ Εὐλον
 κραναίας.
 κράνη τὰ : αἱ περικεφαλαῖαι.
 Κρανώνιοι οἱ : Οἱ κάτοικοι τῆς
 Κρανῶνος, ὀνομαστῆς πόλεως
 Ν.Δ. τῆς Λαρίσης.
 Κραναός ὁ : Εἰς τῶν ἀρχαίων
 αὐτοχθόνων Ἀθηναίων, ὁ ὁποῖος

ἐβασίλευσε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κέκροπος εἰς τὴν Ἀττικὴν. Εἶχε καὶ τρεῖς θυγατέρας τὴν Κραναίχημην, Κρανάνην καὶ Ἀθίδιαν.

κράσπεδον τό : τὸ ἄκροτατον μέρος ἐνός πράγματος. Πληθ. τὰ κράσπεδα : τὰ ἄκρα παρατάξεως.

Κρατέρου φάλαγξ : Ἐκάστη μακεδονικὴ φάλαγγε ἐλάμβανε τὸ ὄνομα τοῦ διοικητοῦ τῆς. Ὁ Κρατέρος ἢ Κράτερος ἦτο στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀρχηγὸς τοῦ ἰππικοῦ εἰς τὴν μάχην τοῦ Γρανικοῦ καὶ τῆς Ἴσσοῦ, ἐνῶ εἰς τὰ Ἄρβηλα ἦτο διοικητὴς ὄλου τοῦ πεζικοῦ τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος τοῦ στρατοῦ.

κρατέω, ὦ : ἐξουσιάζω ὑπερτερῶ. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

κρατήρ -ῆρος ὁ : ἀγγεῖον. (Ἐκ τοῦ κεράννυμι).

Κράτης -ητος ὁ : Πλούσιος εὐπατρίδης Θεβαῖος, ὁ ὁποῖος περιφρονήσας τὰ πλοῦτη του ἤλθεν εἰς Ἀθήνας καὶ ἐγίνε θερμὸς ὁπαδὸς καὶ μαθητὴς τοῦ κυνικοῦ φιλοσόφου Διογένητος.

κράτιστα (τὰ) τῆς χώρας : τὰ εὐφρονώτατα (μέρη) τῆς χώρας.

κράτιστοι (οἱ) τὰ εἶδη : οἱ ἀριστοὶ ὡς πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν παράστημα.

κρατιστεύω τινός : ὑπερβάλλω τινά.

κράτιστος -ηον : ἰσχυρότατος. (Ἵπερθ. βαθμὸς τοῦ ἀγαθός).

κρατοῦντες οἱ : οἱ νικηταί.

κρατῶ τινος : εἶμαι κύριος. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

κρέας -ατος τό : κρέας, φαγητόν. (Ἐκ τοῦ κρέΐας).

κρεῖττων -ον : ἰσχυρότερος, καλλίτερος. (Συγκρ. βαθμὸς τοῦ ἄ-

γαθός).

Κρέων -οντος ὁ : Μυθολογικὸς βασιλεὺς τῶν Θεβῶν, υἱὸς τοῦ Μειοκῆως. Ἦτο ἀδερφὸς τῆς Ἰοκάστης, τῆς συζύγου τοῦ Λαῖου. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λαίου ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Οἰδίποδος ἐγίνε αὐτὸς βασιλεὺς τῶν Θεβῶν.

κρήνη ἡ : ἡ βρύση. (Ἐκ τοῦ κρήνῃ).

κρηπίς -ιδος ἡ : βάσις, θεμέλιον.

κριθῆ ἡ : κριθῶρι. (Ἐξ ἰαπετικοῦ+ghridha).

κρίνειν τοὺς σιτοπώλας : νά δικάσωμεν τοὺς σιτοπώλας.

κρίνω : κρίνω, ἐκφέρω γνώμην. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημ.).

κρίσις -σεως ἡ : ἡ γνώμη. (Ἐκ τοῦ κρίνω).

Κροίσος ὁ : Εἶναι ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Λυδίας ἀπὸ τοῦ 563—548 π.Χ., γνωστὸς διὰ τοὺς ἀμυθῆτους θησαυροὺς του. Ἐπεξέτεινε τὸ κράτος του ὑποτάξας τοὺς Ἕλληνας τῆς Ἰωνίας καὶ συμμαχήσας μὲ τοὺς νησιώτας Ἴωνας. Τὸ κράτος του κατελύθη ὑπὸ τοῦ Κύρου, βασιλέως τῶν Περσῶν. Διεκρίθη διὰ τὰς οικονομικὰς μεταρρυθμίσεις κόψας πρῶτος χρυσὰ καὶ ἀργυρᾶ νομίσματα. Τοῦτον ἐπεσκέφθη καὶ ὁ νομοθέτης τῶν Ἀθηνῶν Σόλων καὶ διέμεινε ἐπ' ἀρκετὸν εἰς τὴν αὐλήν του. Ἦτο υἱὸς τοῦ Ἀλυάτου.

Κρομμῶν -ῶνος ὁ : πόλις τῆς Μεγαριδος εὐρισκομένη πλησίον τοῦ Ἴσθμου τῆς Κορίνθου. (Σήμερον Καστρότειχον).

κρόταλον τό : ὄργανον, τὸ ὁποῖον παράγει θόρυβον, κρότον (καστανέτα). (Ἐκ τοῦ κροτέω).

κρούω : κτυπῶ, πλήττω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

κρύπτω : καλύπτω, σκεπάζω, κρύπτω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

κρύφα : κρυφίως, κρυφά. (Ἐκ τοῦ κρύπτω).

κρυψίνους -ου : ὁ ἀποκρύπτων τὰς ἰδέας του. (Ἐκ τοῦ κρύπτω + νόος).

κτάομαι, -ῶμαι : ἀποκτῶ, πορίζομαι. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

κτείνω : φονεύω, θανατώνω (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

κτῆμα -ατος τό : πρᾶγμα, περιουσία. (Ἐκ τοῦ κτάομαι).

κτῆσις -εως ἡ : περιουσία, ἀποκτησις. (Ἐκ τοῦ κτάομαι).

κτίτωρ -ορος ὁ : ὁ ἰδρυτής, ὁ ἰδρύσας ναόν. (Ἐνῶ κτήτωρ -ορος : ὁ κάτοχος, ὁ κύριός τις).

κυβαρσίη ἡ : περσικόν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς (τιάρα, σαρίκι).

Κυθήνη ἢ Κυβέλη ι : Μεγάλη καὶ ἀρχαιοτάτη θεά, ἡ ὅποια ἐλατρεύετο εἰς ὄλην σχεδόν τὴν Μ. Ἀσίαν καὶ κυρίως εἰς τὴν Λυδίαν καὶ Φρυγίαν.

Κύδνος ὁ : Ποταμὸς τῆς Κιλικίας μήκους 600 περίπου χιλμ. Οὗτος πηγάζει ἀπὸ τὸ ὄρος Ταῦρον καὶ χύνεται εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Κιλικίας διὰ μέσου τῆς πόλεως Ταροῦ. Εἰς αὐτὸν κολυμβήσας ὁ Μ. Ἀλέξανδρος ἠσθένησε βαρέως.

κυζικηνός ὁ : νόμισμα ἴσης ἀξίας μὲ τὸν δαρεικόν.

Κύζικος ἡ : Πόλις ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ τῆς χερσονήσου τῆς Προποντίδος, ἐμπορικωτάτη, λαβοῦσα τὸ ὄνομα ἀπὸ κάποιον ἀρχαῖον βασιλέα Κύζικον.

κύκλος ὁ : τεῖχος, περιβολός.

κύκλω : κυκλικῶς, ὀλόγυρα. (Ἐκ τοῦ κύκλος).

κύλιξ -ικός ἡ : ποτήριον.

Κυλλήνη ἡ : Τὸ ὑψηλότερον ὄρος τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὴν Πελοπόννησον εὐρισκόμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαιίας. Ὀνομαστὸν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα διὰ τὴν εἰς αὐτὸ γέννησιν τοῦ Ἑρμοῦ, ὁ ὁποῖος καὶ Κυλλήνιος ἐκαλεῖτο καὶ ναός αὐτοῦ ὑπῆρχεν εἰς τὴν κορυφήν.

Κύμη ἡ : Ἡ μεγαλύτερα καὶ σημαντικώτερα τῶν Αἰολικῶν πόλεων εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν, κατοικηθεῖσα ὑπὸ τῶν Αἰολέων, ὅσοι μετέβησαν ἐκεῖ ἐκ τῆς Λοκρίδος.

κυνῆ ἡ : δέρμα κυνός, περικεφαλαία. (Ἐκ τοῦ κύνεος, θηλυκόν).

Κυνίσκος ὁ : Σπαρτιάτης ἀρμοστής εἰς τὴν Θρακικὴν Χερσόνησον.

Κυνόσαργες -ους τό : Τοποθεσία κειμένη τότε ἔξω τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τὴν ὄδον εἰς Φάληρον (σήμερον Γαργαρέταν). Εἰς αὐτὴν ὑπῆρχε γυμνάσιον, ὅπου ἐγυμνάζοντο οἱ παῖδες τῶν Ἀθηναίων, ὅσοι δὲν ἐγεννήθησαν ἐκ γνησίων γονέων. Ὀνομαστὸν τὸ Κυνόσαργες κατέστη, ἄφ' ὅτου ὁ Ἀντισθένης ἰδρυσεν ἐκεῖ τὴν Κυνικὴν φιλοσοφικὴν του σχολήν. (Ἐκ τοῦ κύων+ἀργός=ταχύς).

Κυνός κεφαλαί αι : Τοποθεσία τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Θηβῶν· πατρίς τοῦ ποιητοῦ Πινδάρου.

Κυνόσουρα ἡ : Ἀκρωτήριο τῆς Ἀττικῆς εἰς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τῆς Σαλαμίνος.

Κύρειον στράτευμα τό : Πρόκειται περὶ τῶν μυρίων, ἑλληνικῶν στρατεύμα, τὸ ὁποῖον, ὡς γνωστὸν, ὑπῆρξε ὑπὸ τὸν

Κῦρον.
 κυρέω, -ῶ : συναντῶ.
 κύριος -α (ος) -ον : κυρίαρχος.
 (Ἐκ τοῦ κύρος).
 Κῦρος ὁ : Εἶναι ὁ Κῦρος ὁ Νεώ-
 τερος, υἱὸς τοῦ Δαρείου καὶ τῆς
 Παρυσάτιδος καὶ ἀδελφὸς τοῦ
 Ἄρταξέρξου. Οὗτος ἐφονεύθη
 εἰς τὴν μάχην παρὰ τὰ Κούνα-
 Ἔα (401 π.Χ.).
 κύτος -ους τό : κοίλωμα, ἡ κοι-
 λότης, τὸ καύκαλον. (Ἐκ τοῦ
 κύω).
 Κυτῶνιον τό : Εἶναι αἱ σημερι-
 ναὶ Κυθωνίαι εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν
 (Τουρκικὰ Αἰθαλί).
 κύων -υνός ὁ : σκύλος.
 κῶλα τὰ : τὰ ἄκρα.
 κωμάρχης ὁ : ἄρχων τῆς κώμης.
 (Ἐκ τοῦ κώμη+ἄρχω).
 κώμη ἡ : κωμόπολις. (Εἰς τὴν
 Κύρου Ἀνάβασιν εἶναι τὰ Κού-
 ναἜα).
 κώμη ἡ : χωρίον ἀτειχιστόν ἢ
 μικρὰ πόλις.
 κωμήτης ὁ : κάτοικος τῆς κώ-
 μης, χωρικός. (Ἐκ τοῦ κώμη).
 κωμῶδέω, -ῶ : περιπαίζω, διακω-
 μῶδῶ. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρη-
 μάτων).
 κώνειον τό : δηλητήριο.
 κώνωψ -ωπος ὁ : τὸ κουνούπι.
 κώπη ἡ : κουπί, εἶδος λαβῆς.
 (Ἐκ τοῦ κόπτω=λαμβάνω).
 κῶς : πῶς. (Ἰωνικὸς τύπος ἐγ-
 κλινόμενος ἀντί πως).

Λ

Λαβδακίδαι οἱ : Βασιλικὸν γέ-
 νος τῶν Θηβῶν ὀνομασθέν οὕτως
 ἐκ τοῦ Λαβδάκου, ὁ ὁποῖος ἦτο

πατὴρ τοῦ Λαίου. Γενικῶς οἱ ἀπό-
 γονοὶ τοῦ Λαβδάκου.
 λάβρος -ον : ὀρμητικὸς, βίαιος.
 Λαθύρινθος ὁ : Οὗτος ἦτο μέ-
 γα καὶ πολὺπλοκὸν οἰκοδόμημα
 εἰς τὴν Κνωσὸν τῆς Κρήτης παρὰ
 τὸ σημερινὸν Ἡράκλειον, τὸ ὁ-
 ποῖον κατεσκεύασεν ὁ Δαίδαλος
 ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Μίνως.
 λαγχάνω : λαμβάνω διὰ κλήρου.
 (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 λαγῶς ὁ : ὁ λαγός.
 Λάδων -ωνος ὁ (Ρουφιάς) : Πα-
 ραπόταμος τοῦ Ἄλφειου, ὁ ὁποῖ-
 ος πηγάζει ἀπὸ τὴν Λυκούριαν.
 (Φενεόν) τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπὸ
 τὰς ὑδατοπτώσεις τούτου κινεῖ-
 ται σήμερον τὸ ὑδροηλεκτρικὸν
 ἐργοστάσιον τοῦ Λάδωνος.
 λάθρα (καὶ λάθρα) : κρυφίως.
 (Ἐκ τοῦ λαθεῖν τοῦ λανθάνω).
 Λακεδαίμων -ονος ἡ : ἡ πρωτεύ-
 ουσσα τῆς Λακωνικῆς, ἡ Σπάρτη.
 Λάκων -ωνος ὁ : ὁ κάτοικος τῆς
 Λακεδαίμονος.
 λαμβάνω : παίρνω. (Βλ. ἡμέτ.
 ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 λαμπάς -άδος ἡ : ὄσφι, λύχνος,
 φῶς. (Ἐκ τοῦ λάμπω).
 Λαμπροκλῆς -έους ὁ : ὁ μεγα-
 λύτερος υἱὸς τοῦ φιλοσόφου Σω-
 κράτους.
 λαμπρός -ά -όν : ὠραῖος, θαυ-
 μάσιος. (Ἐκ τοῦ λάμπω).
 Λάμφακος ἡ : Πόλις εἰς τὰ παρά-
 λια τοῦ Εὐξεινίου Πόντου καὶ ἰ-
 ποικία τῶν Μιλησίων.
 λανθάνω : λησμονῶ. (Βλ. ἡμέτ.
 ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 Λαιομέδων -οντος ὁ : Υἱὸς τοῦ
 Ἰλου καὶ τῆς Εὐρυδίκης, βασι-
 λεὺς τῆς Τρωάδος. Κατὰ παρά-
 κλησιν αὐτοῦ ὁ Ἡρακλῆς ἐφό-
 νευσε θαλάσσιον τέρας, τὸ ὁποῖ-
 ον ἐβλαπτε τὴν Τροίαν. Ἐπειδὴ

ὅμως δὲν τὸν ἀντήμειψε κατὰ τὴν συμφωνίαν, αὐτός ἦλθε κατ' αὐτοῦ μετὰ τοῦ Τελαμώνος, ἐκურίευσε τὴν Τροίαν καὶ λαθὼν τὴν κόρην τοῦ Ἡϊοῖον ἐνύμφευσε μὲ τὸν φίλον τοῦ Τελαμῶνα.

λαός ὁ : λαός, ἄνθρωποι, στρατιῶται.

Λάρισα ἡ : Πόλις τῆς Αἰολίδος, ἢ ὅποια ἐκαλεῖτο καὶ Αἴγυπτια, διότι λέγουν ὅτι ὁ Κῦρος ὁ πρεσβύτερος, ὁ ἰδρυτὴς τῆς Περσικῆς μοναρχίας, τὴν εἶχε δώσει πρὸς κατοικίαν εἰς τοὺς Αἴγυπτίους, τῶν ὁποίων τὴν ἀνδρείαν εἶχε θαυμάσει εἰς μίαν μάχην μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ στρατοῦ του.

λάρναξ -ακος ἡ : κιβώτιον, πρὸς ἐναποθήκευσιν οἰκιακῶν ἀντικειμένων τεφροδόχος, σαρκοφάγος, θήκη λειψάνων.

λάσιος -α -ον : πυκνός, δασύς. (Ἐκ τοῦ Ἰλάσιος, ἰαπ.)

λάφυρα τά : ὅ,τι καὶ σήμερον. (Ἐκ ρίζης λαβ,- λαφ, τοῦ λαμβάνω).

λαφυροπῶλαι οἱ : Οὗτοι ἦσαν δημόσιοι ὑπάλληλοι, οἱ ὁποῖοι παρελάμβανον τὰ λάφυρα καὶ τὰ ἐπώλουν διὰ λογαριασμόν τοῦ δημοσίου. Οἱ Σπαρτιῶται κάθε λάφυρον τὸ ἐθεώρουν δημόσιον καὶ τὸ παρέδιδον εἰς τοὺς λαφυροπῶλας πρὸς πώλησιν. (Ἐκ τοῦ λάφυρα+πώλω).

λάχος -ους τό : μερίδιον, κληῖρος. (Ἐκ τοῦ λαχεῖν τοῦ λαγχάνω).

λέαινα ἡ : τὸ θηλυκὸν λιοντάρι. (Θηλ. τοῦ λέων).

λέβης -ητος ὁ : τὸ καζάνι. (Ἐκ τοῦ λείβω).

λέγω : θεωρῶ, ὀνομάζω, ὁμιλῶ (βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

λεήνας : μετριάσας. (Μτχ. ἄορ.

τοῦ λεαίνω = μετριάζω).

λειμών -ῶνος ὁ : λιβάδι. (Ἐκ τοῦ λείβω).

λείος -α ον : ἐπίπεδος, μαλακός. (Ἐκ τοῦ λείψος).

λείπω δὴ : ἐγκαταλείπω πλέον.

λείπω : ἐγκαταλείπω, ἀφίνω. (βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

Λειτουργία αἱ : Ἦσαν πρόσθετοι χρηματικοὶ ὑποχρεώσεις, αἱ ὁποῖαι, ἐπεβάλλοντο ὑπὸ τῶν ἀρχόντων εἰς τοὺς πλουσιωτέρους ἐκ τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν. Αὐταὶ ἦσαν ἡ τριηραρχία, ἡ χορηγία, ἡ ἀρχιθεωρία, ἡ ἐστίασις καὶ ἡ γυμνασιαρχία. Ἡ δαπανηρότερα ἔξ ὧλων ἦτο ἡ τριηραρχία.

λέξις -εως ἡ : τὸ λεκτικόν, ὕφος, ὁμιλία. (Ἐκ τοῦ λέγω).

λεοντῆ ἡ : δέρμα λέοντος. (Θηλυκὸν τοῦ λεόντεος).

Λέρνη ἡ : Λίμνη εἰς τὴν Ἀργολίδα, οἱ σημερινοὶ Μύλοι, ὅπου ὁ Ἡρακλῆς κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐφόνευσε τὴν Λερναίαν Ὕδραν.

Λεύκασπις -ιδος ὁ, ἡ : ὁ φέρων λευκὴν ἀσπίδα. (Ἐκ τοῦ λευκός +ἀσπίς).

λευκοθώραξ -κος ὁ, ἡ : ὁ ἔχων λευκὸν θώρακα. (Ἐκ τοῦ λευκός +θώραξ).

Λευκοφρυς -υος ἡ : Πόλις τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ μετ' ὀνομαστοτάτου ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ λίμνης, τῆς ὁποίας τὸ θερμόν, ἀλλὰ πόσιμον ὕδωρ εὕρισκετο εἰς συνεχῆ κινήσιν.

Λευκτρα τά : Κωμόπολις τῆς Βοιωτίας εὕρισκομένη ἐπὶ δασώδους πεδιάδος μεταξὺ Πλαταιῶν καὶ Θεσπιῶν. Ἐδῶ συνήφθη ἡ ὀνομαστή μάχη τῶν Λευκτρῶν τὸ 371 π.Χ., καθ' ἣν ὁ Ἐπαμεινών-

δας ἐνίκησε τοὺς Σπαρτιάτας.
 Λέχαιον τό : Λιμὴν τοῦ Κορινθιακοῦ, . . . Τότε συνεδέετο μετὴν Κόρινθον διὰ μακρῶν τειχῶν.
 λέων -οντος ὁ : λιοντάρι. (ἘΞ ἰαπετ. ρίζης s|c|ι = σχίζω).
 Λεωνίδας ὁ : Υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κλεομβρότου καὶ Κλεομένου. Ὁ περὶφημος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ὁ ὁποῖος παρέμεινε εἰς τὸ στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν ἐπὶ κεφαλῆς 300 Σπαρτιατῶν καὶ 700 Θεσπιέων, διὰ τὴν ἀνακόψην τὸν Ξέρξην, καὶ ὁ ὁποῖος ἔπεσε εἰς τὴν μάχην τῶν Θερμοπυλῶν (480 π.Χ.) ἀγωνιζόμενος ἥρωικῶς μετὰ τοὺς συμπολεμιστάς του.
 λεῶς ὁ : λαός. (ἀττικὸς τύπος).
 λεωφόρος -ον : ὁ πλατὺς, ὁ συνηθισμένος δρόμος (τοῦ φυσικοῦ θανάτου). (Ἐκ τοῦ λεῶς + φέρω).
 λήγω : παύω, τελειώνω. (Βλ. ἡμέτερον ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 Λήθη ἡ : Οἱ ἄρχαιοι ἐπίστευον ὅτι εἰς τὸν Ἄδην ὑπῆρχεν ὁ ποταμὸς Λήθη, οἱ νεκροὶ δὲ πίνοντες ἀπὸ τοῦ νεροῦ του ἐλησθόνουν ὅλα ὅσα ἐγνώριζον εἰς τὴν ζωὴν (πρόσωπα καὶ πράγματα).
 λήθη ἡ : ἀπώλεια μνήμης, λησμονία. (Ἐκ τοῦ λήθωμαι).
 λήζομαι : λεηλατῶ, λαφυραγωγῶ. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 Λήμνος ἡ : Νῆσος τοῦ Αἰγαίου εὐρισκομένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μακεδονίας μετὰ πρωτεύουσαν τὴν Μυρίναν. Εἰς αὐτὴν ἐλατρεύετο ὁ Ἥφαιστος.
 Λητώ ἡ : Θεά, θυγάτηρ τῶν Τιτάνων Κοίου καὶ Φοίβης, μήτηρ ἐκ τοῦ Διὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς

Ἄρτεμιδος, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν εἰς τὴν νῆσον Δῆλον.
 λίαν : πάρα πολὺ.
 Λιβύη ἡ : χώρα τῆς Β. Ἀφρικής, σημερινὸν κράτος ἀνεξάρτητον, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει τὴν Κυρηναϊκὴν καὶ τὴν Τριπολιτίδα.
 λιθολόγος ὁ : λιθοτόμος, κτίστης. (Ἐκ τοῦ λίθος + λέγω : συλλέγω).
 λίθος ὁ : ἡ πέτρα, τὸ μάρμαρον.
 λίκνον τό : ἡ κούνια, (κάνιστον). (Κατ' ἄνομοίωσιν ἐκ τοῦ νίκνον).
 λιμὴν -ένος ὁ : λιμάνι. (Ἐκ ρίζης λιθ-, τοῦ λείβω).
 λιμὴν τῶν Ἀχαιῶν : Ἦτο μικρὸς κόλπος εἰς τὴν παραλίαν τῆς Τρωάδος πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Σιγείου. Εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο λέγεται, ὅτι ἀπεβιβάσθησαν οἱ Ἕλληνες, δηλαδὴ οἱ Ἀχαιοί, κατὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον.
 λιμνάζω : σχηματίζω λιμνην.
 λιμὸς ὁ : ἡ πείνα. (Ἐκ ρίζης λιφ- τοῦ λίπτομαι : ἐπιθυμῶ πολὺ).
 λιμώπτουσα : πεινώσα πολὺ. (Μτχ. τοῦ λιμώπτω : πεινῶ πολὺ)
 λίνεος -α ον : (καὶ λινοῦς -οῦν) : λινός, ἀπὸ λινάρι.
 λιπαρὴς -ές : ἐπίμονος, συνεχῆς, ἀκούραστος. (Ἐκ τοῦ λιπαρός).
 λιπαρός -ά -όν : παχύς, λαμπρὸς περιχαρῆς. (Ἐκ τοῦ λίπας ἢ λίπος).
 λιτὸς -ῆ -όν : ἀπλοῦς, πτωχός. (Ἐκ τοῦ λείος).
 λοβός ὁ : ἔτσι λέγεται, τὸ κάτω μέρος τοῦ ὠτός, γενικῶς τὸ ἥπαρ ἢ ὁ πνεῦμων. (π.χ. λοβὸς ἥπατος : τὰ ἄκρα τοῦ σπικτωῦ).
 λογίζομαι : λογαριάζω, θεωρῶ. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞικὸν ἄνωμ. ρημάτων).

λόγιμος -ον : αξιόλογος. (Έκ τοῦ λόγος).
 λόγιον τό : ρητόν, χρησμός. (οὐδέτερον τοῦ λόγιος).
 λογιστικὸς -ῆ -όν : ικανὸς νὰ ὑπολογίζῃ, ἐμπειρος. (Έκ τοῦ λογιστής).
 λόγος : γνώμη, παροιμία. (Έκ τοῦ λέγω).
 λόγος (ὁ) ὀρθῶς ἔχει : εἶναι ὀρθὸν τὸ γνωμικόν.
 λόγος πολλὸς κατεῖχε : ὑπῆρχε παράδοσις πολὺ διαδεδομένη.
 λόγων εὐρετής : λογογράφος.
 λοιδοροῦμαι : ὑβρίζομαι.
 λοιδορῶ : ὑβρίζω. (Βλ. ἡμέτ. Λε-Εικὸν ἀνωμ. ρημάτων).
 λοιμὸς ὁ : ἡ ἀσθένεια, «πανούκλα».
 λοιπὰ τὰ : τὰ ὑπόλοιπα.
 λοιπὸν τό : εἰς τὸ ἐξῆς.
 λοιπὸς -ῆ -όν : ὑπόλοιπος. (Έκ τοῦ λέλοιπα τοῦ λειπῶ).
 Λοκροὶ Ὀποῦντιοι : εἶναι οἱ κάτοικοι τῆς Ἀνατολικῆς Λοκρίδος ὀνομασθέντες ἔτσι ἐκ τῆς ἐκεῖ πρωτεύουσας τῶν Ὀποῦντιος.
 λοξός -ῆ -όν : πλάγιος.
 Λουσιεὺς ὁ : ὁ καταγόμενος ἐκ τῶν Λουσῶν, πόλεως τῆς βορείου Ἀρκαδίας, παρὰ τὰ σημερινὰ Σουδενά.
 λοχαγός ὁ : συνήθως ὁ λοχαγὸς διψκίει σῶμα 100 ἀνδρῶν.
 λοχαγῶ : εἶμαι λοχαγός.
 λόχημος ἢ : δάσος πυκνὸν ἀπὸ θάμνου (φωλέα θηριῶν). Έκ τοῦ λόχος.
 Λυδία ἢ : Πολυάνθρωπος καὶ εὐφορος χώρα τῆς Μ. Ἀσίας. Παλαιότερον ἦτο ἀνεξάρτητον βασιλείον εἰς τοὺς Πέρσας. Ὀνομαστὸς βασιλεὺς ὑπῆρξεν ὁ Κροῖσος. Πρωτεύουσα τῆς Λυδίας ἦ-

σαν αἱ Σάρδεις.

Λύκαια τὰ : Ἦτο ἑορτὴ τοῦ Λυκαίου Διὸς καὶ ναὸς καλούμενος Λύκαιον ἐπὶ τοῦ Λυκαίου ὄρους τῆς Ἀρκαδίας, ἐξ οὗ καὶ θύω τὰ Λύκαια (=θυσιάζω εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Λυκαίου Διός).

Λυκάονες οἱ : κάτοικοι τῆς Λυκαονίας, μεσογαίου χώρας τῆς Μ. Ἀσίας Β.Δ. τῆς Κιλικίας.

Λύκιοι οἱ : Κάτοικοι τῆς Λυκίας, χώρας εὐρισκομένης πρὸς Ν.Δ. τῆς Μ. Ἀσίας. Σήμερον κατέχει αὐτὴ μέρος τῶν νομῶν Αἰδινίου καὶ Ἰκονίου.

Λύκος ὁ : Παραπόταμος τοῦ Τίγρητος, τὸν ὁποῖον ὁ Ξενοφῶν ὀνομάζει Ζαπάταν.

Λυκοῦργος ὁ : Ὁ ὀνομαστὸς νομοθέτης τῆς Σπάρτης, ὁ ὁποῖος ἐζησε περὶ τὰ 800 π.Χ. Ἀφοῦ ἐταξίδευσεν εἰς τὴν Κρήτην καὶ ἄλλας χώρας, ἀνέλαβε τὴν μεταρρυθμίον τοῦ πολιτεύματος τῆς Σπάρτης. Ἡ νομοθεσία του εἰσήγαγε αὐστηρὰν ἀγωγήν, καθιέρωσε κοινὰ λιτὰ συσίτια καὶ ἀντικατέστησε τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ νομίσματα μὲ σιδηρᾶ. Ἦτο υἱὸς τοῦ βασιλέως Εὐνόμου.

Λύκος ὁ : ὄτι, καὶ σήμερον.

λυπηρὸς -ᾶ -όν : ἐνοχλητικὸς. (Έκ τοῦ λυπέω).

λυπηρὸς -ᾶ -όν : ἐλεεινός, δθλιος. (Έκ τοῦ λυπέω, λυπηρός).

Λύσανδρος ὁ : Περιφημὸς στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, ὁ ὁποῖος ἀπεπεράτωσε τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον διὰ τῆς ναυμαχίας εἰς τοὺς Αἰγούς ποταμοὺς καὶ ἐλθὼν ἔπειτα εἰς τὰς Ἀθήνας ἐκρήμνισε τὰ μακρὰ τεῖχη καὶ ἐγκατέστησε εἰς τὴν ἐξουσίαν τοὺς Τριάκοντα τυράννου. Ναύαρχος ἐξελέγη τὸ 407 π.Χ. καὶ

κατήγετο ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν ἐν Σπάρτῃ.

Λύσιππος ὁ : Οὗτος κατήγετο ἀπὸ τὴν Σικυῶνα. (Κιᾶτον σήμερον) τῆς Κορινθίας καὶ ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς περιφημότερους γλύπτας τοῦ 4ου π.Χ. αἰῶνος. Οὗτος ἦτο ἰδιαίτερος συμπαθὴς εἰς τὸν Μ. Ἀλέξανδρον, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχεν ἐπιτρέψει νὰ κατασκευάζῃ μόνον αὐτὸς τοὺς ἀνδριάντας του.

λυσιτελῶ : ὠφελῶ. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

λύω τὸν πόλεμον : καταπαύω τὸν πόλεμον.

λυθῶμα : κατοικοῖω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

λῶστε : φιλτατε. (Ἵπερθ. βαθμός τοῦ ἀγαθοῦ).

Μ

μά : μόριον χρησιμοποιούμενον ἐπὶ ὀρκων εἰς ἀρνητικὴν χρῆσιν. (Ἐνῶ εἰς καταφατικὴν χρῆσιν ποιεῖται τὸ νῆ).

μάγαδις -ιδος ἡ : μουσικὸν ὄργανον μὲ εἴκοσι χορδὰς, εἶδος ὄρπας. (Λέξις ἀσιατικὴ πιθανῶς ἐκ τοῦ μαγὰς).

Μάγοι οἱ : Ἦσαν ἱερεῖς τῶν Περσῶν καὶ Μήδων, περίφημοι διὰ τὴν σοφίαν των καὶ εἰδικῶς διὰ τὴν ἀστρολογικὴν των ἰκανότητα.

Μαιανδρος ὁ : Ποταμός, ὁ ὁποῖος πηγάζει ἀπὸ τὰς Κελαινὰς τῆς Φρυγίας καὶ χύνεται εἰς τὸ Ἰκάριον Πέλαγος. Ἡ πορεία του ἦτο ἐλικοειδής, ἐξ οὗ καὶ ἡ λέξις μαιανδρικός-ἡ-ὄν.

μάκαρ -αρος ὁ-ἡ-τό : καλότυχος, εὐτυχής.

μάκαρες οἱ : οἱ εὐτυχεῖς θεοί.
μακάριος -α-ον : εὐτυχισμένος.
μακαριστός -ἡ-ὄν : ὁ νομιζόμενος εὐδαίμων, ζηλευτός. (Ἐκ τοῦ μακαρίζω).

Μακεδόνες οἱ : Οἱ κάτοικοι τῆς Μακεδονίας.

μακρῆσι : μακραῖς. (Ἵωνικός τύπος).

μακρός -ᾶ -ὄν : μακρινός, ὑψηλός.

μάλα : πολὺ, πάρα πολὺ. (συγκρ. μάλλον, ὑπερθ. μάλιστα).

μαλακός -ἡ -ὄν : ἀσκληραγωγῆτος, ἀφρῶτος.

μάλιστα : πρὸ πάντων, ἰδίως, κυρίως.

μᾶλλον : περισσότερον.

μᾶλλον εἰκότα : περισσότερον λογικά, δίκαια.

μάνδρα ἡ : τὸ μανδρί. (Ἐξ ἰαπετικού mandl : κατακλείω).

μανέντες : τρελλαθέντες. (Μτχ. ἄορ. β' παθ. τοῦ μαινομαι : εἶμαι τρελλός).

μανθάνω : μαθαίνω, διδάσκομαι. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

μανία ἡ : τρέλλα. (Ἐκ τοῦ μαινομαι).

Μανία ἡ : Ἦτο ὑποδιοικήτρια τῆς Αἰολίδος, σύζυγος τοῦ Ζήνιος τοῦ Δαρδανέως, ἡ ὁποία εἶχεν ἀποκτήσει μεγάλην δύναμιν μὲ τὴν εὐφυΐαν της καὶ τὴν ὁποῖαν ἐφόνευσεν ὁ γαμβρός της Μειδίας μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἀνατεθῆ εἰς αὐτὸν ἡ ἀρχὴ ὑπὸ τοῦ Φαρναβάζου.

(τὰ) Μανίας : οἱ θησαυροὶ τῆς Μανίας.

μάντις -εως ὁ : Προφήτης, μάντις. (Ἐκ τοῦ μαινομαι).

Μαραθῶν -ῶνος ὁ : Ἦ γνωστὴ

πεδιάς εις τὰ Ἀνατολικά παράλια τῆς Ἀττικῆς περιφήμος διὰ τὴν εἰς αὐτὴν νίκην τῶν Ἀθηναίων κατὰ τῶν Περσῶν τὸ 490 π.Χ.

Μάρδοι οἱ: Ἀρχαῖος νομαδικὸς λαὸς κατοικῶν εἰς τὰ παράλια τῆς Κασπίας θαλάσσης ἦσαν δὲ φοβεροὶ τοξόται.

Μαρδόνιος ὁ: Πέρσης στρατηγός, γαμβρός τοῦ Δαρείου. Ἦτο ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς πρώτης ἐκστρατείας τῶν Περσῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος τὸ 492 π.Χ. Ἔλαβε μέρος καὶ εἰς τὴν τρίτην ἐκστρατείαν τὸ 480 π.Χ., τὸ 479 π.Χ. εἰς τὴν μάχην τῶν Πλαταιῶν ἐφονεύθη.

Μαρία λίμνη ἢ Μαρειῶτις: Λίμνη τῆς Κάτω Αἰγύπτου πλησίον τῆς Ἀλεξανδρείας.

μάρσιπος ὁ: μικρὸς σάκκος. (Λέξις Ἀσιατικῆ).

Μαρσῦας ὁ: Ποταμὸς τῆς Φρυγίας καὶ παραπόταμος τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ.

Μαρῶνεια ἡ: Ἀρχαία πόλις πλησίον τῶν Ἀβδήρων.

Μαρωνεῖτης ὁ: ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς πόλεως Μαρωνείας, τῆς Θράκης.

μαστεύσας: Ζητήσας. (Μτχ. ἀορίστου τοῦ μαστεύω: ζητῶ).

μαστός ὁ: λόφος, «βυζί» (Ἐκ τοῦ med -τος).

μάταιος -α -ον: χαμένος, ἀνωφελής. (Ἐκ τοῦ μάτην).

μάτην: ματαίως, τοῦ κάκου, ἄδικα. (Ἐκ τοῦ μάτην).

Ματιανοὶ οἱ: Λαὸς εἰς τὴν ΒΔ Μηδίαν.

μάχη ἡ: σύγκρουσις, συμπλοκή.

μάχομαι: ἀγωνίζομαι ἐν τῇ μάχῃ. (Βλ. ἡμέτερον Λεξικὸν ἀνωμάτων ρημάτων).

Μαύσωλος ὁ: Πλουσιώτατος βασιλεὺς τῆς Καρίας τῆς Μ. Ἀσίας (κατὰ τὸ α' ἡμισυ τοῦ 4ου π.Χ. αἰῶνος) φόρου ὑποτελὴς εἰς τοὺς Πέρσας. Μετὰ τὸν θάνατόν του ἡ σύζυγός του Ἀρτεμισία ἀνήγειρε πρὸς τιμὴν του μεγαλοπρεπέστατον τάφον (τὸ μασωλεῖον), ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο ὡς ἐν ἐκ τῶν ἐπτὰ θαυμάτων τοῦ Κόσμου. **μέγα φρονῶ**: μεγαλοφρονῶ, ὑπερηφανεύομαι.

Μεγαδάτης ὁ: Ἦτο υἱὸς τοῦ Σπιθριδάτου, τὸν ὁποῖον ὑπερβολικῶς ἠγάπα ὁ Ἀγησίλαος.

μεγαλοπράγμων -ον (γεν. ονος): ὁ ἔχων εἰς τὸν νοῦν του μεγάλα σχέδια, φιλόδοξος. (Ἐκ τοῦ μέγας+πράγμα).

μεγαλόφρων, -ονος ὁ, ἡ: μεγαλόψυχος, ὁ ἔχων ὑψηλὸν φρόνημα. (Ἐκ τοῦ μέγας+φρήν).

Μεγαροὶ: εἰς τὰ Μέγαρα (ἐπίρρημα).

μέγας-**μεγάλη** -**μέγα**: μέγας, εὐρύχωρος, ὑψηλός.

μεθέντος: ἐλευθερωθέντος. (Μετοχή ἀορ. β' τοῦ μεθίμι: λύω, ἐλευθερῶνω).

μεθίσταμαι τινα: ἀπομακρύνω κάποιον.

μεθύω ἐλαίῳ: εἶμαι γεμάτος λάδι. (Μεταφορικὴ φράσις ἐκ τοῦ μεθύω οἴνω).

Μειδίας ὁ: Γαμβρός τῆς Μανίας, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἐδολοφόνησε τὴν Μανίαν καὶ κατέλαβεν αὐθαίρετως τὰς πόλεις Σκῆψιν καὶ Γέργιθα, διωκοῦσεν αὐτὰς κακῶς.

μειδιῶ, (άω): χαμογελῶ. (Βλ. ἡμέτερον εἰκὸν ἀνωμάτων ρημάτων).

μειλίχιος -α (ος) -ον: πρῶτος, εὐμενής. (Ἐκ τοῦ μειλίσσω).

μειξοβάρβαροι οἱ: κατὰ τὸ ἡμι-

ου βάρβαροι και κατά τὸ ἤμισυ Ἑλληνες.
μείον -ονος τό : ὀλιγώτερον. (Συγκρ. οὐδ. τοῦ μικρός).
μείον ἔχω : μειονεκτῶ.
μειράκιον τό : ἔφηβος, νεανίσκος, ὁ ἔχων ἡλικίαν ἀπὸ 14—21 ἐτῶν. (Ὑποκοριστικὸν τοῦ μείραξ -ακος: ἀνήλικος νεανίας και νέα.).
μείων -ονος ὁ, ἡ : ὀλιγώτερος, μικρότερος. (Συγκρ. βαθμὸς τοῦ μικρός).
μείωσις -εως ἡ : ἐλάττωσις, ταπεινώσις. (Ἐκ τοῦ μείω).
Μελάμπους -οδος ὁ : Υἱὸς τοῦ Ἀμφιάνονος και τῆς Εἰδομένης, περίφημος μάντις κατά τοὺς μυθικοὺς χρόνους.
μελανία ἡ : ἡ μαυρίλα. (Ἐκ τοῦ μέλας).
μέλας -αινα -αν : μαῦρος, μελανός.
Μέλας ὁ : Ποταμὸς τῆς Θράκης, ὁ ὁποῖος ἐκβάλλει εἰς τὸν ὁμώνυμον κόλπον -τοῦ Μέλανος- καλουμένου σήμερον τοῦ Σάρου.
μελετηρὸς -ά -όν : ὁ ἐπιμελής, ὁ ἀσχολούμενος μὲ κάτι. (Ἐκ τοῦ μελετᾶω).
μελιτόεσσα : μελόπητα. (Ἀττικὴ μελιτοῦττα).
μέλλοντες οἱ : ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐπρόκειτο.
μέλλω +ἀπαρεμφάτω : πρόκειται νά...
μέλος τό : ἡ μελωδία, τὸ τραγούδι.
μεμενήκασιν : ἔχουν μείνει. (Πρκ. τοῦ μένω).
Μέμωνν ὁ Ρόδιος : Ὀνομαστός Ἑλλήν στρατηγός, ὁ ὁποῖος ὑπῆρτε εἰς τὸν στρατὸν τῶν Περσῶν τιμῶμενος ἰδιαίτερως ὑπὸ τοῦ Πέρσου βασιλέως.

Μέμφις -ιδος ἡ : Παλαιὰ πρωτεύουσα τῆς Αἰγύπτου πλησίον τῆς Δυτ. δὴθης τοῦ Νείλου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φαραῶ Μήνου.
μέμφομαι : κατηγορῶ. (Βλ. ἡμ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).
μὲν δὲ : πάντως.
Μένασκος ὁ : Ἦτο Σπαρτιάτης τις. (Βλ. Ξενοφώντος Ἑλλ. δ. 2).
μενετέον ὄν : ὅτι ἔπρεπε νά μείνῃ.
Μένιππος ὁ : Κυνικός φιλόσοφος ἀπὸ τὰ Γάδαρα τῆς Συρίας. Ἐζησε κατά τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ 3ου π.Χ. αἰῶνος. Ὅπως και ὁ Διογένης, ὁ Μένιππος ἐγύριζε μὲ ἓνα ραβδί εἰς τὸ χέρι, ἓνα τριμμένον ἐπανωφόριον και ἓνα σακκίδιον εἰς τὸν ὦμον. Αὐτὴ ἦτο ἡ ἐμφάνισις ἀλλωστε ὄλων τῶν Κυνικῶν. (Κυνικός = ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σκύλλον, σκυλλήσιος).
μένω περιμένω, κατοικῶ. (Βλ. ἡμέτερον Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).
Μένων ὁ Θετταλός : Στρατηγὸς ἐκ Φαρσάλων, ὁ ὁποῖος ἠκολούθησε τὸν Κῦρον εἰς τὴν ἐκστρατείαν του.
μερίσαι : διανεῖμαι, διαμοιράσαι. (Ἄπρηφ. ἀορ. τοῦ μερίζω).
μεσαμβρία ἡ : μεσημέρι. (Ἴωνικός τύπος ἀντὶ μεσημβρία).
μεσογαία ἡ : τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας, τὸ μακρὰν τῆς θαλάσσης. (Ἐκ τοῦ μέσος+γαία, γῆ).
μέσον ἡμέρας : ἡ μεσημβρία.
μεστός -ἡ -όν : γεμάτος.
μεταβαίνω : ὑπάγω. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).
μεταβάλλω : ἀλλάσσω, ἀναποδογυρίζω. (Βλ. ἡμ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).
μεταβάλλομαι εἰς λίθον : ἀπολιθώνομαι, μεταμορφώνομαι.
μετάγνωσις -εως ἡ : μεταμέλεια.

- (Ἐκ τοῦ μεταγνώμαι).
- μεταίτιος** -α -ον : συνένοχος.
(Ἐκ τοῦ μετά+αίτιος).
- μεταίτιός τις** : συνένοχος τις, συναίτιος.
- μεταίχιμιον τό** : τό μεταξύ (τῶν δύο στρατῶν) διάστημα. (Ἐκ τοῦ μετά+αίχη).
- μεταλαμβάνω** : λαμβάνω μεριδι-
ον. (Βλ. ἤμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημά-
των).
- μεταπέμπω** : στέλλω και προσκα-
λῶ. (Βλ. ἡμέτερον Λεξ. ἄνωμ.
ρημάτων).
- μεταποιέω**, -ῶ : μεταμορφώνω.
(Βλ. ἤμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων,
ποιέω).
- μεταχωρέω**, -ῶ : μεταβαίνω, με-
ταναστεύω.
- μετεῖς** : ἀφήσας. (Ἴωνικός τύ-
πος ἀντί μεθεῖς, μτχ. ἄορ.
β' τοῦ μεθίμη).
- μετεπέμπετο** : ἔστειλε και προ-
σεκάλει.
- μετέχω** : συμμετέχω, λαμβάνω
μέρος. (Βλ. ἤμ. Λεξ. ἄνωμ. ρη-
μάτων).
- μετέωρος** -ον : ὁ ὑψόμενος ὑ-
πέρ τήν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους.
(Ἐκ τοῦ μετά+εῶρα τοῦ ἀεῖρω).
- μέτοικοι οἱ** : Οἱ μέτοικοι ἦσαν
ξένοι, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐγκαταστα-
θῆ εἰς τῶς Ἀθήνας μονίμως. Δέν
εἶχον πολιτικά δικαιώματα, ἐπλή-
ρωνον εἰς τό Ἀθηναϊκόν κράτος
φόρον, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο με-
τ οἰ κ ι ο ν και ἕκαστος ἐξ αὐ-
τῶν ἔναντι τοῦ κράτους ἐξέπρο-
σπεῖτο ἀπό ἓνα Ἀθηναῖον, ὁ ὁ-
ποῖος ἐκαλεῖτο προστάτης.
Συνήθως οἱ μέτοικοι ἐξήσκουν
τό ἐμπόριον και ἄλλα ἐπαγγέλ-
ματα.
- μετόπῳρον τό** : φθινόπωρον.
(Ἐκ τοῦ μετά+ὀπώρα).

- μετ'** οὐ πολύ : ὕστερα ἀπό λίγο.
- μέτριος** -α -ον : κανονικός, φρό-
νιμος. (Ἐκ τοῦ μέτρον).
- μέτρον τό** : ὅ,τι και σήμερον, πλά-
τος. (παρά Ξενοφῶντι).
- μετωπιπῶδόν** : εἰς πυκνόν μέτω-
πον. (Ἐκ τοῦ μέτωπον).
- μή γάρ** : ὄχι βεβαίως.
- μηδαμά** : κατ' οὐδένα τρόπον.
(Ἐπιρρ. τοῦ μηδαμός=μηδε+ά-
μός).
- Μήδεια** ἡ : Ἦτο θυγάτηρ τοῦ Αἰ-
ήτου και μάγισσα. Αὕτη ἐβόηθη-
σε τόν Ἴάσονα νά πάρη κρυφά
ἀπό τόν πατέρα της τό χρυσό-
μαλλον δέντρο. Ἦλθε μαζί μέ τόν
Ἴάσονα εἰς τήν Ἑλλάδα και ὄ-
ταν ἐκεῖνος τήν ἐγκατέλειψε, ἐ-
φόνευσε τὰ δύο τέκνα της, τόν
Μέρμερον και Φέρρητα.
- μηκέτι** : ποτέ πλέον. (Ἐκ τοῦ μή
+ετι).
- μήκιστος** -η -ον : μακρότατος,
παρα πολύ μακρός. (Ἐπερβ. βαθ-
μός τοῦ μακρός).
- μήκος τό** : μήκος, μέγεθος.
- μπλοφόροι οἱ** : Ἦσαν σωματοφύ-
λακες τοῦ βασιλέως, οἱ ὁποῖοι
εἰς τό κάτω ἄκρον τῶν δοράτων,
ἀντί τῆς σιδηρᾶς αἰχμῆς, εἶχον
χρυσά ἢ ἀργυρά μήλα (: κομ-
θία).
- μῆν -νός ὁ** : μήνας.
- μνηοειδής** -ές : ὁ ἔχων σχῆμα
μήνης, νέας σελήνης ὄρεπανοει-
δής. (Ἐκ τοῦ μήνη+ειδος).
- μηνύω** : φανερώω, καταγγέλλω.
(Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
- μή οὐ** : μήπως δέν.
- μήπω** : ὄχι ἀκόμη.
- μήτηρ** -τρός ἡ : μητέρα, μάνα.
- Μῆτις και Μήτιος** : Ἦτο θυγά-
τηρ τοῦ Ὀκεανοῦ και τῆς Τηθύ-
ος, πρώτη σύζυγος τοῦ Διὸς και
μήτηρ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἐξ αὐτοῦ

καί μ ἤ τ ι ς : φρόνησις, εὐ-
φυΐα.

μηχανητικός -ή -όν : πανουρ-
γος. (Ἐκ τοῦ μηχανῶμαι).

μηχανῶμαι : σχεδιάζω, ἐπινοῶ,
μηχανεύομαι. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνω-
μάλων ρημάτων).

μιαϊφόνος -ον : ὁ αἰμασταγής,
ἐνχοῦς φόνου. (Ἐκ τοῦ μαιίνω+
φένω).

μιαρός -ά -όν : ἀχρεῖος, ἀναιδής.
(Ἐκ τοῦ μαιίνω)

Μίδας ὁ : Εἶναι ὁ θρυλικὸς βα-
σιλεὺς τῆς Φρυγίας, περίφημος
διὰ τὰ πλούτη του καὶ τὴν ἀγά-
πην του πρὸς τὸν χρυσόν.

Μίθρας ὁ : Θεὸς τῶν Περσῶν,
τοῦ ὁποῦο ἡ λατρεία διεδόθη καὶ
εἰς ἄλλας χώρας τῆς Ἀνατολῆς
καὶ Δύσεως. Οἱ Πέρσαι ἐλάτρευ-
ον ἀρχικῶς τὸν Μίθρα ὡς θεὸν
τῶν πολεμιστῶν, τῆς πολεμικῆς
δόξης καὶ γενικῶς τῶν πολεμι-
κῶν κατορθωμάτων. Ὁ Μιθραϊ-
σμός διεδόθη εἰς ὅλον τὸ Ρωμαϊ-
κὸν κράτος, ἐξηφανίσθη δὲ μετὰ
τὴν ἐπικράτησιν τοῦ Χριστιανι-
σμοῦ.

Μιθριδάτης ὁ : Σατράπης τῆς
Λυκαονίας καὶ Καππαδοκίας φί-
λος τοῦ Κύρου τοῦ νεωτέρου καὶ
ἐχθρὸς τοῦ Ἀρταξέρξου.

μικρολογέομαι, -οῦμαι : εἶμαι μι-
κρολόγος, λεπτολογῶ.

μικρόν : δι' ὀλίγον χρόνον, ὀλί-
γον.

μικροπολίτης : κάτοικος μικρᾶς
πόλεως.

μικρός -ά -όν : ὀλίγος, μικρός.

Μίλητος ἡ : Πλουσιωτάτη πόλις
τῆς Ἰωνίας εἰς τὰ παράλια τῆς
Μ. Ἀσίας παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ
Μαιάνδρου ποταμοῦ. Πατρίς τοῦ
Θαλοῦ τοῦ Μιλησίου καὶ τοῦ Ἀ-
ναξιμάνδρου.

Μιλτιάδης ὁ : Υἱὸς τοῦ Κίμωνος,
ἀνεψιὸς τοῦ ἄλλου Μιλτιάδου, ὁ
ὁποῖος διεκρίθη ὡς στρατηγὸς εἰς
τὰς μάχας κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ
ἰδίως εἰς τὸν Μαραθῶνα.

μμνησκῶ : ὑπενθυμίζω. (Βλ. ἡ-
μέτερον ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

μίν : αὐτόν, αὐτήν, αὐτό. (Ἰω-
νικὸς τύπος δεικτικῆς ἀντωνυμι-
ας)

Μίνως, -ωος (καὶ -ω) ὁ : Συνηθι-
σμένον ὄνομα βασιλέων τῆς Κρή-
της. Ἐξ αὐτῶν σπουδαιότεροι ἦ-
σαν : 1) Μίνως ὁ Α', υἱὸς τοῦ
Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης καὶ 2) Μι-
νως ὁ Β' ἔγγονός τοῦ Α', υἱὸς
τοῦ Λυκάστου καὶ τῆς Ἴδης.

Μινῶταυρος ὁ : Φοβερόν τέρας
τῆς νήσου Κρήτης, τέκνον τῆς
Πασιφάης, γυναικὸς τοῦ Μίνως
τοῦ Β'. Τοῦτον ἐφαντάζοντο κα-
τὰ τὸ ἡμισυ ἄνθρωπον καὶ κατὰ
τὸ ἄλλο ἡμισυ ταῦρον. Ἦτο κλει-
σμένος εἰς τὸν Λαθύρινθον καὶ
ἐτρέφετο μετ' ἀνθρώπινους σάρ-
κας. Αὐτὸν ἐφόνευσεν ὁ Θησεύς,
ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν κατὰ
τὸν γνωστὸν μας μῦθον.

μισθός ὁ : χρήματα διὰ μισθοδο-
σίαν.

μισθοφόρος -ου ὁ : μισθωτὸς
στρατιώτης. (Ἐκ τοῦ μισθός +
φέρω).

μνήμα -ατος τό : ὑψηλὸς τάφος.
(Ἐκ τοῦ μνάομαι).

μνημεῖον τό : ἐνθῦμιον, τάφος.
(Ἐκ τοῦ μνήμα).

μνήμη ἡ : ἀνάμνησις, ἐνθύμησις.
(Ἐκ τοῦ μμνησκομαι).

μνημόσυνον τό : μνημεῖον ἐνθύ-
μημα. (Ἐκ τοῦ μνήμων).

μνήμων -ον : ἐνθυμούμενος. (Ἐκ
τοῦ μνάομαι=μμνησκομαι).

μνήμων εἰμί : ἐνθυμοῦμαι.

Μνησίφιλος ὁ : Εἰς τῶν Ἀθη-

- ναίων ἀρχόντων, πατρικός φίλος τοῦ Θεμιστοκλέους.
- μοῖρα ἢ : μερίδιον, τεμάχιον, κομμάτι. (Ἐκ τοῦ μεῖρομαι).
- Μοῖραι αἰ : Κατὰ τὸν Ἡσιοδον ἦσαν τρεῖς : ἡ Κλωθῶ, ἡ Λάχεσις καὶ ἡ Ἄτροπος.
- μόλις : μετὰ κόπου, μετὰ βίας.
- μόνιμος -ον : σταθερός. (Ἐκ τοῦ μονή).
- μόνος -η -ον : μονάχος, μόνος.
- μονοσάνδαλος -ον : ὁ ἔχων ἓνα σάνδαλον, ὑπόδημα. (Ἐκ τοῦ μόνος + σάνδαλον).
- μόρα ἢ : Σπαρτιακὸν σῶμα ἀποτελούμενον ἐκ 400 ἀνδρῶν. (Ἐκ τοῦ μεῖρομαι).
- μορία ἢ : ἱερὰ ἐλαία.
- μούνας : μόνας. (Ἴωνικός τύπος ἀντὶ μόνος, μοῦνος -η -ον).
- Μουνηχία ἢ : Χερσόνησος τῆς Ἀττικῆς μὲ ὁμώνυμον λιμένα κείμενον μεταξὺ Πειραιῶς καὶ Φαλήρου.
- μουσικοί ὄρνιθες (οἱ) : τὰ μελωδικὰ πτηνά.
- μοχλός ὁ : Εὐλὸν παχὺ τιθέμενον ὀπισθεν τῆς θύρας, (ἀμπάρα), λαστός.
- μουθεύομαι : διαδίδομαι, παραδίδομαι.
- μύζω : θυζάνω, ρουφῶ. (Βλ. ἡμέτερον ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
- Μυκῆνας αἰ : Ἡ περίφημος καθέδρα τοῦ Εὐρυσθέως καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς τὴν Ἀργολίδα. Κατὰ τὴν παράδοσιν ἰδρύθησαν ἀπὸ τὸν Περσεὺς καὶ τοὺς Κύκλωνας. Ἐφθασαν εἰς μεγίστην ἀκμὴν κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους καὶ σήμερον σφζονται σπουδαία ἐρεῖνια. Οἱ δὲ θησαυροὶ τῶν εὕρισκονται εἰς τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον.
- Μύρινα ἢ : Ἦτο παραθαλάσσιος

- πόλις τῆς Αἰολίδος.
- μυριάς -άδος ἢ : σύνολον ἐκ 10.000. (Ἄνδρῶν ἢ πραγμάτων)
- μύριοι οἱ : δέκα χιλιάδες. (Ἐνῶ μύριοι = χιλιάδες).
- μῦς -υός : ποντικός.
- Μυσία ἢ : Χώρα εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν Β.Δ. τῆς Φρυγίας.
- Μυσοὶ οἱ : Κάτοικοι τῆς Μυσίας, χώρας εἰς τὰ ΒΔ. τῆς Μ. Ἀσίας, ἀπέναντι τῆς Λέσβου.
- μυχός ὁ : ἡ χαράδρα, ὀρμίσκος. (Ἐκ τοῦ μύω = κλειῶ).
- μωραίνω : εἶμαι μωρός, ἀνόητος. (Βλ. ἡμέτερον ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
- μωρία ἢ : ἀνοησία, ἀφροσύνη. (Ἐκ τοῦ μωρός).

N

- Νάξος ἢ : Μία ἐκ τῶν μεγυλῶν νήσων τῶν Κυκλάδων.
- νάπη ἢ : δασώδης κοιλάς, φάραγξ.
- Ναρθάκιον τό : Ὁμώνυμος ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας νοτίως τῆς Φαρσάλου.
- νάρθηξ -ηκος ὁ : καλαμοειδὲς φυτὸν ὑψηλὸν μὲ κοῖλον στέλεχος, τὸ ὁποῖον εἶναι γεμάτων ἀπὸ ἐντερίωνη (= ψίχαν). Ἡ ψίχα διατρεῖ τὸ πῦρ (ἴσκα).
- ναυαρχέω -ῶ : εἶμαι ναύαρχος. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
- ναύκληρος ὁ : κύριος τοῦ πλοίου, πλοιοκτήτης. (Ἐκ τοῦ ναῦς + κληρός).
- ναυμαχέω, -ῶ : κάμνω ναυμαχίαν. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
- ναῦς -νεώς ἢ : πλοῖον.

Ναυσικλείδης ὁ : Ἀθηναῖος ποιητής.

ναυτιλίησι : ναυτιλίαις. (Ἰωνικός τύπος δοτ. πληθυντικού).

Νεανδρείς οἱ : Ἦσαν οἱ κάτοικοι τῆς Νεανδρείας. Ἡ Νεανδρεία (καί Νεανδρία — Νεάνδριον) ἦτο πόλις ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ΒΔ. τῆς Τροίας.

νεανίας ὁ : νέος, νεαρός. (Ἐκ τοῦ νέος).

Νέαρχος ὁ : Ἐπιφανὴς ναύαρχος τοῦ μακεδονικοῦ στόλου, ὁ ὁποῖος τὸ 326 π.Χ. ἐπλευσε τὸν Ἰνδικὸν ὠκεανὸν καὶ ἀφοῦ παρέπλευσε τὴν Γαδρωσίαν, Καραμανίαν καὶ Περσίαν, ἐφθασε εἰς τὰ Σοῦσα. Τὸν μεγάλον πλοῦν περιέγραψε εἰς τὸ ἔργον του «Τὰ ἀμφὶ τῷ παράλλῳ», ἐγραψεν ἐπίσης καὶ ἱστορίαν «ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου» Ἀμφότερα τὰ ἔργα του δὲν διεσώθησαν.

νεῖκος τό : φιλονικία, ἔρις.

Νεῖλος ὁ : Ὁ ὀνομαστός ποταμὸς τῆς Αἰγύπτου, ὁ ὁποῖος διασχίζει αὐτὴν καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν.

νέκταρ -αρος τό : τὸ ποτὸν τῶν Θεῶν.

νέκυς -υος ὁ : νεκρός.

Νεμέα ἡ : Κοιλὰς κειμένη πρὸς νότον τοῦ Νομοῦ Κορινθίας, μεταξὺ Φλιασίας καὶ Κλεωνείας.

νέμω : βόσκω, διανέμω. (Βλ. ἡμέτερον ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

νεναγμένης : στοιβαζομένης. (Μτχ. Πρκ. τοῦ νάσσομα ἢ στοιβάζομαι).

νενημένη : ἐπισεωρευμένη. (Μτχ. Πρκ. τοῦ νέομα ἢ = σισωρευομαι).

νεοδαμῶδης -ες : νέος πολιτής. Ἔται ἐκαλοῦντο ὅσοι ἐκ τῶν Εἰλώτων εἰς τὴν Σπάρτην ἀπλευ-

βεροῦντο καὶ ἐλάμβανον πολιτικά δικαιώματα εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν ἐν πολέμῳ ὑπηρεσιῶν των πρὸς τὴν πατρίδα. (Ἐκ τοῦ νέος+δάμος = δήμος).

νεόδαρτος -ον : φρεσκογδαρμένος, νεόδαρτος. (Ἐκ τοῦ νέον+δέρω).

Νεοπτόλεμος ὁ : Υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Δηιδαμείας, ὀνομαστός διὰ τὴν κατὰ τὸν Τρωικὸν πόλεμον ἀνδρείαν του. Οὗτος ἐφόνευσε τὸν Πρίαμον πλησίον τοῦ βωμοῦ τοῦ Ἑρκείου Διός. (Ἐκ τοῦ νέος+ πτόλεμος).

ΝΕΟΤΤΙΑ ἡ : φωλέα νεοσσῶν καὶ αὐτοὶ οἱ νεοσσοί.

νεῶω : κάμνω νεῶμα, γνέφω. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

νεφέλη ἡ : νέφος, σύννεφον. (Ἐκ τοῦ νέφος).

νέω : κολυμβῶ. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

Νέων -ωνος ὁ : Σπαρτιάτης στρατηγὸς ἐκλεγείς ἀντὶ τοῦ Χειρισόφου εἰς τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Κύρου τοῦ νεωτέρου.

νεωκόρος ὁ : ἐπιμελητής καὶ φύλαξ τοῦ ναοῦ. (Ἐκ τοῦ νεῶς+ κορέω = ἀκουσιζῶ).

Νεῶρον τό : τόπος ἐστεγασμένος παρὰ τὴν θάλασσαν, ὅπου ἐφυλάσσαντο τὰ πλοῖα καὶ ὅλα τὰ ἀνήκοντα εἰς αὐτά, ναύσταθμος. (Ἐκ τοῦ νεωρός = ἐπόπτης ναυστάθμου).

νεῶς -ῶ ὁ : ναός. (ἀπτικόκλιτον). Προσοχή ὑπάρχει καὶ ν ε ῶ σ γενική τῆς ναῦς = πλοῖον.

νεῶσοικος ὁ : ὑπόστεγον πλησίον παραλίας, εἰς τὸ ὁποῖον στεγάζονται πλοῖα, θάρκαι κ.λ.π. (Ἐκ τοῦ νεῶς+οἶκος).

νεωστί : πρὸ ὀλίγου. (Ἐκ τοῦ νέος, ἐπίρρημα).

νεωτερίζω : ἐπαναστατῶ. (Βλ. ἡμέτερον ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 νῆ : μά, ναι. (Βεβαιωτικόν μόριον μέ αιτιατικῆν προσώπου).
 νηδύμιος -ον : βαθύς, γλυκύς, εὐχάριστος. (Ἐκ τοῦ νή+ρ. δυ. τοῦ ἡδύς).
 νηδύς -ύος ἢ : κοιλία. (Ἐκ τοῦ νή= (κάτω)+ρίζα δύ, τοῦ δύσμαι).
 νηνεμία ἢ : ἔλλειψις ἀνέμου, γαλήνη. (Ἐκ τοῦ νήνεμος= νή+δνεμος).
 Νηρηίδες αι : Θαλάσσιαι νύμφαι ὠροιάται, πεντήκοντα ἐν ὄλῳ, θυγατέρες τοῦ Νηρέως, μυθολογικοῦ θεοῦ τοῦ Πόντου καί τῆς Γαίας.
 νῆσος ἢ : νησί.
 νήφουσι (τοῖς) : εἰς τοὺς ἀπέχοντας τοῦ οἴνου, τοὺς νηφαλίους. (Δοτ. πληθ. μτχ. Ἐνεστῶτος τοῦ ν ἢ φ ω=ἀπέχω τοῦ οἴνου, εἶμαι νηφάλιος).
 νηχομαι : κολυμβῶ. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 Νίκαρχος ὁ : Λοχαγός Ἀρκάς.
 Νικόλοχος ὁ : Σπαρτιάτης ὑπαρχος τοῦ Ἀνταλκίδου, διότι ὁ Ἀνταλκίδας εἶχε διορισθῆ ναύαρχος.
 Νικόφημος ὁ : Ἀθηναῖος τις, ὁ ὁποῖος διεσώθη μετὰ τοῦ Κόωνος καταφυγῶν εἰς τὴν Κύπρον.
 νικῶ : καταβάλλω. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 Νίκη ἢ : ὅ,τι καὶ σήμερον.
 νικητής ὁ : νικητής. (Ἐκ τοῦ νικάω).
 Νίν : αὐτόν -αὐτήν -αὐτό. (Ἰωνικός τύπος).
 Νιόβη ἢ : Ἦτο θυγάτηρ τοῦ Ταντάλου καὶ τῆς Δίας, σύζυγος τοῦ ὀνομαστοῦ κιθαρωδοῦ Ἀμφίονος, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς λύρας του ἔβο-

ἤθησε τὸν Κάδμον εἰς τὴν κτίσιν τῶν τειχῶν τῶν Θηβῶν. Τὰ τέκνα αὐτῆς κατετοξεύθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ αὐτὴ μετεμορφώθη εἰς βράχον παρὰ τὸ Σίπυλον.
 νόμαια τὰ : τὰ ἔθιμα. (Ἐκ τοῦ νόμος).
 νομάρχης ὁ : ὁ διοικητής. (Ἐκ τοῦ νομός+ἀρχω).
 νομεύς -έως ὁ : βοσκός. (Ἐκ τοῦ νέμω).
 νομή ἢ : βοσκή, λιβάδι, βοσκότοπος. (Ἐκ τοῦ νέμω).
 νομιζῶ : θεωρῶ, κρίνω. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 νόμος ὁ : ἡ συνθήθεια, ὁ ἔθισμός. (Ἐκ τοῦ νέμω).
 νόος (συνηρ. νοῦς) ὁ : νοῦς, μυαλό.
 νόμον τίθεμαι : νομοθετῶ, ψηφίζω νόμον.
 νόσος ἢ : ἀσθένεια, ἄρρώστια.
 νοῦσος ἢ : νόσος. (Ἰωνικός τύπος).
 νυκτός : κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός. (Γενικὴ τοῦ χρόνου).
 Νύμφαι αι : Δευτερεύουσαι θεότητες τῆς φύσεως, αἱ ὁποῖαι ἐπροσάτευσον τὰς πηγὰς, τὰ δάση, τὰ σπήλαια καὶ τὰ λιβάδια.
 νῦν : τώρα.
 νυνί : τώρα δά.
 νύξ -κτός : «νύχτα».
 νῶτον τό : ἡ ράχις, τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ σώματος.

Ξ

Ξεῖνος -η -ον : Ξένος. (Ἰωνικός τύπος).
 Ξένια (τὰ) : ἡ φιλοξενία.
 Ξενίας ὁ : Στρατηγός ἀπὸ τὴν

Παρρασίαν, περιοχὴν τῆς Ἀρκადίας, κοντὰ εἰς τὸ σημερινὸν Ἴσαρι τῆς Μεγαλοπόλεως.

Ξενίζομαι : φιλοξενούμαι. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

Ξενικόν (στράτευμα) : μισθοφορικόν.

Ξενοκράτης -ους ὁ : Οὗτος κατήγετο ἀπὸ τὴν Χαλκηδόνα, παρλίον πόλιν τῆς Μ. Ἀσίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος (σήμερον Καθηκιοί). Ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, διηύθυνε δὲ τὴν Ἀκαδημία ἀπὸ τὸ 339—314 π.Χ.

Ξένος ὁ : φίλος ἐκ φιλοξενίας (σημαίνει καὶ μισθοφόρος).

Ξενοφῶν -ώντος ὁ : Υἱὸς τοῦ Γρύλλου καὶ τῆς Διοδώρας, Ἀθηναῖος ἱστορικὸς συγγραφεὺς καὶ φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, γεννηθεὶς τὸ (425—355 π.Χ.). Προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ φίλου του Προξένου τοῦ Βοιωτοῦ ἠκολούθησε τὸν Κύρον εἰς τὴν ἐκστρατεῖαν ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου Β' βασιλέως τῶν Περσῶν. Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἐκστρατείας ἐκλεγείσθε στρατηγὸς ὑπὸ τῶν «μυρίων» Ἑλλήνων μισθοφόρων, τοὺς ὠδήγησε διὰ μέσου τῆς Ἀρμενίας εἰς τὸ Βυζάντιον. Τὰ ἔργα του εἶναι: «Κύρου Ἀνάβασις», «Κύρου Παιδεία», «Ἀπομνημονεύματα»· «Ἑλληνικά», «Λακεδαιμονίων Πολιτεία», «Κυνηγετικὸς», «Οἰκονομικὸς», κ.ἄ.

Ξέρξης ὁ : Βασιλεὺς τῶν Περσῶν (485—485). Υἱὸς τοῦ Δαρείου τοῦ Ὑστάσου καὶ τῆς Ἀτόσης. Ἀφοῦ ὑπέταξε τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Βαβυλωνίαν, ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Ἑλλάδος (480 π.Χ.). Συνήψε ναυμαχίαν εἰς τὸ Ἀρτεμίσιον καὶ ἐπολέμησεν εἰς

τὰς Θερμοπύλας κατὰ τοῦ Λεωνίδα καὶ τῶν τριακοσίων. Εἰσελθὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν κατέκαυσε τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Ἀκρόπολιν. Ἀλλὰ εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμίνος ἠττήθη. Ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἀσίαν ἐδολοφονήθη τὸ 485 π.Χ.

Ξόανον τὸ : Εὐλίον ἀγαλμα. (Ἐκ τοῦ Ξέω).

Ξυλεύομαι : κόπτω ξύλα.

Ξυλοκόπος -ου : ὁ κόπτων ξύλα. (Ἐκ τοῦ ξύλον+κόπτω).

Ξύν : σύν, μαζί.

Ξύντονος -ον : ταχύς.

Ξυντρίβομαι : θραύομαι. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

Ξυστός ὁ : τὸ δόρυ. (Ἐκ τοῦ ξύν+στ—ος).

Ξύστρα ἡ : ἐργαλεῖον χρησιμοποιούμενον διὰ τὸ ξύσιμον, ξυστρί. (Ἐκ τοῦ ξύω).

Ο

ὁ αὐτός : ὁ ἴδιος.

ὁ μὲν... ὁ δέ... : ἄλλος μὲν, ἄλλος δέ.

ὀβελίσκος ὁ : μικρὰ σοῦβλα. (Ἐκ τοῦ ὀβελιστικόν τοῦ ὀβελός).

ὀβολός ὁ : ἀρχαῖον ἀττικὸν νόμισμα, χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν, ἴσον πρὸς τὸ 1)8 τῆς δραχμῆς.

ὀγκήρως : μεγαλοπρεπῶς. (Ἐκ τοῦ ὀγκηρός).

ὀγκωμα -ατος τὸ : ἐξὀγκωμα, πρήξιμον. (Ἐκ τοῦ ὀγκώω).

ὄδε -ἦδε -τόδε : αὐτὸς ἐδῶ.

ὀδοιπόρος ὁ : πεζοπόρος. (Ἐκ τοῦ ὄδος+πόρος).

ὀδοῦσι : μέ τὰ δόντια. (δοτικὴ πληθ. τοῦ ὀδοῦς -όντος).

Ὀδρύσαι (') οἱ : Λαὸς Θρακικὸς κατοικῶν περὶ τὸν Ἐβρον

ποταμόν καί ἔχων ἴδιον βσιλείων.
ὀδύρομαι : κλαίω δυνατά, κλαίω ἀπαρηγόρητα. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
Ὀδυσσεύς (') -έως ὁ : Υἱός τοῦ Λαέρτου καί τῆς Ἀντικλείας, σύζυγος τῆς Πηνελόπης καί πατήρ τοῦ Τηλεμάχου καί βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν Ἰθάκην ἐκ τῆς Τροίας περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Ὅμηρου εἰς τὴν Ὀδυσσειάν του.
ὀζούσης : μυριζούσης. (Μετοχὴ Ἐνεστώτος τοῦ ὀζω = μυρίζω).
ὄθεν : ὑπὸ ὅπου.
οἱ : οἱ ὅποιοι. (Πληθ. ἀρσ. ἀναφορ. ὄντωνυμίας).
οἱ ἀπὸ Δημαράτου : οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δημαράτου.
οἱ δέ : αὐτοὶ δέ.
οἱ ἐξ Ἀρείου Πάγου : οἱ Ἀρεοπαγῖται.
οἱ περὶ οὐτόν : οἱ ἀκόλουθοί του.
οἱ περὶ τοὺς λόγους : οἱ λογογράφοι, οἱ πεζογράφοι.
οἶδα : γνωρίζω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
Οἰδίπους -οδος ὁ : Ἦτο υἱὸς τοῦ Λαίου καί τῆς Ἰοκάστης. Οὗτος, διὰ τὴν ἀποφύγη τὴν πραγματοποιησθῆναι τοῦ χρησμοῦ τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν ὅτι θὰ ἐφόνευε τὸν πατέρα του καί θὰ ἐνυμφεῖτο τὴν μητέρα του, δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Κόρινθον, ὅπου ἀνετράφη ὡς θετός υἱὸς τοῦ βασιλέως Πολύβου, ἀλλὰ μετέβη πρὸς τὰς Θήβας. Καθ' ὁδὸν ἐκ λάθους φονεῖ τὸν πατέρα του Λαίον καί μεταβάς εἰς τὰς Θήβας νυμφεύεται τὴν μητέρα του, διότι ἔλυσε τὸ αἰνίγμα τῆς Σφιγγός καί ἔσωσε τὰς Θήβας. Ἀργότερον πη-

ροφωρηθεὶς ὅτι ὁ χρησμός ἐπραγματοποιήθη, ἐτυφλώθη μόνος του.
οἰκάδε : εἰς τὴν πατρίδα. (Ἐκ τοῦ οἴκος).
οἰκατε : ἀντὶ ἐοικατε (= ὁμοιάζε-τε).
οἰκεία ἀγαθὰ : τὰ ἰδικὰ μας ἀγαθὰ.
οἰκείος -α -ον : ἰδικός του, συγγενής. (Ἐκ τοῦ οἴκος).
οἰκέται οἱ : οἰκογένεια, μέλη οἰκογενείας.
οἰκέτης ὁ : δοῦλος, ὑπηρέτης. (Ἐκ τοῦ οἰκέω).
οἰκῆμα τό : κτίριον, σπίτι. (Ἐκ τοῦ οἰκέω).
οἰκῆσις -εως ἢ : κατοικία. (Ἐκ τοῦ οἰκέω).
οἴκοι : ἐν τῇ πατρίδι. (Ἐκ τοῦ οἴκος).
οἰκονομέω, ᾧ : κανονίζω, ρυθμίζω.
οἴκος ὁ : οἰκία, σπίτι, τὰ ἐν τῷ οἴκῳ.
οἰκός : ἐοικός. (Ἰωνικός τύπος μετχ. τοῦ ἔοικα).
οἰκουμένην (πόλιν) : κατοικουμένην.
οἰκτίρω : λυποῦμαι. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
οἶμοι : ἀλλοίμονον. (Ἐκ τοῦ οἶμοι, ἐπιφώνημα).
οἰμωγή ἢ : θρήνος, ὄδυρμός. (Ἐκ τοῦ οἰμῶζω).
Οἰνεὺς -εως : Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καί τῆς Εὐρύτης θυγατρὸς τοῦ Ἴπποδάμαντος, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος εἰς τὴν Αἰτωλοακαρνανίαν, ὁ ὁποῖος ἐδιδάχθη ἀπὸ τὸν Διόνυσον τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου.
Οἰνόη ἢ : Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀργολίδος εὐρισκομένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας ὀνομασθεῖ-

σα ἔστι ὑπὸ τὸν Οἰνέα τὸν βασιλέα τῆς Καλυδῶνος. (Μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα ἀνεφέροντο καὶ ἄλλαι δύο κωμοπόλεις εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἡ μία ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας καὶ ἡ ἄλλη πλησίον τοῦ Μαραθῶνος).

οἶνος ὁ : τὸ κρασί. (Ἐκ τοῦ Ἔοϊνος).

οἶομαι : νομίζω, ὑποθέτω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

οἶον : τρόπον τινά.

οἶος -α -ον : ὁποῖος -α ον.

οἶός τ' εἶμι : δύναμαι.

οἶοσπερ ἦν : ὁποῖος βεβαίως ὑπῆρξεν.

οἶος -οἶός ὁ, ἡ : πρόβατον. (Ἐκ τοῦ ὄφιος).

οἰστός ὁ : τὸ βέλος. (Ἐκ τοῦ οἰσω τοῦ φέρω).

οἰστός ὁ : βέλος. (Ἐκ τοῦ οἰσω τοῦ φέρω).

Οἰκαλία ἡ : Ἀρχαία πόλις τῆς Θεσσαλίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Μεσσηνίας.

οἰχομαι : ἔχω ἀπέλθει. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

οἰωνός ὁ : πτηνὸν μαντικόν. (Ἐκ τοῦ οἶος).

οἰκλάζω : κόμπω τὰ γόνατα.

οἰκνέω -ῶ : διατάζω, φοβοῦμαι. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

οἰκνος ὁ : δισταγμός, φόβος, δειλία.

ὀλβιος -ια -ον : εὐτυχής. (Ἐκ τοῦ ὀλβος).

ὀλιγαρχία : ἡ διακυβέρνησις ὑπὸ ὀλίγων προσώπων.

ὀλίγον ἀποδέοντες διαμυρίων : εἴκοσι χιλιάδες περίπου, ὀλίγον ὑπολειπόμενοι τῶν εἴκοσι χιλιάδων.

ὀλίγος -η -ον : μικρός, ὀλίγος, σπάνιος.

ὀλιγωρέω, -ῶ : ἀδιαφορῶ, παρα-

μελῶ. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

ὀλισθαίνω : : γλιστρῶ. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

ὀλκᾶς -ᾶδος ἡ : φορτηγὸν πλοῖον.

ὄλλυμι : : χάνω, καταστρέφω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

ὀλοίτροχος ὁ : στρογγυλὸς λίθος. (Ἐκ τοῦ εἶλω = κυλίω + τρόχος).

ὀλοφύρομαι : : θρηνῶ. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

Ὀλυμπία (') ἡ : Ἀρχαία τοποθεσία εἰς τὸν Νομὸν Ἡλείας, ὅπου ὑπῆρχον ἱερά τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. Ἦτο τὸ κέντρον τῆς τελέσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.

Ὀλύμπια (') ἡ : Οἱ περιφημοὶ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἐορταζόμενοι ὑφ' ὄλων τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, οἱ ὁποῖοι καὶ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἐκαλοῦντο.

Ὀλύμβιοι (') οἱ : οἱ κάτοικοι τῆς Ὀλύμβου, ἀρχαίας πόλεως εἰς τὴν Χαλκιδικὴν Χερσονήσον.

ὀμαλῶς : με κανονικὸν βᾶδισμα. (Ἐπιρρ. τοῦ ὀμαλός).

ὄμβροι οὐ γίνονται : δὲν πίπτουν βροχαί.

ὄμβρος ὁ : βροχή, καταιγίς.

ὀμπλιξ -ικός ὁ : ὁ ἔχων ὀμοίαν ἡλικίαν, συνομήλικος. (Ἐκ τοῦ ὀμοῦ + ἡλιξ).

ὀμιλητικός -ῆ -όν : καταδεκτικός, κοινωνικός.

ὀμιλῶ τινι : συναναστρέφομαι.

ὄμμα -ατος τό : ὀφθαλμός, μάτι. (Ἐκ τοῦ ὀμ-μα).

ὄμνυμι : ὀρκίζομαι. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

ὀμόδουλος -ον : σύνδουλος. (Ἐκ τοῦ ὀμοῦ + δοῦλος).

ὅμοιος -α -ον: παρόμοιος.
 ὁμοίως: ιαρομοίως, καθ' ὁμοίον τρόπον.
 ὁμολογέω, -ῶ: συμφωνῶ. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 ὁμολογία ἢ: συμφωνία. (Ἐκ τοῦ ὁμολογέω).
 ὁμόνεκρος ὦν: ἀφοῦ εἶναι νεκρός, ὅπως καὶ σεις.
 ὁμόσε: εἰς τὴν ἴδιαν θέσιν.
 ὁμόσε χωρῶ: ἐφορμῶ.
 ὁμότιμοι οἱ: Ἔτσι ἐκαλοῦντο οἱ εὐγενεῖς Πέρσαι, τοὺς ὁποίους ὁ Ἀλέξανδρος κατέταξεν εἰς τὸν μακεδονικὸν ἀγῆμα τῶν ἐταίρων ἱππέων. (Ἐκ τοῦ ὁμοῦ+τιμή).
 ὁμοτράπεζοι οἱ: οἱ καθήμενοι εἰς τὴν ἴδιαν τράπεζαν, πολὺ ἐμπιστοὶ καὶ κήπως οἰκείοι. (Ἐκ τοῦ ὁμοῦ+τράπεζα).
 ὁμόψηφος -ον: ὁ ἔχων ἴσον δικαίωμα νὰ δώσῃ ψήφον. (Ἐκ τοῦ ὁμοῦ+ψήφος).
 ὁμφαξ -ακος ὁ, ἢ: ἀγοῦρα σταφύλια, ἀγουρίδες.
 ὁμῶνυμος -ον: συνῶνυμος. (Ἐκ τοῦ ὁμός+ὄνομα).
 ὁμως δέ: ἐν τούτοις, μολοταῦτα.
 ὄναρ τό: τὸ ὄνειρον.
 ὄνειδος -ους τό: μομφή, προσβολή, ἐντροπή.
 ὄνθος ἢ: ἡ κόπρος, ἀκαθαρσία. (Ἐκ τοῦ ἰαπ. οηδῆ-).
 ὄνομα -ατος τό: ὅ,τι καὶ σήμερον.
 ὀνίνημι: ὠφελῶ. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 ὀνομαστί: μετὰ τὸ ὄνομα, ἐκαστου, ὀνομαστικῶς.
 ὀνομαστός -ῆ -όν: ἐξακουστός. (Ἐκ τοῦ ὀνομάζω).
 ὄνος ὁ: γαῖδαρος. (Ἐκ τοῦ ὄνος).
 ὄντως: εἰς τὴν πραγματικότη-

τα, πράγματι.
 ὀξύτης -ητος ἢ: ἀποφασιστικότης. (Ἐκ τοῦ ὀξύς).
 ὄνυξ -χος ὁ: νύχι.
 ὄπις -ιδος ἢ: θρησκευτικὸς φόβος, σεβασμός. (Ἐκ τοῦ ὄψ).
 ὀπλίσις -εως ἢ: ἐξοπλίσις, ὀπλισμός. (Ἐκ τοῦ ὀπλίζω).
 ὀπλίτης ὁ: στρατιώτης βαρέως ὠπλισμένος μετὰ μακρὸν ἀσπίδα, δόρυ, κράνος, θώρακα, κνημίδα, εἶφος.
 ὀπλιτικὴ τάξις: τάγμα ἐξ ὀπλιτῶν.
 ὀπλομαχεῖν: μάχεσθαι μετὰ ὄπλα. (Ἐκ ἁρμφ. τοῦ ὀπλομαχέω).
 ὀπλομαχία ἢ: μάχη δι' ὄπλων, τέχνη τοῦ πολέμου. (Ἐκ τοῦ ὀπλομάχος=ὄπλα+μάχομαι).
 ὀπλον τό: ὅ,τι καὶ σήμερον, ὄπλα.
 ὀποδαπός -ῆ -όν: ἐκ τίνος χώρας. (Ἐκ τοῦ ὀποδαπός).
 ὀποῖος α -ον: τέτοιου εἶδους, ποίας λογῆς. (Ἐκ ἁναφορ. ἄνωμ.).
 ὀπότε: ὁσάκις, ὅταν, ὅφ' οὔ.
 ὀποῖοι: εἰς ποῖον μέρος, ποῦ.
 ὀπότερος -α -ον: ποῖος ἐκ τῶν δύο.
 ὀπου: ποῦ, κάπου.
 ὀπῶραι αἱ: τὰ ὀπωρικά.
 ὀπῶρα ἢ: φρούτων, καρπός. (Ἐκ τοῦ ὀπισθεν+ῶρα).
 ὀρατός -ῆ -όν: δυνάμενος νὰ ὀραθῆ. (Ἐκ τοῦ ὀράω).
 ὀράω, ῶ: βλέπω. (Βλ. ἡμέτερον ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 ὀργίζομαι: θυμῶνω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
 ὀργυιὰ ἢ: μέτρον μήκους, ἴσον μετὰ τὴν ἀπόστασιν τῶν ἀνθρωπίνων χειρῶν, ὅταν ἀπλώνωνται ἀπὸ τὰ δύο μέρη ὀριζοντίως.
 ὀρέγομαι: ἐπιθυμῶ. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

ὄρθιος -α -ον : ἀπότομος, ἀπό-
κρημνος. (Ἐκ τοῦ ὀρθός.).
ὀρίζω : χωρίζω. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ.
άνωμ. ρημάτων).
ὄριον τό : σύνορον. (Ἐκ τοῦ ὄ-
ρος).
ὀρμάν : νά ἐπιτίθενται. (Ἄρμφ.
τοῦ ὀρμάω -ῶ).
ὀρμητή ἡ : πορεία, ἐκστρατεία.
(Ἐκ τοῦ ὀρνυμι).
ὄρμος ὁ : τόπος κατάλληλος
πρός ἀγκυροβολίαν. (Ἐκ τοῦ εἰ-
ρω).
ὄρνεον τό : πτηνόν.
ὀρνιθεύω : κυνηγῶ ὀρνιθας, πτη-
νά.
ὄρνις -ιθος ἡ : πτηνόν, «κόττα».
ὄρος ὁ : τὸ ὄριον, τὸ σύνορον.
(Ἐκ τοῦ ὄρος).
Ὀρόντας (᾽) ὁ : Ἦτο γαμβρός
τοῦ Ἀρταξέρξου καὶ σατράπης
τῆς Ἀρμενίας.
Ὀρσιππος (᾽) ὁ : Σπαρτιάτης
τις, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Ξενο-
φῶν.
ὄρνυμα -ατος τό : δεξαμενή. (Ἐκ
τοῦ ὀρύσσω).
ὀρύσσομαι : σκάπτομαι. (Βλ. ἡ-
μέτερον Λεξ. άνωμ. ρημάτων).
ὄρχηστρίς -ιδος -ἡ : χορεύτρια.
(Θηλ. τοῦ ὄρχηστής).
ὄς -ἦ ὁ : ὁ ὁποῖος -α -ον. (Ἄνα-
φορικὴ ἀντωνυμία).
ὄσιον (τό) : θεῖον δίκαιον.
ὄσιος α -ον : θεῖος, ἡγιασμένος.
ὄσμη ἡ : δυσοσμία. (Ἐκ τοῦ ὄ-
ζω).
ὄσος -η -ον : τόσον πολὺς.
Ὄσαα (᾽) -ης ἡ : Ὄρος τῆς Μα-
γνησίας γνωστὸν μὲ τὸ ὄνομα
Κίσααθος (1978 μ.).
ὄστέον (οὔν) τό : ὄ,τι καὶ σήμε-
ρον, «κόκκαλο».
ὄστις -ἦτις -ὄ,τι : ἐκεῖνος, ὁ ὁ-
ποῖος, ὅποιος. (Ἄναφορ. ἀντωνυ-

μία).
ὄταν : ὄταν, ἀφοῦ. (Ἐκ τοῦ ὄτε
+άν, μὲ ὑποτακτικὴν).
ὄτε : ὄταν.
ὄτεψ : εἰς ὁποῖονδήποτε. (Ἰωνι-
κὸς τύπος ἀντὶ ψῆτινι καὶ ὄψ τῆς
ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας ὄστις.).
Ὀτυς ( ) -υος : Ἦτο βασιλεὺς
τῶν Παφλαγόνων. Τοῦτον ὁ
Πλούταρχος (Ἄγησ. III, 4) ὀνο-
μάζει Κότυν.
οὔ : δέν, ὄχι (καὶ οὔ εὐρισκόμε-
νον εἰς σημείον στίξεως).
οὔ φημι : ἀρνοῦμαι.
οὔδαμά : καθόλου, διόλου. (Ἐ-
πιρρ. τοῦ οὔδαμός).
οὔδαμη : οὔδαμῶς, οὔδολως.
οὔδαμόθεν : ἀπὸ πουθενά. (Ἐκ
τοῦ οὔδαμός).
οὔδαμοῖσι : εἰς οὔδεν μέρος. (Ἐκ
τοῦ οὔδαμός).
οὔδαμός -ἡ -όν : οὔδεις, οὔτε καὶ
ἓνας. (Ἐκ τοῦ οὔδὲ+άμός, Ἰω-
νικὸς τύπος).
οὔδὲ : καὶ δέν, οὔτε. (Ἐκ τοῦ
οὔ+δὲ).
οὔδεις -μία -έν : κανεῖς, οὔτε ἓ-
νας. (Ἐκ τοῦ οὔδὲ+εἰς).
οὔδέν : τίποτε. (Ἐπίρρημα τοῦ
οὔδεις).
οὔδέπωποτε : οὔδέποτε μέχρι
τῶρα. (Ἐκ τοῦ οὔδὲ+πω+ποτέ).
οὐκ ἄπειρός εἰμι : δέν εἰμαι
ἄπειρος, ἔχω πείραν, γνωρίζω.
οὐκ ἀφανῶς : γενναίως.
οὐκ ἔχω ὄ,τι ποιῆσαι : δέν ἡ-
ξεύρω τί νά κάμω.
οὐκ ἔστι : δέν εἶναι δυνατόν.
οὐκέτι : ὄχι πλέον. (Ἐκ τοῦ οὐκ
+έτι).
οὐκουν : ὄχι λοιπόν.
οὐκοῦν : λοιπόν. (Συμπερασματι-
κὸν μόριον).
ούλαί αἰ : χονδροκομμένο κριθά-
ρι.

- οὐ μὴν : πράγματι ὄχι.
 οὐ μὴν ἀλλὰ καί : ἀλλ' ὅμως
 παρ' ὅλα αὐτὰ ἀκόμη.
 οὖν : λοιπόν.
 οὐνεκα : ἔνεκα, ἐξ αἰτίας κά-
 ποιου. ('Ἐκ τοῦ οὐ+ἔνεκα).
 οὐνομα : ὄνομα. ('Ἰωνικός τύ-
 πος).
 οὐπω : ὄχι ἀκόμη. ('Ἐκ τοῦ οὐ+
 πω).
 Οὐρος ὁ : ὄριον, σύνορον. ('Ἰω-
 νικός τύπος ἀντί ὄρος).
 οὖς -ωτός τό : τό αὐτί. ('Ἐκ τοῦ
 ὄος[οῦσος]).
 οὐσία ἢ : περιουσία. ('Ἐκ τῆς με-
 τοχῆς οὔσα τοῦ εἰμί).
 οὔτε : καί δέν...οὔτε. ('Ἐκ τοῦ
 οὐ+τέ).
 οὔτε ἔστι (τι) ὄτου ἔνεκα :
 οὔτε ὑπάρχει κανείς λόγος ἔνε-
 κα τοῦ ὀποίου...
 οὐ τοι : ὄχι βεβαίως.
 οὔτος -αὐτή -τοῦτο : ὄ,τι καί σή-
 μερον, αὐτός. (Δεικτική ἀντωνυ-
 μία).
 οὔτοσί : αὐτός δά, αὐτός ἐδῶ δά.
 ('Ἐκ τοῦ οὔτος + ι, δεικτικόν).
 οὔτω : ἔτσι, τοιοῦτοτρόπως. (Καί
 ο ὕ τ ω ς = πρὸ φωνήεντος).
 οὐκ ἥκιστα : ὄχι ἐλάχιστα, πά-
 ρα πολύ.
 ὀφείλω : χρεωστώ. (Βλ. ἡμέτ.
 Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).
 Οφρύνιον (') τό : Πόλις τῆς
 Τρωάδος εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν, σή-
 μερον Ρέν - Κεβί.
 ὀφρῦς -ύος ἢ : φρύδι, κορυφο-
 γραμμή.
 ὄχημα -ατος τό : ἡ ἄμαξα. ('Ἐκ
 τοῦ ὄχέω).
 ὄχυρός -ᾶ -όν : ἰσχυρός, ἀσφα-
 λῆς, στερεός. ('Ἐκ τοῦ ἔχω).
 ὄψα τά : προσφάγια. ('Ἐκ τοῦ ἔ-
 ψω = βράζω).
 ὄψε : ἀργά.

- ὄφεις αἰ : οἱ ὄφθαλμοί.
 ὄψαιάτατα : πολὺ ἀργά. ('Ἐπιρρ.
 τοῦ ὄψε).
 ὄψίζω : ἔρχομαι ἀργά, βραδύνω.
 (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).
 ὄψις -εως ἢ : μορφή, παρουσια-
 στικόν, θέαμα. ('Ἐκ τοῦ ὄψομαι
 τοῦ ὄραω).

II

- Πάγγαιον τό : ὄρος τῆς Ἀνατο-
 λικῆς Μακεδονίας μεταξὺ Στρυ-
 μόνος καὶ Νέστου, ὀνομαστὸν
 κατὰ τὴν ἀρχαιότητα διὰ τὰ με-
 ταλλεῖα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Ἡ
 περιοχὴ τοῦ Παγγαίου παράγει
 σήμερον ἐκλεκτῆς ποιότητος κα-
 πνά.
 πάγος ὁ : ἀπόκρημνος βράχος.
 ('Ἐκ τοῦ παγῆναι τοῦ πήγνυμι).
 πάγχυ : πολὺ, χωρὶς ἄλλο, ὄλως
 διόλου. (Κατ' ἀναλογίαν πρὸς
 πάνυ).
 πάθη ἢ : ἡ δυστυχία, συμφορά.
 ('Ἐκ τοῦ παθεῖν τοῦ πάσχω).
 πάθος -ους τό : ἡ ἀσθένεια. ('Ἐκ
 τοῦ παθεῖν).
 παῖαν -ανος ὁ : εὐχαριστήριος ὕ-
 μνος.
 παιγνία ἢ : τὸ παιγνίδι. ('Ἐκ τοῦ
 παίζω).
 παιδεία ἢ : ἀνωτέρα μόρφωσις.
 ('Ἐκ τοῦ παιδεύω).
 παιδευσις -εως ἢ : ἐκπαιδευσις,
 ἀγωγή, μόρφωσις. ('Ἐκ τοῦ παι-
 δεύω).
 παιδευτῆς ὁ : ἐκπαιδευτῆς, διδά-
 σκαλος.
 παιδεύω : μορφώνω. (Βλ. ἡμέτ.
 Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).
 παιδίσκη ἢ : νεαρὰ κόρη. ('Υπο-

κοριστικόν τοῦ παιός).
 παιδοτρίβης ὁ : διδάσκαλος γυμναστικῆς. (Ἐκ τοῦ παιός+τριβῆ-ναι τοῦ τρίβω).

Παίονες οἱ : Ἦτο λαός Ἑλληνο-θρακικός τῆς Παιονίας, ἡ ὁποία ἔκειτο εἰς τὴν βορείον Μακεδονίαν μεταξύ Ἄξειοῦ καὶ Στρυμό-νος ποταμοῦ.

παῖς -δος ὁ : υἱός, τέκνον, παιδί. (Ἐκ τοῦ παῖς).

Παιτικὴ ἡ : εἶναι ἡ περιοχή τῆς Βορείου Θράκης μεταξύ τῶν ποταμῶν Ἐβρου καὶ Μέλανος.

παῖω : κτυπῶ. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).

Παλαιάμβριον τό : Μικρὰ πόλις τῆς Μυσίας εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν πλησίον τοῦ Καΐκου ποταμοῦ.
 παλαιόν τό : τὴν παλαιὰν εποχὴν.
 παλαιός -ά -όν : ἀρχαῖος, παλαιός.

πάλιν : ἐκ νέου, πάλιν.

Παλλαντιεῖς οἱ : Οἱ κάτοικοι τοῦ Παλλαντίου, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο δυτικῶς τῆς Τεγέας.

Παλλιννεύς -έως ὁ : Ὁ καταγόμενος ἐκ τοῦ Ἀττικοῦ δήμου τῆς Παλλήνης (σήμερον Χαρθάτι).

παλτόν τό : τὸ ἄκόντιον. (Οὐδ. τοῦ παλτός -ῆ -όν).

παμμεγέθης ες : πάρα πολὺ μεγάλος. (Ἐκ τοῦ πᾶς+μέγεθος).

πάμπουλος -πόλλη -πολυ : πάρα πολὺς, πολὺ μεγάλος. (Ἐκ τοῦ πᾶς+πολύς).

πάμφορος (καὶ παμφόρος) -ον : γόνιμος, πολὺ εὐφορος. (Ἐκ τοῦ πᾶς+φέρω).

Πάμφυλοι οἱ : Οἱ κάτοικοι τῆς Παμφυλίας, χώρας εὑρισκομένης εἰς τὰ Ν. παράλια τῆς Μ. Ἀσίας εἰς τὸν Πάμφυλον Κόλπον. (Σήμερον Κόλπος τῆς Ἀτταλείας).

Πάν -ανός ὁ : Υἱός τοῦ Ἑρμοῦ

καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Δρύοπος, προστάτης τῶν ποιμένων, διαμένων εἰς τὰ ὄρη καὶ τὰ δάση τῆς Ἀρκαδίας παριστανόμενος μὲ πόδας καὶ τρίχωμα τράγου.

Παναθήναια τὰ : Ἑορτὴ τελομένη εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς τιμὴν τῆς πολιούχου Ἀθηνᾶς. Διεκρίνετο δὲ εἰς τὰ Μεγάλαια καὶ Μικρὰ Παναθήναια. (Ἐκ τοῦ πᾶς+Ἀθήνη).

πανθημεῖα : μὲ ὅλον τὸν στρατόν. (Ἐπίρρημα τοῦ πάνδημος)

Πανδώρα ἡ : Ἦτο κατὰ τὴν μυθολογίαν ἡ πρώτη θνητὴ γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἐπλασεν ὁ Ἥφαιστος μὲ χῶμα κατ' ἐντολήν τοῦ Διός Ὁ Ἐπιμηθεὺς ἀνοίξας τὸν πῖθον τῆς Πανδώρας ἐγένετο πρόξενος ὄλων τῶν κακῶν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος.

πανήγυρις -εως ἡ : ἐορταστικὴ συγκέντρωσις. (Ἐκ τοῦ πᾶς+ἄγυρις=ἀγορά).

παντάπεινος : ὅλως διόλου.

πάντη : ἀπὸ παντοῦ, καθ' ὅλην τὴν ἑκτασίαν. (Ἐκ τοῦ πᾶς).

παντοδαπός -ῆ -όν : παντός εἶδους, ποικίλος. (Ἐκ τοῦ πᾶς).

πάντοθεν : ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. (Ἐκ τοῦ πᾶς+θεν=μόριον).

παντοῖα : παντὸς εἶδους, διάφορα. (Ἐκ τοῦ πᾶς).

πάνυ : πολὺ.

πάνυ ἐν καιρῷ ποιῶ : πολὺ ὠφελῶ.

πανωλέθρως : μὲ πολὺ κακὸν τέλος. (Ἐκ τοῦ πανώλεθρος=πᾶς+ὄλεθρος τοῦ ὄλλυμι).

παρά : πλησίον, παραπλεύρως.

παρὰ τὰ κοινῇ δόξαντα : παρὰ τὴν κοινὴν ἀπόφασιν.

παραγγελλόμενα τὰ : αἱ διαταγαί.

παραγγέλλω : διαβιβάζω παραγ-

γέλλη, νά διατάσση. (Εὐκτ. Ἐνεστῶτος τοῦ παρεγγυῶμαι: παραγγέλλω).

πάρειμι : εἶμαι παρῶν· (Ἐκ τοῦ παρᾶ+εἶμι).

παρελθόν (τό) : κατὰ τὸ παρελθόν.

πάρεξ : ἐκτός, πλήν.

παρεπόμενος αὐτῷ : ἀκολουθῶν αὐτόν, παρακολουθῶν.

παρερρωγός : ἔχων διαρραγῆ. (Μτχ. Πρκ. τοῦ παραρρήγνυμι).

πάρεστι : εἶναι παρῶν.

παρέχω : δίδω. (Βλ. ἡμέτερον Λεξικόν ἀνωμάτων ρημάτων).

παρῖνει : συνεβούλευε, παρεκίνει.

παρῆσαν : ἦσαν παρόντες.

Παριανοί οἱ : Κάτοικοι τοῦ Παρίου, πόλεως ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς Προποντιδος.

παριππεύω : ἐφορῶ μετὰ καλπασμοῦ.

Πάρις -ιδος ὁ : υἱὸς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας. Εἰς τὴν κρίσιν ὁ Πάρις προετίμησεν ὡς «καλλίστην» τὴν Ἀφροδίτην, εἰς τὴν ὁποίαν προσέφερε τὸ μῆλον τῆς Ἐριδος, διότι τοῦ εἶχεν ὑποσχεθῆ, ὅτι θά τοῦ δώσει ὡς σύζυγον τὴν ὠραιότεραν τῶν γυναικῶν Ὡς τοιαύτη ἐθεωρήθη ἡ Ἑλένη, ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Μενελάου, τὴν ὁποίαν ἀπήγαγε. Ἐξ αἰτίας αὐτῆς ἐκηρύχθη ὁ περίφημος Τρωικὸς πόλεμος.

Παρμενίων -ωνος ὁ : Ὀνομαστός στρατηγὸς λαβῶν μέρος εἰς τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ὡς ἀρχηγὸς τοῦ πεζικοῦ.

Παρύσατις -ιδος ἡ : Κόρη τοῦ Ἄρταξέρξου τοῦ Α', ἀδελφῆ καὶ σύζυγος τοῦ Δαρείου τοῦ Β'.

παροξυντικόν : ἐξοργιστικόν,

ἐξερεθιστικόν. (Ἐκ τοῦ παροξύνω).

παροξύνω : παρακινῶ, προτρέπω.

παροράω, -ῶ : παραβλέπω, περιφρονῶ. (Βλ. Λεξικόν, ὁράω).

παρρησία ἡ : ἐλευθεροστομία. (Ἐκ τοῦ παρᾶ+ρῆσις).

παρῶχέτευσε : δι' ὄχου τοῦ κατηύθυνε τὸ ρεῦμα εἰς ἄλλην κατεύθυνσιν. (Πρτ. τοῦ παροχετεύω).

πᾶς -πᾶσα -πᾶν : ὅλος, ὁλόκληρος, ἕκαστος.

Πασαργάδαι αἱ : Ἀρχαιοτάτη πρωτεύουσα τοῦ Περσικοῦ Κράτους ΒΔ τῆς Περσεπόλεως.

πασίγνωστος -ον : εἰς ὅλους γνωστότατος. (Ἐκ τοῦ πᾶς + γνωστός).

Πασίμαλος ὁ : Κορινθίος τις, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Ξενοφῶν.

Πασίων ὁ Μεγαρεύς : Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων μισθοφόρων (τῶν μυρίων) κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Κύρου.

πασουδία : πανστρατιῶ, μέδλον τὸν στρατόν.

πάσχω : ὑποφέρω. (Βλ. ἡμέτερον Λεξικόν ἀνωμ. ρημάτων).

πάταξω : κτύπησε. (Προστ. ἄορ. τοῦ πατάσσω: κτυπῶ).

πατέρες οἱ : πρόγονοι.

πατήρ -τρός : πατέρας.

πάτριον φρόνημα : γενναιοψυχία κληρονομηθεῖσα παρὰ τῶν πρόγονων.

πατρίς -ιδος ἡ : ἡ γῆ τῶν πατέρων, ἡ πατρίς.

Πάτροκλος ὁ : υἱὸς τοῦ Μενoitίου καὶ τῆς Σθενέλης, ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Ἀχιλλέως, φονευθεὶς κατὰ τὸν τρωικὸν πόλεμον.

πατρῶαι ταφαί : οἱ πατρικοὶ τάφοι.

- πατρῶος -α -ον : πατρογονικός.
(Εκ τοῦ πατῆρ).
- παῦλα -ης ἡ : παῦσις, διάστημα.
(Εκ τοῦ παύω).
- παύω : καταπαύω, σταματῶ. (Βλ. ἡμέτερον Λεξικόν ἀνωμάτων ρημάτων).
- Παφλαγονία ἡ : Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, ἡ ὁποία ἔκειτο πρὸς ἀνατολὰς τῆς Βιθυνίας καὶ ἐχωρίζετο διὰ τοῦ ποταμοῦ Παρθηνίου. Πρὸς βορρᾶν κατέληγεν εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον. Μεταξὺ τῶν πόλεων αὐτῆς ὀνομαστοτάτη ἦτο ἡ Σινώπη, ἡ ὁποία ἦτο πατρὶς τοῦ Μιθριδάτου καὶ τοῦ κυνικοῦ φιλοσόφου Διογένοους. Ὁ ἄλυς ποταμὸς χυνόμενος εἰς τὴν θάλασσαν μεταξὺ Σινώπης καὶ Ἀμισοῦ ἐχώριζε τὴν Παφλαγονίαν ἐκ τοῦ Πόντου.
- Παφλαγόνες οἱ : Κάτοικοι τῆς Παφλαγονίας, ἡ ὁποία εὕρισκετο εἰς τὰ Β τῆς Μ. Ἀσίας.
- Παφλαγῶν -όνος ὁ : ἡγεμῶν τῶν Παφλαγόνων.
- παχύς -εῖα -ύ : εὐφορος, χονδρός.
- πέδαῖ αἱ : δεομά, ποδόδεσμα.
(Εκ τοῦ πέζα).
- πέδιον τό : ἡ πεδιάς. (Εκ τοῦ πέδον: ἔδαφος).
- πεζῆταιροι οἱ : πεζοὶ σωματοφύλακες τοῦ Μακεδονικοῦ στρατοῦ. (Ἐκ τοῦ πεζός+ἔταιρος).
- πεζοί : στρατιῶται πεζοί. (Εκ τοῦ πέζα: ποῦς).
- πειθῶ ἡ : ἡ περισιτότης.
- πεῖνα ἡ : λιμός, πεῖνα. (Ἐξ ἰαπετικοῦ pei).
- πεῖρα ἡ : δοκιμή, ἀπόπειρα. (Ἐκ τοῦ perja).
- Πεῖραιον τό : πόλις καὶ λιμὴν ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ παρὰ τὴν σημερινὴν Περαιῶραν τοῦ Λου-

- τρακίου.
- Πείσανδρος ὁ : Ἀθηναῖος ἐκ τοῦ Δήμου Ἀχαρνῶν. Ὑπῆρξεν εἰσηγητῆς τοῦ κατασταθέντος εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ 411 π.Χ. πολιτεύματος τῶν τετρακοσίων μετὰ τὴν κατάλυσιν τούτων κατέφυγεν εἰς Δεκέλειαν πρὸς τοὺς Λακκοδαίμονιους καὶ ἡ περιουσία του ἐδημεύθη.
- Πεισιστρατος ὁ : (605—527 π.Χ.) τύραννος τῶν Ἀθηνῶν. Ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος τῶν Διακριῶν (ὀρεινῶν) κατέλαβε τὴν ἔξουσίαν διὰ σωματοφυλάκων, τοὺς ὁποίους παρεχώρησεν εἰς αὐτὸν ὁ δῆμος. Ἐκυβέρνησε μὲ συνέσιν καὶ δικαιοσύνην καὶ διετήρησε τὴν νομοθεσίαν τοῦ Σόλωνος, τοῦ ὁποίου ἦτο συγγενής. Ἐπροστάτευσεν τὴν γεωργίαν, τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας. Εἰς αὐτὸν ὀφείλεται ἡ περιουλλογὴ καὶ καταγραφὴ τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν, τὰ ὁποία διέταξε νὰ ἀπαγγέλλωνται εἰς τὰ Πανοθηῖα. Τοῦτον διεδέχθησαν οἱ υἱοὶ του Ἰππίας καὶ Ἰππαρχος.
- πελάζω : πλησιάζω. (Βλ. ἡμέτερον Λεξικόν ἀνωμάτων ρημ.).
- Πελασιγίωτις -ιδος ἡ : Ἀρχαία χώρα τῆς Θεσσαλίας, ἡ ὁποία περιελάμβανε τὴν μεταξὺ Λαρίσης καὶ Παγασσητικοῦ Κόλπου πεδιάδα.
- πέλεια ἡ : ἀγρία περιστέρα. (Εκ τοῦ πέλος: φαῖος).
- πέλεκυς -εως ὁ : τσεκούρι.
- Πελίας ὁ : Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυροῦς, θυγατρὸς τοῦ Σαλμονέως, ἀδελφὸς τοῦ Νηλέως καὶ τοῦ Αἴσονος, ὁ ὁποῖος ἐκδιώχθης αὐτοῦς ἐκ τοῦ πατρικοῦ θρόνου ἐγένε βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Τοῦ-

τον εφόνευσε ὁ Ἴάσων τῇ βοήθειά τῆς Μηδείας.

Πελλήνη ἡ : Θέσις τῆς Λακωνικῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἡ ὁποία ἀγείρει πρὸς Ἀρκαδίαν. (Ἐπιφάνεια καὶ πόλις τῆς Ἀχαιῶν εὐρισκομένη μεταξὺ Σικυῶνος καὶ Αἰγείρας).

Πελλινεύς Δράκων ὁ : Ὁ Δράκων διωρίσθη διοικητὴς τοῦ Ἀταρνέως, διότι ἦτο ἐμπιστός του κατήγετο δὲ ἐκ τῆς Πελλήνης, ἡ ὁποία ἦτο σύμμαχος τῆς Σπάρτης. Ἡ Πελλήνη ἦτο πόλις τῆς Ἀχαιῶν, ἐπὶ ὑψηλοῦ λόφου ὠχυρωμένη καὶ ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης 60 στάδια. Σήμερον μόνον ὀλίγα εἰσώματα εἰσέρχονται αὐτῆς εἰς τὴν θέσιν Ζούγρα (πλησίον τῆς Σικυῶνος).

Πέλται αἱ : Πόλις τῆς Φρυγίας ΒΔ τῶν Κελαινῶν πλησίον τῆς Ἀσμείας.

πελταστής ὁ : ἐλαφρῶς ὠπλισμένος στρατιώτης. (Ἐκ τοῦ πελτάζω).

πελταστικόν τό : οἱ πελτασταί, στρατιῶται μὲ μικρὰν ἀσπίδα (πέλτην).

πέλτη ἡ : μικρὰ ἀσπίς. (Εἰς Κύρου Ἀνάβασιν σημαίνει καὶ δόρυ).

πέμπω : στέλλω. (Βλ. ἡμέτερον Λεξικὸν ἀνωμάτων ρημάτων).

πενία : ἡ πτώχεια. (Ἐκ τοῦ πένομαι).

πενταθλον τό : ἀγώνισμα ἑλληνικὸν σύνθετον, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει ἄλμα, δρόμον, δίσκον, ἀκόντιον καὶ πάλιν. (Ἐκ τοῦ πέντε+ἄθλος).

πεντηκοντήρ -ῆρος ὁ : ὁ διοικητὴς σώματος πενήκοντα ἀνδρῶν εἰς τὸν Σπαρτιατικὸν Στρατόν. (Ἐκ τοῦ πενήκοντα).

πεντηκόντορος (ναῦς) : πλοῖον μὲ πενήκοντα κώπας.

πεπρωμένους : ἠκρωτηριασμένος. (Μτχ. Πρκ. τοῦ ηἰρώω-ω : κάμνω κάποιον ἀνάπηρον, ἀκρωτηριάζω).

πεπραχέναι : νὰ ἔχουν πρόξει. (Ἀπρμφ. Πρκ. τοῦ πράττω).

πεπρωμένον τό : τὸ μοιραῖον, «τὸ γραφτό», ἡ μοῖρα.

πεπυρωμένους : αὐτοῦς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν πυρποληθῆ, καῖ. (Με τοχὴ Πρκ. τοῦ πυρόομαι, -οῦμαι : πυρπολοῦμαι).

περαιοῦμαι : περνώ ἀπέναντι (Βλ. ἡμέτερον Λεξικὸν ἀνωμάτων ρημάτων).

περανεῖν : ὅτι θὰ τελειώσουν. (Ἀπρμφ. μέλλ. τοῦ περαίνω : τελειώνω).

πέρας -ατος τό : τέλος, τέλοςμα. (Ἐκ τοῦ πέρα).

Πέργαμος ἡ : Αἰολικὴ πόλις τῆς Μυσίας, πρωτεύουσα τοῦ Περγαμνοῦ Βασιλείου, περίφημος διὰ τὴν βιβλιοθήκην της, περιέχουσαν 200.000 τόμους, διὰ τὴν ἀνακάλυψιν εἰς αὐτὴν τοῦ περγαμνοῦ χάρτου καὶ διὰ τὸν βωμὸν τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως.

περὶ : πρόθεσις συντασσόμενη μὲ 1) Γενικὴν, 2) Δοτικὴν καὶ 3) Αἰτιατικὴν.

περὶ παντὸς ποιοῦμαι : θεωρῶ μεγάλην εὐτυχίαν, θεωρῶ τι ὡς ἀνεκτίμητον ἀγαθόν.

περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι : περιποιοῦμαι, φροντίζω διὰ κάποιον.

περιάγω : περιφέρω. (Βλ. Λεξικὸν ἀνωμάτων ρημάτων, ἄγω).

περιβλεπτός -ον : ἐξοχος, ἐπιφανής. (Ἐκ τοῦ περιβλέπω).

περιγίγνομαι τινος : ὑπερνικῶ, καταβάλλω κάποιον.

περιδεής -έας : καταφοβισμένος.

- (Ἐκ τοῦ περι+δέος).
- περικλείω** : κλείω ὀλόγυρα, φράζω. (Βλ. ἡμέτερον Λεξικὸν ἀνωμάτων ρημάτων, κλείω).
- Περικλῆς** -έους ὁ : (490—429 π.Χ.) ὁ διαπρεπέστερος πολιτικός τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν. Δι' ἐπιτυχῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ διὰ τῆς διοργανώσεως τῶν οἰκονομικῶν τοῦ κράτους ἐδημιούργησε τὸν «Χρυσοῦν Αἰῶνα». Τὰ ἀριστουργήματα τῆς Ἀκροπόλεως εἶναι ἔργα ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του.
- περίλυπος** -ον : πολὺ λυπημένος. (Ἐκ τοῦ περι+λύπη).
- περιμάχπτος** -ον : περιζήτητος, ἀξιοζήλευτος. (Ἐκ τοῦ περιμάχομαι).
- περίοδος γῆς** : χάρτης τῆς γῆς, γεωγραφικὸς χάρτης.
- περιόντες** οἱ : οἱ περιερχόμενοι, οἱ διαβάται.
- περιοράω**, -ῶ : περιφρονῶ. (Βλ. ἡμέτερον Λεξικὸν ἀνωμ. ρημ.).
- περιπαίζεις** : νὰ περιπαίζουν, νὰ χλευάζουν (Ἀρημφ. τοῦ περιπαίζω: περιγελῶ, κοροιδεύω).
- περιποιέω**, -ῶ : σφίζω, διατηρῶ. (Βλ. ἡμέτερον Λεξικὸν ἀνωμάτων ρημάτων, ποιῶ).
- περιπτύξαντες** : περικυκλώσαντες, ἀγκαλιάσαντες. (Μτχ. ὁρ. τοῦ περιπτύσσω : περικυκλώνω, ἀγκαλιάζω).
- περισταδόν** : σταθέντες ὀλόγυρα. (Ἐκ τοῦ περιίστημι).
- περιτίθημι** : τοποθετῶ ὀλόγυρα. (Βλ. ἡμ. Λεξ. ἀνωμ. ρημ. τίθημι).
- περιπτὸν** τό : τὸ περίσσευμα.
- περιφανῆς** -ές : λαμπρός. (Ἐκ τοῦ περιφαινομαι).
- περιχαρῆς** -ές : ὑπερβολικὰ χαρούμενος. (Ἐκ τοῦ περι+χαρῆναι).

Περκώτη ἡ : Πόλις βορείως τῆς Ἀθύδου· εἶχε λιμένα, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο δυνατόν νὰ κρυβῆ στόλος.

Πέρσαι οἱ : Ἀσιατικὸς λαὸς γνωστός ἀπὸ τὴν ἱστορίαν. Ἰδρυτῆς τοῦ Κράτους τῶν Περσῶν ὑπῆρξεν ὁ Κύρος (6ος π.Χ. αἰών), υἱὸς τοῦ Καμβύσου. Οἱ Πέρσαι ἐκατρατεύσαντες ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος ἐνίκηθησαν εἰς τὸν Μαραθῶνα (490 π.Χ.), εἰς τὰς Θερμοπύλας (480 π.Χ.), εἰς τὴν Σαλαμίνα (480 π.Χ.), τὰς Πλαταιὰς (479 π.Χ.). Τὸ κράτος τῶν Περσῶν κατελύθη ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου τὸ 331 π.Χ.

Περσεφόνη ἡ : Ἦτο θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρος. Ἀρπαγείσα ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ὁ ὁποῖος τὴν ἐνουμφεύθη, ἔγινε βασίλισσα τοῦ Ἄδου. Ἐπειδὴ ὁμως διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς ἡ Δήμητηρ προεκάλεσε πείναν, ἐπετράπη εἰς τὴν Περσεφόνην νὰ παραμένῃ τὰ 2/3 τοῦ ἔτους πλησίον τῶν οὐρανίων θεῶν καὶ τὸν ὑπόλοιπον χρόνον εἰς τὸν Ἄδην.

Περσέων : Περσῶν. (Ἰωνικὸς τύπος, γενικῆς).

περοίζω : ὁμιλῶ τὴν Περσικὴν γλῶσσαν. (Ἐκ τοῦ Πέρσης).

Περσίς -ιδος (γῆ) ἡ : ἡ Περσία.

πήγνυμι : ἐμπήγω, καρφώνω. (Βλ. ἡμέτερον Λεξικὸν ἀνωμάτων ρημάτων).

Πηλεύς -έως ὁ : Υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ, βασιλεὺς τῆς Αἰγίνης. Ἐκδιωχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ κατόπιν τοῦ φόνου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Φώκου κατέφυγεν εἰς τὴν Φθίαν καὶ ἐγίνε βασιλεὺς τῶν Μυρμιδόνων. Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Κενταύρου Χείρωνος ἐνουμφεύθη τὴν Νηρηίδα

- Θέτιν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγεννήθη ὁ Ἀχιλλεύς.
- Πηλούσιον τό : Ὁχυρά πόλις εἰς τὸ ΒΔ ἄκρον τοῦ Νεΐλου· λόγῳ τῆς θέσεώς της ἐθεωρεῖτο ἡ κλεις τῆς Αἰγύπτου.
- Πηνειὸς (ὁ Ἡλειακός) : Ποταμός, ὁ ὁποῖος πηγάζει ἀπὸ τὸν Ἐρύμανθον καὶ ἐνούμενος μὲ τὸν Λάδωνα χύνεται νοτίως τῆς κωμοπόλεως Γαστούνης. Ὑπάρχει καὶ ἄλλος ποταμός μὲ τὸ ἴδιον ὄνομα, ὁ Θεσσαλικὸς Πηνειὸς πλησίον τῆς Λαρίσης.
- Πηνελόπη ἡ : Εἶναι ἡ σύζυγος τοῦ Ὀδυσσεύως, ἡ κόρη τοῦ Ἰκαρίου καὶ βασίλισσα τῆς Ἰθάκης.
- πήρα ἡ : δισάκκι, ταγάρι, σακκούλι, γυλιός.
- πήχυς -εως ὁ : τὸ πρόσθεν μέρος τῆς χειρός, ὁ βραχίον.
- πιαίνομαι : λιπαίνομαι. (Βλ. ἡμέτερον Λεξικὸν ἀνωμάτων ρημάτων).
- Πίγρης -ητος ὁ : Διερμηνεύς τοῦ Κύρου ἐκ Καρίας καταγόμενος.
- πίδαξ κοσ ἡ : ἡ πηγῆ.
- Πιερία ἡ : Ἐπαρχία τῆς μεσημβρινῆς Μακεδονίας εὐρισκομένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας πλησίον τοῦ Ὀλύμπου. Ἐκ ταύτης κατήγετο ὁ Ὀρφεύς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ποιητὰ ἐπίστευον ὅτι ἐκεῖ διέμενον αἱ Μοῦσαι, αἱ ὁποῖαι καὶ Πιερίδες ἐκαλοῦντο.
- πίθος ὁ : πιθάρι. (Ἐκ τοῦ φίθος).
- πίμπλημι : γεμιζῶ, πληρῶ. (Βλ. ἡμέτερον Λεξικὸν ἀνωμάτων ρημάτων).
- πίμπρημι : καίω, πυρπολῶ. (Βλ. ἡμέτερον Λεξικὸν ἀνωμάτων ρημάτων).
- πίνακιον τό : πλάκα, πινακίς. (Ὑποκοριστικὸν τοῦ πίναξ).
- Πίναρος ὁ : Εἶναι ἓνας μικρὸς ποταμός τῆς Κιλικίας, ὁ ὁποῖος πηγάζει ἀπὸ τὸ Ἀμανικὸν ὄρος καὶ χύνεται εἰς τὸν Ἰσικὸν κόλπον.
- πίπτω : πίπτω, καταπίπτω. (Βλ. ἡμέτερον Λεξικὸν ἀνωμάτων ρημάτων).
- πίπτω ἔς πολλά καὶ ἀμήχανα : περιπίπτω εἰς πολλὰ καὶ ἀνυπερβλήτους δυσχερείας.
- Πισίδαι οἱ : Κάτοικοι τῆς Πισιδίας, χώρας ὄρεινῆς καὶ τραχείας εἰς τὰ νότια τῆς Μ. Ἀσίας. Οὗτοι ἐζῶν ἀπὸ λεηλασίας καὶ ληστειας.
- πιστὰ λαμβάνω : λαμβάνω ἐνόρκους διαβεβαιώσεις.
- πιστεύω : ἔχω ἐμπιστοσύνην. (Βλ. ἡμ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).
- πίστις -εως ἡ : ἐμπιστοσύνη. (Ἐκ τοῦ πείθω).
- πιστός -ῆ -όν : ἐμπιστος, εἰλικρινής. (Ἐκ τοῦ πείθω).
- πίσυνος -η -ον : πεποιθώς, ὁ ἔχων πεποιηθῆναι. (Ἐκ τοῦ πείθω).
- πίτυς -υος ἡ : τὸ πεῦκον. (Ἐξ ἰσπετικοῦ πίτυ).
- πλαίσιον τό : ὀρθογώνιον τετράπλευρον.
- πλάνη ἡ : περιήγησις, περιπλάνησις, λάθος.
- πλάνος ὁ : ἡ περιπλάνησις. (Ἐκ τοῦ πλάνη).
- πλανώμενος : κινούμενος.
- Πλάτων -ωνος (428—347 π.Χ.) : Ὑπῆρξεν εἰς ἓκ τῶν κορυφαίων ἐλλήνων φιλοσόφων καὶ συγγραφέων. Κατ' ἀρχὴν ἡσχολήθη μὲ τὴν ποίησιν, βραδύτερον ἔγινε μαθητῆς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους. Ἐταξίδευσεν εἰς Αἴγυπτον καὶ Μεγάλην Ἑλλάδα. Ἐπέστρε-

ψε τὸ 388 π.Χ. εἰς Ἀθήνας καὶ ἵδρυσεν τὴν φιλοσοφικὴν σχολὴν, ἣ ὁποία ἠνομήθη Ἀκαδημία.
 Ἔγραψε 34 διαλόγους φιλοσοφικοῦ περιεχομένου καὶ ἐπιστολάς.
πλέθρον τό : μονὰς μήκους 100 ποδῶν ἢ 31 μέτρων.
πλεῖν ἢ : περισσότερα ἀπό. (τὸ πλεῖν ἀντὶ πλέον).
πλειόνος ἀξιός εἰμι : ἀξίζω περισσότερο.
πλείστος -η -ον : πάρα πολὺς. (Ἵπερ. βαθμὸς τοῦ πολὺς).
πλείων -ον : περισσότερος. (Συγκριτικὸς βαθμὸς τοῦ πολὺς).
πλείων λόγος κατέχει : ἡ κοινὴ παράδοσις ἀναφέρει.
πλέον ἢ κατ' ἀξίαν : περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι ἀξίζει.
πλεονεκτέω, -ῶ : ζητῶ νὰ ἔχω περισσότερα (βλ. ἡμέτερον Λεξικὸν ἀνωμάτων ρημάτων).
πλεονεξία ἢ : ὑπεροχὴ, κέρδος. (Ἐκ τοῦ πλέον+ἔχω).
πλεῦνας : περισσότερους. Ἰωνικὸς τύπος ἀντὶ πλείονας).
πλέω : πλέω, ταξιδεύω. (βλ. ἡμέτερον Λεξικὸν ἀνωμ. ρημ.).
πληγὰς προσλαμβάνω : κτυποῦμαι, εὐλοκοποῦμαι.
πληγὴ ἢ : τὸ κτύπημα. (Ἐκ τοῦ πλήσσω).
πληθος τό : ὁ λαός. (Ἐκ τοῦ πληθνημι).
πλήθουσα ἀγορὰ : περὶ ὧραν 9—11½ π.μ., ὅταν ἡ ἀγορὰ εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀνθρώπους.
πλήθω : εἶμαι γεμάτος. (βλ. ἡμέτερον Λεξικὸν ἀνωμ. ρημ.).
πλήμμυρα ἢ : πλημμύρα, κατακλυσμός.
πλήν : ἐκτός, πλήν.
πλήρης -ες : γεμάτος. (Ἐκ τοῦ πλήρος).

πλησιαιάτος : ὁ πολὺ πλησίον. (Ἵπερ. βαθμὸς, ἐκ τοῦ πλησίον).
πλησμονή ἢ : κόρος, χορτασιά. (Ἐκ τοῦ πλημνημι).
πλήσσω (ττ)ω : κτυπῶ, πατάσσω. (βλ. ἡμέτερον Λεξικὸν ἀνωμάτων ρημάτων).
πλοῖον τό : πλοῖον, καράβι. (Ἐκ τοῦ πλέω).
πλοῦς ὁ : διάπλους, πέρασμα. (Ἐκ τοῦ πλέω).
πλούσιος -ον : ἄφθονος, πλούσιος. (Ἐκ τοῦ πλοῦτος).
Πλούτων -ωνος ὁ : Υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ θεὸς τοῦ Ἄδου.
πνεῦμα -ατος τό : πνοή, ἄνεμος. (Ἐκ τοῦ πνέω).
πνεῦμα καλόν : οὐριος ἄνεμος.
πνέω : φυσῶ, ἀναπνέω. (βλ. ἡμέτερον Λεξικὸν ἀνωμάτων ρημάτων).
πνιγηρὸς -ά -όν : στενόχωρος, μικρός. (Ἐκ τοῦ πνίγω).
πνιγμὸν παρασκευάζω τινί πνίγω, ἀπαγχονίζω τινά.
πνοή ἢ : ἄνεμος, φύσημα. (Ἐκ τοῦ πνέω).
Πνύξ -υκός ἢ : Ἡ γνωστὴ τοποθεσία εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐγένετο ἡ συνέλευσις τοῦ λαοῦ καὶ ἡ ὁποία εὐρίσκετο πρὸς δυσμὰς τῆς Ἀκροπόλεως ἐπὶ τοῦ βράχου, ὅπου τὸ σημερινὸν Ἀστεροσκοπεῖον.
πόα ἢ : χόρτον, πρασινάδα, γρασίδι. (Ἐκ τοῦ ποιῆα).
ποδαπός -ῆ -όν : ἀπὸ ποῖον μέρος, ἀπὸ ποῖαν χώραν. (Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία).
ποδήρης -ῆρες : ὁ φθάνων κάτω μέχρι τὰ πόδια. (Ἐκ τοῦ ποῦς + ἄραρεῖν (ἄραρισκω)).

πόθεν : από ποῦ, από ποῖον μέρος;
 πόθος ὁ : ἐπιθυμία.
 ποῖ : ποῦ, πρὸς ποῖον μέρος;
 (Ἐρωτ. ἐπίρρημα).
 ποιέω, -ῶ : κάμνω. (Βλ. ἡμέτερον Λεξικόν ἀνωμ. ρημάτων).
 ποίημα -ατος τό : ἔργον, ποιητικόν ἔργον. (Ἐκ τοῦ ποιέω).
 ποίησις -εως ἡ : δημιουργία, ποιητική τέχνη. (Ἐκ τοῦ ποιέω).
 ποιητής ὁ : κατασκευαστής, ποιητής στίχων (Ἐκ τοῦ ποιέω).
 ποικίλος -η -ον : διάφορος.
 ποίμνη ἡ : τὸ ποίμνιον, κοπάδι. (Ἐκ ποῦ ποιμήν).
 ποιῆ ἡ : τιμωρία.
 ποῖος -α -ον : ὁποῖος τις.
 ποιούμαι πλαίσιον τῶν ὀπλιτῶν : περατάσσω τοὺς ὀπλίτας εἰς σχῆμα ὀρθογωνίου τετραπλευροῦ.
 ποιῶ ἑμαυτὸν φίλον τινί : ἀγαπῶ κάποιον.
 πολεμέω, -ῶ : κάμνω πόλεμον, μάχομαι. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
 πολέμιος -α -ον : ἐχθρός, ἐχθρικός. (Ἐκ τοῦ πόλεμος).
 πόλεμος ὁ : ὁ,τι καὶ σήμερον, πόλεμος.
 πολιορκέω, -ῶ : περικυκλώνω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
 πολιορκία ἡ : ὁ,τι καὶ σήμερον. (Ἐκ τοῦ πολιορκέω).
 πόλις -εως ἡ : πόλις, πολιτεία. (Ἐκ τοῦ πῆλολις).
 πόλισμα -ατος τό : πόλις, κωμόπολις. (Ἐκ τοῦ πολίζω).
 πολιτεία ἡ : πολιτευμα, πολιτικὴ ἐξουσία. (Ἐκ τοῦ πολιτεύω).
 πολιτεύομαι : ζῶ ὡς πολίτης. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
 πολίτης ὁ : συμπολίτης, κάτοικος πόλεως. (Ἐκ τοῦ πόλις).

πολίχνη ἡ : μικρὰ πόλις. (Ἐκ τοῦ πόλις).
 πολίων : πόλεων. (Ἰωνικός τύπος γεν. πληθυντικοῦ).
 πολλάκις : πολλές, φορές. (Ἐκ τοῦ πολὺς).
 πολλαχοῦ : εἰς πολλά μέρη. (Ἐκ τοῦ πολὺς, πολλή).
 πολλὰ ἄξια : πλήρης ἐλευθερία. (Βλ. Λυσίαν).
 πολλὸς -πολλόν : πολὺς -πολλή -πολύ. (Ἰωνικός τύπος ἀντι πολὺς).
 πολλοῦ ἄξια : μεγάλης ἀξίας, πολὺ ἀξιόλογος.
 πολλοῦ ἄξιος : μεγάλης ἀξίας, ἀξιόλογος.
 πολλοῦ ἄξιος γίγνομαι τινί : σπουδαίας ὑπηρεσίας προσφέρω εἰς κάποιον.
 πόλος ὁ : ὁ οὐρανός. (Ἐκ τοῦ πολέω).
 πολὺ ἥδιον : μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν.
 πολυάργυρος -ον : πλούσιος εἰς ἄργυρον. (Ἐκ τοῦ πολὺς+ἄργυρος).
 πολυπαῖδια ἡ : πολυτεκνία. (Ἐκ τοῦ πολὺπαῖς).
 πολὺς -πολλή -πολύ : ὁ,τι καὶ σήμερον, πολὺς.
 πολυτάλαντος -ον : ὁ πολὺ πλούσιος, ὁ ἔχων ἀξίαν πολλῶν τάλαντων. (Ἐκ τοῦ πολὺς+τάλαντον).
 πολυτελής -ές : πλούσιος, πολυέξοδος. (Ἐκ τοῦ πολὺς+τέλος).
 πολυώνυμος -ον : ὁ ἔχων πολλὰ ὀνόματα, ὁ ὀνομαστός. (Ἐκ τοῦ πολὺς+ὄνομα, ὄνομα).
 πομπή ἡ : ἡ ἀποστολή. (Ἐκ τοῦ πέμπω).
 πονέω, -ῶ : κοπιᾶζω, μοχθῶ. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
 πονηρά (τά) : αἱ δυστυχαίαι, αἱ

λῦπαι. (Ἐκ τοῦ πονηρός).
 πονηρός -ά -όν: ἄθλιος, ἐλε-
 εινός. (Ἐκ τοῦ πονέω).
 πόνος ὁ: κόπος, ἐργασία. (Ἐκ
 τοῦ πένομαι).
 πόντος ὁ: ἡ θάλασσα, ἀνοικτὸν
 πέλαγος.
 πορεία ἢ: θάδισμα, ταξίδι. (Ἐκ
 τοῦ πορεύω).
 πορεύομαι: βαδίζω, πηγαίνω, τα-
 ξιδεύω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ.
 ρημάτων).
 πορθμεία (τά): ἡ ἀμοιβὴ διὰ
 τὴν μεταφορὰν εἰς τὴν ἀπέναντι
 ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, λίμνης κλπ.,
 τὰ ναῦλα.
 πορθμεῖον τό: τόπος περάσμα-
 τος, βάρκα διὰ πέρασμα, πλοῖον
 διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν. (Πρβ. τὰ
 σημερινὰ φέρρου-μπότ). (Ἐκ τοῦ
 πορθμεύω).
 πορθμεύς -έως ὁ: ὁ ὁδηγὸς πορ-
 θμείου, βαρκάρης. (Ἐκ τοῦ πορθ-
 μέω).
 πορίζομαι: προμηθεύομαι. (Βλ.
 ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
 πόρος ὁ: πέρασμα, διάβασις.
 (Ἐκ τοῦ περάω).
 πόρρω: μακρὰν. (Ἐκ τοῦ πόρ-
 σω, ἐπίρρημα).
 πορρωτέρω τοῦ καιροῦ: πέ-
 ραν τοῦ δέοντος.
 Ποσειδῶν -ῶνος ὁ: Εἰς τῶν ἀρ-
 χαίων θεῶν, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ
 τῆς Ρέας, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς καὶ
 τοῦ Πλούτωνος καὶ θεὸς τῆς θα-
 λάσσης.
 ποταμὸς ὁ: ποτάμι, χεῖμαρρος.
 (Ἐκ τοῦ πο -τοῦ πίνω).
 ποτέ: κάποτε, μιά φορά.
 πότερος -α -ον: ποῖος ἐκ τῶν
 δύο. (Ἐκ τοῦ ποσ+ἕτερος).
 πότης ὁ: τὸ συμπόσιον. (Ἐκ τοῦ
 πίνω).
 πούς -ποδός ὁ: πόδι. (ἘΞ ἰα-

πετικοῦ ped-).
 πρᾶγμα -ατος τό: ἔργον, πρᾶ-
 ξις. (Ἐκ τοῦ πράττω).
 πράγματα παρέχω τινί: ἐνο-
 χλῶ κάποιον.
 πραγματεία ἢ: ἀνάμειξις εἰς
 ἕνας ὑποθέσεις. (Παρ. Ἴσοκρ.),
 φιλοσοφικὴ ἐνασχόλησις. (Ἐκ
 τοῦ πραγματεύομαι).
 Πράκτιος ὁ: Μικρὸς ποταμὸς
 τῆς Τροίας, ὁ ὁποῖος ῥέων μετα-
 εὔ Ἀβύδου καὶ Λαμψάκου χύνε-
 ται εἰς τὸν Ἑλλησποντον.
 πράττω τινα μισθόν: εἰσ-
 πράττω ἀπὸ κάποιον ἀμοιβήν.
 πράττω: κάμνω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ.
 ἀνωμάλ. ρημάτων).
 πράττω τὰ ναυτικά: καταγίνο-
 μαί με τὰ ναυτικά.
 Πράξ -αντός ὁ: Πόλις πλησίον
 τοῦ Ναρθακίου εἰς τὴν Θεσσαλί-
 αν.
 πράξω: ἡπίως, μαλακῶς. (Ἐκ
 τοῦ πρᾶος).
 πρέμνον τό: κορμός, στέλεχος
 δένδρου.
 πρεπῶδης -ῶδες: ἀρμόζων, κα-
 τάλληλος. (Ἐκ τοῦ πρέπω+εἶ-
 δος).
 πρέσβεις οἱ: οἱ ἀπεσταλμένοι.
 πρέσβυς -εως ὁ: γέρων, πρεσ-
 βύτης.
 πρεσβύτεροι οἱ: οἱ γεροντότε-
 ροι. (Ἐκ τοῦ πρέσβυς).
 πρεσβύτης ὁ: γέρων, γεροντό-
 τερος. (Ἐκ τοῦ πρέσβυς).
 πρῆξις -ιος ἢ: πρᾶξις. (Ἐπικὸς
 τύπος).
 Πρίαμος ὁ: Υἱὸς τοῦ Λαομέδον-
 τος, βασιλεὺς τῆς Τροίας κατὰ
 τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, πατὴρ τοῦ
 Πάριδος, τοῦ Ἴκτορος, τῆς Κασ-
 σάνδρας κ.α.λ., φονευθεὶς ὑπὸ
 τοῦ Νεοπτολέμου.
 πρίασθαι: νὰ ἀγοράσετε. (Ἐκ

ρμφ. άορ. θ' του ώνούμαι = άγοράζω).

Πριήνη ή : Πόλις εις την Καρίαν της Μ. Άσίας, άπέναντι της Σάμου. Ύπήρξε μία των πόλεων του Ίωνικού δεσμού, είχε στόλον και ήτο πατρις του φιλοσόφου Βιάντος.

πρίν : πρό, πρότερον, προτου.
πρίν εις τὰ δύσιππα (χωρία άφικέσθαι : προτου να φθάσουν αυτοί εις τὰ άκατάλληλα δια τὸ ιππικόν μέρη.

πρό : έμπροσθεν, έμπρός από (πρόθεσις).

πρό όπώρας άπετέλεσε : πρό του φθινοπώρου έπεράτωσε.

προαιρέσεις (αι) : ήθικαι άρχαί, τὰ φρονήματα.

προαίρεσις -εως ή : προτίμησις, έκλογή, έπιθυμία. (Έκ του προαιρέομαι).

προαισθάνομαι : αντίλαμβάνομαι έκ των προτέρων. (Βλ. ήμέτ. Λεξικόν άνωμ. ρημ., αισθάνομαι).

πράστ(ε)ιον τό : τὰ περιχωρα της πόλεως, αι έξοχαί. (Έκ του πρό+άστυ).

προβαίνω : προχωρώ. (Βλ. ήμέτ. Λεξ. άνωμ. ρημάτων, βαίνω).

προβοηθώ : σπεύδω εις βοήθειαν πρότερον.

προβολή ή : καταγγελία ένώπιον της έκκλησίας του δήμου. Αύτη έγινετο έναντίον εκείνων, οι όποιοι επρόδιδον την πόλιν ή παρέσυρον τον δήμον εις άσυμφόρους άποφάσεις. (Έκ του προβάλλω).

προβουλεύω : καταρτίζω προβούλευμα, ήτοι σχέδιον νόμου.

πρόδηλος -ον : όλοφάνερος. (Έκ του πρό+δηλος).

προδίδωμι : προδίδω. (Βλ. ήμέτερον Λεξ. άνωμ. ρημάτων, δίδω-

μι).

πρόδικος ό : έπίτροπος (άνηλικου βασιλέως εις Σπάρτην). (Έκ του πρό+δικη).

πρόδρομοι οι : οι άνιχνευταί. (Έκ του πρόδρομος).

πρόδρομος -ον : πρόσκοπος. (Έκ του προδραμείν).

προεστικώς ό : προώδευεν.

προεστικώς ό : ό άρχηγός. (Έκ του προίστημι).

προέχω : υπερέχω. (Βλ. ήμέτ. Λεξ. άνωμ. ρημάτων, έχω).

προίημι : στέλλω πρότερον. (Βλ. ήμ. Λεξ. άνωμ. ρημάτων, ίημι).

προιόντες : καθώς προχωρούν. (Μτχ. ένεστώτος του πρόειμι).

προίπιεύω : προχωρώ έφιππος. (Βλ. ήμ. Λεξ. άνωμ. ρημ., ίπιεύω).

προίστημι : τοποθετώ έμπροσθεν προβάλλω. (Βλ. ήμέτ. Λεξ. άνωμ. ρημάτων, ίστημι).

προκινδυνεύω : μάχομαι εις την πρώτην γραμμήν.

Προκόννησος ή : Νήσος της Προποντιδος άπέναντι της Κυζίκου, περίφημος δια τον έκλεκτόν της οίνον. (Σήμερον νήσος του Μαρμαρά).

προκρίνω : προτιμώ. (Βλ. ήμέτ. Λεξ. άνωμ. ρημάτων, κρίνω).

προμετωπίδια (τά) : μετάλλια καλύμματα προφυλάσσοντα τὸ μέτωπον των πολεμικών ίππων. (Έκ του πρό+μέτωπον).

Προμηθεύς -εως ό : Τιτάν, υιός του Ίαπετου και της Κλυμένης, άδελφός του Άτλαντος, Μενοίτου και Έπιμηθέως, έφευρέτης πολλών τεχνών σχέσιν έχουσών με τὰ μετάλλα και τον ηηλόν. Ούτος έκλεψε τὸ πῦρ έξαπατήσας τον Δία και δια τούτο έτιμωρήθη δεθείς επί του όρουσ Καυ-

κάσου, ὅπου ἀετός πετῶν κατέ-
 τρωγε τὸ ἦπαρ αὐτοῦ, τὸ ὁποί-
 ον τὴν νύκτα πάλιν ἠξάνετο.
 προναυμαχῶ τινος : ναυμαχῶ ὑ-
 πέρ τινος.
 προνομαί αι : ὠργανωμένοι στρα-
 τιωτικαί ἐπιδρομαί. (Ἐκ τοῦ προ-
 νέμομαι).
 Πρόξενος ὁ Βοιωτίας : Στρα-
 τηγός καὶ φίλος τοῦ Ξενοφῶν-
 τος, μαθητῆς δὲ τοῦ σοφιστοῦ
 Γοργίου. Μετέσχεν ὡς στρατη-
 γός εἰς τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Κύ-
 ρου καὶ ἐδολοφονήθη εἰς τὰ Κού-
 ναξα ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνους, ὁ-
 πως καὶ οἱ ἄλλοι στρατηγοί.
 πρόσδος ἢ : προέλασις. (Ἐκ τοῦ
 πρό+ὀδος).
 προοράω, -ῶ : προβλέπω. (Βλ.
 ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημ., ὀράω -ῶ).
 προπέμπω : προαποστέλλω. (Βλ.
 ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημ., πέμπω).
 πρόρριζος : σύρριζος, ἐκ τῆς ρί-
 ζης. (Ἐκ τοῦ πρό+ρίζω).
 πρόρριζος κακῶν : κάκιστος.
 πρὸς : πρόθεσις, συντασσομένη
 μὲ γενικὴν, δοτικὴν καὶ αἰτιατ.
 πρὸς τούτῳ τῷ λογισμῷ :
 κοντὰ εἰς αὐτὴν τὴν σκέψιν.
 προσαγορεύομαι : ὀνομάζομαι,
 ἀποκαλοῦμαι.
 προσαγορεύω τινά χαίρειν :
 χαιρετίζω κάποιον.
 προσαπόλλυμαι : χάνομαι καὶ
 ἐγῷ (μαζὶ μὲ ἄλλους).
 προσβολή ἢ : ἐπιθεσις. (Ἐκ τοῦ
 προσβάλλω).
 προσδοκῶ : περιμένω μετὰ φό-
 βου. (Βλ. Ξενοφ.). (Βλ. ἡμέτ.
 ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
 προσέεται (τῷ μισθῷ) : θά
 προτεθῆ εἰς τὸν μισθόν.
 προσέχω τὸν νοῦν : προσέχω.
 προσήκει : ἀρμόζει. (Βλ. ἡμέτ.
 ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

προσήκων ὁ : ὁ συγγενής. (Μτχ.
 τοῦ προσήκω).
 προσπνήξ -ές : καταδεκτικός.
 προσίσχει : προσεγγίζει εἰς ἓνα
 τόπον, σταματᾷ. (γ' ἐν. Ἐνεστώ-
 τος τοῦ προσίσχω).
 προσκαρτερέω, -ῶ : ὑπομένω
 μὲ θάρρος καὶ τὰς νέας ταλαι-
 πωρίας.
 προσκομίζω : προσφέρω. (Βλ.
 ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων, κομί-
 ζω).
 προσλαμβάνω : λαμβάνω προ-
 σέτι. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρη-
 μάτων, λαμβάνω).
 πρόσοδος ἢ : τὸ εἰσόδημα.
 πρόσουρος -ον : ὁ συνορεύων μὲ
 κάποιον. (Ἐκ τοῦ πρὸς+ὀρος).
 προσπίπτω : ἐπιτίθεμαι. (Βλ.
 ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων, πί-
 πτω).
 πρόσταγμα -ατος τό : διαταγή.
 (Ἐκ τοῦ προστάσσω).
 προστάγματα τά : αἱ διαταγαί.
 προστάται οἱ : ἡγεμόνες. Μετὰ
 τὴν πτώσιν τῶν Ἀθηνῶν ἡ Σπάρ-
 τη εἶχεν ἀναλάβει τὴν ἡγεμονί-
 αν ὅλης τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ Λα-
 κεδαιμόντιοι ἀνεγνωρίσθησαν ὡς
 προστάται.
 προστάτης ὁ : πολίτης, ὁ ὁποῖος
 ἐπροστάτευσεν ἓνα μέτοικον εἰς
 τὰς Ἀθήνας.
 προστερνίδια (τὰ) : μετάλλινα
 καλύμματα προφυλάσσοντα τὸ
 στέρνον τῶν πολεμικῶν ἵππων.
 προστίθημι : προσθέτω. (Βλ. ἡ-
 μέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
 προσφωνῶ τινά : χαιρετίζω κά-
 ποιον.
 πρόσχημα -ατος τό : πρόφασις.
 (Ἐκ τοῦ προέχω).
 πρόσχωρος -ον : πλησιόχωρος,
 γείτων. (Ἐκ τοῦ πρὸς+χώρος).
 πρόσω : μακράν.

πρότερος -α -ον : προηγούμενος, πρωύτερος. (Συγκρ. τοῦ πρῶτος).

προτιμάω, -ῶ : τιμῶ περισσότερον. (Ἐκ τοῦ πρό+τιμῶ).

προτρέπω : παρακινῶ, παρορμῶ. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων, τρέπω).

προτρέχω : τρέχω πρὶν ἀπό. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων, τρέχω).

πρόφασις -εως ἢ : αἰτία, ἀφορμή. (Ἐκ τοῦ προφαίνω).

προφύλακες οἱ : οἱ φρουροί.

πρύμνα ἢ : τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ πλοίου.

πρυτανίη ἢ : ἡγεμονία, ἀρχιστρατηγία. (Ἰωνικός τύπος ἀντιπρυτανεία.).

Πρωτανεῖς οἱ : Ἔτοι ἐλέγοντο οἱ βουλευταὶ τοῦ τμήματος ἐκ τῶν 50 μελῶν τῆς βουλῆς τῶν πεντακοσίων, οἱ ὅποιοι διοικούσαν τὰς Ἀθήνας ἐπὶ ἓνα μῆνα. Ἐνώπιον αὐτῶν ἐγίνετο ἡ καταγγελία διὰ τὰς παρανομίας τῶν σιτοπωλῶν. Αὐτοὶ ἀνέβησαν εἰς τὴν βουλήν νὰ κρίνη τοὺς σιτοπώλας.

πρῶ : τὸ πρῶτῳ, ἐνωρίς. (Ἐπιρρημα τοῦ πρό).

πρῶρα ἢ : τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ πλοίου, ἡ πλώρη.

Πρωτεσίλαος ὁ : Ἦρωσ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ὁ ὅποιος ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Θεσσαλῶν ἠκολούθησε τὸν Ἀγαμέμνονα εἰς τὴν ἐκστρατείαν κατὰ τῆς Τροίας. Ἀπειβίβασθη πρῶτος εἰς τὴν Ἀσιατικὴν ἀκτὴν, ὅπως ἀναφέρει ἡ παράδοσις καὶ ὁμῶς ἐφρονεῦθη ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. Ἐτάφη δὲ εἰς Ἐλαιοῦντα τιμώμενος ὡς ἡμίθεος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

πρωτεύειν : νὰ εἶναι πρῶτος. (Ἄνημφ. τοῦ πρωτεύω).

πρῶτον (τὸ) : κατὰ πρῶτον, κατ' ἀρχάς.

πτέρυξ -υγος ἢ : πτερούγα. (Ἐκ τοῦ πτερόν).

Πτολεμαῖος ὁ : Ἦτο υἱὸς τοῦ Λάγου καταγόμενος ἐκ τῆς Ἑορδαίας τῆς Μακεδονίας (Ν. Κοζάνης). Στρατηγὸς καὶ φίλος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ἠκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐκστρατείαν καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἔλαβεν ὡς μεριδίον τὸ κράτος τῆς Αἰγύπτου. Ἦτο μεγίστη ἡ φιλομάθειά του καὶ διὰ τοῦτο ἐπροστάτευσεν τὰ γράμματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πνεύματος. Οὗτος συνέγραψεν ἀπομνημονεύματα τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, τὰ ὅποια ὁ Ἀφρικανὸς χρησιμοποίησεν πηγὴν ἀξιόπιστον εἰς τὴν ἱστορίαν του. Ἀπὸ τὰ ἀπομνημονεύματά του μόνον ὀλίγα ἀποσπάσματα διεσώθησαν.

Πυανεψιών, -ῶνος ὁ : Εἶναι ὁ τέταρτος ἀττικὸς μῆν. (15 Ὀκτωβρίου — 15 Νοεμβρίου).

πυγμῆ ἢ : πυγμαχία. (Ἐκ τοῦ πύξ = γρόνθος).

Πυθόδημος ὁ : Ἦτο εἰς τῶν ἐννεά ἀρχόντων τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸ 336 π.Χ., ὁ πρῶτος ἐξ αὐτῶν δηλαδὴ ὁ ἐπώνυμος. Ὦνομάζετο ἔτσι, διότι τὰ διάφορα γεγονότα εἰς Ἀθήνας ἐχρονολογοῦντο μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου ἀρχοντος.

Πυθία ἢ : Ἦτο ἱερεῖα. (Προφήτις τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν (ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος), ἡ ὅποια ἔδιδε τοὺς χρησμούς).

πυκνός -ῆ -όν : συχνός, χονδρός. (Ἐκ τοῦ πύκα = πυκνός).

πυκτεύειν : πυγμαχεῖν. (Ἄνημφ. ἐνεστώτος τοῦ πυκτεύω).

Πυλαγόροι οἱ : Ἔτοι ἐκαλοῦν-

το οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν 12 Ἑλληνικῶν φύλων, οἱ ὅποιοι μετεῖχον τοῦ ἀμφικτιονικοῦ συνεδρίου. Οὗτοι συνήρχοντο δις τὸ ἔτος, τὸ ἕαρ εἰς Δελφοὺς καὶ τὸ φθινόπωρον εἰς Ἀνθήλλην παρὰ τὰς Θερμοπύλας. (Ἐκ τοῦ πύλαι+ἀγείρω).

πυλις -ίδος ἡ : μικρὰ πύλη. (Ἵποκριστικὸν τοῦ πύλη).

Πύλος ἡ : Ἀρχαία πόλις τῆς Μεσσηνίας, ἀκμάσασα κατὰ τὴν Μυκηναϊκὴν περίοδον. Ἐλαβε μέρος εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ὑπὸ τὸν βασιλέα, τῆς Νέστορα.

πυλθάνομαι : πληροφοροῦμαι, ζητῶ νὰ μάθω. (Βλ. ἡμέτ. Λεξικὸν ἀνωμάτων ρημάτων).

πῦρ -ός τὸ : ἡ φωτιά.

πυρίκαυστος -ον : πεπυρακτωμένος. (Ἐκ τοῦ πῦρ+καίω).

πυρίκαυστος γίγνομαι : πυρπολοῦμαι, καίομαι.

πυροειδής -ές : φλογώδης. (Ἐκ τοῦ πῦρ+εἶδος).

πυρὸς ὁ : σίτος, σιτάρι.

πυρρήκη ἡ : ἐνόπλιος χορὸς. (Ἐκ τοῦ Πυρρήχου).

Πύρρος ὁ : (318—272 π.Χ.) βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, υἱὸς τοῦ Αἰακίδου καὶ τῆς Φθίας. Ἐμεγάλωσε τὸ κράτος του νικήσας τὸν Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν καὶ ἀνεκηρύχθη βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας τὸ 287. Ἐκτρατεύσας εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐνίκησε τοὺς Ρωμαίους καὶ ἐξεδίωξεν ἐκ τῆς Σικελίας τοὺς Καρχηδόνιους. Ἀργότερον πολεμήσας κατὰ τοῦ Ἀντιγόνου τῆς Μακεδονίας καὶ τῶν Σπαρτιατῶν ἐφονεύθη εἰς τὸ Ἄργος. Θεωρεῖται εἰς ἐκ τῶν μεγαλύτερων στρατηλατῶν τῆς ιστορίας.

πῶλος ὁ, ἡ : ἵππος ἀδάμαστος, πουλάρι.

πῶμα -ατος τὸ : τὸ κάλυμμα, καπάκι. (Ἐξ ἰαπ. ροί=φυλάσσω).

πῶποτε : ποτὲ ἕως τώρα. (Ἐκ τοῦ πω+ποτέ).

P

Ῥαδάμανθυς, -ου ὁ : Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος. Διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Μίνωος κατέφυγεν εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου, ὅπου καὶ ἐβασίλευσεν μετὰ πρᾶότητος καὶ δικαιοσύνης. Μετὰ τὸν θάνατόν του διωρίσθη κριτὴς τοῦ Ἄδου μετὰ τοῦ Μίνωος καὶ τοῦ Αἰακοῦ.

ῤάδιος -ια -ον : εὐκόλος. (Ἐκ ρίζης ρα—).

ῤαδίως : εὐκόλως. (Ἐκ τοῦ ῤαδίου).

ῤαθυμία ἡ : νωθρότης, ὀκνηρία. (Ἐκ τοῦ ῤαθυμέω).

ῤαίζω : καλύτερευω, ἀναλαμβάνω ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν.

ῤαπτὸν τὸ : τάπης κεντητός. (Ἐκ τοῦ ῤαπτῶ).

ῤαστος -η -ον : εὐκολώτατος. (Ἵπερ. βαθμ. τοῦ ῤάδιος).

ῤαστώνη ἡ : εὐκολία, ἀνακούφισις. (Ἐκ τοῦ ῤαστος).

ῤάων -ον : εὐκολώτερος. (Συγκρ. βαθμ. τοῦ ῤάδιος).

ῤεῖθρον τὸ : ῤεῦμα, κοίτη ποταμοῦ. (Ἐκ τοῦ ῤέω).

ῤέω : τρέχω, ἀναβρῶ. (Βλ. ἡμέτερον Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).

ῤήγνυμι : θραύω. (Βλ. ἡμέτερον Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).

ῤήδιος -ῖη -ον : εὐκόλος. (Ἵωνικός τύπος ἀντὶ ῤάδιος).

ῤῆμα -ατος : λόγος, ρητόν, ἀπόφθεγμα. (Ἐκ τοῦ λέγω).

ῤήναια ἡ : Νῆσος μικρά, 4 στά-

δια απέχουσα τῆς Δήλου, ὅπου τότε ἐθάπτοντο οἱ νεκροὶ τῆς Δήλου.

ρήτωρ -ορος ὁ : ῥήτωρ, ῥητορο-
διδάσκαλος. (Ἐκ τοῦ ἐρῶ).

ρητῶς : σαφῶς.

ρίπτω : ῥίπτω, ἐκαφενδονίζω.
(Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημ.).

ῥίς -ρινός ἡ : ἡ μύτη. (ἘΞ ἰαπ.
ρίζης ερει-).

ῥίψασπις -ιδος ὁ, ἡ : μικρόψυ-
χος, δειλός. (Ἐκ τοῦ ῥίπτω+ἀ-
σπις).

ῥοιά ἡ : τὸ ρόιδο, «ρόδι».

ῥοισάκης ὁ : Ἦτο ἀδελφός τοῦ
Μιθριδάτου.

ῥός (ῥοῦς) ὁ : ρεῦμα, ροή.
(Ἐκ τοῦ ῥέω).

ῥυάξ -ακος ὁ : ῥυάκι, χειμαρρος.
(Ἐκ τοῦ ῥέω).

ῥυμός ὁ : εἶναι ἓνα ἔυλον ἐπί-
μηκες, ἀπὸ τὰ δύο ἄκρα τοῦ ὀπί-
ου Ζεύγνυονται τὰ βόδια λέγε-
ται καὶ τιμόνι. (Ἐκ τοῦ ῥύω=
ἔλκω, σύρω).

ῥύομαι : ὑπερασπιζώ. (Βλ. ἡμέτ.
ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

ῥυπαρός -ά-όν : ἀκάθαρτος. (Ἐκ
τοῦ ῥύπος).

ῥυπώσις : μὲ αὐτάς, αἱ ὁποῖαι
εἶναι ἀκάθαρτοι. (Μτχ. Ἐνεστῶ-
τος δοτ. πληθ. τοῦ ῥυπάω, -ῶ=
εἶμαι ρυπαρός).

Ῥώμη ἡ : Πόλις τῆς Δ. μέσης Ἰ-
ταλίας, πρωτεύουσα τοῦ Ρωμαί-
κοῦ κράτους. Ἐκτίσθη κατὰ τὴν
παράδοσιν τὸ 753 π.Χ. ὑπὸ τοῦ
Ρωμύλου. Σήμερον εἶναι πρωτεύ-
ουσα τῆς Ἰταλίας.

ῥώμη ἡ : σωματικὴ ἰσχὺς, δύνα-
μις. (Ἐκ τοῦ ῥύομαι).

ῥώννυμι : δυναμώνω. (Βλ. ἡμέτ.
ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

ῥωσθεῖς : ἐνδυναμωθεῖς. (Μτχ.
Παθ. ἄορ. τοῦ ῥώννυμι).

Σ

σάγαρις -εως ἡ : διστομος πέλε-
κυσ.

σαγήνη ἡ : δίκτυον πρὸς ἀλιεί-
αν.

Σάκκαι οἱ : Λαὸς κατοικῶν Β.Α.
τῆς Βακτριανῆς εἰς τὴν Ἀσίαν.
Ἦσαν οἱ ἀνδρειώτεροι καὶ καλύ-
τεροι στρατιῶται τοῦ Περσικοῦ
στρατοῦ.

σακίον τό : μικρὸς σάκκος. (Ἐ-
ποκορ. τοῦ σάκος).

Σαλαμῖς -ίνος ἡ : Νῆσος εὐφο-
ρος κειμένη ἀπέναντι τῶν παρα-
λίων τῆς Ἀττικῆς, τῆς ὁποίας
βασιλεὺς κατὰ τοὺς Τρωϊκοὺς
χρόνους ἦτο ὁ Τελαμῶν καὶ ὁ υἱ-
ὸς του Αἴας. Ἐπὶ Σόλωνος ἦτο
σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐ-
γένινεν ἔνδοξος κατὰ τοὺς Περσι-
κοὺς χρόνους διὰ τὴν εἰς αὐτὴν
ναυμαχίαν. Μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα ὑ-
πάρχει καὶ εἰς τὴν Κύπρον πόλις,
κτισθεῖσα εἰς τὰ ἀνατολικά πα-
ράλια τῆς νήσου ὑπὸ τοῦ Τεύκ-
τρου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Τελαμώνος.

Σαλμυδησσός ἡ : Κόλπος τῆς
Θράκης καὶ παραλία τοῦ Εὐξει-
νου Πόντου παρὰ τὴν πόλιν Σαλ-
μυδησσόν.

σάλπιγξ -γγος ἡ : πολεμικὸν ὄρ-
γανον, σάλπιγξ. (Ἐκ τοῦ σαλπί-
ζω).

σανδάλιον τό : πέδιλον. (Ἐποκο-
ριστικὸν τοῦ σάνδαλον).

Σαρδανάπαλλος ὁ : Εἶναι ὁ τε-
λευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρί-
ας (9ον π.Χ. αἰῶνα), διαβόητος
διὰ τὴν πολυτελῆ καὶ τρυφηλὴν
ζωὴν του.

Σάρδεις αι : Πλουσιωτάτη πόλις τῆς Λυδίας, παρά τὸν Πακτωλὸν ποταμόν, ἐντὸς εὐφόρου πεδιάδος, πρωτεύουσα τοῦ Λυδικοῦ Βασιλείου μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Κροίσου. Ἦτο ἡ ἐδρα συγκεντρώσεως τῶν φόρων, τοὺς ὁποῖους ἀπ' ἐκεῖ οἱ σατράπαι ἀπέστειλλον εἰς τὸν Μέγαν βασιλέα.

σαρισσοφόροι οἱ : Ἡ ὀνομασία ὀφείλεται εἰς τὸ μακρὸν δόρυ τῶν Μακεδόνων (15 περίπου ποδῶν) τὸ ὁποῖον ἔφερον οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ ἑλαφρὸν ἰππικὸν στρατιῶται. (Ἐκ τοῦ σάρισα+φέρω).

σατραπεία ἡ : διοικητικὴ περιφέρεια, ἐπαρχία. (Ἐπεὶ δὴ ἡ Περσία ἦτο ἀπέραντος εἰς ἕκτασιν ὁ Δαρειὸς Α' διὰ τὴν καλυτέραν διακυβέρνησιν αὐτῆς, τὴν διήρρεσεν εἰς 24 διοικητικὰς περιφερείας, αἱ ὁποῖαι ἐκλήθησαν σατραπείαι). Ἐκ τοῦ σατραπεύω.

σατραπίης ὁ : διοικητῆς σατραπείας. (Λέξις Περσικῆ).

σαφνίζω : καθιστῶ φανερόν. (Βλ. ἡμέτερον ΛεΞ. ἀνωμ. ρημ.).

σαφῆς -ές : καθαρὸς, εὐδιάκριτος.

σέβω (αἰτιατ.) : σέβομαι. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

σέλας -ας τὸ : λάμψις, ἀστραπή. (Ἐκ ριζ. σ'ελ-).

Σέλευκος Α' Νικάνωρ :
Εἶναι ὁ ἰδρυτὴς τῆς δυναστείας τῶν Σελευκιδῶν. Υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ τῆς Λαοδίκης, ὁ σημαντικώτερος τῶν Μακεδόνων στρατηγῶν. Μετέσχεν εἰς τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου πολεμήσας γενναίως εἰς τὰς μάχας καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἔλαβε τὸ βασιλεῖον τῶν Σελευκιδῶν εἰς τὴν Συρίαν.

Σεμέλη ἡ : Ἦτο θυγάτηρ τοῦ

Κάδμου καὶ μήτηρ τοῦ θεοῦ Διόνυσου.

Σεμίραμις ἡ : Εἶναι ἡ μυθώδης βασίλισσα τῆς Ἀσσυρίας, ἡ ὁποία ἐπεχείρησε μεγάλαις ἐκστρατείαις καὶ κατεσκεύασε μνημειώδη ἔργα. Ἦτο σύζυγος καὶ διάδοχος τοῦ βασιλέως Νίνου, ὁ ὁποῖος ἱδρυσεν τὴν Νινευί.

σεμνύνομαι : ὑπερφανεύομαι, καμαρώνω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμάλων ρημάτων).

σεμνῶς : σοβαρῶς. (Ἐκ τοῦ σεμνός).

σέο : σοῦ. (Ἴωνικὸς τύπος γενικῆς ἐνικ. προσωπ. ἀντωνυμίας σῦ).

Σέρφιφος ἡ : Νῆσος τῶν Κυκλάδων, ἡ ὁποία ἔχει ἕκτασιν 75 τ. χλμ. πληθυσμὸν περὶ τὰς 25.000 καὶ εἶναι πλουσία εἰς σιδηρομεταλλεύματα.

Σεύθης ὁ : Ἦτο υἱὸς τοῦ Σαραδόκου βασιλέως τῶν Ὀδρυσῶν Θρακικοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος κατῴκει ἀπὸ τοῦ παρά τὸν Αἶνον ποταμοῦ Ἐβρου μέχρι τῆς Ὀδησοῦ (Βάρνης) παρά τὸν Εὐξεινον Πόντον. Ὁ λαὸς αὐτὸς ἦτο πολεμικώτατος καὶ ἠγάπα τὴν οἰνοποισίαν. Βασιλεῖς τῶν ὑπῆρξαν οἱ Τήρης, Σιτάκης, Κερσοβλήπτης, Σκύθης κ.ἄ.

σπκός ὁ : μάνδρα, ὁ κυρίως ναὸς, τὸ ἄδυτον, τὸ περίφραγμα κορμοῦ ἱερᾶς ἐλαίας, ὁ κορμὸς (κουτσουρο) ἱερᾶς ἐλαίας.

σημαίνω : φανερώνω. (Βλ. ἡμέτερον Λεξικὸν ἀνωμ. ρημάτων).

σημεῖον τὸ : σημάδι, δείγμα. (Ἐκ τοῦ σῆμα).

σημείοις τοῖς : μετὰ τὰ σημάδια.

σῆς -σός ὁ : ὁ σκόρος.

σπασάμινος -ον : ὁ γιγνόμενος ἀπὸ σουσάμι. (Ἐκ τοῦ σπασῆμ).

Σπιστός ἡ : Πόλις τῆς Θρακικῆς

Χερσονήσου, ἡ ὁποία εὐρίσκειτο ἀπέναντι τῆς Ἀβύδου, ἀποικία τῶν Μυτιληναίων. Πλησίον αὐτῆς ἐξευξεν ὁ Ξέρξης τὸν Ἑλλησποντον τὸ 480 π.Χ., διὰ νὰ διαβίβωσῃ τὸν στρατὸν του εἰς τὴν Εὐρώπην.

Σθηναλαΐδας ὁ: Ἦτο εἰς ἕκ των πέντε ἐφόρων εἰς τὴν Σπάρτην κατὰ τὸ 431 π.Χ. Κατόπιν ἐπιμόνων εἰσηγήσεων αὐτοῦ ἢ συνέλευσις τῶν Σπαρτιατῶν ἀπεφότισε τὴν κήρυξιν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.

σθένος τό: ἰσχύς, δύναμις.

Σίγειον τό: Πόλις τῆς Τρωάδος, ἡ ὁποία ἔκειτο πλησίον τῆς εἰσόδου τοῦ Ἑλλησπόντου.

σιδήρεος -α -ον: σιδηρένιος, ἀπὸ σίδηρον. (Ἐκ τοῦ σιδηρος).

Σιδυῶς -οῦντος ἢ: Πόλις ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς παραλίας τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου.

Σικυῶνιος: ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς Σικυῶνος, ἀρχαίας πόλεως τῆς Πελοποννήσου πλησίον τῆς Κορίνθου. Εἶναι τὸ σημερινὸν Κιάτον. Τότε ἦτο σύμμαχος τῆς Σπάρτης.

σιμόν (τό): ἡ ἀνωφέρεια.

Σιμωνίδης ὁ Κεῖος (556—468) π.Χ. Ὀνομαστος λυρ. ποιητῆς ἐκ τῆς νήσου Κέω, υἱὸς τοῦ Λεωπρέπου. Προσεκλήθη εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπὸ τῶν Πειαιστρατιδῶν, ἐνίκησεν εἰς ποιητικὸν ἀγῶνα τὸν Αἰσχύλον μετὰ τὴν Μάχην εἰς τὸν Μαραθῶνα. Εὐτυχῆσας νὰ ἴδῃ τὰς νίκας τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν ἔγραψε ἐξαιρετὰ ἐπιγράμματα, διὰ τῶν ὁποίων καὶ ἐτιμήθη ὡς ἐθνικὸς ποιητῆς. Ἐπέτες τῶν ἐπιγραμμάτων ἔγραψε ἐλεγείας, ἐπινίκους, ἐγκώμια, ὕμνους, διθυράμβους, σκόλια καὶ ἄλλα μελικὰ ποιήματα. Ἦ ποιηρὶς

του κατέστη καθολικὴ καὶ πανελληνίως.

σίνομα: βλάβη, λεηλατῶ. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).

Σίπυλον τό: ὄρος καὶ πόλις τῆς Μ. Ἀσίας, ὅπου κατῴκει ὁ πατήρ τῆς Νιόβης Τάνταλος.

Σίσυφος ὁ: Υἱὸς τοῦ Αἰόλου, οἰκιστῆς καὶ βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, διαβόητος διὰ τὰς πανουργίας καὶ τὴν πνεονεξίαν του. Ὑπῆρξε καὶ ἰδρυτῆς τῆς Ἐφύρης εἰς τὴν Κορίνθον. Διὰ τὴν πανουργίαν του οἱ θεοὶ τὸν κατεδίκασαν εἰς τὸν Ἄδην νὰ κυλιῆ διαρκῶς μίαν μεγάλην πέτραν πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ ὑψηλοῦ ὄρους. Οὐδέποτε ὅμως κατῴρθωνε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κορυφὴν, διότι πάντοτε ἐξέφευγε τῶν χειρῶν του καὶ ἐπιπετε εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους, ἀπ' ὅπου πάλιν ἠναγκάζετο νὰ τὴν ἀνεβάσῃ εἰς τὴν κορυφὴν. (Ἐκ τοῦ σοφὸς μετὰ ἀναδιπλασιασμοῦ διὰ τοῦ ι.).

Σιτάλκης ὁ: Βασιλεὺς τῶν Ὀδρουσῶν εἰς τὴν Θράκην.

σίτα τά: σιτηρά, τροφίμα. (Ἐκ τοῦ σίτος).

σίτιον τό: τὸ φαγητόν. (Ἐκ τοῦ σίτος).

σιτοδείη ἡ: ἔλλειψις σίτου. (Ἰωνικὸς τύπος ἀντὶ σιτοδεία).

σίτος ὁ: σιτῆρ, σιτηρά.

σιτοφύλακες οἱ: Οὗτοι ἴσαν 5 εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ 5 εἰς τὰς Ἀθήνας εἰδικοὶ ἐπόπται ἐπολιτευόντες ἀποκλειστικῶς τὸ ἐμπόριον τοῦ σίτου. (Ἐκ σίτος+φύλαξ)

Σκειρωνῆς (ὁδός): Εἶναι ἡ ὁδὸς ἡ ἀγουσα ἀπὸ τῆς Κορίνθου εἰς τὰ Μέγαρα καὶ τὴν Ἀττικὴν παρὰ τὴν θάλασσαν ἐπὶ ἀριστοῦων βράχων.

σκευῆ ἡ: ἐνδυμασία. (Ἐκ τοῦ

- σκεῦος).
- σκευοφόρα τὰ : εἶναι κυρίως τὰ ὑποζύγια τὰ μεταφέροντα τὰς ἀποσκευαίς, ἔπειτα γενικῶς αἱ ἀποσκευαί.
- σκηπτὸς ὁ : κεραυνός, θεομηνία. (Ἐκ τοῦ σκήπτω).
- σκηπτρον τό : ράβδος, βασιλική ἐξουσία. (Ἐκ τοῦ σκήπτω).
- Σκῆψις -εως ἡ : Πόλις τῆς Τρωάδος εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν εὐρισκομένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ἰδης. Αὕτη εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ τοῦ Μειδίου.
- σκιῆπος -οδος ὁ : σκαμνί, χαμηλὴ κλίνη. (Ἐκ τοῦ σκίπω).
- Σκιρίται οἱ : Ἐκλεκτὸν τμήμα τοῦ Σπαρτιατικοῦ στρατοῦ, προερχόμενον ἐκ τινος διαμερισματος τῆς Ἀρκαδίας, τὸ ὁποῖον ἐκαλεῖτο Σκιρίτις.
- Σκιωναῖοι οἱ : Οἱ κάτοικοι τῆς Σκιώνης, πόλεως τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου εἰς τὴν Μακεδονίαν ἐπὶ τοῦ Θερμαικοῦ κόλπου.
- σκόλοψ -οπος ὁ : παλούκι, ἀγκάθι, ἀγκίς. (Ἐκ τοῦ σκόλω, σάλλω).
- σκοπέομαι, -οῦμαι : σκέπτομαι, ἐξετάζω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
- σκοπὸς ὁ : φρουρός, φύλαξ. (Ἐκ τοῦ σκέπτομαι).
- σκοταῖος -α -ον : σκοτεινός, μὲ τὸ σκότος. (Ἐκ τοῦ σκότος).
- Σκοτουσσαῖοι οἱ : Οἱ κάτοικοι τῆς Σκοτούσης σημαντικῆς πόλεως παρὰ τὴν Λάρισαν.
- σκότος -ους τό : σκοτάδι, ἔλλειψις φωτός.
- σκυθρωπός -ῆ -όν : σκοτεινός, κατηφής, λυπημένος. (Ἐκ τοῦ σκυθρός+ῶψ).
- σκυλεύω : ἀφαιρῶ τὰ ὄπλα ἀπὸ τοῦς νεκροῦς, λαφυραγωγῶ. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημ.).

- σκῦλον (τό) : λάφυρον, λεία. (Ἐκ τοῦ σκύλλω=γδέρνω).
- Σκῦρος ἡ : Μία νῆσος τῶν βορείων Σποράδων εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος ὀνομαστῆ διὰ τὰ περίφημα μάρμαρά της.
- σκυτεὺς -εως ὁ : ὑποδηματοποιός, βυρσοδέψης, ὁ κατεργάζων δέρματα, τομαρᾶς. (Ἐκ τοῦ σκῦτος).
- σκυτοτόμος -ον : ὁ τὰ δέρματα ἐργαζόμενος, βυρσοδέψης. (Ἐκ τοῦ σκῦτος+τεμείν τοῦ τέμνω).
- σμικρός -ά ὄν : μικρός. (Ἰωνικός τύπος).
- σμίλαξ -ακος ἡ : κληματοειδὲς ἀναρριχητικὸν φυτόν. (ἀγριόκλημα).
- σοί : εἰς σέ. (Δοτ. προσ. ἀντωνυμίας).
- Σόλοι οἱ : Πόλις τῆς Κιλικίας ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σόλωνος. Οἱ ὀλίγοι Ἀθηναῖοι, τοὺς ὁποίους κατῴκησεν ἐκεῖ, ἐλησμόνησαν τὴν μητρικὴν των γλῶσσαν, γενεός, τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ πλασθῆ ἡ λέξις σ ο λ ο ι κ ι σ μ ο ς φανερώουσα καὶ σήμερον ἀκόμη τὰ περὶ τὴν γλῶσσαν λάθη.
- Σόλων -ωνος ὁ : Περιφημὸς νομοθέτης τῶν Ἀθηνῶν, φιλόσοφος καὶ ποιητής, (630—560 π. Χ.). Ἄνεκούφισεν τοὺς πολίτας μὲ τὴν «σεισάχθειαν» τὴν κατάργησιν τῶν χρεῶν. Θεωρεῖται ὡς ἕνας ἐκ τῶν ἐπτά σοφῶν τῆς ἀρχαιότητος.
- σός -σῆ -σόν : ἰδικός σου. (Κτητικὴ ἀντωνυμία).
- Σουινιάδης ὁ : ἐπώνυμος, ἄρχων. Ἰγῆρξεν ἄρχων τὸ ἔτος 397—396 π.Χ.
- Σούνιον τό : Τὸ νοτιώτερον ἀκρωτήριο τῆς Ἀττικῆς μὲ λιμέ-

- να και ναόν του Ποσειδῶνος.
 Σουσα τὰ: Ἡ ὀνομαστή πρω-
 τεύουσα τῆς Σουσιανῆς χώρας
 κειμένης πρὸς Ν. τῆς Μηδίας.
 Σοφαίνετος ὁ Στυμφάλιος:
 Στρατηγὸς ἀπὸ τὴν Στύμφαλον
 τῆς Ἀρκαδίας, ἔλαβε μέρος εἰς
 τὴν ἑκστρατείαν τοῦ Κύρου καὶ
 ἐδολοφονήθη εἰς τὰ Κούναξα
 μαζί με τοὺς ἄλλους.
 σοφία: κατὰ τὴν σοφίαν. (Δοτ.
 τοῦ κατὰ τι).
 σοφία ἢ: εὐφυΐα, δεξιότης. (Ἐκ
 τοῦ σοφός).
 σοφίσμα τὸ: ἐπινόησις. (Ἐκ
 τοῦ σοφίζω).
 σοφιστής ὁ: σοφός, ἔμπειρος.
 (Ἐκ τοῦ σοφίζω).
 Σοφοκλῆς -έους ὁ: (497—403
 π.Χ.). Εἰς ἓκ τῶν τριῶν μεγαλυ-
 τέρων δραματικῶν ποιητῶν τῆς
 ἀρχαιότητος (Αἰσχύλος, Σοφο-
 κλῆς, Εὐριπίδης). Ἐγεννήθη εἰς
 τὰς Ἀθήνας. Ἐγραψεν ὑπὲρ τὰ
 120 δράματα, ἓκ τῶν ὁποίων σφύ-
 ζονται πλήρη ἐπὶ καὶ πολλὰ ἀ-
 ποσπάματα. Αἱ σφωζόμεναι τρα-
 γωδίαί του εἶναι: Ἀντιγόνη, Ἡ-
 λέκτρα, Τραχίνιαί, Οἰδίπους Τύ-
 ραννος, Αἴας, Φιλοκτήτης, Οἰδί-
 πους ἐπὶ Κολωνῶ, καὶ τὸ σατυ-
 ρικὸν δράμα Ἴχνευταί.
 σοφός -ῆ -όν: εὐφυῆς, πεπαιδευ-
 μένος. (Ἐκ νοσητός = νοήμων)
 σπάργανον τὸ: ἡ φασκία, εἰς
 τὴν ὁποίαν περιτυλίσσεται τὸ νε-
 ογέννητον. (Ἐκ τοῦ σπάργω =
 φασκιῶνω).
 σπείρα ἢ: κολουῦρα. (Ἐκ τοῦ
 σπερῆ).
 σπένδομαι: δέχομαι τὰς σπον-
 δάς, τὴν ἀνακωχὴν. (Βλ. ἡμέτ.
 ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
 σπέρμα -ατος τὸ: σπόρος, κα-
 ταγωγή. (Ἐκ τοῦ σπερῶ).
 σπεύδω: τρέχω. (Βλ. ἡμέτερον

- ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
 Σπιθριδάτης ὁ: Οὗτος πιθανῶς
 ἦτο ὑποδιοικητὴς εἰς τὴν σατρα-
 πείαν τοῦ Φαρναβάζου. Ὁ Σπι-
 θριδάτης, ὅταν εἶδεν ὅτι ὁ Φαρ-
 νάβατος ἐζήτηε εἰς γάμον τὴν θυ-
 γατέρα τοῦ βασιλέως, τὴν δὲ ἰ-
 δικὴν του ἤθελε νὰ τὴν λάβῃ
 ἄνευ γάμου, ἐθεώρησε τοῦτο ὕ-
 βριν καὶ παρέδωκεν εἰς τὸν Ἀ-
 γησίλαον ἑαυτὸν καὶ τὴν γυναί-
 κα του καὶ τὰ τέκνα του καὶ τὴν
 ἐξουσίαν του.
 σποδός ἢ: τέφρα νεκροῦ, στά-
 κτη.
 σπολάς -άδος ἢ: δερμάτινος θώ-
 ραξ, διφθέρα. (Ἀντὶ στολάς ἐκ
 τοῦ στέλλω).
 σπονδαί σι: ἀνακωχὴ, εἰρήνη.
 (Ἐκ τοῦ σπένδω).
 σπονδῆ ἢ: θυσία, προσφορά θυ-
 σίας. (Ἐκ τοῦ σπένδω).
 σπόριμος -ον: κατάλληλος πρὸς
 σποράν. (Ἐκ τοῦ σπερῶ).
 σπουδάζω: σοβαρολογῶ, σοβα-
 ρῶς ὁμιλῶ. (Βλ. ἡμέτ. Λεξικὸν
 ἀνωμ. ρημάτων).
 σπουδάζω πρὸς εταίρους: ἀ-
 χολοῦμαι με τοὺς φίλους μου,
 τοὺς μαθητάς μου.
 σπουδαῖοι οἱ: ἐπίσημοι.
 σπουδαῖος -α -ον: σοβαρὸς,
 δραστήριος. (Ἐκ τοῦ σπουδή).
 σπουδῆ ἢ: βία, θιασύνη, μᾶθη-
 μα, διδασχὴ. (Ἐκ τοῦ σπεύδω).
 σπουδῆ: ὀλοταχῶς.
 στάδιον τὸ: μέτρον μήκους ἴσον
 πρὸς 185 μέτρα. (Εἰς πληθυντι-
 κὸν οἱ στάδιοι καὶ τὰ στάδια).
 σταθμός ὁ: κατοικία, κατάλυμα,
 πορεία μῆς ἡμέρας ἢ ἀπόστασις
 διανυσμένη ἐντὸς μῆς ἡμέρας.
 (Ἐκ τοῦ ἵσταμαι).
 στασιάζω τινί: ἀντιπολιτεύο-
 μαι κάποιον.

στάσις -εως ἢ : ἐπανάστασις, ἔρις. (Ἐκ τοῦ ἰστημι).

σταυρῶμα -ατος τό : χαρόκωμα. (Ἐκ τοῦ σταυρόω).

στάχυς -υος ὁ : «στάχυ», στάχυ οἴτου. (Ἐκ τοῦ ἰαπετ. stefgh = ἀκανθώδης).

στέγαρχος ὁ : οἰκοδεσπότης. (Ἐκ τοῦ στέγη+ἄρχω).

στέλλω : πέμπω, διατάσσω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

στέμμα -ατος τό : στέφανος. (Ἐκ τοῦ στέφω).

στενακίζων : ἀναστενάζων, θρηνηών. (Μτχ. Ἐνεστ. τοῦ στεναχίζω = ὀλοφύρομαι, θρηνηώ).

στενόπορα τά : τὰ στενά μέρη. (Ἐκ τοῦ στενόπορος = στενός + πόρος).

στενόν τό : ἡ στενή διόδος. (Ἐκ τοῦ στενός, στενῆ'ός).

στενωπός -όν : στενή διόδος, στενόν. (Ἐκ τοῦ στενός + ὦψ).

στέργω : ἀγαπῶ. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞικόν ἀνωμ. ρημάτων).

στέρνον τό : τὸ στήθος.

στερρῶς : σφικτῶς, σταθερά. (Ἐκ τοῦ στερρός = στερεός).

στέφανος ὁ : στεφάνι, στέμμα. (Ἐκ τοῦ στέφω).

στεφανώ, -ῶ : στεφανώνω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημ.).

στήλη ἡ : ὄρθιος λίθος, κολώνα ὡς σύνορον.

Σπυρίχορος ὁ : Ἀρχαῖος λυρικός ποιητής (640—555 π.Χ.) ἐκ τῆς Ἰμέρας τῆς Σικελίας. Ἀπὸ τὰ ποιήματά του ἐλάχιστοι στίχοι ἐσώθησαν. Ὄνομάσθη ἔτσι, διότι αὐτός ἔστησε τὸν χορὸν δηλαδὴ τὸν ἐτοποθέτησε νὰ ἄδῃ κινούμενος σταθερά. Πρῶτα ἐκαλεῖτο Τεισίας.

στίφος τό : πυκνὸν πλῆθος. (Ἐκ τοῦ στείβω).

σπλεγγίς -ίδος ἡ : Ξύστρα μὲ τὴν ὁποῖαν εἰς τὰς παλαιστρας ἢ τὰ λουτρά ἀπέβουον τὸν ἰδρῶτα, τὸ ἔλαιον καὶ τὴν κόκκιν. Μικρὰς σπλεγγίδας ἐχρησιμοποιοῦν καὶ αἱ γυναῖκες ὡς κτενάκια ἢ κοσμηματα τῆς κόμης των.

στοά ἡ : ἐπιμήκης χώρος ἐστεγασμένος, κιονοστοιχία.

στόλος ὁ : ἐτοιμασία πρὸς ἐκστρατεῖαν, εἰς Ξενοφ. (Ἐκ τοῦ στέλλω).

στρατεία ἡ : ἐκστρατεία. (Ἐκ τοῦ στρατεύω).

στρατεύω : ἐκστρατεύω. (Βλ. ἡμέτερον ΛεΞ. ἀνωμ. ρημ.).

στρατηγίς ναῦς : ἡ ναυαρχία.

στρατηγός ὁ : διοικητὴς πολλῶν λόχων. (Ἐκ τοῦ στρατός+ἄγω).

στρατηλασία ἡ : στρατός. (Ἐκ τοῦ στρατηλάτew).

στρατηλασίην ποιοῦμαι : ἐκστρατεύω.

στρατιά ἡ : τὸ στράτευμα. (Ἐκ τοῦ στρατός), ἐνῶ ἡ σ τ ρ α τ ε ἰ α = ἐκστρατεία.

στρατιώτης ὁ : ὁ, τι καὶ σήμερον, στρατιώτης. (Ἐκ τοῦ στρατιά).

στρατοπέδευσις -εως ἡ : ἡ ἐκάστοτε θέσις τοῦ στρατοπέδου (Ἐκ τοῦ στρατοπεδεύω).

στρατοπεδεύω : κάμνω στρατόπεδον. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ῥημάτων).

στρατός ὁ : στράτευμα, δύναμις στρατοῦ. (Ἐκ τοῦ στορέννυμι).

στρεβλόω, -ῶ : βασανίζω. (Βλ. ἡμέτερον ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

στρεπτοὶ οἱ : τὰ περιδέραια, «βραχιόλια». (Ἐκ τοῦ στρεπτός).

στρουθός ὁ, ἡ : ἡ στρουθοκάμηλος.

Στρυμών -όνος ὁ : Μέγας ποταμός, ὁ ὁποῖος πηγάζει ἐκ τῆς Βουλγαρίας, διασχίζει τὸν νο-

μόν Σερρών καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν ὁμώνυμον κόλπον, τὸν Στρωμονικόν.

στρωμνή ἡ : τὸ στρώμα. (Ἐκ τοῦ στρώνυμι).

Στυμφαλίδες ὄρνιθες : Σαρκοφάγα πτηνά, τὰ ὁποῖα εἶχον σιδηρὰς πτέρυγας καὶ διέμεινον εἰς τὴν Λέρνην. Ταύτας ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Εὐρυσθέως.

Στύμφαλος ἡ : Ἀρχαία πόλις τῆς Ἀρκαδίας.

σὺ : ἐσύ. (Προσωπικὴ ἀντωνυμία).

συγγηράσκω : γηράσκω μαζί με κάποιον. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).

συγκινδυνεύω : κινδυνεύω μαζί.

συγκλείω : κλείω καλά. (Βλ. ἡμέτερον Λεξικόν ἀνωμ. ρημάτων, κλείω).

συγκρούω τοὺς ὀδόντας : κτυπῶ τὰ δόντια τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο.

συχοῦν : νὰ καλύψῃ μετὰ χῶμα. (Ἄπρμφ. τοῦ συγχῶω -ῶ).

Συέννεσις -εως ὁ : Ἀρχὼν τῆς Κιλικίας, ὁ ὁποῖος κατέλαβε τὰ ὑψώματα τῶν στενοποριῶν τοῦ Ταύρου, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Κύρον νὰ προχωρήσῃ εἰς τὸ ἐσωτερικόν τῆς χώρας, ἀλλὰ τὰ ἐγκατέλειπεν, ὅταν ἤκουσεν ὅτι τριῆρεις τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τοῦ Κύρου περιέπλεον ἀπὸ τὴν Ἰωνίαν εἰς τὴν Κιλικίαν. Σὺζυγὸς τοῦ ἦτο ἡ Ἐπύσα.

σύειον τὸ : χοιρινόν, ἀπὸ πάχος χοίρου. (Ἐκ τοῦ οὐς).

συκοφάντης ὁ : μνηστής, διαβολεὺς, ψεύτης. (Ἐκ τοῦ οὐκον + φαίνω).

συλλαμβάνω : : συγκεντρώνω.

συνάγω. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων, λαμβάνω).

συλλέγομαι : συγκεντρώνομαι. (Βλ. ἡμέτερον Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).

σύλλογος ὁ : συμβούλιον, συγκέντρωσις. (Ἐκ τοῦ συλλέγω).

συμβαίνω : συμβαίνω, γίνεσθαι. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων, βαίνω).

συμβόλαια τὰ : δοσοληψία, συμφωνητικόν. (Ἐκ τοῦ συμβάλλω).

σύμβολον τὸ : σημεῖον, σύνθημα. (Ἐκ τοῦ συμβάλλω).

συμβουλία ἡ : συμβουλή. (Ἐκ τοῦ σύν+βουλή).

συμμανθάνω : συνηθίζω.

συμμαχέω, -ῶ : εἶμαι σύμμαχος. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).

συμμαχία ἡ : βοήθεια, ὑποστήριξις. (Ἐκ τοῦ συμμαχέω).

σύμμαχος ὁ : σύμμαχος, βοηθός, ὑποστηρικτής. (Ἐκ τοῦ σύν+μάχη).

συμμείγνυμι : ἀναμειγνύω, ἀνακατώνω. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων μείγνυμι).

σύμμετρος -ον : συμμετρικός, ἀνάλογος. (Ἐκ τοῦ σύν+μέτρον).

συμπεῖθω : καταπεῖθω, πείθω κάποιον ἐντελῶς. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων, πείθω).

συμπίπτω : συμπλέκομαι, συγκρούομαι. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων, πίπτω).

σύμπλεως -ων : γεμάτος. (Ἐκ τοῦ σύν+πλέω).

Συμπληγάδες πέτραι : Δύο βράχοι ἀναφερόμενοι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὑψηλοὶ, ἐπικρεμάμενοι εἰς θαλάσσια στενά, διὰ τῶν ὁποίων ἔνεκα τῆς ὀρμῆς τοῦ ρεύματος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διέλθῃ ὄχι μόνον πλοῖον, ἀλλ' οὔτε περισσότερά. Εὐρίσκοντο εἰς κάποι-

ον σημείον τοῦ Βοσπόρου ἢ εἰς τὸ Γιβραλτάρ.
σύμπλους -ουν : ὁ συμπλέων, ὁ συνταξιδιώτης. (Ἐκ τοῦ συμπλέω).
συμποσίαρχος ὁ : πρόεδρος τοῦ συμποσίου. Οὗτος ἐκλεγόμενος ὑπὸ τῶν συμποτῶν διηύθυνε τὰ τοῦ συμποσίου.
συμπράττω τινί : βοηθῶ κάποιον. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων, πράττω).
συμπροπέμπω : κατευοδώνω (Ἐκ τοῦ σύν+πρό+πέμπω).
συμφερόντως : πρὸς τὸ συμφέρον. (Ἐκ τοῦ συμφέρω).
συμφέρω : φέρω ὁμοῦ, εἶμαι χρήσιμος. (Βλ. ἡμέτ. Λεξικόν ἄνωμάλων ρημάτων, φέρω).
συμφορά ἡ : ἀτυχία, δυστύχημα. (Ἐκ τοῦ συμφέρω).
συμφορεῖς οἱ : οἱ ὑπασπισταί. Ξενοφ. (Ἐκ τοῦ συμφέρω).
συμφυῆς -ές : ἐκ φύσεως ἠνωμένος, ἔμφυτος. (Ἐκ τοῦ συμφύομαι).
σύν : ὁμοῦ, μαζί. (Πρόθεσις μετὰ δοτικῆς).
συναλιζομαι : συναθροίζομαι. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
συνάπτω : ἐνώνω.
συναρμοστής ὁ : ὁ συναρμολογῶν, ὁ νομοθέτης. (Ἐκ τοῦ συναρμόζω).
σύνδειπνον ποιουμαι τινα : συνδειπνῶ με κάποιον.
σύνδειπνον τό : τὸ κοινὸν δεῖπνον, συμπόσιον. (Ἐκ τοῦ σύν+δειπνον).
συνδιημερεύω : περνῶ τὴν ἡμέραν μου μαζί με ἄλλον.
σύνεγγυς : πολὺ πλησίον. (Ἐκ τοῦ σύν+ἐγγύς).
συνειδήσεις : θὰ γνωρίσης καλῶς. (Μέλλων τοῦ σύνοιδα μό-

νον παρὰ Ἰσοκράτει).
συνείποντο : ἠκολούθουν, συνώδουν κάποιον. (Πρτ. τοῦ συνέποιμαι).
συνέλεξαν : : συνεκέντρωσαν. (Ἄορ. τοῦ συλλέγω).
συνέμειξαν αὐτῷ : ἠνώθησαν μετ' αὐτοῦ.
συνεργός -όν : βοηθός, συνεργάτης. (Ἐκ τοῦ σύν+ἐργω).
σύνεσις -εως ἡ : περίσκεψις. (Ἐκ τοῦ συνίημι).
συνεστίασμαι, -ῶμαι : τρώγω, διασκεδάζω με κάποιον ἄλλον.
συνεύζομαι : θὰ εὐχωμαι μαζί με ἄλλον. (Μέλλων τοῦ συνεύχομαι).
συνέχομαι : συνορεύω. (Ἐκ τοῦ σύν+ἐχομαι).
συνήθεια ἡ : σχέσις, συναναστροφή. (Ἐκ τοῦ συνήθης).
συνήθειαι αἱ : αἱ σχέσεις, αἱ συναναστροφαί.
συνηρεφής -ές : τόπος καλυπτόμενος ἀπὸ πολλὰ δένδρα, συγκεκαλυμμένος. (Ἐκ τοῦ σύν+ἐρέφω = καλύπτω).
συνῆσαν : συναναστρέφοντο.
σύνθημα -ατος τό : προτροπή, παρακίνησις. (Ἐκ τοῦ συντίημι).
συνίημι : ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων, ἴημι).
συνίσταμαι μάχην : συνάπτω μάχην.
σύννους -ουν : σκεπτικός, περιφροντικός. (Ἐκ τοῦ σύν+νόος).
σύνδοδος ἡ : ἡ συμπλοκή. (Βλ. Ξενοφῶντα).
σύνδοδος ἡ : συγκέντρωσις, συνεδρίασις.
συνοικέομαι, -οῦμαι : κατοικοῦμαι.
συνοίσειν : ὅτι θὰ διαφέρῃ. (Ἄπρμφ. μέλλ. τοῦ διαφέρω).

συνόντας τους : τους συνανα-
στρεφόμενους. (Ἐκ τοῦ σύνειμι)
συνουσία ἢ : ἡ συνομιλία. (Ἐκ
τοῦ σύνειμι).
συνουσίαν τοῖς : μέ τους συνα-
ναστρεφόμενους. (Δοτ. πληθ.
μτχ. ἐνεστώτος τοῦ σύνειμι τινι).
σύνταγμα -ατος τό : στρατός, πο-
λίτευμα. (Ἐκ τοῦ συντάσσω).
συντάσσω : παρατάσσω. (Βλ. ἡ-
μέτερον ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων,
τάσσω).
συντυγχάνω : συναντῶ, συνομι-
λῶ μέ κάποιον. (Βλ. ἡμέτερον
ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων, τυγχάνω).
συντυχία ἢ : συνάντησις. (Ἐκ
τοῦ συντυχεῖν).
συντυχίη ἢ : σύμπτωσις, τύχη
καί δυστυχία. (Ἴωνικός τύπος ἀν-
τι συντυχία).
συνωνέομαι, -οῦμαι : ἀγοράζω
συνεταιρικῶς. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄ-
νωμ. ρημάτων, ὠνεομαι).
Συρακοῦσαι αἱ : Ἡ μεγαλύτερα
καί ἰσχυροτέρα πόλις τῆς Σικε-
λίας.
σῦς -συός ὁ : ἀγριοχοῖρος. (ἘΞ
ἰσπετ. ρίζης sus).
συσκηνῶ, -ῶ : μένω εἰς τήν
αὐτήν σκηγήν μέ ἄλλους.
συσκνόν χρόνον : ἀρκετήν ὡ-
ραν.
σφαγιάζομαι : προσφέρω θυσί-
αν. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημά-
των).
σφάγια τὰ : μαντικά σημεῖα πα-
ρατηρούμενα εἰς τὰ πρός θυσί-
αν ζῆα πρό τῆς σφαγῆς καί κατ'
αὐτήν.
σφαλερός -ά -όν : ἐπικίνδυνος.
(Ἐκ τοῦ σφάλω).
σφάλλομαι : κάμνω σφάλμα, λά-
θος. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρη-
μάτων).
σφέας : αὐτοῦς. (Ἴωνικός τύπος

ἀντι σφᾶς).
σφήξ -κός ἢ : σφήΞ, σφήκα.
Σφίγξ -γγός ἢ : Ἦτο αὐτή κατὰ
τήν μυθολογίαν τέρας, ἔχον πρό-
σωπον καί στήθος παρθένου, σῶ-
μα καί πόδας λέοντος, μέ πτέρυ-
γας ἀετοῦ καί ἀνθρωπίνην φω-
νήν. Διέμεινεν εἰς τήν εἴσοδον
τῶν ἀρχαίων Θηβῶν. Ἐκεῖ ἔλε-
γεν εἰς τοὺς διαβάτας διάφορα
αἰνίγματα καί κατέτρωγεν δσοὺς
δὲν ἔλυον αὐτά. Ταύτην κατενί-
κῃσεν ὁ Οἰδῖπους εὐρών τήν λῶ-
σιν τοῦ πρός τοὺς Θηβαίους αἰ-
νίγματος.
σφραγίς -ῖδος ἢ : ὄ,τι καί σήμε-
ρον, τεκμήριον.
σφρηγίς -ῖδος ἢ : ὄ,τι καί σήμε-
ρωνικός τύπος ἀντι σφραγίς).
σχήμα -ατος τό : τὸ παράστημα.
(Ἐκ τοῦ σchein, ἔχω).
σχιζομαι : χωρίζομαι. (Βλ. ἡμέτ.
ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
σχολλάζω : εὐκαιρῶ. (Βλ. ἡμέτ.
ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
σχολαῖος -α -ον : βραδύς, ἀργός.
(Ἐκ τοῦ σχολή).
σκολῆ ἢ : ἀνάπαυσις, εὐκαιρος
χρόνος.
σκολῆν ἄγω : ἡσυχάζω.
σῶζω : διασῶζω, διατηρῶ. (Βλ.
ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
Σωκράτης -ους ὁ : (469—399
π.Χ.). Ἦτο υἱός τοῦ Σωφρονί-
σκου καί τῆς μαίας Φαιναρέτης,
ἐκ τοῦ δήμου τῆς Ἄλωπεκῆς.
Δαιμόνιος ἀνήρ' τὰς φιλοσοφικὰς
ἀρχὰς αὐτοῦ γνωρίζομεν ἐκ τῶν
συγγραμμάτων τοῦ Πλάτωνος
καί τοῦ Ξενοφῶντος. Κορυφαῖος
φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος, ἐδί-
δασκε τὰς φιλοσοφικὰς του ἀρ-
χὰς ὑπὸ μορφῆν διαλογικῶν συ-
ζητήσεων μετ' ἄλλων. Κινήσας
τὸν φθόνον τῶν σοφιστῶν καί

τῶν ρητόρων κατηγορήθη ἀδίκως καὶ κατεδικάσθη εἰς τὸν διὰ τοῦ κωνείου θάνατον. Οὐδὲν ἔργον ἔγραψεν.

Σωκράτης ὁ Ἀχαιοὺς : Στρατηγὸς ἀπὸ τῆν Ἀχαιοῖν ἐκ τῶν νεωτέρων. Ἔλαβε μέρος εἰς τῆν ἐκστρατείαν τοῦ Κύρου, ἐδολοφονήθη δὲ ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνου. ὠμα -ατος τό : ἡ ζωή. (Ἐκ ἱνομῆτ = ὄγκωμα).

ὠμάτι (τῶ) λειτουργίαι : αἱ σωματικαὶ ὑπηρεσίαι, ἀγγαρεῖαι. ὠσος -α -ον : ἀκέραιοι, ἀβλαβής, γερός.

ὠσῶν -ῶν : ὠσος -α -ον (συντηρημένος τύπος τοῦ ὠσος).

ὠωτήρ -ῆρος ὁ : ὠωτήρ, λυτρωτής. (Ἐκ τοῦ ὠσῶ).

ὠωτηρία ἡ : διάσωσις, ἀπαλλαγὴ. (Ἐκ τοῦ ὠωτήρ).

ὠωτήρια (ἱερά) : θυσία εὐχαριστήριος διὰ διάσωσιν.

ὠωφρονέω, -ῶ : εἶμαι φρόνιμος, ἐγκρατής. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

ὠωφροσύνη ἡ : φρονιμάδα, φρόνησις. (Ἐκ τοῦ ὠωφρων).

ὠωφρων -ῶφρον : συνετός, μυαλωμένος. (Ἐκ τοῦ ὠσ + φρήν = νοῦς).

T

τὰ ἀμφὶ τάξεις : τὰ σχετικὰ μὲ τῆν παράταξιν τοῦ στρατοῦ.

τὰ ἐμπορία : οἱ ἐμπορικοὶ λιμένες.

τὰ οἶκοι τέλη : οἱ ἐν τῇ πατρίδι ἄρχοντες.

τὰ ὑπὲρ τὸν λόφον : τὰ πέραν τοῦ λόφου.

ταγὸς ὁ : ἀρχηγός. Τίτλος τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Θεσσαλικῆς ὁμοσπονδίας. (Ἐκ τοῦ τάσσω). ταλαιπωρέομαι, -οῦμαι : κουράζομαι, καταπονοῦμαι. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

τάλας -τάλαινα -τάλαν : τάλαιπυρος, δυστυχής. (Ἐκ τοῦ τλάω) ταμειεῖον τό : ἀποθήκη, θησαυροφυλάκιον. (Ἐκ τοῦ ταμιεύω).

Ταμῶς -ῶ ὁ : Αἰγύπτιος, ὁ ὁποῖος ἠκολούθησε τὸν Κύρον εἰς τῆν ἐκστρατείαν.

Τάνταλος ὁ : Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πλουτοῦς καὶ πατὴρ τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Νιόβης. Ὑπῆρξε βασιλεὺς τῆς Φρυγίας εἰς τῆν Μ. Ἀσίαν. Θέλων νὰ δοκιμάσῃ, ἂν ἐξαπατῶνται οἱ Ὀλύμπιοι θεοί, ἔσφαξε τὸν υἱὸν του Πέλοπα καὶ ἐκ τῶν σαρκῶν του παρέθεσεν εἰς αὐτοὺς γεῦμα. Ἀποκαλυφθεὶς ἐρρίφθη εἰς τὸν Ἄδην τιμωρηθεὶς μὲ αἰώνιον πείναν καὶ δίψαν. Εὐρίσκετο βυθισμένος εἰς τὰ νερὰ λίμνης μέχρι τὸν τράχηλον καὶ πρὸ αὐτοῦ ὑπῆρχον ὀπωροφόρα δένδρα. Ὅσάκις ὁμως ἦπλωνε τὰ χέρια του, διὰ νὰ κόψῃ καρπούς, οἱ κλάδοι τῶν δένδρων ὑψώνοντο εἰς τὸν ἀέρα καί, ὅταν ἔσκυπτε, διὰ νὰ πῆ νερό, τοῦτο ὑπεχώρει.

ταξίαρχος ὁ : ἀξιωματικὸς τῶν ἐλαφρῶς ὠπλισμένων στρατιωτῶν. (Πελταστῶν, τοξοτῶν, σφενδονητῶν ἐκ τοῦ τάξις + ἀρχω).

τάξις -εως ἡ : τμήμα, λόχος, τάγμα παρὰ Ξενοφῶντι, τὸ ὁποῖον εἶχε 100 ἄνδρας. (Ἐκ τοῦ τάσσω).

Τάσοχοι οἱ : Λαὸς αὐτόνομος τῆς Ἀσίας κατοικῶν μεταξὺ Ἀρμενίας καὶ Εὐξείνου Πόντου.

ταπεινὸν παρέχω τινα : ταπει-

νώνω κάποιον.

ταπεινώω, -ῶ : ταπεινώνω. ἔξευτελίζω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

τάπις -ιδος ἢ : τάπης.

ταράσσω : συγχίζω, ἀνακατώνω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημ.).

τάραχος ὁ : ταραχή. (Ἐκ τοῦ ταράσσω).

Ταρτησοῦς -οῦ ἢ : Ἀρχαία ἀνομασία ποταμοῦ τῆς Ἰσπανίας, Γουαδαλκιβίρ, ἀλλὰ καὶ πόλεως, ἡ ὁποία ἔκειτο εἰς τὰς δύο ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Ταρτησοῦ. Εἰς αὐτὴν κατῴκουν κατὰ τὴν μυθολογίαν Γίγαντες, Γοργόνες καὶ ἄλλα τέρατα.

τάττ(σο)ῶ : κατατάσσω, τοποθετῶ, διατάσσω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

τάφρος ἢ : ὄρυγμα, λάκκος.

ταχύς -εία -ύ : γρήγορος, βιαστικός.

ταχύτης -ητος ἢ : ταχύτης, γοργότης.

ταῶς -ῶ (ῶ) ὁ : παγώνι.

τε : καί. (μόριον ἐγκλιτικόν).

Τεγέα ἢ : Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, συνήθης τόπος συγκεντρώσεως τῶν συμμάχων τῆς Σπάρτης εἰς τὴν Πελοπόννησον.

τέθηνεν : ἔχει γεμίσει ἀπὸ ἄνθη ἢ καρπούς. (Πρκ. τοῦ θάλλω).

τέθριππον (ἄρμα) τό : ἄρμα σφρόμενον ὑπὸ τεσσάρων ἀλόγων.

τείνω : τεντώνω, ἐκτείνω, ὀπλώνω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

τεικίζω : οἰκοδομῶ, κτίζω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

τειχοποιῶς -όν : ὁ κτίστης τείχους. (Ἐκ τοῦ τείχος+ποιέω).

τείχος -ους τό : τείχος πόλεως, οχύρωμα. (Ἐξ ἰαπετικής ρίζης dtheigh = ἀλείφω).

τεκμαίρομαι : συμπεραίνω, ὀρίζω, κρίνω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμάλων ρημάτων).

τεκμήριον τό : ἀπόδειξις. (Ἐκ τοῦ τεκμαίρομαι).

τέκνον τό : τὸ νεογέννητον, τὸ τέκνον. (Ἐκ τοῦ τεκεῖν).

τεκνώνω, -ῶ : ἀποκτῶ τέκνα, γεννῶ.

τεκτιπναμένους : κατασκευασμένους. (Μτχ. ὄρο. τοῦ τεκταίνομαι=κτίζω, οἰκοδομῶ).

τέκτων -ονος ὁ : Ξυλουργός, κτίστης.

τέλειος -α -ον : ὠριμος, ὠλοκληρωμένος.

τελευταῖος -α -ον : ὅ,τι καὶ σήμερον, ἔσχατος, ὕστατος.

τελευταῶν, -ῶ : ἀποθνήσκω, τελειώνω. (Βλ. ἡμέτερον ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

τελευτή ἢ : τὸ τέλος, ὁ θάνατος. (Ἐκ τοῦ τελέω, τέλος).

Τελμισσοῦς ὁ : Κότοικος τῆς ἀρχαίας καὶ παραλίου πόλεως τῆς Λυκίας Τελμισσοῦ ἢ Τελμησοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχεν ὄνομαστον μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος. Οἱ Τελμισσοεῖς θεωροῦντο περίφημοι μάντιες.

τέλος τό : τέρμα, πέρας.

τέμνω : κόπτω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).

Τέμπη τά : Ὠραία καὶ γραφικὴ κοιλὰς τῆς ΒΔ. Θεσσαλίας μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Ὀοσσης (Κισσάβου), τὴν ὁποίαν διασχίζει ὁ Πηνεῖος ποταμός.

τέο : σοῦ. (Ἰωνικός τύπος, γενικῆς ἀντωνυμίας σύ).

τέρας -ατος τό : τέρας, ἀλλόκοτον πλάσμα.

τερμίνθιον τό : ἀπὸ τρεμεντίνα, ἡ ὁποία στάζει ὡς ρητίνη.

τερπνά (τά) : αἱ διασκεδάσεις.

τερπνός ἢ -όν : εὐχάριστος. γαροποιός. ('Ἐκ τοῦ τέρπω).
 τέρπω : διασκεδάζω, ψυχαγωγῶ.
 (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημ.).
 τέρψις -εως ἢ : εὐχαρίστησις, ἀπόλαυσις. ('Ἐκ τοῦ τέρπω).
 τεταγμένα τά : αἱ διαταγαί.
 τέτορες : τέσσαρες. (Δωρικός τύπος).
 τετραμμένης : ἔστραμμένης. (Μτχ. Πρκ. τοῦ τρέπομαι).
 τετράπεδος : τετράπλευρος.
 τετράπους -ουν (γεν -οδος) : ὁ ἔχων τέσσαρα πόδια. ('Ἐκ τοῦ τέτρα+πούς).
 τετριμμένον : τὸ ὅποιον ἔχει τριφθῆ. (Μτχ. Πρκ. τοῦ τρίβομαι).
 τέττιξ -γος ὁ : τζιτζίκι. (Λέξις πεποημένη ἐκ τοῦ ἤχου τέττι).
 τετυφωμένος -ον : αὐτός, ὁ ὁποῖος εἶναι γεμῆτος ἀπὸ ἀλαζονείας, ὑπερηφάνειαν. (Μτχ. Πρκ. τοῦ τυφόμεαι).
 Τευθρανία ἢ : Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας εἰς τὴν Μυσίαν.
 τεῦχος ἀλφίτων : δοχεῖον δι' ἄλευρα.
 τέχνη ἢ : πανουργία εἰς τὸν Ἴσοκράτη. ('Ἐκ τοῦ τεκείν τοῦ τίκτω).
 τέως : μέχρι πρὸ ὀλίγου. ('Ἐπίρρημα χρόνου).
 Τηλεβόας ὁ : παραπόταμος τοῦ Εὐφράτου.
 τηλικόοδε τηλικήδε -τηλικόνδε : τὸσον μέγας.
 τηλικούτος -τηλικαύτη -τηλικούτον : τὸσον μέγας.
 τήμερον : σήμερον. ('Ἀττικός τύπος).
 Τημνίτης : ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς Τήννου, πόλεως Αἰολικῆς.
 τηνικάδε : αὐτὴν τὴν ὥραν, τὸσον ἐνωρίς.

Τῆνος ἢ : Εἶναι ἡ γνωστὴ μας νῆσος τῶν Κυκλάδων. Ὀνομαστὴ σήμερον διὰ τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα καὶ τὸν μεγαλοπρεπῆ Ναὸν τῆς Παναγίας καὶ διὰ τὸν τορπιλλισμόν τῆς Ἑλλῆς.
 τῆτες : κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος. ('Ἐπίρρημα). ('Ἐκ τοῦ ἔτος).
 τίθεμαι τὰ ὄπλα : στέκομαι. (παρτεταγμένος καὶ ἀναμένων διαταγός).
 τίθημι : θέτω, τοποθετῶ. (Βλ. ἡμέτερον Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
 Τιθωνός ὁ : Υἱὸς τοῦ Λασμέδοντος, ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου καὶ σύζυγος τῆς Ἥους. Οὗτος ἔλαβε κατὰ τὴν παράδοσιν ἀπὸ τοὺς θεοὺς ὡς δῶρον τὴν ἀθανασίαν, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν αἰωνίαν νεότητα. Διὰ τοῦτο ἐβασανίζετο ἀπὸ τὸ ἀτελειῶτον γῆρας.
 τίκτω : γεννῶ. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
 τιμάω, -ῶ : ἐκτιμῶ, σέβομαι. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
 τιμῆ : ἀξίωμα, ἐκτιμησις. ('Ἐκ τοῦ τίω = ἀπονέμω τιμῆν).
 τιμηθῆναι ἄν : ὅτι ἤθελε τιμηθῆ.
 τίμιος -α -ον : ἐντιμος, ἀκριβός. ('Ἐκ τοῦ τιμῆ).
 τιμωρία ἢ : βοήθεια. ('Ἰωνικός τύπος ἀντὶ τιμωρία).
 τιμωροῦμαι τινά : τιμωρῶ. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
 Τιρίβαζος ὁ : Σατράπης τῆς Ἀρμενίας, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀντικαταστήσει τὸν Τιθραύστην εἰς τὴν σατραπείαν τῆς Ἰωνίας.
 Τίρυς -θος ἢ : Ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἀργολίδος πλησίον τοῦ Ναυπλίου, τῆς ὁποίας σήμερον σῶζονται ἐρείπια.
 τίς -τί (γεν -τινός) : κάποιος -α -ον. ('Ἀόριστος ἀντωνυμία).
 τίς -τί (γεν -τινος;) : ποῖος; -α

-ον. (Ἐρωτηματική ἀντωνυμία).
Τισσαφέρνης ὁ : Σατράπης τῆς Λυδίας, Καρίας καὶ Ἰωνίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κύρου. Οὗτος ἐβοήθησε τὸν Ἄρταξέρην κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Κύρου καὶ τὸ 401 π.Χ. διὰ δόλου ἐφόνευσε τοὺς στρατηγούς τῶν Μυρίων. **Τοῦτον** ἐπολέμησεν ὁ Ἀγησίλαος.
τιτρώσκω : πληγώνω. (Βλ. ἡμέτερον ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
Τίφυς -υος ὁ : Υἱὸς τοῦ Ἀγνίου καταγόμενος ἐκ τῆς Βοιωτικῆς πόλεως πόλεως Σίφης καὶ κυβερνήτης τοῦ πλοίου τῶν Ἀργοναυτῶν.
Τμῶλος ὁ : Ὄρος τῆς Λυδίας ὕψους 2000 μ. Σήμερον λέγεται Μπόξ-Ντάγ. Ἐξ αὐτοῦ πηγάζει ὁ ποταμὸς τῆς Λυδίας Πακτωλός, ὁ ὁποῖος ἐκβάλλει εἰς τὸν ποτακὸν Ἔρμον.
τοί : βεβαίως. (Ἐγκλιτικὸν μόριον).
τοίνυν : λοιπὸν, ὅθεν. (Ἐκ τοῦ τοί+νυν).
τοιόσδε -τοιάδε -τοιόνδε : τέτοιος δά, τοιοῦτος περίπου.
τοιούτος -τοιαύτη τοιοῦτον : τέτοιος -α -ον.
τοιουτότροπος -ον : παρόμοιος. (Ἐκ τοῦ τοιοῦτος+τρόπος).
τοῖσι : τοῖς. (Ἰωνικὸς τύπος δοτ. πληθ. ἄρθρον).
τόλμη ἡ : θάρρος, τόλμη. (Ἐκ τοῦ τόλμη).
τομεύς -έως ὁ : τσεκούρι. (Ἐκ τοῦ τέμνω).
τόξευμα -άτος τό : τὸ ὑπὸ τοῦ τόξου ριπτόμενον βέλος. (Ἐκ τοῦ τοξεύω).
τοξικὴ ἡ : ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν. (Ἐκ τοῦ τοξον).
τόξων τό : δοξαρι, τόξον καὶ βέλος.

τοξότης ὁ : ὠπλισμένος στρατιώτης μετὰ τόξον. (Ἐκ τοῦ τόξου).
τοξεύω : ρίπτω τὸ τόξον. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
τὸ νῦν ἔχον : ὅσο γιὰ τώρα.
τόπος ὁ : μέρος, θέσις. (Ἐξ ἰαπετ. τοπος).
Τορωναῖοι οἱ : Οἱ κάτοικοι τῆς Τορώνης, πόλεως ἡ ὁποία εὐρίσκετο εἰς τὴν Χαλκιδικὴν τῆς Μακεδονίας, οἱ ὁποῖοι ἐπιχειρήσαντες νὰ ἀποσπασθοῦν ἐκ τῆς ἀθηναϊκῆς συμμαχίας τὸ 420 π.Χ. κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐτιμωρήθησαν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων.
τόσος -η -ον : τόσον μέγας. (Ἐκ τοῦ τοί-ιος ἰαπετ.).
τοσόσδε -τοσήδε -τοσόνδε : τόσον μέγας, τόσος πολὺς. (Ἐκ τοῦ τόσος+δὲ).
τοσοῦτος -τοσαύτη τοσοῦτον : τόσον μέγας, τόσον πολὺς. (Δεικτικὴ ἀντωνυμία).
τότε : τότε, κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον. (Ἐξ ἰαπετικοῦ θέματος το+πρόσφυμα-τε).
τοῦμπαλιν : πρὸς τὰ ὀπίσω. (κρῆσις, ἀντὶ τὸ ἐμπαλιν).
τοὺς μὲν .. τοὺς δὲ : ἄλλους μὲν ἄλλους δὲ.
τοῦτι : τοῦτο ἐδῶ, τοῦτο δά. (Ἐκ τοῦ τοῦτο+ί, ἑπτατ. δεικτικὸν μόριον).
Τράλλεις (καὶ ἡ Τράλλις) : Πόλις ἐκ τῶν ἀκμαιοτέρων τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Εὐδωνος ποταμοῦ, κειμένη εἰς θέσιν εὐφορwhάτην καὶ σπουδαῖον ἐμπορικὸν κέντρον περὶ τὸ σημερινὸν Αἰδινιον. Ἀρχαιότερον ἐλέγετο Ἄνθεια.
τραγήματα τά : Ξηροὶ καρποί. (Καρύδια, ἀμύγδαλα κλπ.) (Ἐκ τοῦ τραγεῖν τοῦ τρώγω).
τραῦμα -ατος τό : τραῦμα, πλη-

γή. (Ἐκ τοῦ τιτρώσκω).
 Τραχίς -ῖνος ἢ : Ἀρχαία πόλις μεταξὺ Οἴτης καὶ Μαλιακοῦ κόλπου.
 τραχύς -εῖα -ύ : σκληρός, ἀνώμαλος. (Ἐκ τοῦ $\lambda\eta r a g h - =$ τραχύτης).
 τρεῖς οἱ, αἱ, τὰ τρία : τρεῖς, τρία.
 τρέπομαι : ἀκολουθῶ. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
 τρέφω : διατρέφω, συντηρῶ. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
 τριάκοντα : τριάκοντα. (Ἐκ τοῦ τρεῖς, τρία).
 τρίβος ἢ : μεγάλη ὁδός, λεωφόρος. (Ἐκ τοῦ τριβῆναι).
 τρίβων -ωνος ὁ : ἐπανωφόριον παλαιὸν καὶ τετριμμένον. (Ἐκ τοῦ τριβῆναι τρίβω).
 τριήραρχος ὁ : κυβερνήτης τριήρους. (Ἐκ τοῦ τριήρης+ἄρχω).
 τριήρης -ους ἢ : πολεμικὸν πλοῖον μὲ τρεῖς σειρὰς κωπῶν ἐπὶ τῶν πλευρῶν του. (Ἐκ τοῦ τρίς +ἀράρειν ἢ ἐρέσσω).
 τρίπους -οδος ὁ : τραπέζι μὲ τρεῖς πόδας, λέβης. (Ἐκ τοῦ τρι+πούς).
 τρίς : τρεῖς φορές. (Ἐπίρρημα τοῦ τρεῖς).
 τρισάσμενος -η -ον : τρισευχαριστημένος, μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως. (Ἐκ τοῦ τρίς +ἄσμενος).
 τρισμῦριοι οἱ : τριάκοντα χιλιάδες. (Ἐκ τοῦ τρίς+μῦριοι).
 τριταῖοι : τὴν τρίτην ἡμέραν. (Ἐκ τοῦ τρίτος).
 τριταῖος -α -ον : ὁ συμβαίνων τὴν τρίτην ἡμέραν, ὁ πρὸ τριῶν ἡμερῶν.
 τρίφυλλον τό : τριφύλλι. (Ἐκ τοῦ τρι+φύλλον).
 τριχοίνικος -ον : τριῶν περιπού χοινίκων. (Ἐκ τοῦ τρι+χοίνιξ =

315 δράμια).

Τροία ἢ : Πρωτεύουσα τῆς Τρωάδος καὶ ἔδρα τῶν βασιλέων τῆς Τροίας. Γνωστὴ ἀπὸ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, ὁ ὁποῖος ἐγίνετο 1184 π.Χ. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἰλιον, ἐκ τοῦ βασιλέως Ἰλίου.
 Τροιζῆν -ῆνος ἢ : Ἀρχαία πόλις τῆς Ἀργολίδος εἰς τὴν Πελοπόννησον ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, τῆς ὁποίας βασιλεὺς τότε ἦτο ὁ Πιτθεύς, ὁ πάππος τοῦ Θησέως. Γνωστὴ καὶ ἀπὸ τὴν νεωτέραν ἱστορίαν διὰ τὴν ἐν Τροιζῆνι Ἐθνοσυνέλευσιν.
 τρόπαιον τό : μνημεῖον, τὸ ὁποῖον ἀνεγείρεται εἰς τὸ μέρος μίας μάχης διὰ τὴν νίκην, ἀλλὰ καὶ σύμβολον νίκης, θριάμβου, μεγάλης ἐπιτυχίας. (Ἐκ τοῦ τροπαῖος).
 τροπή ἢ : ἡ τροπή εἰς φυγὴν. (Ἐκ τοῦ τρέπω).
 τρόπος ὁ : διαγωγή, συμπεριφορά. (Ἐκ τοῦ τρέπω).
 τροχάδην : δρομαίως, τρεχάλα. (Ἐκ τοῦ τρέχω, ἐπίρρημα).
 τρώγω : τρώγω, μασῶ. (Βλ. ἡμέτερον ΛεΞ. ἀνωμ. ρημ.).
 τρωκτὰ τὰ : ὅσα τρώγονται, οἱ ξηροὶ καρποί. (Ἐκ τοῦ τρωκτός τοῦ τρώγω).
 τρώμα -ατος τό : τραῦμα, πληγή. (Ἰωνικὸς τύπος ἀντὶ τραύμα).
 Τρώς -ωός ὁ : ὁ κάτοικος τῆς Τροίας.
 τρώσαι : πληγῶσαι. (Ἄρρηφ. ἄορισ. τοῦ τιτρώσκω).
 τυγχάνω : ἐπιτυγχάνω. (Βλ. ἡμέτερον ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
 τυγχάνω συγγνώμης : συγχωροῦμαι.
 τύλος ὁ : εὐλίνον καρφί, ρόζος, κάλος.
 τύμβος ὁ : τάφος, μνημα.

τυραννίς -ίδος ἢ : βασιλική ἐξουσία. (Ἐκ τοῦ τύραννος).

τύραννος ὁ : ἀπόλυτος ἄρχων, δεσπότης, βασιλεὺς. (Πιθ. λέξις Φρυγική).

Τυριάειον τό : Πόλις τῆς Λυκαονίας, ΒΑ τοῦ Ἰκονίου.

Τύρος ἢ : Ἀρχαία πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τῆς νησιδος τῆς Μεσογείου (σήμερον Σούρ). Ἐκτίσθη κατὰ τὸν 15ον π.Χ. αἰῶνα καὶ ἤτο ἄχυρωτάτη. Ταύτην κατέλαβεν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος μετὰ πολυμήνου πολιορκίας.

τύρσις -εως καὶ ἰος ἢ : Πύργος. (δάνειον ἐκ γλώσσης Μ. Ἀσίας).

Τυρταίος ὁ : Ἐλεγειακὸς ποιητῆς. (650—633 π.Χ.). Κατὰ τὴν παράδοσιν ἦτο Ἀθηναῖος ἀποσταλεῖς εἰς τὴν Σπάρτην ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, συμφώνως πρὸς ἓνα χρησμόν, ὡς στρατηγὸς κατὰ τὸν δεύτερον Μεσσηνιακὸν πόλεμον. Τὰ πολεμικά του ἐμβεβηρία συνετέλεσαν εἰς τὴν νίκην τῶν Σπαρτιατῶν κατὰ τῶν Μεσσηνίων. Κατ' ἄλλους κατήγετο ἐκ τῶν Ἀφιδνῶν τῆς Λακωνικῆς.

τύφος ὁ : ἡ ἀλαζονεία, ὑπερηφάνεια. (Ἐκ τοῦ τύφω).

Τυφῶν ἢ (Τυφῶν ἢ Τυφεύς) : Μυθολογικὸν γιγάντιον τέρας. Τοῦτο ἐρριψε λίθους ἐναντίον τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ἐξηνάγκασε τοὺς θεοὺς νὰ φυγούν εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἐνίκησε τὸν Δία, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὁμως κατεκεραυνώθη.

τύχαι αἱ : συμβάντα, περιστατικά. τῶ ὄντι : πράγματι, ἀληθῶς.

τῷ (καὶ τω) : τινί. (δοτ. ἀορ. ἀντωνυμίας).

τῷδε : κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, τοιοῦτοτρόπως.

Υ

ὑάκινθοφαθῆς -ές : ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ὑάκινθου, βαθύ ἐρυθρόν. (Ἐκ τοῦ ὑάκινθος+θαφῆναι).

ὑβρίζομαι : περιφρονοῦμαι. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).

ὑβρις -εως ἢ : αὐθάδεια, ἀσέβεια.

ὑγίεια ἢ : ὑγεία. (Ἐκ τοῦ ὑγιής).

ὑγιής -ές : ὁ ἔχων ὑγείαν.

Ἵγδάσπης (Ἵ) ὁ : Παραπόταμος τοῦ ποταμοῦ Ἰνδοῦ, σήμερον Τζιλάμ.

ὑδρα ἢ : νερόφιδο. (Ἐκ τοῦ ὑδωρ).

ὑδρεύομαι : παίρνω νερό. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἀνωμ. ρημάτων).

ὑδρία ἢ : εἶδος κλάσης, ἀγγεῖον. (Ἐκ τοῦ ὑδωρ).

ὑδωρ -ατος : βροχή, νερό. (ἘΞ ἰαπετικοῦ νε(δ, -ιι(δ-)).

ὑεται : ἔχει βροχάς. (Βλ. ἡμέτ. Λεξικὸν ἀνωμ. ρημάτων).

υἱός ὁ : ἄρρεν τέκνον, παιδί, «γυιός». (Ἐκ τοῦ υἱ(ἴ)ός).

ὑλακτέω, -ῶ : γαυγίζω. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἀνωμ. ρημ.).

ὑλη ἢ : δάσος, λόγγος, θάμνος. ὑλήεις -εσσα -ῆεν : δασώδης, σύνδενδρος. (Ἐκ τοῦ ὑλη).

ὑμεις : αἰεῖς. (Προσωπικὴ ἀντωνυμία).

ὑμέναιος ὁ : ᾄσμα, τὸ ὁποῖον ἐψαλλον οἱ συνοδεύοντες τὴν νύμφην ἀπὸ τὴν πατρικὴν οἰκίαν εἰς τὴν τοῦ γαμβροῦ. (Ἐκ τοῦ ὑμήν) ὑμνέω, -ῶ : ὑμνῶ, ἐπαινῶ. (Βλ. ἡμέτερον Λεξικὸν ἀνωμ. ρημ.).

ὑμνος ὁ : ᾄσμα, ᾠδή, ὕμνος.

ὑπαρ (-ρος) τό : ὄραμα, ὄπτα

σία πραγματική.
 ὑπαρχος ὁ : ὑπαρχηγός, ὑποδιο-
 κητής. (Ἐκ τοῦ ὑπό+ἄρχω).
 ὑπάρχω : κάμνω ἀρχήν, ἀρχίζω
 τι.
 ὑπάρχω εὖ ποιῶν τινα : κάμνω
 ἀρχήν νά εὐεργετῶ κάποιον.
 ὑπατος -η -ον : ἀνώτατος, πρῶ-
 τος.
 ὑπεξερώ : ἀποσύρω, ἀποσιπῶ.
 ὑπέρ : ὑπεράνω, χάριν. (Πρόθε-
 σις μέ γενικήν και αἰτιατικήν συν-
 τασσομένη).
 ὑπερβάλλω : εἶμαι ἀνώτερος. ὑ-
 περτερῶ. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ.
 ρημάτων, βάλλω).
 ὑπερβάλλω τινα : ὑπερέχω.
 ὑπερβολή ἡ : διάβασις (ὑπερά-
 νω ὁρέων). Ἐκ τοῦ ὑπερβάλλω.
 Ὑπερβόρειοι οἱ : Λαός μυ-
 θικός, ὁ ὁποῖος κατοικοῦσεν εἰς
 τὰς βορείους περιοχάς τῆς γῆς.
 ὑπεργεθέντες : σηκωθέντες,
 ἀφοῦ ἐσηκώθησαν.
 ὑπερδέξιος -α -ον : ὑπερύψηλος.
 (Ἐκ τοῦ ὑπέρ+δεξιός).
 ὑπερεύωνος -νον : ὁ ὑπερβολι-
 κῶς εὐθηνός, ὁ εὐκολοαγόρα-
 στος. (Ἐκ τοῦ ὑπέρ+εὐ+ώνος.
 ὠνέσμαι).
 ὑπερήσθη : ηὐχαριστήθη πολύ.
 (Παθ. ἄορ. τοῦ ὑπερήδομαι).
 ὑπέρκειται : κεῖται ὑπεράνω, ὑ-
 ψώνεται ἀπό ἐπάνω.
 ὑπεροπτικός -ῆ -όν : ὑπερήφα-
 νος. (Ἐκ τοῦ ὑπερῶπτης).
 ὑπερορία (γῆ) : ἡ ἔξω τῶν συ-
 νόρων χώρα, ἡ ξένη γῆ. (Ἐκ τοῦ
 ὑπερόριος = ὑπέρ+ὄρος).
 ὑπερφαλαγγέω, -ῶ : ἀπλῶνω
 τήν φάλαγγα, περικυκλῶνω τὸ
 ἐχθρικόν στρατόπεδον.
 ὑπερύψηλος -ον : πολύ ὑψηλός.
 (Ἐκ τοῦ ὑπέρ+ὑψηλός).
 ὑπέχω εὐθύνας : λογοδοτῶ.

ὑπνρέτης ὁ : βοηθός, κωπηλά-
 της. (Ἐκ τοῦ ὑπό+ἐρέτης).
 ὑπισχνέσμαι, -οῦμαι : ὑπόσχομαι
 τάζω. (Βλ. ἡμέτερον ΛεΞ. ἄνωμ.
 ρημάτων).
 ὕπνος ὁ : ὄ,τι καὶ σήμερον.. (ἘΞ
 ἰαπ. συμ-πος).
 ὑπό : κάτω, ὑποκάτω. (Πρόθε-
 σις μετὰ γενικής, δοτικής καὶ αι-
 τιατ.).
 ὑποβάλλομαι τὸ βρέφος : ἰδιο-
 ποιῶμαι, κάμνω ἰδικόν μου ξέ-
 νον βρέφος, υἱοθετῶ.
 ὑπόβλητος -ον : ὁ νόθος. (Ἐκ
 τοῦ ὑποβάλλω).
 ὑπογυιότατον : ἐπ' ἐσχάτων,
 πρὸ ὀλίγου. (Ἐπίρρημα ὑπερβ.
 βαθμοῦ τοῦ ὑπογυίως = προχει-
 ρως, ἐσχάτως).
 ὑποδεής -ές : κατώτερος. (Ἐκ
 τοῦ ὑπό+δέομαι).
 ὑπόδειγμα -ατος : τὸ παράδει-
 γμα. (Ἐκ τοῦ ὑποδείκνυμι).
 ὑποθηκαί αι : αἱ συμβουλαί. (Ἐκ
 τοῦ ὑποτίθημι).
 ὑποθωπεύσας : κολακεύσας.
 ὑποκρίσιος : ἀποκρίσεως. (Ἰω-
 νικός τύπος).
 ὑπολαμβάνω : λαμβάνω τὸν λό-
 γον, νομίζω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄ-
 νωμ. ρημάτων, λαμβάνω).
 ὑπομένω : ὑποφέρω. (Βλ. ἡμέτ.
 ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων, μένω).
 ὑπομιμνήσκω : ὑπενθυμίζω. (Βλ.
 ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων, μιμνή-
 σκω).
 ὑπόμνημα -ατος τὸ : ὑπόμνησις,
 μνημεῖον. (Ἐκ τοῦ ὑπομνάομαι).
 ὑποπάσας : σκορπίσας, ἀλατίσας,
 στρώσας ὑποκάτω. (Μτχ. ἄορ.
 τοῦ ὑποπάσσω καὶ ὑποπάττω).
 ὑπόπεμπτος -ον : ὁ κρυφίως ἀ-
 πεσταλμένος, ὁ πεμφθεὶς ὡς κα-
 τάσκοπος. (Ἐκ τοῦ ὑποπέμπω).
 ὑποπτόν τι ἦν αὐτοῖς : ὑπώ-

πτευον κάπως αυτούς.
 υπόσπονδος -ον : ὁ γιγνόμενος
 ὑπὸ σπονδάς. (Ἐκ τοῦ ὑπό+σπον
 δῆ).
 ὑποστέλλομαι : ἀπὸ φόβον συ-
 στέλλομαι. (Ἐκ τοῦ ὑπό+στέλ-
 λω).
 ὑποστηρίζω : : τοποθετῶ στηρί-
 γματα, στερεώνω. (Ἐκ τοῦ ὑπό
 +στηρίζω, βλ. Λεξ. ἄνωμ. ρημ.).
 ὑποστρέψας : ἐπιτηδείως διαφυ-
 γών. (Μτχ. ἄορ. τοῦ ὑποστρέφω
 = γυρίζω καὶ τρέπομαι εἰς φυ-
 γήν).
 ὑποτοπῶν : ἐπειδὴ ὑποψιάζομαι.
 (Μτχ. ἐνεστ. τοῦ ὑποτοπέω, -ῶ =
 ὑποπτεύομαι).
 ὑπουργέω τι : ὑπηρετῶ κάποι-
 ον.
 ὑπούργημα -ατος τό : ἐκδούλευ-
 σις, ὑπηρεσία. (Ἐκ τοῦ ὑπαυρ-
 γέω).
 ὑπουργία ἡ : ὑπηρεσία. (Ἐκ τοῦ
 ὑπουργέω).
 ὑποφθάνω : προφθάνω. (Βλ. ἡμ.
 Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
 ὑποχείριος -ιον : ὁ ὑπὸ τὴν χει-
 ρα, ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός.
 (Ἐκ τοῦ ὑπό+χειρ).
 ὑποχθόνιοι οἱ : οἱ κάτω ἀπὸ τὴν
 γῆν, οἱ εὐρισκόμενοι μέσα εἰς
 τὴν γῆν. (Ἐκ τοῦ ὑπό+χθών =
 γῆ).
 ὑποχωρέω, -ῶ : ὀπισθοχωρῶ,
 (Ἐκ τοῦ ὑπό+ χωρέω, -ῶ, Βλ.
 ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
 ὑποψία ἡ : Ζηλοτυπία, ὑπόνοια,
 ὑποψία. (Ἐκ τοῦ ὑπόψομαι).
 ὕπτιος -ία -ιον : ὁ ἐξηλωμένος
 «ἀνάσκελα» μετὰ τὴν ράχιν ἀποκά-
 τω.
 ὕς -ῦός, ὅ, ἡ : χοῖρος, «γουρού-
 να». (Ἐξ ἰαπετ. συκ = ἀγριόχοι-
 ρος).

ὑσσός ὁ : ἀκόντιον. (δάνειον ἐκ
 γλώσσης τῶν Καρῶν).
 ὕστατος -η -ον : τελευταῖος, ἐ-
 σχατος.
 ὕστεραῖος -α -ον : ὁ κατὰ τὴν ἐ-
 πομένην ἡμέραν. (Ἐκ τοῦ ὕστε-
 ρος).
 ὕστερίζω : καθυστερῶ, βραδύνω.
 (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημ.).
 ὕστερον : ἄργότερα. (Ἐκ τοῦ ὕ-
 στερος -α -ον).
 ὕφαίνω : δουλεύω εἰς τὸν ἀργα-
 λειό, μηχανορραφῶ. (Βλ. ἡμέτ.
 Λεξικόν ἄνωμ. ρημάτων).
 ὕψος οὗς τό : ὅ,τι καὶ σήμερον,
 ὕψος, κορυφή. (Ἐκ τοῦ ὕψι-).

Φ

φαγεῖν : νὰ φάγουν. (Ἀπαρμφ.
 ἄορ. β' τοῦ τρώγω).
 φαέθων -ονος ὁ : Υἱὸς τοῦ Ἡ-
 λίου καὶ τῆς Ὠκεανίδος λίμνης.
 Οὗτος ἐπεχέρισε νὰ ὀδηγήσῃ τὸ
 ἄρμα τοῦ πατρὸς, κρημισθεὶς
 ὄμμα ἐφονεύθη διὰ κεραυνοῦ ὑπὸ
 τοῦ Διός.
 φαιδρότης -ητος ἡ : εὐθυμος
 διαθέσις, χαρὰ, κέφι. (Ἐκ τοῦ
 φαιδρός).
 φαίνε : φανέρωνε, φέγγε. (Προτ
 Ἐνεστ. τοῦ φαίνω = φέγγω).
 φαίνομαι : φανερώνομαι. (Βλ. ἡ-
 μέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
 φαίνομα: πλεον ἔχων : ἴδια-
 φιλονικητικῶς πλεονεκτῶ.
 φαίνω : φανερώνω. (Βλ. ἡμέτ.
 Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
 φάλαγξ -γγοσ ἡ : Τὸ σύνολον
 τοῦ ἐτοίμου πρὸς μάχην στρατοῦ
 καθὼς καὶ τῶν διαφορῶν τμημά-
 των αὐτοῦ. Οἱ Μακεδόνες εἰς

κάθε τμήμα του στρατού έδιδον και τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ, π.χ. Φιλίππου φάλαγγε, Περδίκου φάλαγγε κ.ο.κ. Τὴν Μακεδονικὴν φάλαγγα ἀπετέλουν στρατιῶται ὠπλισμένοι βαρέως, οἱ πεζέταιροι. Αὐτὴ διηρέιτο εἰς ἕξι τάξεις καὶ κάθε μία εἶχε δύναμιν 500 περίπου ἀνδρῶν.

φάλαγγε τῶ : αἱ φάλαγγαι. (Ὀν. ἔν. γεν. θηλ. δυϊκοῦ ἀριθμοῦ γ' κλίσι. ὄν. τῶ φάλαγγε -γεν., δοτ. τοῖν φαλάγγοιν -αἰτ. τῶ φάλαγγε).

φάλαρα τά : κοσμήματα διὰ ἵππων. Ἔτσι ἐκαλοῦντο τὰ εἰς τὸ μέτωπον καὶ τὰς γνάθους τῶν ἵππων κοσμήματα καὶ τὸ κοσμημένον πρὸς τὸ μέρος τοῦ μετώπου τμήμα τοῦ χαλινοῦ. (Ἐκ τοῦ φάλος = τμήμα περικεφαλαίας, κῶνος).

φάλαρις, -ιδος ὁ : Ἦτο τύραννος τοῦ Ἀκράγαντος τῆς Σικελίας (580—554 π.Χ.) ὀνομαστός διὰ τὴν ἀκληρότητά του. Λέγεσθαι, ὅτι ἐθανάτωνε τοὺς ἐχθροὺς του ἐγκλείων αὐτοὺς εἰς χάλκινον ὁμοίωμα ταύρου, τὸ ὁποῖον κατόπιν ἔκαιεν διὰ πυρός.

φαλίνος ὁ : Ζακύνθιος διδάσκαλος τῆς πολεμικῆς τέχνης.

φάος τὸ : φῶς, ἡμέρα. (Ποιητικὸς τύπος).

φάραγγε -γγος ἢ : φαράγγι, χαράδρα.

φάραι αἱ : Πόλις τῆς Μεσσηνίας πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Νέδωνος· πιθανῶς πρόκειται περὶ τῶν Καλαμῶν.

φάραξ -ακος ὁ : Ἦτο ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων, γνωστός κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, διότι ἠγωνίζετο μὲ τὸν Λύσανδρον ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων.

ων. Περὶ τῶν κατορθωμάτων αὐτοῦ πολλὰ ἀναφέρονται ὑπὸ τοῦ Διοδοτού.

φάρμαιζον τὸ : δηλητήριο, φάρμακι, κώνειον. (Ἐκ θέματος φάρμα—).

Φαρνάβαζος ὁ : Πέρσης σατράπης τῆς Φρυγίας, γαμβρὸς τοῦ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, ἀντίπαλος τοῦ Τισσαφέρνους καὶ ὑποστηρικτῆς τῆς Σπαρτιατικῆς πολιτικῆς ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων.

φάς : λέγων. (Ἴωνικὸς τύπος μετοχῆ τοῦ φημί, ἀντὶ φάσκων).

φασί : : λέγουσιν. (Ἐνεστώσ τοῦ φημί).

φαῦλος -η -ον : ἀνήθικος, χυδαῖος. (Ἐκ τοῦ φλαῦ—λος κατ' ἀνομοίωσιν).

φαιλότης -τητος ἢ : ἀπλότης, λιτότης, ταπεινότης. (Ἐκ τοῦ φαῦλος).

φείδομαι : λυποῦμαι, εἶμαι οικονομικός. (Βλ. ἤμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

φείσεσθαι : ὅτι θὰ φεισθῶμεν, δὲν θὰ βλάψωμεν. (Ἄφρημ. μέλλοντος τοῦ φείδομαι).

Φερηνίκη (ἢ Καλλιπάτειρα : : Κόρη τοῦ εὐγενοῦς Ροδίου Διαγόρου, ὁ ὁποῖος ἐνίκησεν ἐπαγγελμαμένως εἰς πολλοὺς μεγάλους αγῶνας. Ἦτο ἐπίσης ἀδελφή, θεία καὶ μήτηρ Ὀλυμπιονικῶν. Αὐτὴν ἐξυμνεῖ καὶ ὁ Μαβίλης εἰς τὸ σονέττον τοῦ «Καλλιπάτειρα».

φέρομαι καὶ ἄγομαι : λεηλατοῦμαι.

φέρω : κρατῶ, ἔχω, παράγω, βγάζω. (Βλ. ἤμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημ.).

φεύγω : καταφεύγω. (Βλ. ἤμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

φήμη ἢ : λόγος, προφητικὴ φωνή.

- νή, ἀδέσποτος φήμη. (Ἐκ τοῦ φημί).
- φθάνω : προφθάνω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
- φθαρῆναι : νᾶ καταστραφοῦν. (Αημφ. ἄορ. παθ. β' τοῦ φθειρομαι).
- φθέγγομαι : ὀμιλῶ δυνατὰ καὶ καθαρά. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
- φθειρῶ : καταστρέφω. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
- φθία ἢ : Χώρα κειμένη πρὸς τὰ ΝΑ τῆς Θεσσαλίας (περὶ τὸ ὄρος Ὀρθρος), πατρὶς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ κοιτίς τῶν Μυρμιδόνων.
- φθόρος ὁ : ἡ φθορά. (Ἐκ τοῦ ἔφθορα φθειρῶ).
- φιάλη ἢ : πλατὺ καὶ ὀβαθές ποτήριον, ἀγγεῖον πλατὺ. (Ἐξ ἀρχικοῦ τύπου πιφ' - ἄλη).
- φιλαίτιος -ον : φιλοκατήγορος, φιλόσοφος. (Ἐκ τοῦ φίλος + αἰτία).
- φιλαλήθης -ες : ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀλήθειαν. (Ἐκ τοῦ φίλος + ἀληθής).
- φιλάνθρωπος -ον : ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀνθρώπους. (Ἐκ τοῦ φίλος + ἄνθρωπος).
- φιλαργυρία ἢ : φιλοχρηματία. (Ἐκ τοῦ φιλάργυρος).
- φιλάργυρος -ον : φιλοχρήματος, ταιγγούνης. (Ἐκ τοῦ φίλος + ἄργυρος).
- φιλεπιτιμητής ὁ : ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐπιτιμᾷ, φιλόσοφος. (Ἐκ τοῦ φίλος + ἐπιτιμῶ).
- φιλῶ, -ῶ : ἀγαπῶ. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἄνωμ. ρημάτων).
- φιλκοία ἢ : προσεκτικὴ ἀκρόασις, ἀγάπη εἰς τὸ ἀκούειν. (Ἐκ τοῦ φιλήκοος).
- Φίλιππος ὁ : Πρόκειται περὶ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίπ-

που τοῦ Β', υἱοῦ τοῦ Ἀρύντου τοῦ Β' καὶ πατρὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. Ὑπῆρξεν ἱκανώτατος βασιλεὺς διοργανώσας τὸ κράτος του ὑποδειγματικῶς. Διεξήγαγε ἐπιτυχεῖς ἀγῶνας καὶ ὑπέταξε τοὺς γειτονικοὺς λαοὺς Παίονας, Ἰλλυριοὺς, Θράκας, Σκύθας. Φιλόδοξος ὡς ἦτο ἐσκέφθη νὰ ἐνώση ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις καὶ διὰ τοῦτο ἐστράφη κατὰ τῆς νοτίου Ἑλλάδος. Ἐνίκησε τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὴν μάχην τῆς Χαιρωνέας τὸ 338 π.Χ. καὶ συνεκάλεσεν εἰς Κόρινθον Πανελληνιον συνέδριον. Οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ συνέδριου ἀνέθεσαν εἰς αὐτὸν τὴν ἀρχιοστρατηγίαν διὰ τὴν ἐκστρατεῖαν κατὰ τῶν Περσῶν. Δὲν ἐπραγματοποίησε τὸ σχέδιόν του, διότι τὸ 336 π.Χ. ἐξολοφονήθη ὑπὸ τοῦ σωματοφύλακος του Πausανίου.

- φίλιππος -ον : ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἵππους ἢ τὴν ἵππασίαν. (Ἐκ τοῦ φίλος + ἵππος).
- φιλότηρος -ον : ὁ ἀγαπῶν τὴν θῆραν, τὸ κυνήγιον. (Ἐκ τοῦ φίλος + θῆρα).
- φιλοῖκειος -ον : ὁ ἀγαπῶν τοὺς οἰκείους. (Ἐκ τοῦ φίλος + οἰκείος).
- φιλοικτίρμων -ον (γεν. -ονος) : φιλεῦσπλαχνος. (Ἐκ τοῦ φίλος + οἰκτίρῶ).
- φιλόκαλος -ον : ὁ ἀγαπῶν τὸ ἠραίον. (Φίλος + καλός).
- φιλοκίνδυνος -ον : ὁ ἀγαπῶν τοὺς κινδύνους. (Ἐκ τοῦ φίλος + κίνδυνος).
- φιλομαθής -ές : ὁ ἀγαπῶν τὴν μάθην. (Ἐκ τοῦ φίλος + μαθεῖν / μαθάνω).
- φιλονικία ἢ : φιλοδοξία διὰ τὴν

νίκη, ἀγάπη διὰ τὴν νίκη. (Ἐκ τοῦ φιλονικέω).

φιλόπολις -ιδος ὁ, ἡ: φιλόπατρις, ὁ ἀγαπῶν τὴν πόλιν του. (Ἐκ τοῦ φίλος+πόλις).

φιλοπροσῆγορος -ον: καταδεκτικός, εὐγενής. (Ἐκ τοῦ φίλος +προσῆγορος).

φίλος -η -ον: ἀγαπητός, προσφιλής. (καὶ οὐσ. = ὁ φίλος).

φιλοσοφέω, -ῶ: εἶμαι φιλόσοφος, ἐρευνῶ μετὰ τὴν σκέψιν μου, σκέπτομαι. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

φιλόστοργος -ον: ὁ ἀγαπῶν μετὰ τρυφερότητας. (Ἐκ τοῦ φίλος +στοργή=ἀγάπη).

φιλοτιμέομαι, -οῦμαι: καυχῶμαι. (Εἰς τὸν Ἰσοκράτην).

φιλοτιμία ἡ: φιλοδοξία, ἀγάπη πρὸς τὴν τιμὴν. (Ἐκ τοῦ φιλοτιμέομαι).

φιλότιμος -ον: ὁ ἀγαπῶν τὴν τιμὴν, ὁ φιλόδοξος. (Ἐκ τοῦ φίλος+τιμή).

φιλοφρονέομαι, -οῦμαι: διδῶ ἀπόδειξιν τῶν φιλικῶν μου αἰσθημάτων.

φιλοφρόνως: μετὰ καλωσύνην.

φιλοχρημάτως (ἐχῶ): ἀγαπῶ τὰ χρήματα.

φιλῶν: ἀγαπῶν. (Μτχ. Ἐνεστῶτος τοῦ φιλέω).

φινεύς -εως ὁ: Βασιλεύς τῆς Θρακικῆς Σαλμυδησοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβει παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος μαντικὴν δύναμιν. Ἐπειδὴ ὁμως τὴν δύναμιν αὐτὴν ἐχρησιμοποίησε, διὰ νὰ ἀποκαλύπτῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ μυστικά τῶν θεῶν, ὁ Ζεὺς τὸν ἐτύφλωσεν.

φλεγμονή ἡ: φλόγῳσις, ἐρεθισμός. (Ἐκ τοῦ φλέγω).

φλυαρέω, -ῶ: ἀνοηταίνω, ματαιοπονῶ. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ.

ρημάτων).

φοβέρα (ἡ): ἡ ἐμπνέουσα φόβον. (Ἐκ τοῦ φοβερός).

φοβερός -α -όν: ὁ ἐμνένων φόβον, τρομερός. (Ἐκ τοῦ φόβος).

φόβος ὁ: τρόμος, πανικός. (Ἐκ τοῦ φόβος = τρέπομαι εἰς φύγην).

φοινίκεος -α -ον: πορφυρόχρους, ὁ ἐχὼν βαθυκόκκινον χρῶμα. (Ἐκ τοῦ φοίνιξ).

Φοινίκες οἱ: Ἀρχαῖοι σημιτικός λαός, ὁ ὁποῖος ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Φοινικὴν μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1200—1000 π.Χ. Οὗτοι ἀνέπτυξαν ἀξιόλογον πολιτισμὸν καὶ διεκρίθησαν κυρίως εἰς τὴν ναυτιλίαν.

Φοινίκη ἡ: Ἐκαλεῖτο ἡ ἀπὸ Συρίας μέχρι Παλαιστίνης στενόμακρος παραλία ἐκτεινομένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Λιβάνου καὶ ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Τὸ μῆκος τῆς χώρας, αὐτῆς ἦτο 30 μιλίων καὶ τὸ πλάτος μικρότερον. Ἦτο εὐφορος καὶ παρήγαγεν οἶνον καὶ ἔλαιον. Τὸ δὲ ὄρος αὐτῆς Κάμηλος παρήγεν ἄφθονον ξυλείαν πρὸς ναυπηγίαν καὶ χαλκὸν καὶ σίδηρον. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους οἱ Φοινίκες ἐφεύρον τὴν γραφὴν, τὴν ἀριθμητικὴν, τὴν ὕαλον, τὴν μεταξουργίαν, τὴν βαφὴν διὰ πορφύρας κλπ. Σημαντικωτάτη ἀποικία αὐτῶν ὑπῆρξεν ἡ Καρχηδῶν. Εἰς τὴν Φοινικὴν εἶχε μεταβῆ ἑπιβάς ἐμπορικοῦ πλοίου ὁ Ἑρῶνδας δι' ἐμπορικὰς ἐργασίας.

φοίνιξ -ικος (καὶ φοίνιξ): χουρμαδιά, τὸ δένδρον φοίνιξ.

φοιτάω, -ῶ: συχναίω. (Βλ. ἡμ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).

φοιτήσεις αἱ: συχναὶ ἐπισκέψεις. (Ἐκ τοῦ φοιτάω).

φολις: -ιδος ἡ: φολιδωτὸν δερ-

- μα ὄφρων, λέπι.
Φολόη ἡ: Ὀρος ὕψηλόν καί δασώδες εἰς τὴν Πελοπόννησον μεταξὺ Ἡλίδος καὶ Ἀρκαδίας.
Φονεύω: σκοτώνω. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
φορὰ ἡ: ἡ δύναμις, μεταφορά. (Ἐκ τοῦ φέρω).
φορμὸς ὁ: κοφίνι, μέτρον σιτηρῶν. (Ἐκ τοῦ φέρω).
φόρτος ὁ: τὸ φορτίον. (Ἐκ τοῦ φέρω).
φραγμὸς ὁ: φράκτης, χαρακωμα. (Ἐκ τοῦ φράσσω).
φράζω: λέγω, διηγοῦμαι. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
φράσσω (ττ)ω: περικλείω, περιφράσσω. (Βλ. ἡμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
φρεατία ἡ: δεξαμενὴ, βαθύς λάκκος. (Ἐκ τοῦ φρέαρ=πηγάδι).
φρήν -ενός ἡ: νοῦς, καρδιά. (Ἐξ ἰσπετικῆς *βηρεν*=περιβάλλω).
Φρίξος ὁ: Υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος, βασιλέως τῆς Βοιωτίας καὶ τῆς Νεφέλης καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἑλλης. Κατὰ τὴν μυθολογίαν οὗτος μετὰ τῆς ἀδελφῆς του ἐφ' ἑνὸς χρυσομάλλου κριοῦ διέπλευσε τὸν Ἑλλήσποντον, εἰς τὸν ὅποιον ἐπνίγη ἡ Ἑλλη, ἐνῶ αὐτὸς μετέβη εἰς τὴν Κολχίδα καὶ ἀπέθηκεν ἐκεῖ τὸ χρυσομάλλαν δέρας.
φρονέω, -ῶ: σκέπτομαι, συλλογίζομαι. (Βλ. ἡμ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
φρόνησις -εως ἡ: λογικότης, φρονιμάδα. (Ἐκ τοῦ φρονέω).
φρόνιμος -ον: μυαλωμένος, σκεπτός. (Ἐκ τοῦ φρονέω).
φροντίζω: ἐπιμελοῦμαι, σκέπτομαι. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
φρουρά ἡ: φυλακὴ, φρουρήσις. (Ἐκ τοῦ φρουρός).

- φρούραρχος** ὁ: ὁ διοικητὴς φρουρᾶς, φρουρίου. (Ἐκ τοῦ φρουρά+ἄρχω).
φρουρέω, -ῶ: φρουρῶ, παρατηρῶ, φυλάσσω. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
φρουρός ὁ: φύλαξ. (Ἐκ τοῦ προσράω, ἀντί προσρός).
φρύγανα τὰ: Ξηροὶ κλάδοι θάμνων. (Ἐκ τοῦ φρύγω).
Φρύγες οἱ: Ἀρχαῖος λαὸς Πελασγικῆς καταγωγῆς, ὁ ὁποῖος ἐγκατεστάθη εἰς τὸ κέντρον τῆς Μ.Ἀσίας περὶ τὴν 2α χιλιετηρίδα π.Χ. Ἦτο ἐργατικὸς καὶ εἰρηνικὸς λαός. Ἀργότερον ὑπετάγη εἰς τοὺς Λυδοὺς καὶ Πέρσας.
Φρυγία ἡ: Πλουσία χώρα τῆς Μ.Ἀσίας ἀνήκουσα καὶ αὐτὴ εἰς τὴν σατραπείαν τοῦ Κύρου.
φρύγω: Ξηροψήνω, φρυγανίζω. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἄνωμ. ρημάτων).
Φρύνικος ὁ: Ἀρχαῖος Ἀθηναῖος δραματικὸς ποιητὴς ἀκμάσας τὸ 511 π.Χ., μαθητὴς τοῦ Θεοπίδου. Ἐγραψε τὴν «Μιλήτου ἄλωσιν» διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἐτιμωρήθη μὲν πρόστιμον 1000 δραχμῶν, διότι ὑπενθύμισεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους «οἰκεία κακά», καὶ τὰς Φοινίσσας.
φυγαδικός -ῆ -όν: ὁ ἀρμόζων εἰς ἐξόριστον. (Ἐκ τοῦ φυγὰς).
φυγὰς -άδος ὁ, ἡ: ἐξόριστος, δραπετὴς. (Ἐκ τοῦ φυγεῖν τοῦ φεύγω).
φυλακὴ ἡ: φρουρήσις, φρουρά, σωματοφυλακὴ. (Ἐκ τοῦ φυλάσσω).
φυλάσσω (ττ)ω: προφυλλάσσω. (Βλ. ἡμέτερον λεξικὸν ἄνωμῶν ρημάτων).
Φύξιος ὁ: ἐπίθετον τοῦ Διὸς ὡς προστάτου τῶν φευγόντων (φυγάδων, ἐξορίστων).

φύομαι : φυτρώνω. (Βλ. ἡμέτερον λεξικόν ἀνωμάτων ῥημάτων).

φύσει : ἐκ φύσεως.

φύσις -εως ἢ : φυσική προδιάθεσις, φύσις προσώπου τινός, χαρακτήρ. (Ἐκ τοῦ φύω).

Φώκαια ἢ : Πόλις τῆς Ἰωνίας εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν περίφημος διὰ τὸ ναυτικόν καὶ τὸ ἐμπόριον, τὸ ὁποῖον πρὸ τῆς Περσικῆς δυναστείας ἐξετείνεται μέχρι τῶν Γαδείρων. Οἱ Φωκαεῖς ἀργότερον μετέβησαν εἰς Μασσαλίαν, ὅπου ἐκτίσαν ἐκεῖ ἀποικίαν.

Φωκίων -ωνος ὁ : Ἀθηναῖος πολιτικός καὶ στρατηγὸς γεννηθεὶς τὸ 402 π.Χ. Ἦτο ἀντίπαλος τοῦ Δημοσθένους (ὁ ὁποῖος ἠγεῖτο εἰς Ἀθήνας τῆς ἀντιμακεδονικῆς μεριδος) καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον τὸ 317 π.Χ. εἰς ἡλικίαν 84 ἐτῶν. (Ἐπιε δὲ τὸ κώνειον μετ' ἄλλων συγκατηγορουμένων).

φωλεός ὁ : ἡ φωλεά, τρώγλη.

φωνή ἢ : ἤχος, φθόγγος, φωνή (Ἐξ ἰαπετικής ῥίζης (Hha (: ὁμιλεῖν).

φωνήν ἔχω : ὀμιλῶ.

X

χαίρειν : χαίρε (Τοῦτο τὸ ἀπαρέμφ. ἐπέχει θέσιν προστακτικῆς εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπιστολῆς πάντοτε).

Χαιρεφῶν -ῶντος ὁ : Μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους καὶ ἀδελφός τοῦ Χαιρεκράτους, Ἀθηναῖος.

χαίρω : χαίρομαι, αἰσθάνομαι χα-

ράν. (Βλ. ἡμέτερον Λεξικόν Ἀνωμάτων ῥημάτων).

Χαλδαῖοι οἱ : Λαὸς ἄγριος καὶ πολεμικός διαμένων ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρμενίας καὶ Ἀσσυρίας, ἀπ' ὅπου κατήγοντο οἱ ἐν Βαβυλωνίᾳ καλούμενοι Χαλδαῖοι, οἱ ὁποῖοι ἐγκατεστάθησαν εἰς αὐτὴν περὶ τὸν 8ον π.Χ. αἰῶνα.

χαλεπαίνω : ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ. (Βλ. ἡμέτερον λεξικόν ἀνωμάτων).

χαλεπός -ῆ -όν : δύσκολος. (ἀγν. ἐτυμ.).

χαλεπότης -ητος ἢ : ἀγριότης, δυστροπία. (Ἐκ τοῦ χαλεπός).

χαλεπῶς : μὲ δυσφορίαν, δυσκόλως. (Ἐκ τοῦ χαλεπός).

χαλεπῶς ἐργάζομαι : μὲ κόπον ἐξασκῶ.

χαλεπῶς ἔχω : στενοχωροῦμαι.

χαλινώσας : θέσας τὸν χαλινὸν εἰς τὸν ἵππον (Μτχ. ἄορ. τοῦ χαλινώω, -ώ : χαλινώνω).

χάλκεος -(ε)α ὄν : χάλκινος, ἀπὸ χαλκόν. (Ἐκ τοῦ χαλκός).

χαλκεύς -έως ὁ : σιδηρουργός, χαλκοματᾶς. (Ἐκ τοῦ χαλκεύω).

χαλκός ὁ : ὀρειχαλκος, μπρούτζος.

χαλκοτύπος ὁ : ὁ χαλκεύς, ὁ σιδηρουργός. (Ἐκ τοῦ χαλκός + τύπτω).

χαλκοῦς -ῆ -οῦν : χάλκινος, ὀρειχάλκινος. (Ἐκ τοῦ χαλκός).

Χάλυβες οἱ : Λαὸς αὐτόνομος παρὰ τὴν Ἀρμενίαν, μάχιμος καὶ ἀνδρείος.

χαμαί : χάμω, κατὰ γῆς. (Ἐπίρρ. ἐξ ἰσπ. għimmai).

χαρακτήρ -ῆρος ὁ : γνώρισμα χαρακτηριστικόν, σφραγίς. (Ἐκ τοῦ χαράσσω).

χαρακτήρ εὐδοξίας : γνώρισμα καλῆς φήμης.

χάραξ -ακος ὁ : ὄχυρωμα, πάσσαλος. (Ἐκ τοῦ χαράσσω).

χαρίζομαι τινί τι : χαρίζω εἰς κάποιον κάτι.

χάριν ἔχω : χρεωστώ εὐγνωμοσύνην, ὀφείλω χάριν.

χάρις -ιτος ἡ : κομπότης, εὐγνωμοσύνη. (Ἐκ τοῦ χαίρω).

χαριστήριον τὸ : εὐχαριστήριον δῶρον. (Ἐκ τοῦ χαρίζομαι).

Χάρων -οντος ὁ : Υἱὸς τοῦ Ἑρέβου καὶ τῆς Νυκτός, ὁ ὁποῖος διεπόρθμευε διὰ μικρᾶς Λέμβου τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν ἀπὸ τῆς μῆδ' ὄχθης τοῦ Ἀχέροντος ποταμοῦ ἢ τῆς Ἀχερουσίας λίμνης εἰς τὸν Ἄδην λαμβάνων παρ' ἑκάστου ὡς ἀμοιβὴν ἓνα ὄβολόν. Ἐκ τοῦτου προήλθε καὶ ἡ συνήθεια νὰ τοποθετοῦν οἱ ἀρχαῖοι νομίσματα εἰς τὸ στόμα τοῦ νεκροῦ.

χειμάζω : διαχειμάζω, περνῶ τὸν χειμῶνα. (Βλ. ἡμέτερον Λεξικὸν ἀνωμάτων ῥημάτων).

χειμαρρός ὁ : μικρὸς ὀρητικὸς ποταμὸς. (Ἐκ τοῦ χεῖμα+ρέω).

χειμερίζω : διαχειμάζω. (Βλ. ἡμέτερον Λεξικὸν ἀνωμάτων).

χειμῶν -ῶνος ὁ : κακοκαιρία, τρικυμία. (Ἐκ τοῦ χεῖμα : ψῦχος, παγετός).

χεῖρ -ρός ἡ : τὸ χέρι (Ἐκ χεῖ-rij-).

χειρόομαι, -οῦμαι τινά : ὑποδουλῶν. (Βλ. ἡμέτερον Λεξικὸν ἀνωμάτων ῥημάτων).

χειροποίητος -ον : διὰ χειρῶν κατασκευασμένος. (Ἐκ τοῦ χειροποιῶμαι).

χείρους ἢ χείρονες : κατώτεροι, χειρότεροι. (Συγκρ. βαθμ. τοῦ κακός).

χεῖται : χύνεται. (Βλ. ἡμέτερον Λεξικὸν ἀνωμάτων ῥημάτων).

χελώνη ἡ : Πολιορκητικὴ μηχανή,

ἡ ὁποία ἔφερε στέγην ὄχι ἀπὸ εὐφλέκτους ὕλας καὶ ἐκινεῖτο ἐπάνω εἰς τροχοῦς. Μετεχειρίζοντο δὲ αὐτὴν εἰς τὰς πολιορκίας πόλεων. Κάτω ἀπ' αὐτὴν οἱ στρατιῶται προφυλασσόμενοι ἐσκαπτον τὰ τεῖχη ἢ κατεγίνοντο εἰς τὴν διάνοειν ὑπονόμων.

Χερρονησίται οἱ : Ἦσαν οἱ κάτοικοι τῆς πρὸς μεσημβρίαν τῆς Θράκης ἐπιμήκουσ χερσονήσου τὴν ὁποῖαν ἀποχωρίζει ὁ Ἑλλησποντος ἐκ τῆς Τρωικῆς χώρας.

Χερσονήσος ἡ : Εἶναι ἡ Θρακική, ἡ ὁποία ἐκτείνεται μεταξὺ τοῦ Θρακικοῦ πελάγους καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου.

χρῆλῆ ἡ : λίθοι τοποθετημένοι ἐμπροσθεν τείχους πρὸς προφύλαξιν αὐτοῦ ἐκ τῶν κυμάτων (μῦλος), λιμενοβραχίων.

χθαμαλός -ῆ -όν : χαμηλός. (Ἐκ τοῦ χαμαί).

χθές : ὄ,τι καὶ σήμερον.

χθών -χθονός ἡ : ἡ γῆ, τὸ ἔδαφος. (Ἐκ τοῦ χθῶμ-)

χιλός ὁ : χλωρὸν χόρτον.

χίμαιρα ἡ : αἰξ, κασίκα. (θηλ. τοῦ χίμαρος : τράγος).

χιτῶν -ῶνος ὁ : εἶδος ἐσωτερικοῦ ἐνδύματος, τὸ ὁποῖον ἐρησιμοποιοῦν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι. Ἦτο συνήθως μακρὺς καὶ ἔφθανεν ὡς τὰ πόδια (ποδήρης), ἀλλὰ καὶ βραχὺς (κοντός) διὰ τὴν ἐργασίαν. Ἦτο ἐκ μαλλίνου ὑφάσματος καὶ ἐφορεῖτο κατάσαρκα. Πάνω ἀπὸ τὸν χιτῶνα ἐφόρουσαν τὸ ἱμάτιον ἢ τὴν χλαῖνα.

χλαῖνα -ης ἡ : ἱμάτιον, μανδύας, εὐρύχωρος, ὁ ὁποῖος ἐρρίπτετο ἐπάνω ἀπὸ τὸν χιτῶνα.

χλοάζω : πρασινίζω. (Ἐκ τοῦ χλόη).

- χοϊνιξ -ικος ἢ : μέτρον χωρητικότητος Ἰερῶν, ἴσον πρὸς 315 σημερινὰ δράμια. (48 χοϊνικές ἀπετέλουσαν ἓνα μέδιμνον).
- χοίρειος -α -ον : χοιρινός. (Ἐκ τοῦ χοῖρος).
- χορηγός ὁ : Ἐλέγετο εἰς τὰς Ἀθήνας ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀνελάμβανε μὲ διορισμὸν τῆς πολιτείας τὸ λειτούργημα τοῦ χορηγοῦ, δηλαδὴ δαπάνας καὶ κόπους νὰ ἐξεύρουσι καὶ καταρτίσῃσι χορὸν καὶ χοροδιδάσκαλον τῶν δραματικῶν παραστάσεων, τὴν ἀμφίεσιν αὐτῶν, τὴν συντήρησιν καὶ τὴν μισθοδοσίαν των. Τὸ λειτούργημα τοῦτο ἦτο πολὺ δαπανηρὸν. Τὸν χορηγὸν ὑπεδεικνυε ἡ φυλὴ καὶ διώριζεν ὁ ἐπώνυμος ἀρχων εἰς τὰ Μεγάλα Διονύσια ἢ ὁ ἀρχων βασιλεὺς εἰς τὰ Λήναια.
- χοῦς ὁ : χῶμα, ὕψωμα.
- χρῆμα, -ῶμαι : χρησιμοποιοῦ. (Βλ. ἡμέτερον Λεξικὸν ἀνωμάτων ῥημάτων).
- χρεία ἢ : ἡ ἀνάγκη. (Ἐκ τοῦ χρῶμαι).
- χρῆ : πρέπει. (Βλ. ἡμέτερον Λεξικὸν ἀνωμάτων ῥημάτων).
- χρήματα τὰ : πράγματα, περιουσία. (Ἐκ τοῦ χρῶμαι).
- χρησμοὶ χρῆσθέντες : χρησμοὶ δοθέντες.
- χρησμός ὁ : μαντεία, προφητεία. (Ἐκ τοῦ χράω).
- χρηστὴ πολιτεία : ἔντιμον, χρηστὸν πολίτευμα.
- χρηστός -ῆ -όν : ἐνάρετος, ἀνδρείος. (Ἐκ τοῦ χρῶμαι).
- χρῆμα -ατος τό : χρῆσμα, ἀλειμμα. (Ἐκ τοῦ χρίω).
- χρίω : ἀλείφω. (Βλ. ἡμέτερον Λεξικὸν ἀνωμάτων ῥημάτων).
- χρόα ἢ : ἐπιδερμὶς, χροιά, χρῶμα. (Ἐκ τοῦ χρώς).

- χρόνος ὁ : χρονικὴ περίοδος, ἐποχὴ. (Ἐξ ἰαπετ. ghr-on-s).
- χρόνῳ δὲ συχνῶ ὕστερον : μετὰ πολὺν δὲ χρόνον.
- χρῦσος -α -ον (καὶ χρυσοῦς -ῆ -οῦν) : ἀπὸ χρυσοῦν, χρυσοστόλιτος. (Ἐκ τοῦ χρυσοῦς).
- χρυσόκερως -ρων : ὁ ἔχων χρυσὰ κέρατα. (Ἐκ τοῦ χρυσοῦς + κέρα).
- χρυσός ὁ : χρυσάφι, χρυσοῦς. (δάνειον σημιτικῆς γλώσσης).
- χρυσοχάλινος -νον : ὁ ἔχων χρυσὰ χαλινάρια. (Ἐκ τοῦ χρυσοῦς + χαλινός).
- χρῶς -ωτός ὁ : ἐπιδερμὶς, δέρμα.
- χῶμα -ατος τό : χῶμα, ἔδαφος, γῆ. (Ἐκ τοῦ χῶω, χῶννυμι).
- χώρα ἢ : γῆ, ἕκτασις γῆς, πατρὶς.
- χωρέω, -ῶ : ὑποχωρῶ, πορεύομαι. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἀνωμ. ῥημάτων).
- χωρίζω : διαχωρίζω, ἀποχωρίζω. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἀνωμ. ῥημ.).
- χωρία ἐπιτήδεια : θέσεις κατάλληλοι.
- χωρίον τό : φρούριον, χωράφι, ὄχυρά θέσις. (Ἐπικριτικὸν τοῦ χῶρος, χώρα).
- χῶρος ὁ : τόπος, θέσις, μέρος.

Ψ

- Ψαμμήτιχος ὁ : Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. (Φαραώ) ἀπὸ τοῦ 663-609 π.Χ.
- ψέλιον (καὶ ψέλλιον) τό : βραχιόλι, κόσμημα τοῦ βραχίονος.
- ψευδής -ές : ψεύτικος, μὴ ἀληθής.

ψεύδομαι : λέγω ψέματα, πλανῶμαι. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημ.)
 ψῆγμα -ατος τό : ἀπόξεσμα, σκόνη. (Ἐκ τοῦ ψῆχω).
 ψηφιδοφόρος -ον : ψηφοφόρος. (Ἐκ τοῦ ψηφίς+φέρω).
 ψηφίζομαι : ἀποφασίζω διὰ ψήφου, ἐγκρίνω. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
 φιλοῦμαι : ἀπογυμνώνομαι. (Βλ. ἡμέτ. ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
 ψιλός -ῆ -όν : γυμνός, ἐλαφρῶς ὠπλισμένος.
 ψόγος ὁ : μορφή, κατάκρισις.
 ψόφος ὁ : θόρυβος, κρότος. (σκοτ. ἐτυμ.).
 ψυχῆ ἡ : ψυχικὴ ὑπαιότητα, ψυχικά χαρίσματα. (Ἐκ τοῦ ψύχω).
 Ψωφίς -ίδος ἡ : ἀρχαία πόλις τῆς Ἀρκαδίας, πρὸς ΒΔ τῆς Ἡλείας. (σήμερον Τριπόταμα).

Ω

ᾧδε : ὡς ἐξῆς, ἔτσι. (Ἐπίρρημα δεικτ. ἀντων. ᾧδε).
 ᾧθῶ, -ῶ : σπρώχνω. (Βλ. ἡμέτερον ΛεΞ. ἀνωμ. ρημάτων).
 ᾧθισμός ὁ : ᾧθισίς, σπρώξιμον. (Ἐκ τοῦ ᾧθίζω).
 ᾧθισμός ἦν : ἐσπρώχνοντο.
 Ωκεανός (') ὁ : Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ πρεσβύτερος τῶν Τιτάνων, κύριος ὅλων τῶν μικροτέρων ὑδατίνων ρευμάτων, (ποταμῶν, λιμνῶν, θαλασσῶν..)
 ᾧλισθεν : ἐγλύστρησεν. (Ἄορ. β τοῦ ὀλισθαίνω = γλυστρῶ).
 ᾧμοθόειος -α -ον : ἐξ ἀκατεργαστοῦ δέρματος βοός. (Ἐκ τοῦ ᾧμός+βοῦς).
 ᾧμολογημένον τό : συμφωνη-

θέν, τὸ συμπεφωνημένον. (Μτχ. παθ. πρκ. τοῦ ὁμολογεῖσθαι).
 ᾧμοσαν : ὠρκίσθησαν. (Ἄορ. τοῦ ὀμνυμι).
 ᾧν : ὑπάρχων. (Μτχ. ἐνεστώτος τοῦ εἰμί).
 ᾧν : λοιπὸν. (Ἰωνικός τύπος ἀντι οὖν).
 ᾧν τε αὐτὸς πρόσθεν ἦρχε : καὶ τῶν χωρῶν ἐκείνων, τὰς ὁποίας αὐτὸς πρότερον ἐκυβέρνα.
 ᾧνέεσθαι : νὰ ἀγοράζουν. (Ἰωνικὸν ἀπαρέμφ. Ἐνεστώτος ἀντι ᾧνεῖσθαι).
 ᾧνια τὰ : ψώνια, ἀγαθὰ πρὸς πώλησιν. (Ἐκ τοῦ ᾧνιος).
 ᾧνιος -(α) -ον : ὁ πωλούμενος. (Ἐκ τοῦ ᾧνος = ἄξια).
 ᾧόν τό : αὐγόν. (Ἐκ ἰαπετικῶν ον j-o-m).
 ᾧοντο : ἐνόμιζον. (Πρτ. τοῦ οἰομαι).
 ᾧρα ἡ : χρόνος, ἐποχὴ. (Ἐξ ἰαπετικῶν jora).
 ᾧρα : ἐβλεπε. (γ' ἐν. Ὀριστ. Παρ. τ., Ἰωνικός τύπος ἀντι ἐώρα τοῦ ὄραω, -ᾧ).
 ᾧρμα : ἐπετίθετο. (γ' ἐν. Ὀριστικῆς Παρ. τοῦ ὀρμάω, -ᾧ = ἐπιτίθεμαι).
 ᾧρων (') (τῶν) : Χώρα τῆς Ἰνδικῆς περὶ τὴν Β παραλίαν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο Ὀρειταί.
 ᾧς : καθῶς. (Ἀναφορικὸν ἐπίρρημα, τρόπου).
 ᾧς : ᾧστε. (Σύνδεσμος συμπερασματικός).
 ᾧς ἄνυστόν (ἦν) : ὅσον ἦτο δυνατόν, κατορθωτόν (ἄνυστόν = ρηματ. ἐπίθετον τοῦ ἀνύτω).
 ᾧς ἐπί : πρὸς.
 ᾧς... οὕτω : ὅπως... ἔτσι.
 ᾧς συνελόντι εἰπεῖν : διὰ νὰ εἶπω συντόμως.

ὡς τῶν δικαίων οὐδενὸς ἀ-
 τυχήσοι : ὅτι δὲν θὰ χάσῃ τί-
 ποτε ἀπ' ὅσα δικαιούται.
 ὡσπερ : ὅπως ἀκριβῶς. (Ἐκ τοῦ
 ὡς+περ).
 ὡσπερ ἔμβολον : εἰς σφηνοειδῆ
 παράταξιν.
 ὡστε : ὡστε νά, διὰ νά. (Ἐκ τοῦ
 ὡς+τέ).
 ὡτίς ἰδος ἤ : ἀγριόγαλος. (Ἐκ
 τοῦ οὖς).
 ὠφελῆω, -ῶ : βοηθῶ, ὑποστηρί-
 ζω. (Βλ. ἡμέτ. Λεξ. ἀνωμ. ρημ.).
 ὠφέλιμος -(ῆ) -ον : χρήσιμος, ἐ-

πωφελής. (Ἐκ τοῦ ὠφελῆω, -ῶ).
 ὠφελον : εἶθε. (τίθεται ἀντί ἐ-
 πιρρήματος, τὸ ὁποῖον σημαίνει
 εὐχὴν εἶναι ἀόρ. β' τοῦ ὀφείλω
 = χρεωστῶ).
 ὠχετο : ἀνεχώρησεν, ἀπῆλθεν.
 (Ἐπερ. μέ σημασίαν Παρτ. τοῦ
 οἴχομαι).
 ὠχριάσας : κιτρινίσας. (Μτχ. ἀ-
 ορ. τοῦ ὠχριάω, -ῶ = γίνομαι ὠ-
 χρὸς, κιτρινίζω).
 ὠχρὸς -ά ὄν : κιτρινός, χλωμός.

ΤΕΛΟΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
ΚΛΙΣΙΣ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ.

Α

Ἄγαμέμνων ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

ἽΟν.	ὁ	Ἄγαμέμνων	Αἰτ.	τὸν	Ἄγαμέμνονα
Γεν.	τοῦ	Ἄγαμέμνονος	Κλ.	ὦ	Ἄγάμεμνον
Δοτ.	τῷ	Ἄγαμέμνονι			

αἰδῶς ἠ (= ἐντροπή)

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

ἽΟν.	ἠ	αἰδῶς
Γεν.	τῆς	αἰδοῦς
Δοτ.	τῇ	αἰδοῖ
Αἰτ.	τῆν	αἰδῶ
Κλ.	ὦ	αἰδῶς

Πληθυντ. ἀριθμὸς

(αἰ	αἰδοῖ)
(τῶν	αἰδῶν)
ταῖς	αἰδοῖς)
(τάς	αἰδοῦς)
(ὦ	αἰδοῖ)

αἰθήρ ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

ἽΟν.	ὁ	αἰθήρ
Γεν.	τοῦ	αἰθέρος
Δοτ.	τῷ	αἰθέρι
Αἰτ.	τὸν	αἰθέρα
Κλ.	ὦ	αἰθήρ

Πληθυντ. ἀριθμὸς

—	
—	
—	
τοὺς	αἰθέρας (σπάνια)
—	

ἄμνος ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς	Πληθυντ. ἀριθμὸς
Ἄμνος	οἱ ἄμνοι (καὶ ἄρνες)
Γεν. τοῦ ἄμνου (καὶ ἄρνός)	τῶν ἄμνων (καὶ ἄρνῶν)
Δοτ. τῷ ἄμνῳ (καὶ ἄρνι)	τοῖς ἄμνοις (καὶ ἄρνάσι)
Αἰτ. τὸν ἄμνον (καὶ ἄρνα)	τούς ἄμνους (καὶ ἄρνας)
Κλ. ὦ ἄμνε	ὦ ἄμνοι (καὶ ἄρνες)

Σημείωσις: Οἱ δεῦτεροι τύποι προέρχονται ἐκ τοῦ ὀνόματος ἄρς-ἄρνός.

ἄναξ ὁ (= βασιλεὺς)

Ἐνικὸς ἀριθμὸς	Πληθυντ. ἀριθμὸς
Ἄναξ	οἱ ἄνακτες
Γεν. τοῦ ἄνακτος	τῶν ἀνάκτων
Δοτ. τῷ ἄνακτι	τοῖς ἄναξι
Αἰτ. τὸν ἄνακτα	τούς ἄνακτας
Κλ. ὦ ἄναξ καὶ ἄνα	ὦ ἄνακτες

Σημείωσις: Ἡ κλητικὴ ἄνα χρησιμοποιεῖται μόνον ἐπὶ θεῶν.

Ἄναχαρις ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς			
Ἄναχαρις	Αἰτ. τὸν	Ἄναχαρσιν	
Ἄναχάριστος	Κλ. ὦ	Ἄναχαρσι	
Ἄναχάρσι			

ἄνθος τὸ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς	Πληθυντ. ἀριθμὸς
Ἄνθος	τά ἄνθη
Γεν. τοῦ ἄνθους	τῶν ἀνθέων
Δοτ. τῷ ἄνθει	τοῖς ἄνθεσι
Αἰτ. τὸ ἄνθος	τά ἄνθη
Κλ. ὦ ἄνθος	ὦ ἄνθη

άνηρ ό

	Ἐνικὸς ἀριθμὸς	Πληθυντ. ἀριθμὸς
ἽΟν.	ό άνήρ	οί άνδρες (έπικόν άνέρες)
Γεν.	τοῦ άνδρός (έπικ. άνέρος)	τῶν άνδρῶν (έπικόν άνέρων)
Δοτ.	τῷ άνδρὶ (έπικ. άνέρι)	τοῖς άνδράσι
Αἰτ.	τόν άνδρα (έπικ. άνέρα)	τούς άνδρας (έπικόν άνέρας)
Κλ.	ῶ άνερ	ῶ άνδρες (έπικόν άνέρες)

Σημείωσις: Ὑπάρχει κανονικὴ βαθμὶς τοῦ θέματος *άνερ*, ἀλλὰ καὶ ἐκτεταμένη *άνηρ*- (βλ. κλητικὴ *άνερ*, καὶ ὀνομαστικὴ *άνηρ*). Ἐκτός τούτων ὑπάρχει καὶ βαθμὶς *άνρ*, ἡ ὁποία διὰ λόγους εὐφωνίας ἐξελίχθη εἰς *άνδρ*-, διὰ τῆς ὁποίας καὶ σχηματίζεται ἡ κλίσις αὐτοῦ.

Ἐπόλλων ό

	Ἐνικὸς ἀριθμὸς	
ἽΟν.	ό Ἐπόλλων	Αἰτ. τόν τόν Ἐπόλλωνα,
Γεν.	τοῦ Ἐπόλλωνος	Ἐπόλλω
Δοτ.	τῷ Ἐπόλλωνι	Κλ. ῶ Ἐπολλον

Ἐρης ό

	Ἐνικὸς ἀριθμὸς	
ἽΟν.	ό Ἐρης	Αἰτ. τόν Ἐρην καὶ Ἐρη
Γεν.	τοῦ Ἐρεως (έπ. Ἐρεος)	Κλ. ῶ Ἐρης, Ἐρες καὶ
Δοτ.	τῷ Ἐρει	Ἐρες

Ἐρτεμις ἠ

	Ἐνικὸς ἀριθμὸς	
ἽΟν.	ἠ Ἐρτεμις	Αἰτ. τὴν Ἐρτεμιν (καὶ
Γεν.	τῆς Ἐρτέμιδος	Ἐρτέμιδα)
Δοτ.	τῇ Ἐρτέμιδι	Κλ. ῶ Ἐρτεμι

ἄστηρ ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς			Πληθυντ. ἀριθμὸς		
Ἄν.	ὁ	ἄστηρ	οἱ	ἄστερες	
Γεν.	τοῦ	ἀστέρος	τῶν	ἀστέρων	
Δοτ.	τῷ	ἀστέρι	τοῖς	ἀστράσι	
Αἰτ.	τὸν	ἀστέρα	τοὺς	ἀστέρας	
Κλ.	ᾧ	ἄστηρ	ᾧ	ἀστέρες	

ἄστυ τὸ (=πόλις):

Ἐνικὸς ἀριθμὸς			Πληθυντ. ἀριθμὸς		
Ἄν.	τὸ	ἄστυ	τὰ	ἄστυ (ἄστεα)	
Γεν.	τοῦ	ἄστεος	τῶν	ἄστεων	
Δοτ.	τῷ	ἄστει	τοῖς	ἄστεσι	
Αἰτ.	τὸ	ἄστυ	τὰ	ἄστυ (ἄστεα)	
Κλ.	ᾧ	ἄστυ	ᾧ	ἄστυ (ἄστεα)	

Ἄστυάγης ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς					
Ἄν.	ὁ	Ἄστυάγης	Αἰτ.	τὸν	Ἄστυάγη, Ἄστυάγην
Γεν.	τοῦ	Ἄστυάγου	Κλ.	ᾧ	Ἄστυάγεσ, Ἄστυάγη
Δοτ.	τῷ	Ἄστυάγει			

B

Βορρᾶς ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς					
Ἄν.	ὁ	βορρᾶς (καὶ βορέας)	Αἰτ.	τὸν	βορρᾶν (καὶ βορέαν)
Γεν.	τοῦ	βορρᾶ (καὶ βορέου)	Κλ.	ᾧ	βορρᾶ (καὶ βορέα)
Δοτ.	τῷ	βορρᾶ (καὶ βορέα)			

Σημείωσις: Τοῦτο κλίνεται εἰς συνηρημένον καὶ ἀσυναίρετον. Συνηρημένον γράφεται μὲ δύο ρ.

βοῦς ὁ, ἡ**Ἐνικὸς ἀριθμὸς**

Ὄν.	ὁ	ἡ	βοῦς
Γεν.	τοῦ	τῆς	βοῦς
Δοτ.	τῷ	τῇ	βοῖ
Αἰτ.	τόν	τήν	βοῦν
Κλ.	ὦ		βοῦς

Πληθυντ. ἀριθμὸς

οἱ	αἱ	βόες
τῶν		βοῶν
τοῖς	ταῖς	βουσί
τούς	τάς	βοῦς
ὧ		βόες

Σημείωσις: Εἶναι ὄνομα ἐπίκοινων.

Γ**γάλα τὸ****Ἐνικὸς ἀριθμὸς**

Ὄν.	τὸ	γάλα
Γεν.	τοῦ	γάλακτος
Δοτ.	τῷ	γάλακτι
Αἰτ.	τὸ	γάλα
Κλ.	ὦ	γάλα

Πληθυντ. ἀριθμὸς

τά	γάλακτα
τῶν	γαλάκτων
τοῖς	γάλαξι
τά	γάλακτα
ὧ	γάλακτα

γαστήρ ἡ (=ἡ κοιλιά)**Ἐνικὸς ἀριθμὸς**

Ὄν.	ἡ	γαστήρ
Γεν.	τῆς	γαστρὸς (γαστέρος)
Δοτ.	τῇ	γαστρὶ
Αἰτ.	τήν	γαστέρα
Κλ.	ὦ	γαστήρ

Πληθυντ. ἀριθμὸς

αἱ	γαστέρες
τῶν	γαστέρων
ταῖς	γαστράσι
τάς	γαστέρας
ὧ	γαστέρες

γέλως ὁ (=γέλιο)**Ἐνικὸς ἀριθμὸς**

Ὄν.	ὁ	γέλως	Αἰτ.	γέλωτα καὶ γέλω
Γεν.	τοῦ	γέλωτος	Κλ.	ὧ γέλως
Δοτ.	τῷ	γέλωτι		

γέρας τὸ (= βραβεῖον):

Ἐνικὸς ἀριθμὸς		Πληθυντικὸς ἀριθμὸς	
Ὅν.	τὸ γέρας	τὰ γέρα (Ἴων. γέρεα, γέρατα)	
Γεν.	τοῦ γέρωσ (γέραος)	τῶν γερῶν	
Δοτ.	τῷ γέρα	τοῖς γέρασι	
Αἰτ.	τὸ γέρας	τὰ γέρα (γέρεα, γέρατα)	
Κλ.	ὦ γέρας	ὦ γέρα (γέρεα, γέρατα)	

Γῆ ἡ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς		Πληθυντ. ἀριθμὸς	
Ὅν.	ἡ γῆ (γέα)	αἱ γαῖαι	
Γεν.	τῆς γῆς (γέας)	τῶν γαιῶν	
Δοτ.	τῇ γῆ (γέα)	ταῖς γαίαις	
Αἰτ.	τὴν γῆν (γέαν)	τὰς γαίας	
Κλ.	ὦ γῆ (γέα)	ὦ γαῖαι	

γῆρας τὸ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὅν.	τὸ γῆρας	
Δοτ.	τοῦ γήρατος, γήραος καὶ γήρωσ	
Δοτ.	τῷ γήρατι, γήραϊ καὶ γήρα	
Αἰτ.	τὸ γῆρας	
Κλ.	ὦ γῆρας	

γόνυ τὸ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς		Πληθυντικὸς ἀριθμὸς	
Ὅν.	τὸ γόνυ	τὰ γόνατα (καὶ γούνα)	
Γεν.	τοῦ γόνατος (καὶ γού- νατος, γουνός)	τῶν γονάτων (καὶ γούνων)	
Δοτ.	τῷ γόνατι	τοῖς γόνασι (καὶ γούνεσσι)	
Αἰτ.	τὸ γόνυ	τὰ γόνατα	
Κλ.	ὦ γόνυ	ὦ γόνατα	

Σημείωσις : Οἱ δεύτεροι τύποι εἶναι Ἰωνικοὶ καὶ ἑπικοί.

Γοργῶ ἡ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὄν.	ἡ	Γοργῶ	Αἰτ.	τὴν	Γοργῶ
Γεν.	τῆς	Γοργοῦς	Κλ.	ᾧ	Γοργοῖ
Δοτ.	τῇ	Γοργοῖ			

γραῦα ἡ (=γραῖα):

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὄν.	ἡ	γραῦς
Γεν.	τῆς	γραιῶς
Δοτ.	τῇ	γραῖ
Αἰτ.	τὴν	γραῦν
Κλ.	ᾧ	γραῦ

Πληθυντ. ἀριθμὸς

αἱ	γράες
τῶν	γραιῶν
ταῖς	γραισί
τάς	γραῦς
ᾧ	γράες

γυνή ἡ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὄν.	ἡ	γυνή
Γεν.	τῆς	γυναικός
Δοτ.	τῇ	γυναικί
Αἰτ.	τὴν	γυναῖκα
Κλ.	ᾧ	γύναι

Πληθυντ. ἀριθμὸς

αἱ	γυναῖκες
τῶν	γυναικῶν
ταῖς	γυναιξι
τάς	γυναῖκας
ᾧ	γυναῖκες

Δ

δαῖς ἡ (=εὐωχία):

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὄν.	ἡ	δαῖς
Γεν.	τῆς	δαιτός
Δοτ.	τῇ	δαιτί
Αἰτ.	τὴν	δαῖτα
Κλ.	ᾧ	δαῖς

Πληθυντ. ἀριθμὸς

	—
	—
	—
τάς	δαῖτας
	—

δάς ἤ (=λαμπάς)

Ἑνικὸς ἀριθμὸς

Ὅν.	ἤ	δάς
Γεν.	τῆς	δαδός
Δοτ.	τῆ	δαδι
Αἰτ.	τὴν	δαδα
Κλ.	ὦ	δάς

Πληθυντ. ἀριθμὸς

αἱ	δάδες
τῶν	δάδων
τοῖς	δασι
τάς	δαδας
ὧ	δαδες

δάπις ἤ (=χαλί)

Ἑνικὸς ἀριθμὸς

Ὅν.	ἤ	δάπις
Γεν.	τῆς	δάπιδος
Δοτ.	τῆ	δάπιδι
Αἰτ.	τὴν	δάπιν
Κλ.	ὦ	δάπι

Πληθυντ. ἀριθμὸς

αἱ	δάπιδες
τῶν	δαπιδῶν
ταῖς	δάπισι
τάς	δάπιδας
ὧ	δάπιδες

δέλεαρ τὸ (=δόλωμα)

Ἑνικὸς ἀριθμὸς

Ὅν.	τὸ	δέλεαρ
Γεν.	τοῦ	δελέατος
Δοτ.	τῷ	δελέατι (δέλητι)
Αἰτ.	τὸ	δέλεαρ
Κλ.	ὦ	δέλεαρ

Πληθυντ. ἀριθμὸς

τὰ	δελέατα
	—
	—
τὰ	δελέατα
ὧ	δελέατα

Σημείωσις: Ὁ δεύτερος τύπος τῆς δοτικῆς ἐνικοῦ εἶναι ἐπικός.

δέος τὸ (=φόβος)

Ἑνικὸς ἀριθμὸς

Ὅν.	τὸ	δέος
Γεν.	τοῦ	δέους (δέατος,
Δοτ.	τῷ	δέει (δείους)
Αἰτ.	τὸ	δέος
Κλ.	ὦ	δέος

Πληθυντ. ἀριθμὸς

τὰ	δέα καὶ δέη
	—
	—
τὰ	δέα
ὧ	δέα

Σημείωσις: Οἱ δεύτεροι τύποι τῆς γενικῆς εἶναι ποιητικοί.

δέπας τὸ (=ποτήριον):

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὄν.	τὸ	δέπας
Γεν.	τοῦ	δέπαιος
Δοτ.	τῷ	δέπα
Αἰτ.	τὸ	δέπας
Κλ.	ὦ	δέπας

Πληθυντ. ἀριθμὸς

τὰ	δέπα	καὶ	δέπατα
—			
τοῖς	δέπασσι	καὶ	δεπάεσσι
τὰ	δέπα	καὶ	δέπατα
ὦ	δέπα	καὶ	δέπατα

δεσμὸς ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὄν.	ὁ	δεσμὸς
Γεν.	τοῦ	δεσμοῦ
Δοτ.	τῷ	δεσμῷ
Αἰτ.	τὸν	δεσμὸν
Κλ.	ὦ	δεσμὲ

Πληθυντ. ἀριθμὸς

οἱ	δεσμοὶ	καὶ	τὰ	δεσμὰ
τῶν δεσμῶν				
τοῖς δεσμοῖς				
τούς	δεσμούς	καὶ	τὰ	δεσμὰ
ὦ	δεσμοὶ	καὶ	δεσμὰ	

Δημήτηρ ἡ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὄν.	ἡ	Δημήτηρ
Γεν.	τῆς	Δήμητρος
Δοτ.	τῇ	Δήμητρι

Αἰτ.	τὴν	Δήμητρα
Κλ.	ὦ	Δήμητερ

δεσπότης ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὄν.	ὁ	δεσπότης
Γεν.	τοῦ	δεσπότη
Δοτ.	τῷ	δεσπότη
Αἰτ.	τὸν	δεσπότην
Κλ.	ὦ	δέσποτα

Πληθυντ. ἀριθμὸς

οἱ	δεσπῶται
τῶν	δεσποτῶν
τοῖς	δεσπῶταις
τούς	δεσπῶτας
ὦ	δεσπῶται

δίψος τὸ (=δίψα)

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὄν.	τὸ	δίψος
Γεν.	τοῦ	δίψους
Δοτ.	τῷ	δίψει

Αἰτ.	τὸ	δίψος
Κλ.	ὦ	δίψος

δόρυ τὸ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς		Πληθυντ. ἀριθμὸς	
Ὄν.	τὸ δόρυ	τὰ δόρατα (δούρατα-δοῦρα)	
Γεν.	τοῦ δόρατος (καὶ δούρατος-δουρὸς)	τῶν δοράτων	
Δοτ.	τῷ δόρατι (καὶ δούρατι -δουρί)	τοῖς δόρασι (καὶ δούρεσσι)	
Αἰτ.	τὸ δόρυ	τὰ δόρατα (δούρατα-δοῦρα)	
Κλ.	ὦ δόρυ	ὦ δόρατα (δούρατα-δοῦρα)	

Σημείωσις: Οἱ δεῦτεροι τύποι εἶναι ἐπικοί.

δρῦς ἡ (—βαλανιδιά) :

Ἐνικὸς ἀριθμὸς		Πληθυντ. ἀριθμὸς	
Ὄν.	ἡ δρῦς	αἱ δρύες	
Γεν.	τῆς δρυὸς	τῶν δρυῶν	
Δοτ.	τῇ δρυϊ	ταῖς δρυσί	
Αἰτ.	τὴν δρῦν	τάς δρῦς	
Κλ.	ὦ δρῦ	ὦ δρύες	

E

ἔαρ τὸ (= ἄνοιξις):

Ἐνικὸς ἀριθμὸς			
Ὄν.	τὸ ἔαρ (ἦρ)	Αἰτ.	τὸ ἔαρ (ἦρ)
Γεν.	τοῦ ἔαρος (ἦρος)	Κλ.	ὦ ἔαρ (ἦρ)
Δοτ.	τῷ ἔαρι (ἦρι)		

Σημείωσις: Τοῦτο ἀπαντᾷ συνηρημένον καὶ ἀσυναίρετον καὶ δὲν ἔχει πληθυντικόν.

Ἐγγελος ἡ (= τὸ χέλι):

Ἐνικὸς ἀριθμὸς			Πληθυντ. ἀριθμὸς		
Ὀν.	ἡ	ἔγγελος	αἱ	ἐγγέλεις	
Γεν.	τῆς	ἐγγέλουος	τῶν	ἐγγέλεων	
Δοτ.	τῇ	ἐγγέλυϊ	ταῖς	ἐγγέλεσι	
Αἰτ.	τὴν	ἔγγελυν	τάς	ἐγγέλεις	
Κλ.	ᾧ	ἔγγελυ	ᾧ	ἐγγέλεις	

Ἐκπλους ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς			Πληθυντ. ἀριθμὸς		
Ὀν.	ὁ	ἔκπλους	οἱ	ἔκπλοι	
Γεν.	τοῦ	ἔκπλου	τῶν	ἔκπλων	
Δοτ.	τῷ	ἔκπλω	τοῖς	ἔκπλοισ	
Αἰτ.	τόν	ἔκπλουν	τούς	ἔκπλους	
Κλ.	ᾧ	—		—	

Ἔρις ἡ (= φιλονεικία) :

Ἐνικὸς ἀριθμὸς			Πληθυντ. ἀριθμὸς		
Ὀν.	ἡ	ἔρις	αἱ	ἔριδες	
Γεν.	τῆς	ἔριδος	τῶν	ἐρίδων	
Δοτ.	τῇ	ἔριδι	ταῖς	ἔρισι	
Αἰτ.	τὴν	ἔριν (καὶ ἔριδα)	τάς	ἔριδας	
Κλ.	ᾧ	ἔρι	ᾧ	ἔριδες	

Ἔρωσ ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς			Πληθυντ. ἀριθμὸς		
Ὀν.	ὁ	ἔρωσ	οἱ	ἔρωτες	
Γεν.	τοῦ	ἔρωτος	τῶν	ἐρώτων	
Δοτ.	τῷ	ἔρωτι	τοῖς	ἔρωσι	
Αἰτ.	τόν	ἔρωτα καὶ ἔρων	τούς	ἔρωτας	
Κλ.	ᾧ	ἔρωσ	ᾧ	ἔρωτες	

ἕως ἢ (=αὐγή) :

Ἐνικὸς ἀριθμὸς					
Ἄν.	ἢ	ἕως	Αἰτ.	τὴν	ἕω
Γεν.	τῆς	ἕω	Κλ.	ὦ	ἕως
Δοτ.	τῇ	ἕω			

Σημείωσις : Τοῦτο κλίνεται κατὰ τὴν δευτέραν Ἀττικὴν κλίσιν.

Z

Ζεὺς ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς					
Ἄν.	ὁ	Ζεὺς	Αἰτ.	τὸν	Δία καὶ Ζῆνα
Γεν.	τοῦ	Διὸς καὶ Ζηνὸς	Κλ.	ὦ	Ζεῦ
Δοτ.	τῷ	Διϊ καὶ Ζηνι			

ζυγὸς ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς			Πληθυντ. ἀριθμὸς		
Ἄν.	ὁ	ζυγὸς	τά	ζυγά (καὶ οἱ ζυγοὶ)	
Γεν.	τοῦ	ζυγοῦ	τῶν	ζυγῶν	
Δοτ.	τῷ	ζυγῷ	τοῖς	ζυγοῖς	
Αἰτ.	τὸν	ζυγὸν	τά	ζυγά (καὶ τοὺς ζυγοὺς)	
Κλ.	ὦ	ζυγέ	ὦ	ζυγά (καὶ ζυγοὶ)	

H

ἥπαρ τὸ (=σुकώτι)

Ἐνικὸς ἀριθμὸς			Πληθυντ. ἀριθμὸς		
Ἄν.	τὸ	ἥπαρ	τά	ἥπατα	
Γεν.	τοῦ	ἥπατος	τῶν	ἥπάτων	
Δοτ.	τῷ	ἥπατι	τοῖς	ἥπασιν	
Αἰτ.	τὸ	ἥπαρ	τά	ἥπατα	
Κλ.	ὦ	ἥπαρ	ὦ	ἥπατα	

ἥρωσ ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς			Πληθυντ. ἀριθμὸς		
Ὅν.	ὁ	ἥρωσ	οἱ	ἥρωες	
Γεν.	τοῦ	ἥρωος (καὶ ἥρωος)	τῶν	ἥρώων	
Δοτ.	τῷ	ἥρωϊ (καὶ ἥρω)	τοῖς	ἥρωσι	
Αἰτ.	τὸν	ἥρωα καὶ ἥρω	τοὺς	ἥρωας	
Κλ.	ῶ	ἥρωσ	ῶ	ἥρωες	

ἤχῳ ἦ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς			Πληθυντ. ἀριθμὸς		
Ὅν.	ἦ	ἤχῳ	αἱ	ἤχοι	
Γεν.	τῆς	ἤχοῦς	τῶν	ἤχων	
Δοτ.	τῇ	ἤχοϊ	ταῖς	ἤχοις	
Αἰτ.	τὴν	ἤχῳ	τάς	ἤχους	
Κλ.	ῶ	ἤχοϊ	ῶ	ἤχοι	

Σημείωσις: Ὁ πληθυντικὸς κλίνεται κατὰ τὴν δευτέραν κλίσιν.

ἠὼς ἦ (= αὐγή) :

Ἐνικὸς ἀριθμὸς				
Ὅν.	ἦ	ἠὼς	Αἰτ.	τὴν ἠὼ (καὶ ἠοῦν)
Γεν.	τῆς	ἠοῦς	Κλ.	ῶ ἠὼς
Δοτ.	τῇ	ἠοϊ		

Σημείωσις: Τοῦτο δὲν ἔχει πληθυντικόν.

Θαλῆς ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς		
Ὅν. ὁ Θαλῆς		
Γεν.	τοῦ	Θαλοῦ (καὶ Θάλεω καὶ Θάλητος)
Δοτ.	τῷ	Θαλῆ (καὶ Θάλητι)
Αἰτ.	τὸν	Θαλῆν (καὶ Θάλητα)
Κλ.	ῶ	Θαλῆ ἢ Θαλῆς

Θέμις ἡ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ἄν.	ἡ	Θέμις	Αἰτ.	τὴν	Θέμιν
Γεν.	τῆς	Θέμιτος καὶ Θέμιδος	Κλ.	ὦ	Θέμι
Δοτ.	τῇ	Θέμιδι			

Θεμιστοκλῆς ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Πληθυντ. ἀριθμὸς

Ἄν.	ὁ	Θεμιστοκλῆς	οἱ	Θεμιστοκλεῖς
Γεν.	τοῦ	Θεμιστοκλέους	τῶν	Θεμιστοκλέων
Δοτ.	τῷ	Θεμιστοκλεῖ		—
Αἰτ.	τὸν	Θεμιστοκλέα	τούς	Θεμιστοκλεῖς
Κλ.	ὦ	Θεμιστόκλεις	ὦ	Θεμιστοκλεῖς

θέρος τὸ (= τὸ καλοκαίρι) :

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ἄν.	τὸ	θέρος	Αἰτ.	τὸ	θέρος
Γεν.	τοῦ	θέρους	Κλ.	ὦ	θέρος
Δοτ.	τῷ	θέρει			

Σημείωσις: Εἰς πληθυντικὸν ἀπαντᾷ σπανιώτερον μόνον τὰ θέρη.

Θέτις ἡ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ἄν.	ἡ	Θέτις	Αἰτ.	τὴν	Θέτιν
Γεν.	τῆς	Θέτιδος	Κλ.	ὦ	Θέτι
Δοτ.	τῇ	Θέτιδι			

θριξ ἤ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς			Πληθυντ. ἀριθμὸς		
Ὅν.	ἤ	θριξ	αἱ	τρίχες	
Γεν.	τῆς	τριχός	τῶν	τριχῶν	
Δοτ.	τῇ	τριχί	ταῖς	θριξί	
Αἰτ.	τὴν	τρίχα	τάς	τρίχας	
Κλ.	ᾧ	θριξ	ᾧ	τρίχες	

Σημείωσις: Αἱ πτώσεις, αἱ ὁποῖαι σχηματίζονται ἐκ τοῦ τριχ- προέρχονται ἐξ ἀνομοιώσεως (θριχός-τριχός).

θυγάτηρ ἤ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς			Πληθυντ. ἀριθμὸς		
Ὅν.	ἤ	θυγάτηρ	αἱ	θυγατέρες	
Γεν.	τῆς	θυγατρὸς	τῶν	θυγατέρων	
Δοτ.	τῇ	θυγατρί	ταῖς	θυγατράσι	
Αἰτ.	τὴν	θυγατέρα	τάς	θυγατέρας	
Κλ.	ᾧ	θύγατερ	ᾧ	θυγατέρες	

θῶς ὅ (= τσακάλι) :

Ἐνικὸς ἀριθμὸς			Πληθυντ. ἀριθμὸς		
Ὅν.	ὅ	θῶς	οἱ	θῶες	
Γεν.	τοῦ	θῶος	τῶν	θῶων	
Δοτ.	τῷ	θῶϊ	τοῖς	θῶσι	
Αἰτ.	τόν	θῶα	τούς	θῶας	
Κλ.	ᾧ	θῶς	ᾧ	θῶες	

Σημείωσις: Ἡ γενική τοῦ πληθυντικοῦ τονίζεται εἰς τὴν παραλήγουσαν παρὰ τὸν κανόνα.

I

Ἰνώ ἡ

		Ἐνικὸς ἀριθμὸς		
Ἰνῶ	ἡ	Ἰνῶ	Αἰτ.	τὴν Ἰνῶ
Γεν.	τῆς	Ἰνοῦς	Κλ.	ᾧ Ἰνοῖ
Δοτ.	τῇ	Ἰνοῖ		

Ἰσις ἡ

		Ἐνικὸς ἀριθμὸς		
Ἰσις	ἡ	Ἰσις	Αἰτ.	τὴν Ἰσιν
Γεν.	τῆς	Ἰσιδος	Κλ.	ᾧ Ἰσι
Δοτ.	τῇ	Ἰσιδι		

ἰχθὺς ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς			Πληθυντ. ἀριθμὸς		
ἰχθύς	ὁ	ἰχθύς	οἱ	ἰχθύες	
Γεν.	τοῦ	ἰχθύος	τῶν	ἰχθύων	
Δοτ.	τῷ	ἰχθύϊ	τοῖς	ἰχθύσι	
Αἰτ.	τόν	ἰχθύν	τούς	ἰχθῦς	
Κλ.	ᾧ	ἰχθῦ	ᾧ	ἰχθύες	

K

κάνδυσ ὁ (= χιτῶν Περσικός)

Ἐνικὸς ἀριθμὸς			Πληθυντ. ἀριθμὸς		
κάνδυσ	ὁ	κάνδυσ	οἱ	κάνδυες	
Γεν.	τοῦ	κάνδυσος		—	
Δοτ.	τῷ	κάνδυσϊ		—	
Αἰτ.	τόν	κάνδυσιν	τούς	κάνδυας	
Κλ.	ᾧ	κάνδυσιν	ᾧ	κάνδυες	

κρέας τὸ

Ἑνικὸς ἀριθμὸς	Πληθυντ. ἀριθμὸς
Ὅν. τὸ κέρας	τὰ κέρατα (κέρα καὶ κέρατα)
Γεν. τοῦ κέρως (καὶ κέρατος)	τῶν κερῶν καὶ κεράτων (καὶ κεράων-κερέων)
Δοτ. τῷ κέρα (καὶ κέρατι)	τοῖς κέρασι (κεράεσσι, κεράασι)
Αἰτ. τὸ κέρας	τὰ κέρα καὶ κέρατα
Κλ. ὦ κέρας	ὦ κέρα καὶ κέρατα

Σημείωσις: Οἱ δευτέροι τύποι εἶναι ἰωνικοὶ καὶ ἐπικοί.

κηλὶς ἡ (=προσβολή, λεκές).

Ἑνικὸς ἀριθμὸς	Πληθυντ. ἀριθμὸς
Ὅν. ἡ κηλὶς	αἱ κηλίδες
Γεν. τῆς κηλίδος	τῶν κηλίδων
Δοτ. τῇ κηλίδι	ταῖς κηλῖσι
Αἰτ. τὴν κηλίδα	τάς κηλίδας
Κλ. ὦ κηλὶς	ὦ κηλίδες

κέαρ τὸ (συνηρημένον κῆρ = καρδία)

Ἑνικὸς ἀριθμὸς	
Ὅν. τὸ κέαρ-κῆρ	Αἰτ. τὸ κέαρ-κῆρ
Γεν. —	Κλ. ὦ κέαρ-κῆρ
Δοτ. τῷ κῆρι	

κῆρ ἡ = (θάνατος, ὄλεθρος)

Ἑνικὸς ἀριθμὸς	Πληθυντ. ἀριθμὸς
Ὅν. ἡ κῆρ	αἱ κῆρες (κᾶρες = δωρικών)
Γεν. τῆς κηρός	—
Δοτ. τῇ κηρί	—
Αἰτ. τὴν κῆρα	τάς κῆρας
Κλ. ὦ κῆρ	ὦ κῆρες

Σημείωσις: Τοῦτο εἶναι ἐπικόν. Ἄπαντᾶ καὶ ὡς κύριον Κῆρες (=θεαὶ θανάτου).

κλείς ἡ (= τὸ κλειδί) :

Ἐνικὸς ἀριθμὸς	Πληθυντ. ἀριθμὸς
ἽΟν. ἡ κλείς	αἱ κλείδες
Γεν. τῆς κλειδός	τῶν κλειδῶν
Δοτ. τῆ κλειδί	ταῖς κλεισί
Αἰτ. τὴν κλειῖν (καὶ κλειδα)	τάς κλειδας καὶ κλειτς
Κλ. ὦ κλείς	ὦ κλειδες

Σημείωσις: Εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀττικὴν διάλεκτον γράφεται ὡς κλής-κλήδος

κνέφας τὸ (=σκότος):

Ἐνικὸς ἀριθμὸς	
ἽΟν. τὸ κνέφας	Αἰτ. τὸ κνέφας
Γεν. τοῦ κνέφους (κνέφατος)	Κλ. ὦ κνέφας
Δοτ. τῷ κνέφα (καὶ κνέφει)	

κόρυς ἡ (=περικεφαλαία, κράνος)

Ἐνικὸς ἀριθμὸς	Πληθυντ. ἀριθμὸς
ἽΟν. ἡ κόρυς	(αἱ κόρυθες)
Γεν. τῆς κόρυθος	(τῶν κορύθων)
Δοτ. τῆ κόρυθι	ταῖς κορύθεσσι
Αἰτ. τὴν κόρυν καὶ κόρυθα	(τάς κόρυθας)
Κλ. ὦ κόρυ	(ὦ κόρυθες)

Σημείωσις: Μόνον ἡ δοτικὴ εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν εἶναι εὐχρηστος.

κρέας τὸ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς	Πληθυντ. ἀριθμὸς
ἽΟν. τὸ κρέας	τὰ κρέας (καὶ κρέατα)
Γεν. τοῦ κρέας (καὶ κρέατος)	τῶν κρεῶν (κρειῶν καὶ κρεάων)
Δοτ. τῷ κρέα (καὶ κρέατι)	τοῖς κρέασι (καὶ κρέεσσι καὶ κρεάεσσι, ἐπικά)
Αἰτ. τὸ κρέας	τὰ κρέα
Κλ. ὦ κρέας	ὦ κρέα

κύων ό, ή (=σκύλος) :

Ένικός αριθμός

Όν.	ό	κύων
Γεν.	του	κυνός
Δοτ.	τῷ	κυνί
Αιτ.	τόν	κύνα
Κλ.	ῶ	κύον (καί κύων)

Πληθυντ. αριθμός

αί	κύνες
τῶν	κυνῶν
ταίς	κυσί
τάς	κύνας
ῶ	κύνες

Λ

λαγώς ό

Ένικός αριθμός

Όν.	ό	λαγώς
Γεν.	του	λαγῶ
Δοτ.	τῷ	λαγῶ
Αιτ.	τόν	λαγῶν καί λαγῶ
Κλ.	ῶ	λαγώς

Πληθυντ. αριθμός

οί	λαγῶ
τῶν	λαγῶν
τοῖς	λαγῶς
τούς	λαγῶς
ῶ	λαγῶ

λεῶς ό (=λαός) :

Ένικός αριθμός

Όν.	ό	λεῶς
Γεν.	του	λεῶ
Δοτ.	τῷ	λεῶ
Αιτ.	τόν	λεῶ καί λεῶν
Κλ.	ῶ	λεῶς

Πληθυντ. αριθμός

οί	λεῶ
τῶν	λεῶν
τοῖς	λεῶς
τούς	λεῶς
ῶ	λεῶ

Λητώ ή

Ένικός αριθμός

Όν.	ή	Λητώ
Γεν.	τῆς	Λητούς
Δοτ.	τῇ	Λητοῖ

Αιτ.	τήν	Λητώ
Κλ.	ῶ	Λητοῖ

Μ

μάγαδις ἡ (=μουσικὸν ὄργανον)

<p>Ἐνικὸς ἀριθμὸς</p> <p>Ἄρ. ἡ μάγαδις</p> <p>Γεν. τῆς μαγάδιδος</p> <p>Δοτ. τῇ μάγαδι</p> <p>Αἰτ. τὴν μάγαδιν</p> <p>Κλ. ὦ μάγαδι</p>	<p>Πληθυντ. ἀριθμὸς</p> <p>αἱ μαγάδιδες</p> <p style="text-align: center;">—</p> <p style="text-align: center;">—</p> <p>τάς μαγάδιδας καὶ μαγάδες</p> <p>ὦ μαγάδιδες καὶ μαγάδες</p>
--	---

μάρτυς, ὁ ἡ :

<p>Ἐνικὸς ἀριθμὸς</p> <p>Ἄρ. ὁ (ἡ) μάρτυς</p> <p>Γεν. τοῦ (τῆς) μάρτυρος</p> <p>Δοτ. τῷ (τῇ) μάρτυρι</p> <p>Αἰτ. τὸν (τὴν) μάρτυρα καὶ μάρτυν</p> <p>Κλ. ὦ μάρτυς</p>	<p>Πληθυντ. ἀριθμὸς</p> <p>οἱ (αἱ) μάρτυρες</p> <p>τῶν μαρτύρων</p> <p>τοῖς (ταῖς) μάρτυσι (μάρτυρσι)</p> <p>τοὺς (τάς) μάρτυρας</p> <p>ὦ μάρτυρες</p>
---	--

μέλι τὸ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς			
Ἄρ.	τὸ μέλι	Αἰτ.	τὸ μέλι
Γεν.	τοῦ μέλιτος	Κλ.	ὦ μέλι
Δοτ.	τῷ μέλιτι		

Σημείωσις: Εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀπαντᾷ μόνον ἡ γενικὴ τῶν μελίτων (καὶ εἰς τὴν δημοτικὴν αἱ ἄλλαι πτώσεις ὡς τὰ μέλια).

μήτηρ ἡ

<p>Ἐνικὸς ἀριθμὸς</p> <p>Ἄρ. ἡ μήτηρ</p> <p>Γεν. τῆς μητρὸς</p> <p>Δοτ. τῇ μητρὶ</p> <p>Αἰτ. τὴν μητέρα</p> <p>Κλ. ὦ μήτηρ</p>	<p>Πληθυντ. ἀριθμὸς</p> <p>αἱ μητέρες</p> <p>τῶν μητέρων</p> <p>ταῖς μητράσι</p> <p>τάς μητέρας</p> <p>ὦ μητέρες</p>
--	--

Μίνως ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

ἽΟν. ὁ Μίνως	Αἰτ. τὸν Μίνωα καὶ Μίνω
Γεν. τοῦ Μίνωος καὶ Μίνω	Μίνων
Δοτ. τῷ Μίνω	Κλ. ὧ Μίνως

μῦς ὁ (= ποντίκι)

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Πληθυντ. ἀριθμὸς

ἽΟν. ὁ μῦς	οἱ μύες
Γεν. τοῦ μύος	τῶν μύων
Δοτ. τῷ μυῖ	τοῖς μυσὶ
Αἰτ. τὸν μῦν	τοὺς μῦς (καὶ μύας)
Κλ. ὧ μῦ	ὧ μῦς

N

ναῦς ἡ (= τὸ πλοῖον):

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Πληθυντ. ἀριθμὸς

ἽΟν. ἡ ναῦς	αἱ νῆες
Γεν. τῆς νεῶς	τῶν νεῶν (ναῶν, δωρικόν)
Δοτ. τῇ νηῖ	ταῖς ναυσὶ
Αἰτ. τὴν ναῦν	τάς ναῦς
Κλ. ὧ ναῦ	ὧ νῆες

νέκταρ τὸ (= ποτὸν τῶν θεῶν):

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

ἽΟν. τὸ νέκταρ	Αἰτ. τὸ νέκταρ
Γεν. τοῦ νέκταρος	Κλ. ὧ νέκταρ
Δοτ. τῷ νέκταρι	

Σημείωσις: Τοῦτο, ὡς καὶ τὸ ἔαρ, δὲν ἔχει πληθυντικὸν ἀριθμὸν.

νέκυς ὁ (=ὁ νεκρός):

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὅν. ὁ νέκυς
Γεν. τοῦ νέκυος
Δοτ. τῷ νέκυϊ
Αἰτ. τὸν νέκυν
Κλ. ὦ νέκυ

Πληθυντ. ἀριθμὸς

οἱ νέκυες
τῶν νεκύων
τοῖς νεκύεσσι
τούς νέκυας καὶ νέκυς
ὦ νέκυες

νεῶς ὁ (=ναός):

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὅν. ὁ νεῶς
Γεν. τοῦ νεῶ
Δοτ. τῷ νεῶ
Αἰτ. τὸν νεῶν
Κλ. ὦ νεῶς

Πληθυντ. ἀριθμὸς

οἱ νεῶ
τῶν νεῶν
τοῖς νεῶς
τούς νεῶς
ὦ νεῶ

νηδὺς ἡ (=κοιλία):

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὅν. ἡ νηδὺς
Γεν. τῆς νηδύος
Δοτ. τῇ νηδύϊ
Αἰτ. τὴν νηδὺν καὶ νηδύα
Κλ. ὦ νηδὺ

Πληθυντ. ἀριθμὸς

—
—
ταῖς νηδύσι
—
—

νύξ ἡ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὅν. ἡ νύξ
Γεν. τῆς νυκτός
Δοτ. τῇ νυκτὶ
Αἰτ. τὴν νύκτα
Κλ. ὦ νύξ

Πληθυντ. ἀριθμὸς

αἱ νύκτες
τῶν νυκτῶν
ταῖς νυξί
τάς νύκτας
ὦ νύκτες

νώτος ὁ (=ράχις, πλάτη) :

Ἐνικὸς ἀριθμὸς			Πληθυντ. ἀριθμὸς		
Ὀν.	ὁ	νώτος	τά	νώτα	
Γεν.	τοῦ	νώτου	τῶν	νώτων	
Δοτ.	τῷ	νώτῳ	τοῖς	νώτοις (καὶ νώτοισι)	
Αἰτ.	τὸν	νώτον	τά	νώτα	
Κλ.	ᾧ	νώτε	ᾧ	νώτα	

Σημείωσις: Σπανίως εἰς τὸν ἐνικὸν λαμβάνεται καὶ ὡς οὐδέτερον τὸ νῶτον.

Ο

Οἰδίπους ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὀν.	ὁ	Οἰδίπους	Αἰτ.	τὸν	Οἰδίποδα
Γεν.	τοῦ	Οἰδίποδος, Οἰδίπου	Κλ.	ᾧ	Οἰδίπους καὶ Οἰδίπου
Δοτ.	τῷ	Οἰδίποδι			

οἷς, ὅ, ἡ (=τὸ πρόβατον) :

Ἐνικὸς ἀριθμὸς			Πληθυντ. ἀριθμὸς		
Ὀν.	ὁ	(ἡ) οἷς	οἱ	(αἱ)	οἷες
Γεν.	τοῦ	(τῆς) οἷός	τῶν	οἷων	
Δοτ.	τῷ	(τῆ) οἷί	τοῖς	(ταῖς) οἷσί (καὶ ὄεσσι καὶ οἷεσσι)	
Αἰτ.	τὸν	(τὴν) οἷν	τούς	(τάς)	οἷς
Κλ.	ᾧ	οἷς	ᾧ	οἷες	

ὄναρ τὸ (=ὄνειρον):

Ἐνικὸς ἀριθμὸς					
Ὀν.	τὸ	ὄναρ	Αἰτ.	τὸ	ὄναρ
Γεν.		—	Κλ.	ᾧ	ὄναρ
Δοτ.		—			

ὄνειρος ὅ (=ὄνειρον, ὄνειροπόλημα):

Ἐνικὸς ἀριθμὸς	Πληθυντ. ἀριθμὸς
Ὀν. ὁ ὄνειρος	τὰ ὄνειρατα (ὄνειρα ὄνειροι)
Γεν. τοῦ ὄνειρου καὶ ὄνειρατος	τῶν ὄνειρων (καὶ ὄνειράτων)
Δοτ. τῷ ὄνειρῳ καὶ ὄνειρατι	τοῖς ὄνειρασι (καὶ ὄνειροῖς)
Αἰτ. τὸν ὄνειρον	τὰ ὄνειρατα (καὶ ὄνειρα)
Κλ. ὦ ὄνειρε	ὦ ὄνειρατα (καὶ ὄνειρα)

ὄπις ἡ (=θηρησκευτικὸς φόβος):

Ἐνικὸς ἀριθμὸς	
Ὀν. ἡ ὄπις	Αἰτ. τὴν ὄπιν καὶ ὄπιδα
Γεν. τῆς ὄπιδος	Κλ. ὦ ὄπι
Δοτ. τῇ ὄπιδι	

ὄρνις ὁ, ἡ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς	Πληθυντ. ἀριθμὸς
Ὀν. ὁ (ἡ) ὄρνις	οἱ (αἱ) ὄρνιθες
Γεν. τοῦ (τῆς) ὄρνιθος	τῶν ὄρνίθων
Δοτ. τῷ (τῇ) ὄρνιθι	τοῖς (ταῖς) ὄρνισι
Αἰτ. τὸν (τὴν) ὄρνιν (ὄρνιθα)	τούς (τάς) ὄρνιθας καὶ ὄρνεις
Κλ. ὦ ὄρνι	ὦ ὄρνιθες

οὖς τὸ (=αὐτί):

Ἐνικὸς ἀριθμὸς	Πληθυντ. ἀριθμὸς
Ὀν. τὸ οὖς	τὰ ὠτα (καὶ οὐατα)
Γεν. τοῦ ὠτός	τῶν ὠτων
Δοτ. τῷ ὠτί	τοῖς ὠσί (καὶ οὐασι)
Αἰτ. τὸ οὖς	τὰ ὠτα
Κλ. ὦ οὖς	ὦ ὠτα

Π

παῖς ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὅν.	ὁ	παῖς
Γεν.	τοῦ	παιδός
Δοτ.	τῷ	παιδί
Αἰτ.	τόν	παῖδα
Κλ.	ᾧ	παῖ

Πληθυντ. ἀριθμὸς

οἱ	παῖδες
τῶν	παιδῶν
τοῖς	παισὶ
τούς	παῖδας
ᾧ	παῖδες

Πάρις ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὅν.	ὁ	Πάρις
Γεν.	τοῦ	Πάριδος
Δοτ.	τῷ	Πάριδι

Αἰτ.	τόν	Πάρι
Κλ.	ᾧ	Πάρι

πατήρ ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὅν.	ὁ	πατήρ
Γεν.	τοῦ	πατρὸς
Δοτ.	τῷ	πατρί
Αἰτ.	τόν	πατέρα
Κλ.	ᾧ	πάτερ

Πληθυντ. ἀριθμὸς

οἱ	πατέρες
τῶν	πατέρων
τοῖς	πατράσι
τούς	πατέρας
ᾧ	πατέρες

πειθῶ ἡ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὅν.	ἡ	πειθῶ
Γεν.	τῆς	πειθοῦς
Δοτ.	τῇ	πειθοῖ

Αἰτ.	τὴν	πειθῶ
Κλ.	ᾧ	πειθοῖ

Πνύξ ἡ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὅν.	ἡ	Πνύξ
Γεν.	τῆς	Πνυκός
Δοτ.	τῇ	Πνυκί

Αἰτ.	τὴν	Πνύκα
Κλ.	ᾧ	Πνύξ

Ποσειδῶν ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ἄν.	ὁ	Ποσειδῶν	Αἰτ.	τὸν	Ποσειδῶνα	καὶ	Ποσειδῶ
Γεν.	τοῦ	Ποσειδῶνος	Κλ.	ᾧ	Πόσειδον		
Δοτ.	τῷ	Ποσειδῶνι					

ποὺς ὁ (=πόδι):

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ἄν.	ὁ	ποὺς
Γεν.	τοῦ	ποδός
Δοτ.	τῷ	ποδι

Αἰτ.	τὸν	πόδα
Κλ.	ᾧ	ποὺς

Πληθυντ.	ὑριθμὸς
οἱ	πόδες
τῶν	ποδῶν
τοῖς	ποσὶ (καὶ πόδεσσιν καὶ ποσσὶ, ἐπικά)
τούς	πόδας
ᾧ	πόδες

πρεσβευτῆς ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ἄν.	ὁ	πρεσβευτῆς
Γεν.	τοῦ	πρεσβευτοῦ
Δοτ.	τῷ	πρεσβευτῇ
Αἰτ.	τὸν	πρεσβευτῆν
Κλ.	ᾧ	πρεσβευτᾶ

Πληθυντ. ἀριθμὸς

οἱ	πρέσβεις
τῶν	πρέσβεων
τοῖς	πρέσβεσι
τούς	πρέσβεις
ᾧ	πρέσβεις

πῦρ τὸ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ἄν.	τὸ	πῦρ
Γεν.	τοῦ	πυρός
Δοτ.	τῷ	πυρὶ
Αἰτ.	τὸ	πῦρ
Κλ.	ᾧ	πῦρ

Πληθυντ. ἀριθμὸς

τά	πυρά
τῶν	πυρῶν
τοῖς	πυροῖς
τά	πυρά
ᾧ	πυρά

Ρ

ρίς ή (= μύτη) :

<p>Ἐνικὸς ἀριθμὸς</p> <p>Ὅν. ἡ ρίς</p> <p>Γεν. τῆς ρινός</p> <p>Δοτ. τῇ ρινί</p> <p>Αἰτ. τὴν ρίνα</p> <p>Κλ. ᾧ ρίς</p>	<p>Πληθυντ. ἀριθμὸς</p> <p>αἱ ρῖνες</p> <p>τῶν ρινῶν (ρινέων, Ἰωνικόν)</p> <p>ταῖς ρίνεσι</p> <p>τάς ρίνας</p> <p>ᾧ ρῖνες</p>
--	---

Σ

σάγαρις ή (= ἄξινη) :

<p>Ἐνικὸς ἀριθμὸς</p> <p>Ὅν. ἡ σάγαρις</p> <p>Γεν. τῆς σαγάρεως (σαγάριος, Ἰων.)</p> <p>Δοτ. —</p> <p>Αἰτ. τὴν σάγαριν</p> <p>Κλ. ᾧ σάγαρι</p>	<p>Πληθυντ. ἀριθμὸς</p> <p>αἱ σαγάρεις</p> <p>—</p> <p>—</p> <p>τάς σαγάρεις</p> <p>ᾧ σαγάρεις</p>
--	--

σέλας τὸ (= φῶς) :

<p>Ἐνικὸς ἀριθμὸς</p> <p>Ὅν. τὸ σέλας</p> <p>Γεν. τοῦ σέλατος</p> <p>Δοτ. τῷ σέλα καὶ σέλαϊ</p> <p>Αἰτ. τὸ σέλας</p> <p>Κλ. ᾧ σέλας</p>	<p>Πληθυντ. ἀριθμὸς</p> <p>τὰ σέλα</p> <p>τῶν σελάων καὶ σελῶν</p> <p>—</p> <p>τὰ σέλα</p> <p>ᾧ σέλα</p>
---	--

σῆς ὁ (= ὁ σκόρος)

<p>Ἐνικὸς ἀριθμὸς</p> <p>Ὅν. ὁ σῆς</p> <p>Γεν. τοῦ σεός (καὶ σητός)</p> <p>Δοτ. τῷ σητί</p> <p>Αἰτ. τὸν σῆτα</p> <p>Κλ. ᾧ σῆς</p>	<p>Πληθυντ. ἀριθμὸς</p> <p>οἱ σέες καὶ σῆτες</p> <p>τῶν σεῶν καὶ σητῶν</p> <p>—</p> <p>τοὺς σεάς καὶ σῆτας</p> <p>ᾧ σέες καὶ σῆτες</p>
---	--

σίτος ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὄν.	ὁ	σίτος
Γεν.	τοῦ	σίτου
Δοτ.	τῷ	σίτῳ
Αἰτ.	τὸν	σίτον
Κλ.	ὦ	σίτε

Πληθυντ. ἀριθμὸς

τά	σίτα
τῶν	σίτων
τοῖς	σίτοις
τά	σίτα
ὦ	σίτα

Σκῆψις ἡ (πόλις)

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὄν.	ἡ	Σκῆψις
Γεν.	τῆς	Σκῆψιος
Δοτ.	τῇ	Σκῆψι

Αἰτ.	τὴν	Σκῆψιν
Κλ.	ὦ	Σκῆψι

στάδιον τὸ (- 600 πόδια, 184,97 μέτρα)

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὄν.	τὸ	στάδιον
Γεν.	τοῦ	σταδίου
Δοτ.	τῷ	σταδίῳ
Αἰτ.	τὸ	στάδιον
Κλ.	ὦ	στάδιον

Πληθυντ. ἀριθμὸς

οἱ	στάδιοι καὶ τὰ στάδια
τῶν	σταδίων
τοῖς	σταδίοις
τους	σταδίους καὶ τὰ στάδια
ὦ	στάδιοι καὶ στάδια

Συέννεσις ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὄν.	ὁ	Συέννεσις
Γεν.	τοῦ	Συεννέσιος
Δοτ.	τῷ	Συεννέσι

Αἰτ.	τὸν	Συέννεσιν
Κλ.	ὦ	Συέννεσι

σῦς ὅ, ἥ (= γουρούνι) :

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὅν. ὅ (ἥ) σῦς

Γεν. τοῦ (τῆς) συός

Δοτ. τῷ (τῇ) συί

Αἰτ. τὸν (τῆν) σῦν

Κλ. ὦ σῦ

Πληθυντ. ἀριθμὸς

οἱ (αἱ) σύες

τῶν συῶν

τοῖς (ταῖς) συσί (καὶ σύεσσι,
ἐπικόν)

τούς (τάς) σύας καὶ σῦς

ὦ σύες

T

τάπις ἥ (= τὸ χαλί) :

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὅν. ἥ τάπις

Γεν. τῆς τάπιδος

Δοτ. τῇ τάπιδι

Αἰτ. τὴν τάπιδα

Κλ. ὦ τάπι

Πληθυντ. ἀριθμὸς

αἱ τάπιδες

τῶν ταπίδων

ταῖς τάπισι

τούς τάπιδας

ὦ τάπιδες

ταῶς ὅ (= τὸ παγώνι) :

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὅν. ὅ ταῶς

Γεν. τοῦ ταῶ (καὶ ταῶνος)

Δοτ. τῷ ταῶ (καὶ ταῶνι)

Αἰτ. τὸν ταῶν (καὶ ταῶνα)

Κλ. ὦ ταῶς

Πληθυντ. ἀριθμὸς

οἱ ταῶ (καὶ ταῶνες καὶ ταοὶ)

τῶν ταῶν

τοῖς ταῶς (καὶ ταῶσι)

τούς ταῶς (καὶ ταῶνας)

ὦ ταῶ

τέρας τὸ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὅν. τὸ τέρας

Γεν. τοῦ τέρατος (καὶ τέραος)

Δοτ. τῷ τέρατι

Αἰτ. τὸ τέρας

Κλ. ὦ τέρας

Πληθυντ. ἀριθμὸς

τά τέρατα καὶ τέρα (τέρεα)

τῶν τεράτων καὶ τερῶν (τεράων)

τοῖς τέρασι (καὶ τεράεσσι)

τά τέρατα - τέρα

ὦ τέρατα - τέρα

Σημείωσις : Οἱ τύποι ἐντὸς παρενθέσεων εἶναι ἐπικοί.

Τρώς ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς			Πληθυντ. ἀριθμὸς		
Ὄν.	ὁ	Τρώς	οἱ	Τρώες	
Γεν.	τοῦ	Τρώος	τῶν	Τρώων	
Δοτ.	τῷ	Τρωῖ	τοῖς	Τρωσὶ	
Αἰτ.	τὸν	Τρῶα	τούς	Τρῶας	
Κλ.	ὦ	Τρώς	ὦ	Τρῶες	

τύρσις ἡ (= ἑπαλξις, πύργος) :

Ἐνικὸς ἀριθμὸς			Πληθυντ. ἀριθμὸς		
Ὄν.	ἡ	τύρσις	αἱ	τύρσεις	
Γεν.	τῆς	τύρσιος	τῶν	τύρσεων	
Δοτ.	τῇ	τύρσι	τοῖς	τύρσεσι	
Αἰτ.	τήν	τύρσιν	τάς	τύρσεις	
Κλ.	ὦ	τύρσι	ὦ	τύρσεις	

Τισσαφέρνης ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς					
Ὄν.	ὁ	Τισσαφέρνης	Αἰτ.	τὸν	Τισσαφέρνη(ν)
Γεν.	τοῦ	Τισσαφέρνου	Κλ.	ὦ	Τισσάφερνες
Δοτ.	τῷ	Τισσαφέρνει			

Υ

ὔδωρ τὸ (= νερό) :

Ἐνικὸς ἀριθμὸς			Πληθυντ. ἀριθμὸς		
Ὄν.	τὸ	ὔδωρ	τά	ὔδατα	
Γεν.	τοῦ	ὔδατος	τῶν	ὔδάτων	
Δοτ.	τῷ	ὔδατι	τοῖς	ὔδασι	
Αἰτ.	τὸ	ὔδωρ	τά	ὔδατα	
Κλ.	ὦ	ὔδωρ	ὦ	ὔδατα	

υἱός ὁ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς			Πληθυντ. ἀριθμὸς		
Ἦν.	ὁ	υἱός	οἱ	υἱεῖς	
Γεν.	τοῦ	υἱοῦ καὶ υἱέος	τῶν	υἱέων	
Δοτ.	τῷ	υἱῷ καὶ υἱεῖ	τοῖς	υἱέσι	
Αἰτ.	τὸν	υἱόν (καὶ υἱέα)	τούς	υἱέας καὶ υἱεῖς	
Κλ.	ᾧ	υἱέ	ᾧ	υἱεῖς	

Σημείωσις: Ὁ πληθυντικὸς καὶ αἱ πλάγαι πτώσεις τοῦ Ἐνικοῦ σχηματίζονται ἐξ ἀχρήστου ὀνομαστικῆς ἐνικῆς ὁ υἱεύς,

ὑπαρ τὸ (= ἐγρήγορσις) :

Ἐνικὸς ἀριθμὸς					
Ἦν.	τὸ	ὑπαρ	Αἰτ.	τὸ	ὑπαρ
Γεν.	τοῦ	(ὑπαρος)	Κλ.	ᾧ	ὑπαρ
Δοτ.		—			

ὕς ὁ, ἡ (= χοῖρος) :

Ἐνικὸς ἀριθμὸς			Πληθυντ. ἀριθμὸς		
Ἦν.	ὁ	(ἡ) ὕς	οἱ	(αἱ) ὕες	
Γεν.	τοῦ	(τῆς) ὕος	τῶν	ὑῶν	
Δοτ.	τῷ	(τῆ) ὑί	τοῖς	(ταῖς) ὑσί (καὶ ὕεσσι)	
Αἰτ.	τὸν	(τῆν) ὕν καὶ ὕα	τούς	(τάς) ὕας καὶ ὕς	
Κλ.	ᾧ	ὑς	ᾧ	ὑες	

Φ

φάος τὸ (= φῶς) :

Ἐνικὸς ἀριθμὸς			Πληθυντ. ἀριθμὸς		
Ἦν.	τὸ	φάος	τά	φάεα καὶ φάη	
Γεν.	τοῦ	φάους	τῶν	φαέων	
Δοτ.	τῷ	φάει	τοῖς	φάεσι	
Αἰτ.	τὸ	φάος	τά	φάεα (φάη)	
Κλ.	ᾧ	φάος	ᾧ	φάεα (φάη)	

φρέαρ τὸ (= τὸ πηγάδι)

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὅν.	τὸ	φρέαρ
Γεν.	τοῦ	φρέατος
Δοτ.	τῷ	φρέατι
Αἰτ.	τὸ	φρέαρ
Κλ.	ὦ	φρεαρ

Πληθυντ. ἀριθμὸς

τά	φρέατα
τῶν	φρεάτων
τοῖς	φρέασι
τά	φρεατα
ὦ	φρεατα

φρῆν ἡ (= νοῦς)

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὅν.	ἡ	φρῆν
Γεν.	τῆς	φρενός
Δοτ.	τῇ	φρενί
Αἰτ.	τὴν	φρένα
Κλ.	ὦ	φρῆν

Πληθυντ. ἀριθμὸς

αἱ	φρένες
τῶν	φρενῶν
τοῖς	φρεσί
τάς	φρένας
ὦ	φρένες

φῶς τὸ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς

Ὅν.	τὸ	φῶς
Γεν.	τοῦ	φωτός
Δοτ.	τῷ	φωτί
Αἰτ.	τὸ	φῶς
Κλ.	ὦ	φῶς

Πληθυντ. ἀριθμὸς

τά	φῶτα
τῶν	φώτων
τοῖς	φωσί
τά	φῶτα
ὦ	φῶτα

Σημείωσις: Ἡ γενική τοῦ πληθυντικοῦ τονίζεται εἰς τὴν παραλήγουσαν παρά τὸν κανόνα.

X

χάρις ἡ

Ἐνικὸς ἀριθμὸς	Πληθυντ. ἀριθμὸς
Ὅν. ἡ χάρις	αἱ χάριτες
Γεν. τῆς χάριτος	τῶν χαρίτων
Δοτ. τῇ χάριτι	τοῖς χάρισι (καὶ χάρισι καὶ χαρίτεσσι)
Αἰτ. τὴν χάριν	τάς χάριτας
Κλ. ὦ χάρι	ὦ χάριτες

Σημείωσις: Οἱ δεῦτερο τύποι τῆς δοτικῆς πληθυντικοῦ εἶναι ποιητικοί.

χεῖρ ἡ (= χέρι):

Ἐνικὸς ἀριθμὸς	Πληθυντ. ἀριθμὸς
Ὅν. ἡ χεῖρ	αἱ χεῖρες
Γεν. τῆς χειρός	τῶν χειρῶν
Δοτ. τῇ χειρὶ	ταῖς χερσὶ
Αἰτ. τὴν χεῖρα	τάς χεῖρας
Κλ. ὦ χεῖρ	ὦ χεῖρες

χθῶν ἡ (= γῆ):

Ἐνικὸς ἀριθμὸς	
Ὅν. ἡ χθῶν	Αἰτ. τὴν χθόνα
Γεν. τῆς χθονός	Κλ. ὦ χθῶν
Δοτ. τῇ χθονί	

χοῦς ὁ (= μέτρον):

Ἐνικὸς ἀριθμὸς	Πληθυντ. ἀριθμὸς
Ὅν. ὁ χοῦς	οἱ χόες
Γεν. τοῦ χοός	τῶν χοῶν
Δοτ. τῷ χοῖ	τοῖς χουσι
Αἰτ. τὸν χόα	τούς χόας
Κλ. ὦ χοῦ	ὦ χόες

χοῦς ὁ (= χῶμα) :

Ἐνικὸς ἀριθμὸς					
Ὀν.	ὁ	χοῦς	Αἰτ.	τὸν	χοῦν
Γεν.	τοῦ	χοῦ καὶ χόος	Κλ.	ᾧ	χοῦ
Δοτ.	τῷ	χοῖ			

χρῶς ὁ (= δέρμα, ἐπίδερμις) :

Ἐνικὸς ἀριθμὸς		Πληθυντ. ἀριθμὸς		
Ὀν.	ὁ	χρῶς	οἱ	χρῶτες
Γεν.	τοῦ	χρωτὸς (καὶ χροός)		—
Δοτ.	τῷ	χρωτὶ (καὶ χροῖ)		τοῖς χρωσι
Αἰτ.	τὸν	χρῶτα καὶ χρῶ (καὶ χροά)		τούς χρῶτας
Κλ.	ᾧ	χρῶς		ᾧ χρῶτες

Σημείωσις: Οἱ ἐντὸς παρενθέσεων τύποι εἶναι Ἰωνικοί.

Ω

ὠτις ἡ (= ἀγριόγαλος) :

Ἐνικὸς ἀριθμὸς		Πληθυντ. ἀριθμὸς		
Ὀν.	ἡ	ὠτις	αἱ	ὠτίδες
Γεν.	τῆς	ὠτίδος		τῶν ὠτίδων
Δοτ.	τῇ	ὠτίδι		
Αἰτ.	τὴν	ὠτίδα		τάς ὠτίδας
Κλ.	ᾧ	ὠτις		ᾧ ὠτίδες

Τ Ε Λ Ο Σ

